Lietuvių Tautinės Katalikų

BAŽNYČIOS

Mišiolas

DIDESNEI DIEVO GARBEI IR MŪSŲ
TAUTOS ŽMONIŲ NAUDAI.

Spaudai Prirengė

KUN. MYKOLAS VALADKA,

Lietuvių Tautinės Katalikų, Apvaizdos Dievo, Parapijos Klebonas, Scrantuose.

IŠLEISTA 1931 m.

SPAUSDINTI LEIDŽIU

SCRANTON, PA., SAUSIO 12, 1931 m.

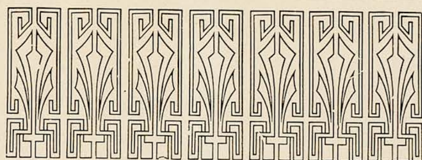
KUN. PRANAS HODURAS,

Vyskūpas Tautinēs Katalikų Bažnyčios Amerikoje

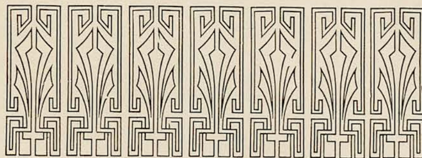
TAUTIŠKOJO KUNIGO

ĮŽENGIAMOJI MALDA.

Prie Taves, Viešpatie, ateinu žemybēj,
Šviesos maldaudams, keliuose klajonių;
Nes Tu — Šaltinis, o Dieve Galybēj, —
Tu visa viltis pasaulio kelionių.
Ir norints žmogus nieko nenumato,
Kaip Tu valdauji žmonijų likimais;
Pēdsakų Tavo minties nesuprato,
Kaip ji nušvinta visais sutvērimais.
Danguj ir ant žemēs, Tavo Meilē plečias,
Nors menkas žmogus to ir nenujaučia, —
Globa Švenčiausia meilēs sparnais gaubia,
Ir visais amžiais jo sielą apsiaučia.
Tu, kaipo Tēvas, žmoniją daboji,
Nors ji prakeikimą nuolat užsitraukia;
Jos Kaino takus jai vēl dovanoji,
Ir amžina Tavo meilē, juos vēl visus laukia.
Taigi ir mane, — šaukiu iš žemybių, —
Pakelki, pašvęski, o Dieve, Galybių!

Trokšta mano širdis, kad ši knyga patarnautų mūsų Tautinės Katalikų Bažnyčios gērovei, jos išsiplētimui ir jos žmonių sustiprinimui tikējime ir išganyme.

DVASINIS PRISIRUOŠIMAS PRIE ŠVENTŲJŲ MIŠIŲ.

Malda Sulig Švento Ambroziejaus Vyskūpo.

Augščiausis Kunige Jezau Kristau, kuris ant kryžiaus aukūro sudėjai grynąją auką už mus visus nusidėjėlius žmones ir, kuris pats save atidavei mums į peną, sakydamas apaštalams ir mokintiniams: vaigykite ir gerkite, nes tai yra mano kūnas, nes tai yra mano kraujas, — tad darykite mano atminimui; nužeminčiausiai meldžiu Taves, idant mane nevertą kunigą ir savo tarną apiplautumei iš mano nuodėmių. Išmokink mane, o Mokytojau tobuliausis, kaip aš turiu prisiartinti prie aukūro, ant kurio štai išsipildys šventa ir paslaptinga auka, kurią Tu esi įsteigęs, ir padaryk, idant aš nors menkas ir nuodėmingas žmogus, su Tavo pagelba pajegčiau atlikti tą šventą veikalą su tokiu įsidvasinimu, tu tokia pagarba, įkvėpimais ir baime, kokių reikalauja didi ir iškilminga valanda ir patsai visų garbingiausis veikalas.. Suteik tą, o Viešpatie, idant šią valandą tikėčiau, ir jausčiau, ir suprasčiau apie tą auką, kaip Tu esi norėjęs perlieti į sielas apaštalų, ir savo numylėtųjų mokintinių. Tegul į mane įžengia Dvasia Šventoji, kurią Tu prižadėjai atsiūsti Bažnyčiai ir Jos Tarnams; tegul sujuda mano širdies gilybės ir tegul suvirpa mano esybės, ir tegul suskamba manyje garbinimo, meilės ir nusižeminimo giesmė be žodžių, bet užtai tuom galingesnė, tuom dėkingesnė, tuom kilnesnė, visą mano esybę nudvelkianti. Tegul grynas rankomis pakeliu tą auką, grynomis lūpomis tegul ištariu tuos šventuosius žadžius, atjaučiu Tavo esumą su gryna širdžia, idant iki gilybių perimtas didybe Tavo malonės ir įkvėptas gaileširdybės, pasilikčiau įrankiu verto Tavo neišmatuojamu sumanymu žmogaus vargingo linkui. Vesk mane, Viešpatie, apgink ir saugok; pajudink mane suslūgusį ir daleisk, idant niekuomet Tavo tarnyboje nepailsčiau. Apie tai meldžiu Taves dei visų dienų manojo gyvenimo. Amen.

PSALMĖ 84.

Kaip gi meilingos Tavo buveinės, kareivijų Viešpatie.

Mano širdis ir mano kūnas linksmai šūkauja gyvajam Dievui.

Nes žvirblis randa sau namus ir purpelis sau lizdą savo vaikams sudėti, Tavo altoriai, kareivijų Viešpatie, Mano karaliau ir mano Dieve.

Palaiminti, kurie gyvena tavo namuose, Viešpatie; Jie šlovina Tave per amžių amžius.

Palaimintas žmogus ,kurs laukia pagalbos iš Taves; Savo širdyje jis pasidarė kelius ašarų slėnyje iki paskirtajai vietai.

Nes įstatymo davėjas suteikia palaiminimą; Jie eina iš stiprybės į stiprybę; dievų Dievas matomas Sione.

Viešpatie, kareivijų Dieve, išklausyk mano maldą; Išgirsk ausimis, Jokūbo Dieve!

Mūsų globėjau, Dieve, pasižiūrėk ir pažvelgk į savo pateptojo veidą;

Nes viena diena Tavo prieangiuose geresnė nekaip tūkstančiai kitur.

Aš veliju būti menkiausis, mano Dievo namuose, Nekaip gyventi nusidėjėlių padangtėse.

Nes Dievas myli pasigailėjimą ir tiesą, Viešpats suteikia malonę ir šlovę.

Jis nesigaili gėrybių tiems, kurie veikščioja nekaltybėje.

Kareivijų Viešpatie, palaimintas žmogus, kurs pasitiki Tavimi.

PADĖKOS MALDOS PO ŠVENTŲJŲ MIŠIŲ.

(Sulig Šv. Tomo Akviniečio)

UONUŽEMINČIAUSIAI dėkoju Tau, mano maloniausis Viešpatie ir Tėve už tai, kad leidai man, savo nevertajam tarnui pasisotinti Kūnu ir Krauju Tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus: Te tas dvasinis ir paslaptingas su mano Išganytoju susijungimas eina man ne pasmerkimui, bet te atgimdo mane ir pašvenčia; tenustelbia manyje kūniškus palinkimus prie to, kas nuodėminga, pikta ir Taves neverta; te sustiprina mane tikėjime ir meilėje, idant galėčiau laikyti Tavo šventąją valią, o kuomet užsibaigs mano žemiškoji kelionė, priimk mane į savo garbę. Amen.

MALDA SULIG ŠV. AUGUSTINO

Tavo akyvaizdoje, Viešpatie, mūsų kaltes sudedame, — o bausmę kurią už jas gauname, palyginame.

Jeigu pažiūrėtum į piktybes, kurias papildome— Mažiau nukenčiame negu esame užsipelnę.

Sunkesnė yra kaltė, prie kurios prisipažįstame— o mažesnė bausmė, kurią nukenčiame.

Bausmę už nuodėmes gerai nujaučiame — o vienok nenorime paliauti darę nuodėmes.

Po Tavo smūgiais mūsų siela aužėja — Visose mūsų neteisybėse jokių permainų nesidaro.

Jau aštriai spaudžia sielvartai mūsų sąmonę — Tačiaus užsispyrimas piktybėse neikiek nepasikrutina.

Ilsta gyvenimas priespaudose — Ir visgi piktųjų įpročių nepameta.

Jeigu maloniai lauki mūsų atsivertimo — Mes pasitaisyti nenorime.

Prisipažįstame ir verkiame, ką esame padarę — Bet kaip tik mus aplankai vėl užmirštame ko verkėme.

Kuomet laikai ant mūsų iškėlęs kardą, prižadame stiprinties — Kaip tik jį žemyn nuleidi, mes prižadų pildyti nenorime.

Kuomet mus baudi, maldaujame pasigailėti — o kai paliauji bausti, vėl prižadų nepildome.

Štai turi mus dabar suklaupusius prieš Tave Visagalis Dieve, — žinome jeigu gailingumas neatleis, tai teisingumas tikrai mus turės pražūdyti.

Delto teiksies mums tai duoti ko maldaujame, nors nesame verti — Kuris mus iš nieko sutvėrei, idant Taves maldautume.

PSALMĖ 46.

Dievas mūsų prieglauda ir stiprybė; veikiausioji pagalba varguose.

Todel nesibijome, kad ir žemė drebėtų, ir kalnai grimstų į jūrių gilumas.

Gali sau ūžti ir kilti jų vandenys, ir kalnai drebėti nuo jų galybės.

Upės srovė linksmina Dievo miestą: šventąjį Augščiausiojo būstą.

Dievas jo viduje, todel jis nesugriaunamas, gelbi jį Dievas anksti švintant.

Kyla tautos ir svyra karalystės, Dievas leidžia balsą ir dreba žemė.

Galybių Viešpats su mumis, mūsų globėjas Jokūbo Dievas.

Eikite ir regėkite Dievo darbus, kokius stebūklus daro žemėje. Jis stabdo karus ligi žemės krašto.

Trupina šaudykles, laužo ginklus, ir skydus degina ugnimi.

Nurimkite ir veizdėkite, jog aš esmi Dievas: augštinamas tautose ir žemėje augštinamas.

Galybių Viešpats su mumis, mūsų globėjas Jokūbo Dievas.

Garbė Dievui Tėvui ir Sūnui ir Šventajai Dvasiai. Kaipo buvo pradžioje ir dabar ir visados ir per amžius. Amen.

ŠVENTOS MIŠIOS NUO PIRMOS SAVAITĖS ADVENTO IKI VELYKŲ ŠVENTĖS.

PIRMAS SEKMADIENIS ADVENTO.

ĮŽANGA.

Psl. 24, 1—3.

Į tave, Viešpatie, aš keliu savo sielą; mano Dieve, tavimi pasitikiu; kad gi man nereiktų rausti, ir tegul nasijuokia iš manęs mano neprietellai, nes visi, kurie pasitiki tavimi, nebus sugėdinti.

Psl. 24, 4.

Viešpatie, parodyk man savo kelius ir išmokyk mane savo takų. Garbė Dievui Tėvui ir Sūnui ir Šventajai Dvasiai. Kaipo buvo pradžioje ir dabar ir visados ir per amžius, Amen.

Pabaigus kartojasi į tave Viešpatie iki Psalmei Ta tvarka Įžangos laikomasi per ištisus metus.

Nesikalba Garbė aukštybėse Dievui, iki vigilijos.

MELSKIMES.

Prikelk Viešpatie, meldžiame Tave, savo galybe ir ateik mums su pagalba mūsų nelaimėse, apsaugodamas mus nuo baisių nuodėmių, kurios mus stumia į amžiną nelaimę. Apsaugok skęstančią žmoniją jos varguose, ir teikis vesti išganymo keliu prie amžinos laimės. Per mūsų Viešpatį Jezų Kristų Tavo Sūnų, kuris su Tavimi gyvena ir karaliauja Šventosios Dvasios vienybėje Dievas, Per visus amžių amžius. Amen.

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 13, 11—14.

BROLIAI! Tai darykte, suprasdami laiką, kad jau mums metas keltis iš miego; nes dabar mūsų išganymas arčiau, kaip kuomet įtikėjome. Naktis praėjo, diena gi prisiartino. Todel meskime šalin tamsybės darbus ir apsivilkime šviesos šarvais! Kaip dieną, elgkimės padoriai, nepasiduodami apsirijimams ir girtuokliavimams, paleistuvavimui ir begėdystei, barniui ir pavydui, bet apsivilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Gradualas. Psl. 24, 3 ir 4.

Visi, kurie pasitiki tavimi, nebus sugėdinti. Viešpatie, parodyk man savo kelius ir išmokyk mane savo takų.

Alleluja, alleluje. Psl. 84, 8.

Parodyk, Viešpatie, mums savo pasigailėjimą ir suteik mums savo išganymą. Alleluja.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 21, 25—33.

Anuo metu Jezus kalbėjo savo mokintiniams, bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, žemėje gi didelio išgąsčio tarp tautų dėliai smarkaus jūros ir bangų ūžimo; žmonės džius iš baimės, belaukdami to, kas turi užeiti ant viso pasaulio; nes dangaus galybės bus pajudintos. Tuomet išvys žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didele galybe ir didenybe. Tiems gi dalykams pradėjus įvykti, pažvelgkite aukštyn ir pakelkite savo galvas, nes jūsų atpirkimas artinasi. Jis pasakė jiems prilyginimą: Veizdėkite į fygų medį ir į visus medžius: Kuomet jie jau duoda iš saves vaisių, jūs žinote arti esant vasarą. Taigi, pamatę visa tai įvykstant, taippat jūs žinokite, kad Dievo karalystė arti. Ištikrųjų, sakau jums, nepraeis šita giminė, iki visa tai įvyks. Dangus ir žemė praeis, mano gi žodžiai nepraeis.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 24, 1—3.

Į tave, Viešpatie, aš keliu savo sielą; mano Dieve, tavimi pasitikiu; kad gi man nereiktų rausti, ir tegul nesijuokia iš manes mano naprieteliai, nes visi, kurie pasitiki tavimi, nebus sugėdinti.

TYLI MALDA.

Viešpatie Tau priguli šlovė ir padėka, kursai apvalai mus nuo kalčių savo galinga didenybe. Ateik Viešpatie su savo gaybe ir pasigailėk žūstančios žmonijos. Per mūsų Viešpatį Jezų Kristų Tavo Sūnų, kuris su Tavimi gyvena ir karaliauja Šventosios Dvasios vienybėje Dievas. Per visus amžių amžius. Amen.

KOMUNIJA.

Psl. 84, 13.

Nes Viešpats suteikia malonumą, ir mūsų žemė duoda savo vaisių.

PO KOMUNIJOS.

Suteik mums Viešpatie savo pasigailėjimą mūsų šitoje bažnyčioje, kad pataisymu mūsų galėtume su didžiausia iškilme ir garbe užsitarnauti Tavo mielaširdystę, o per mūsų pareigų išpildymą ir tavo malonių apturėjimą galėtume tau patikti. Per mūsų Viešpatį Jezų Kristų Tavo Sūnų......

ANTRAS SEKMADIENIS ADVENTO.

ĮŽANGA.

Iz. 30, 27.

Žmonija Siono, štai Viešpats ateis idant išganyti žmones ir kad girdėtą balsą garbės savo, padarytų džiaugsmu širdžių jūsų.

Psl. 79, 2.

Kurs valdai Izraelį, tėmyk, tu kursai vedi Juozapą kaip avį. Garbė Dievui Tėvui.....
Žmonija Siono......

MELSKIMES.

Prikelk Viešpatie širdį mūsų, idant dorai prisiruoštume pažinti kelią Vienatinio Sūnaus Tavo, kad per Jo atėjimą su nuvalytomis mūsų širdimis, Tau galėtumėme ištikimai ir Dievobaimingai tarnauti. Kuris su Tavimi gyvena ir karaliauja Šv. Dvasios vienybėje Dievas, per visus amžių amžius.

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 15, 4—13.

BROLIAI! Nes visa, kas tik yra parašyta, parašyta mums pamokinti, kad mes kantrumu ir Rašto paguoda turėtumėm vilties. Kantrybės gi ir paguodos Dievas teduodie jums turėti vienokius jausmus kits į kitą, sekant Jėzum Kristum, kad vienširdžiai viena burna garbintumėte Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą. Todel priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė Dievo garbei. Nes aš sakau, jog Jėzus Kristus pasdarė apipjaustymo tarnas del Dievo tiesos, kad būtų patvirtinti žadėjimai tėvams, ir kad pagonys garbintų Dievą del gailestingumo, kaip parašyta: Todel aš išpažinsiu tave, Viešpatie, tarp pagonių ir giedosiu tavo vardui. Vėl Raštas sako: Linksminkitės, pagonys, draug su jo tauta! Ir vėl: Girkite, visi pagonys, Viešpatį ir garbinkite jį, visos tautos! Vėl Izaijas sako: Ateis Jėsės šaknis, tas kurs kelsis viešpatauti pagonims; jame pagonys turės vilties. Vilties Dievas tepripildo jus visokio džiaugsmo ir ramybės tikėjime, kad šventosios Dvasios galybe jūs gausiai turėtumėte vilties.

Gradualas. Psl. 49, 2—3 ir 5.

Iš Siono spindi jo gražumas. Dievas aiškiai ateina. Surinkkite jam jo šventuosius, kurie yra padarę su juo sandorą prie aukų.
Alleluja, Alleluja.

Psl. 121, 1.

Aš linksminuos tuo, kas man pasakyta: Mes eisime į Viešpaties namus. Alleluja.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 11, 2—10.

Anuo metu, Jonas gi kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus, siuntė du savo mokytiniu ir jam sakydino: Tu esi tasai, kurs turi ateiti, ar mes kito laukiame? Jėzus atsakydamas, jiems tarė: Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę. Aklieji regi, raišieji vaikščoja, raupsuotiej pagydomi, kurtiniai girdi, mirusieji keliasi, beturčiams skelbiama evangelija. Ir palaimintas, kurs manimi nepasipiktins. Jiems gi nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: Ko išėjote į tyrus pamatyi? ar švelniais rūbais vilkinčio žmogaus? Štai tie, kurie švelnius rūbus dėvi, yra karalių namuose. Bet ko gi išėjotė pamtyti? ar pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau kaip pranašo. Nes jis yra tasai, apie kurį parašyta: Štai aš siunčiu tavo akyvaizdoje savo angelą, kursai ties tavim taisys tavo kelią.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 84, 7—8.

Dieve, juk tu vėl atgaivinsi mus ir tavo tauta džiaugsis tavimi? Parodyk, Viešpatie, mums savo pasigailėjimą ir suteik mums savo išganymą.

TYLI MALDA.

Teikis priimti Viešpatie maldas ir aukas mūsų ir šelpdamas mus apgynimu savo suteik, kad mes nuopelnus nuolat įgautume. Per mūsų...

KOMUNIJA.

Bar. 5, 5; 4, 36.

Stok Jeruzaliau ant aukštos vietos ir pamatyk linksmybę kuri ateina nuo Viešpaties Dievo Tavo.

PO KOMUNIJOS.

Dvasišku penu sustiprinti nuolankiausiai Tave Viešpatie meldžiame, teikeis per tarpininkystę toje paslaptybėje išmokinti mus, viską kas žemiška išsižadėti, ir dangiškus daiktus iš gilumos mūsų jausmų pamylėti. Per Viešpatį mūsų.

TREČIAS SEKMADIENIS ADVENTO.

ĮŽANGA.

Pilyp. 4, 4—6.

Džiaugkitēs Viešpatyje visuomet; vēl sakau, džiaugkitēs! Jūsų kuklumas tebūna žinomas visiems žmonēms; Viešpats yra arti. Nebūkite nieku bailiai susirūpinę, bet visuose dalykuose jūsų prašymai tesidaro žinomi Devui malda ir maldavimu su dēkojimu.

Psl. 84, 2.

Viešpatie, tu palaiminai savo žemę, tu išliuosavai Jokūbą, iš nelaisvēs. Garbē Dievui.... Džiaugkitēs...

MELSKIMES.

Palenk ausį savo Viešpatie prie maldų mūsų, o tamsybes mūsų proto per savo malonę teikis apšviesti. Dieve, kuris Švenčiausiai Panelei Marijai angelui apreiškiant, žodį tavo priēmē už kūną, suteik prašome tavęs, kad kurie į jąją kaipo Dievo Gimdytoją tikime, josios prie Tavęs užtaryma apturētume. Per tą patį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į PILIPĒNUS. 4, 4—7.

BROLIAI! Džiaugkites Viešpatyje visuomet; vēl sakau, džiaugkitēs! Jūsų kuklumas tebūna žinomas visiems žmonēms; Viešpats yra arti. Nebūkite nieku sūsirūpinę, bet visuose dalykuose jūsų prašymai tesidaro žinomi Devui malda ir maldavimu su dēkojimu; ir visokį išmanymą perviršijanti Dievo ramybē tesergi jūsų širdis ir jūsų mintis Kristuje Jēzuje.

Gradualas. Psl. 79, 2, 3 ir 2.

Kurs valdai Izraēlį, tēmyk, tu kursai vedi Juozapą kaip avį; kurs turi sostą ant kerubų apsireikšk. Alleluja, Alleluja.

Pažading savo galybę ir ateik mūsų gelbētų. Alleluja.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 1, 19—28.

Anuo metu, kuomet žydai iš Jeruzalēs siuntē pas jį kunigų ir lēvitų jo paklausti: Kas tu esi? Jis prisipažino ir nesigynē; jis prisipažino: Aš neesu Kristus. Jie vēl jį klausē: Tai kas gi tu? ar tu Elijas? Jis tarē: Neesu. Ar tu esi pranašas? Jis atsakē: Ne! Tuomet jie jam tarē: Kas tu esi, kad mes galētumēm duoti atsakymą tiems, kurie yra mus siuntę? ką pats apie save sakai? Jis atsakē: Aš šaukiančio tyruose balsas: Taisykite Viešpaties kelią, kaip yra pasakęs pranašas Izaijas. Atsiųstieji gi buvo iš parisiejų. Jie dar jį klausē ir jam sakē: Tai kam tu krikštiji, jei tu ne Kristus, nei Elijas, nei pranašas? Jonas atsakē jiems tardamas: Aš krikštiju vandenimi; bet tarp jūsų stovi tas, kurio jūs nepažįstate. Jis yra tasai, kurs po manęs ateis, kurs pirm manęs buvo; jam aš neesu vertas atrišti jo kurpių dirželio. Tai atsitiko Betanijoje anapus Jordano, kame Jonas krikštijo.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 84, 2.

Viešpatie, tu palaiminai savo žemę, tu išliuosavai Jokūbą, iš nelaisvēs.

TYLI MALDA.

Meldžiame Tave Viešpatie, idant auka mūsų pamaldų visa tau švęstūsi, per kurią nustatymas švenčiausios paslapties tavo išsipildytų, o išganymas tavo mumyse atsikartotų. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Ps. 35, 4.

Sakykite silpnasieliams: Būkite drąsūs ir nebijokite; štai jūsų Dievas ateis ir išgelbēs jus.

PO KOMUNIJOS.

Verkiame maldaudami Viešpatie pasigailējimo Tavo, kad ši dieviška pagalba nuo prasikaltimų mus atitolintų ir prie šventēs būsiančios mus priruoštų. Malonę tavo Viešpatie suteik mūsų protams, kad per angelo apreiškimą, isikūnijimą Tavo Sūnaus Jezaus Kristaus pažintume, per kančią jo ir kryžių prie prisikēlimo garbēs būtume nuvesti. Per tą patį...

KETVIRTAS SEKMADIENIS ADVENTO.

ĮŽANGA.

Izaj. 45, 8.

Rasokite dangūs iš aukštybių, ir tegul debesys išlija teisujį, tegul atsiveria žemė ir teišželdo gelbėtoją ir tegul kartu randasi teisybė.

Psl.18, 2

Dangus pasakoja Dievo garbę ir tvirtuma skelbia jo rankų darbus. Garbė Dievui...
Rasokite dangūs...

MELSKIMES.

Meldžiame Tave Viešpatie, sužadinti galybę savo ateiti ir padėti, kad per dėkavonės pagalbą atgailą darantiems, suteiktumei jų kalčių dovanojimą ir savo meilę įpiltumei į mūsų širdis, kurios negalėjome apturėti dėlei mūsų nuodėmių sunkumo. Kuris su tavimi gyvena ir karaliauja Šv. Dvasios...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 4, 1—5.

BROLIAI! Tegul žmonės žiūri į mus, kaip į Kristaus tarnus ir Dievo paslapčių teikėjus. Todel ir reikalaujama iš teikėjų, kad kiekvienas būtų rastas ištikimas. Tai man mažiausis dalykas, kad aš jūsų ar žmonių dienos esu teisiamas; bet nē aš pats saves neteisiu. Nors aš nieko nieprisijaučiu, tačiau ne delto esu nuteisintas. Mano teisējas yra Viešpats. Taigi, neteiskite pirm laiko, iki neateis Viešpats. Jis tai apšvies paslēptuosius tamsybēse dalykus ir atidengs širdžių sumanymus. Tuomet kiekvienam bus jo pagyrimas iš Dievo.

Gradualas. Psl. 144, 18 ir 21.

Viešpats arti visiems, kurie į jį šaukiasi, kurie į jį šaukiasi tiesoje. Mano burna skelbs Viešpaties garbę, ir tegul šlovina kiekvienas kūnas jo šventą vardą.

Alleluja, alleluja. Ateik Viešpatie nesivēlink ir išrišk prasižengimus žmonių Tavo Izraeliaus. Alleluja.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 3, 1—6.

Penkioliktais ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Poncijui Pilotui valdant Jūdeją, Erodui gi esant Galilejos tetrarku, jo broliui Pilypui Iturejos ir Trachonities krašto teatrarku, Lizanijui Abilēnēs tetrarku, po vyriausiais kunigais Annu ir Kajifu, Viešpaties žodis pasigirdo Zakarijo sūnui Jonui tyruose. Taigi, jis atējo ir skelbē visoje Pajordanēje atgailos krikštą nuodēmēms atleisti, kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių knygoje: Tyruose šaukiančiojo balsas! Taisykite Viešpaties kelią, darykite jo takus tiesius. Kiekvienas slēnys bus užpiltas, o kiekvienas kalnas ir kalnelis bus padarytas žemas; kas kreiva, bus tiesu; kur nelygu, bus lygūs keliai. Ir kiekvienas kūnas išvys Dievo išganymą.

ATNAŠAVIMAS.

Luko 1, 28.

Sveika Marija malonēs pilnoji, Viešpats su tavimi, pagirta tu tarp moterų ir pagirtas vaisius isčiaus tavo.

TYLI MALDA.

Meldžiame tave Viešpatie, paveizēk permaldautas ant aukų, kurias dabar tau sudedame, idant dievobaimingumui ir išganymui mūsų patarnautų. Per Viešpatį mūsų...

KOMUNIJA.

Izaj. 7, 14.

Štai pana pradēs ir pagimdys Sūnų ir bus duotas jam vardas Emanuelis.

PO KOMUNIJOS.

Priemę tas Šventas aukas meldžiame tave Viešpatie, tegul per atlankymą šių paslapčių auga darbai mūsų išganymui. Meldžiame tave Viešpatie Dieve mūsų, kad kuriems tiktai leidi džiaugtis dieviškuoju darbu, neleiski parpulti po žmoniškais pavojais. Per Viešpatį mūsų...

PIRMOS ŠV. MIŠIOS KALĒDOMS.

ĮŽANGA.

Psl. 2, 7.

Viešpats man tarē: Tu mano Sūnus; aš šiandien pagimdžiau tave.

Psl. 2, 1.

Kam pagonys siaučia ir tautos mąsto tuščius dalykus? Garbē būk Dievui...

Viešpats man tarē.

MELSKIMES.

Dieve kuris šią švenčiausią naktį tikros šviesos spindējimu nušvietei, suteik meldžiame, kad kurie šviesos paslaptį žemēje pažinome, tuo pačiu džiaugsmu danguje galētume linksmintis. Suteik maloniausis Dieve, kad mes šios žemēs kaliauninkai galētume sekti tavo Sūnaus Jezaus Kristaus pramintų taku, Jojo nekalbytēs, į amžiną ir laimingą pomirtinį gyvenimą. Kuris su tavimi gyvena ir...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO PRIE TITO. 2, 11—15.

BROLIAI! Nes mūsų Išganytojo Dievo malonē pasirodē visiems žmonēms ir mokina mus, kad, išsižadēję bedievystēs ir pasaulinių geidulių, gyventumēm šiame pasaulyje blaiviai, teisingai ir maldingai, laukdami palaimintosios vilties ir ateinant garbēs ddžiojo Dievo ir mūsų Išganytojo Jēzaus Kristaus, kurs pats save davē už mus, kad mus išpirktų iš visokios neteisybēs ir apvalytų pats sau priimtiną tautą, stropią geriems darbams. Taip kalbēk, ragink ir bark visu rimtumu Jezuje Kristuje mūsų Viešpatyje.

Gradualas. Psl. 109, 3 ir 1.

Pas tave viešpatavimas tavo galybēs dieną šventųjų žibējime. Aš pirm aušros pagimdžiau tave iš isčios. Viešpats tarē mano Viešpačiui: Sēskis mano dašinēje, kolei aš nepadarysiu iš tavo neprietelių tavo kojoms suolelio. Alleluja, alleluja.

Ps. 2, 7.

Viešpats man tarē: Tu mano Sūnus; aš šiandien pagimdžiau tave. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO 2, 1—14.

Anuo metu atsitiko, kad išējo ciesoriaus Augusto paliepimas surašyti visą pasaulį. Tas pirmas surašymas buvo padarytas Syrijos valdovo Kirino. Ir visi ējo įsirašydintų, kiekvienas į savo miestą. Tai ir Juozapas, kadangi jis buvo iš Dovido namų ir giminēs, ējo iš Galilejos, iš Nazareto miesto į Judeją į Dovido miestą, kurs vadinasi Betliejus, kad įsirašydintų draug su pažadēta sau moterimi Marija, kuri buvo neščia. Atsitiko gi, kad jiedviem tenai esant, atējo jai metas gimdyti; ir ji pagimdē pirmgimį savo sūnų, suvystē jį vystyklais ir pagudē jį prakartēje, nes jiems nebuvo vietos užeigoje. Toje pačioje šalyje buvo piemenų ,kurie budējo ir sergējo per naktį savo bandą. Štai Viešpaties angelas atsistojo prie jų, ir Dievo skaistumas apšvietē juos. Jie labai nusigando; bet Angelas jiems tarē: Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, koks bus visai tautai, kad šiandien jums gimē Dovido mieste Išganytojas; jis yra Kristus, Viešpats. Ir tas bus jums ženklas: rasite kūdikį suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartēje. Ūmai atsirado prie Angelo daugybē dangiškosios kariuomenēs, kurie garbino Dievą ir sakē: Garbē Dievui aukštybēje ir ramybē žemēje geros valios žmonēms.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 95, 11 ir 13.

Tegul linksminasi dangus ir džiaugiasi žemē prieš veidą Viešpaties, kadangi atējo.

TYLI MALDA.

Meldžiame Tave Viešpatie, tegul būna Tau priimtina šios dienos šventēs auka, kad Tavo malonei padedant, per šį švenčiausį dalyvavimą Jojo, rastumēmes formoje, kurioje su tavimi yra mūsų paveikslas. Kuris su.....

KOMUNIJA.

Psl. 109, 3.

Šventųjų žibējime, aš pirm aušros pagimdžiau tave iš iščios.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame tave Viešpatie Dieve mūsų, teikis mums duoti, kad Kuris per užgiminą mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus, paslaptimis mus nuolatinēmis linksmini, vertais draugiškumo ryšiais prie jojo užsitarnautume palaiminimo prieiti. Kuris su tavimi...

ANTROS ŠV. MIŠIOS KALĒDOMS.

ĮŽANGA.

Izai. 9, 2—6.

Tauta, kuri vakiščiojo tamsybēje, išvydo didelę šviesą. Nes mums GIMĒ KŪDIKIS ir mums duota sūnus, ir jo viešpatavimas padētas ant jo peties; jis bus vardu: Stebētinas.

Psl. 92, 1.

Viešpats karaliauja; jis apsivlkęs gražumu; Viešpats apsivlko galybe ir susijuosē.

Garbē Dievui...

Tauta...

MELSKIMES.

Duok mums Viešpatie Visagalis Dieve, kad per naują įsikūnijimo žodį, Tavo šviesoje paskęstume.

Per tą patį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO PRIE TITO. 3, 4—7.

Mieliausis, kuomet gi pasirodē mūsų Išganytojo Dievo maloningumas ir gerumas žmonēms, jis mus išgelbējo ne del teisybēs darbų, kuriuos mes būtumem buvę padarę, bet sulig savo gailestingumu šventosios Dvasios atgimdymo ir atnaujinimo apiplovimu; jos jis išliejo į mus apsčiai per mūsų Išganytoją Jēzų Kristų, kad mes nuteisinti jo malone būtumem sulig viltimi amžinojo gyvenimo tēvainiai.

Gradualas. Psl. 117 ,26, 27 ir 23.

Tebūna palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardan; Viešpats yra Dievas ir šviečia mums. Tai Viešpaties padaryta ir stebuklinga musų akyse. Alleluja, alleluja.

Psl. 92, 1.

Viešpats karaliauja; jis apsivlkęs gražumu; Viešpats apsivilko galybe ir susijuosē. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 2, 15—20.

Anuo metu, Angelams pasišalinus nuo piemenų į dangų, atsitiko ,kad jie sakē vienas kitam: Nueikime lig Betliejui ir pamatykime tai, kas įvyko, ką Viešpats yra mums apskelbęs. Jie atējo skubindamies ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį paguldytą prakartēje. Pamatę gi, jie skelbē tai, kas jiems buvo pasakyta apie tą kūdikį. Visi, kurie tai girdējo, stebējosi, taippat tais dalykais, kurie buvo jiems piemenų papasakoti. Marija gi tēmijo sau visus šituos dalykus ir svarstē juos savo širdyje. Piemenys sugrįžo atgal, garbindami ir šlovindami Dievą dēliai viso, ką buvo girdēję ir matę, taip kaip jiems buvo pasakyta.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 92, 1—2.

Nes jis sutvirtino žemēs skritulį, kurs nebus pajudintas. Tavo sostas prirengtas nuo to laiko; tu esi nuo amžių.

TYLI MALDA.

Meldžiame tave Viešpatie, tegul mūsų aukos, šios dienos gimimo paslapties, tau patinka ir taiką mums visuomet suteikia, kad kaipo žmogus gimęs, taip sužibējo lyg Dievas, taip mums ši žemiška išvaizda tegu tokia tampa lyg ji būtų dieviška. Per tą patį mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Zakar, 9, 9.

Džiaugkis dukte Siono, Garbink Jeruzalį, štai ateina tavo šventas karalius ir pasaulio išgelbētojas.

PO KOMUNIJOS.

Tegul mums Viešpats visuomet šio naujo gimusio sakramento suteikia, kurio dieviškas gimimas žmonišką panaikno tuštumą. Per tą patį mūsų Viešpati...

TREČIOS ŠV. MIŠIOS KALĖDOMS.

ĮŽANGA.

Izai. 9, 6.

Nes mums GIMĖ KŪDIKIS ir mums duota sūnus, ir jo viešpatavimas padėtas ant jo peties; jis bus vardu: Stebėtinas.

Psl. 97, 1.

Giedokite Viešpačiui naują giesmę, nes jis yra padaręs stebūklų. Garbė Dievui...

Nes mums Gimė Kūdikis...

MELSKIMES.

Suteik meldžiame tave visagalis Dieve, idant atėjimas Vienatinio Sūnaus, per jo naują kūnišką gimimą išliuosuotų iš nuodėmių vergijos. Per tą patį mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į HEBREJUS. 1, 1—12.

BROLIAI! Dievas daug sykių ir tuleropu būdu kalbėjęs kitados tėvams per pranašus, paskiausiai, šiomis dienomis kalbėjo mums per Sūnų, kurį įstatė visų dalykų tevainiu, per kurį padarė ir pasaulį: kurs būdamas jo garbės atšvaita ir jo esmės paveikslas ir nešdamas visa, savo jėgos žodžiu, apvalęs mus nuo nuodėmių, sėdosi didenybės dešinėje aukštybėse, pasidaręs tiek kilnesnis už angelus, kiek žymesnį kaip jų jis paveldėjo vardą. Nes kuriam kuomet nors angelui yra Dievas pasakęs: Tu mano Sūnus, aš šiandien pagimdžiau tave? Ir vėl: Aš būsiu jam Tėvas, o jis bus man Sūnus? Ir įvesdamas antrą kartą Pirmgimį į pasaulį, sako: Jį turės pagarbinti visi Dievo Angelai! Apie angelus jis juk sako: Vėjus jis daro sau pasiuntinius ir ugnies liepsną sau tarnus; Sūnui gi: Tavo, o Dieve, sostas per amžių amžius; tavo karaliavimo lazda teisybės lazda. Tu mylėjai teisybę ir nekentei neteisybės; todel tave Dievas patepė džiaugsmo aliejumi, labiau kaip tavo draugininkus. Ir: Tu, Viešpatie, pradžioje įkūrei žemę, ir dangus yra tavo rankų darbas. Jie pražus, tu gi pasiliksi; jie visi pasens, kaip apdaras ,ir tu pakeisi juos, kaip apsiaustą, ir bus pakeisti. Bet tu esi tas pats ir tavo metams nebus galo.

Gradualas. Psl. 97, 3 ir 2.

Visi žemės kraštai, matė mūsų Dievo išganymą. Linksmai šūkaukite Dievui visa žeme. Viešpats davė pažinti savo išgelbėjimą, apreiškė savo teisybę tautų akyvaizdoje.

Alleluja, alleluja. Šventoji diena mums prašvito, eikite giminės ir garbinkite Viešpatį, nes šiandien didelė šviesa nužengė ant žemės. Alleluja.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 1, 1—14.

Pradžioje buvo žodis. Tas žodis buvo pas Dievą, ir žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per jį padaryta, ir be jo nepadaryta nieko iš to, kas padaryta. Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa. Šviesa šviečia tamsybėje, bet tamsybė jos neapėmė. Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas. Jis atėjo liūdijimui apie tą šviesą liūdyti, kad visi per jį tikėtų. Jis nebuvo šviesa, bet turėjo liūdyti apie šviesą. Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį. Jis buvo pasaulyje; pasaulis per jį padarytas, bet pasaulis jo nepažino. Jis atėjo pas save, bet savieji jo nepriėmė. Kas gi jį priėmė, tiems jis davė galios būti Dievo vaikais, būtent tiems, kurie tiki į jo vardą, kurie yra gimę ne iš kraujų, nei iš kūno valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo. Tas žodis įsinkūnijo ir gyveno tarp mūsų. Mes matėme jo garbę, garbę kaip vienatinio iš Tėvo gimusio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 88, 12 ir 15.

Tavo dangus ir tavo žemė, tu sutvirtinai žemės skritulį ir ko jis pilnas. Teisybė ir teismas tavo sosto ramstis.

TYLI MALDA.

Viešpatie naujas aukas ir dėkavones Vienatinio tavo Gimusio pašvęsk, ir mus nuo nusidėjimų mūsų aukomis nuvalyk. Per tą patį mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 97, 3.

Visi žemės kraštai matė mūsų Dievo išganymą.

PO KOMUNIJOS.

Suteik Visagalis Dieve, nuolankiai taves meldžiame, idant šiandieną mums gimęs Pasaulio Išganytojas, kaip yra lig laikinio gyvenimo davėjas, taip ir nemirtinybe mus apdovanojęs vestų mus išganymo keliu prie Dievo pažinimo ir jo gerbimo. Kuris su tavimi gyvena ir karaliauja...

ŠVENTOS MIŠIOS ŠV. STEPONO DIENOJE.

ĮŽANGA.

Psl. 118, 23, 86 ir 23.

Nors kunigaikkščiai sėdėtų ir kalbėtų prieš mane, jie persekiotų mane be priežasties, padėk man Viešpatie Dieve mano, nes tavo tarnas mąsto apie tavo įstatus.

Psl. 118, 1.

Palaiminti nesuteptieji kelyje, kurie vaikščioja Viešpaties įstatyme.

Garbė Dievui...

Nors kunigaikščiai...

MELSKIMES.

Duok mums meldžiame tave Viešpatie sekti tai ką privalome; kad išmoktume mylėti ir priešus, kadangi jo gimimą švenčiame, kuris atnaujino dargi už persekiotojus melstis mūsų Viešpats Jezus Kristus. Kuris su tavimi...

LEKCIJA IŠ DARBŲ ŠV. APAŠTALU. 6, 8—10 IR 7, 54—59.

BROLIAI! tose dienose Šv. Steponas pilnas malonės ir galios, darė tarp žmonių didelių stebūklų ir ženklų. Tuomet kaikurie iš sinagogos, vadinamos libertinų, kireniečių, aleksandrijiečių, taippat tų, kurie buvo iš Kilikijos ir Azijos, kėlėsi ir ginčijosi su Steponu. Jie negalėjo atsistengti išminčiai ir Dvasiai, kuri kalbėjo. Tai girdėdami jie pyko savo širdyse ir griežė prieš jį dantimis. Būdamas pilnas šventosios Dvasios, žiūrėdamas į dangų, jis matė Dievo garbę ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje, ir tarė: Štai aš matau atvirą dangų ir žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje. Bet jie ėmė šaukti dideliu balsu, užsikimšo sau ausis ir visi padurmai puolė ant jo. Išmetę jį iš miesto, jie mušė jį akmenimis. Liūdytojai pasidėjo savo apsiaustus prie kojų vieno jaunikaičio, kurs vadinosi Saulius. Taip jie mušė akmenimis Steponą, kurs meldėsi, sakydamas: Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią.

Gradualas .Psl .118, 23, 86 ir 117.

Sėdėjo kunigaikščiai prieš mane ir kalbėjo ir nedorėliai yra persekioję mane. Padėk man Viešpatie Dieve mano, išgelbėk mane Dieve mano. Alleluja, alleluja.

Apd. 7, 56.

Štai aš matau atvirą dangų ir žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje. Alleluja.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 23, 34—39.

Anuo metu, Jezus sakė pariziejams: štai aš siunčiu pas jus pranašų, išmintingųjų ir Rašto žinovų, vienus jų užmušite ir prikalsite ant kryžiaus, kitus plaksite savo sinagogose ir persekiosite nuo miesto iki miestui, kad ant jūsų, kristų visas nekaltas kraujas, išlietas ant žemės, pradedant nuo teisiojo Abelio kraujo iki kraujui Barakijo sūnaus Zakarijo, kurį jūs užmušėte tarp bažnyčios ir altoriaus. Ištikrųjų, sakau jums, visa tai ateis ant šitos kartos. Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti, kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus ,kaip kad višta surenka savo viščiukus po sparnais, ir tu nenorėjai. Štai, jūsų namai bus jums palikti tušti. Nes, aš sakau jums, nuo šio laiko jūs manes daugiau nebematysite, kolei nesakysite: Pagirtas teesie ,kurs ateina Viešpaties vardu.

ATNAŠAVIMAS.

Apd. 6, 5 ir 7, 59.

Jie išrinko Steponą, vyrą pilną tikėjimo ir šventosios Dvasios. Jie mušė akmenims Steponą, kurs meldėsi sakydamas: Viešpatie Jezau, priimk mano dvasią. Alleluja.

TYLI MALDA.

Priimk Viepatie aukas už tavo šventuosius ir jų prisiminimą, kad kaip juos garbingais kentėjimas padarė, taip mus dievotumas aptirktų. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Apd. 7, 56, 59 ir 60.

Štai, aš matau atvirą dangų ir žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje. Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią, nepaskaityk jiems tos nuodėmės.

PO KOMUNIJOS.

Tegul suteikia mums Viešpatie priimtos paslaptys link Taves meilę ir užtariant palaimintam Šv. Steponui kankintiniui, amžinu apgynimu mus nuo priešų apsaugok. Per mūsų...

ŠV. TOMO DIENOJE 29 GRUDŽIO.

ĮŽANGA.

Džiaugkimes visi Viešpatyje šventą dieną švęsdami del garbēs palaiminto Tomo kankintinio, iš kurio kentējimo džiaugiasi angelai ir garbina Dievo Sūnų.

Psl. 32, 1.

Džiaugkites, teisieji, Vešpatyje! Doriesiems pritinka šlovinti.

Garbē būk...

Džiaugkimes...

MELSKIMES.

Dieve del kurio bažnyčlos garbingas išpažinējas Tomas kardais bedevių tapo nužūdytas, suteik meldžiame, kad visi kurie jo pagalbos šaukiame, savo maldomis galētume pasiekti džiaugsmingo išganymo. Meldžiame tave Visagalis Dieve, kad mus tavo Vienatinio įsikūnijmas ir Gimimas galētų paliuosuoti nuo nuodēmių sunkenybių, po kuriomis laiko mūsų tuštybēs vergovē. Per tą patį mūsų...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į HEBREJUS. 5, 1—6.

BROLIAI, kiekvienas vyriausis kunigas, paimtas iš žmonių, yra įstatomas žmonēms, tuose dalykuose, kurie liečia Dievą, kad atnašautų dovanas ir aukas už nuodēmes, kaipo tas, kurs gali pasigailēti nežinančiųjų ir klystančiųjų, nes ir jis pats yra apsiaustas silpnybēs; ir todel jis turi, kaip už žmones, taip ir pats, už save atnašauti aukas už nuodēmes. Ir nēvienas neima pats sau pagarbos, bet tik tas, kurs Dievo šaukiamas, kaip Aaronas. Taip ir Kristus ne pats sau pasisavino vyriausiojo kunigo garbę, bet tasai, kurs jam pasakē: Tu mano Sūnus; aš šiandien pagimdžiau tave. Kaip ir kitoje vietoje sako: Tu kunigas per amžius Melkizedeko būdu.

Gradualas. Ekl. 44, 16.

Štai kunigas didysis kuris savo dienose patiko del Viešpaties.

EEkl. 44, 20.

Nesiranda panašaus jam, kuris saugotų įstatymą Aukščiiausiojo. Alleluja, alleluja.

Jono 10 ,14.

Aš esu geras ganytojas ir pažįstu mano avis ir avys mano pažįsta mane. Alleluja.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 10, 11—16.

Anuo metu, tarē Jezus mokintiniams savo, aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę až savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bēga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bēga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta mane Tēvas ir aš pažįstu Tēvą. Todel aš guldau savo gyvybę až savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidēs; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso ir taip bus viena avidē ir vienas ganytojas.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 20, 4—5.

Padējai Viešpatie ant jo galvos karūną iš brangaus akmenio, gyvybēs prašē nuo taves ir tu suteikiai jam. Alleluja.

TYLI MALDA.

Aukas tau Viešpatie paskirtas pašvęsk ir užtariant palaimintam Tomui kankintlniui ir išpažintojui per jį maidaujančius suprask. Per Viešpati...

KOMUNIJA.

Jono, 10—14.

Aš esu geras ganytojas aš pažįstu mano avis ir manosios pažįsta mane.

PO KOMUNIJOS.

Tegu ši šventa komunija mus saugoja Viešpatie nuo prasikaltimų, ir užtariant palaimintam Tomui kankintiniui ir dargi išpažinējui, tegu mus dangiškais vaistais padaro dalyviais. Suteik mums meldžiame visagalis Dieve, kad gimęs šiandien pasaulio atpirkējas, kaip kad mums yra išganymo kelią atidaręs, taip ir nuo nemirtingumo mus apsaugotų. Kuris su tavimi gyvena ir karaliauja Šv....

PIRMAS SEKMADIENIS PO KALĖDŲ.

ĮŽANGA.

Išm. 18, 14—15.

Nes kuomet rami tyluma buvo visa apėmusi, irnaktis savo bėgyje buvo padariusi pusę kelio, iš dangaus, nuo karališkojo sosto nužengė visagalis tavo žodis.

Psl. 92, 1.

Viešpats karaliauja; jis apsivilkęs gražumu; Viešpats apsivilko galybe ir susijuosė. Garbė būk...
Nes kuomet...

MELSKIMES.

Meldžiame tave Visagalis Dieve, teikis mūsų darbus valdyti pagal savo pamėgimo, idant vardan mieliausio sūnaus tavo, galėtume tau paaukoti mūsų sumanymus ir vargus. Per tą patį mūsų...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į GALATIEČIUS. 4, 1—7.

BROLIAI, sakau gi kolei tėvainis yra nepilnametis, jis nieku nesiskiria nuo tarno, nors yra visako valdovas. Jis yra po globėjais ir užveizdais iki tėvo paskirtam laikui. Taip ir mes, kolei buvome nepilnamečiai, tarnavome po pasaulio pradžiamoksliu. Bet atėjus laiko pilnybei, Dievas siuntė savo Sūnų, padarytą, iš moteriškės, pastatytą po įstatymu, atpirkti tų, kurie buvo po įstatymu, kad mes gautumem įsūnystę. Kadangi jūs esate sūnūs, Dievas siuntė savo Sūnaus Dvasią į jūsų širdis, kuri šaukia: Abba, Tėve! Taigi, yra jau ne tarnas ,bet sūnus. O jei sūnus, tai ir tėvainis per Dievą.

Gradualas. Psl. 44, 3 ir 2.

Išvaizda tu dailesnis už žmonių vaikus, tavo lūpos apteko malonumu. Iš mano širdies veržiasi geras žodis; aš skiriu savo veikalą karaliui. Mano liežuvis greitai rašančio raštininko virbas. Alleluja, alleluja.

Psl. 92, 1.

Viešpats karaliauja; jis apsivilkęs gražumu; Viešpats apsivlko galybe ir susijuosė. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 2, 33—40.

Anuo metu, Juozapas ir Jezaus motina Marija stebėjosi tais dalykais, kurie buvo apie jį sakomi. Simeonas gi palaimino juos ir tarė jo motinai Marijai: Štai, sitas pastatytas puolimui ir atsikėlimui daugelio Izraėlyje ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys. Buvo taippat pranašė Ona, Panuėlio duktė, iš Asero giminės ji buvo labai pasenusi; po savo mergystės ji buvo gyvenusi septynerius metus su savo vyru, dabar gi buvo našlė aštonių dešimtų ketverių metų. Ji neatsitraukdavo nuo bažnyčios ir tarnaudavo Dievui naktį ir dieną pasninkais ir maldomis. Ir ji atėjo tą pačią valandą, garbino Viešpatį ir kalbėjo apie jį visiems, kurie laukė Izraėlio atpirkimo. Padarę visa, kaip reikalavo Viešpaties įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savo miestą Nazaretą. Vaikelis gi augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo jame.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 92, 1—2.

Dievas sutvirtino žemės skritulį, kurs nebus pajudintas. Tavo sostas prirengtas nuo to laiko; tu esi nuo amžių.

TYLI MALDA.

Suteik meldžiame tave Visagalis Dieve, kad akims tavo didenybės auka patiktų ir malonę mes dievotu maldingumu apturėtume, ir meilę palaimintos amžinystės įgytume. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mat. 2, 20.

Kelkis, imk vaikelį ir jo motiną ir eik į Izraėlio žemę; nes mirė, kurie ieškojo vaikelio gyvybės.

PO KOMUNIJOS.

Per šį Viešpatie aukos atnašavimą, tegul mūsų širdys nusivalo ir teisingu troškimu prisipildo. Kuris su tavimi gyvena ir karaliauja...

ŠV. MIŠIOS NAUJŲ METŲ DIENOJE.

ĮŽANGA.

Izai. 9, 6.

Nes mums GIMĖ KŪDIKIS ir mums duota sūnus, ir jo viešpatavimas padėtas ant jo peties; jis bus vardu: Stebėtinas.

Psl. 97, 1.

Giedokite Viešpačiui naują giesmę, nes jis yra padaręs stebūklų. Garbė būk...

Nes mums GIMĖ KŪDIKIS...

MELSKIMES.

Meldžiame taves Dieve ,kuris amžino išganymo, švenčiausios Panelės Marijos vaisių Jezų Kristų, žmonių giminei kaipo dovaną suteikiai, prašome kad patį užtarymą jos mes jaustumēme, per kurį užsipelnome priimti mūsų gyvenimo davėją, Viešpatį Jezų Kristų Tavo Sūnų. Kuris su tavimi...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO PRIE TITO. 2, 11—15.

Mieliausis, nes mūsų Išganytojo Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir mokina mus, kad išsižadėję bedievystės ir pasaulinių geidulių, gyventumēm šiame pasaulyje blaiviai, teisingai ir maldingai, laukdami palaimtosios vilties ir ateinant garbės didžiojo Dievo ir mūsų Išganytojo Jezaus Kristaus, kurs pats save davė už mus, kad mus išpirktų iš visokios neteisybės ir apvalytų pats sau priimtiną tautą, strepią geriems darbams. Taip kalbėk, ragink ir bark visu rimtumu.

Gradualas. Psl. 97, 3—4 ir 2.

Visi žemės kraštai matė mūsų, Dievo išganymą. Linksmai šūkaukite Dievui, visa žeme; Viešpats davė pažinti savo išgelbėjimą, apreiškė savo teisybe tautų akyvaizdoje. Alleluja, alleluja.

Žydams, 1, 1—2.

Šiomis dienomis kalbėjo mums per Sūnų, kurį įstatė visų dalykų tėvainiu, per kurį padarė ir pasaulį. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO 2 ,21.

Anuo metu, praslinkus aštuonioms dienoms, kuomet reikėjo apipjaustyti vaikelis, praminta jis vardu Jēzus, taip, kaip jis buvo Angelo pavadintas, pirma, nekaip buvo pradėtas isčioje.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 88, 12 ir 15.

Tavo dangus ir tavo žemē, tu sutvirtinai žemės skritulį ir ko jis pilnas. Telsybė ir teismas tavo sosto ramstis.

TYLI MALDA.

Aukas mūsų ir maldas mūsų teikis priimti Viešpatie ir dangiškomis paslaptimis mus teikis nuvalyti ir meilingai mus išklausyk. Per mūsų...

KOMUNIJA.

Psl. 97, 3.

Visi žemės kraštai matė mūsų Dievo išganymą.

PO KOMUNIJOS.

Tegul ši šventa komunija apsaugoja mus Viešpatie nuo kaltės ir užtariant palaimintai Dievo gimdytojai Marijai, dangiško atpirkimo tegul padaro mumis dalyviais. Per mūsų Viešpatį...

ŠV. MIŠIOS ANTRAM SEKMADIENIUI PO KALĖDŲ.

ĮŽANGA.

Pilyp. 2,10—11.

Kad Jēzaus vardu priklauptų visoks kelias danguje, žemėje ir po žeme, ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jok Viešpats Jezus Kristus yra Dievo Tēvo garbei.

Psl. 8, 2.

Viešpatie, mūsų Viešpatie! Kaip stebėtinas tavo vardas visoje žemėje! Garbė būk...

Kad Jēzaus vardu...

MELSKIMES.

Dieve kuris vienintēlį sūnų savo suteikiai žmonių

giminei Išganytoju ir liepei vadinti jį Jezumi, būk mums malonus išklausyti, kad kurio šventą vardą garbiname čia žemėje, Jojo taipgi regėjimu galėtumėme džiaugtis danguje. Per tą patį mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ DARBŲ ŠV. APAŠTALŲ. 4, 8—12.

Anuo metų, Šventas Petras pilnas šventosios dvasios tarė: Tautos viršininkai ir vyresnieji, klausykites! Jei mes šiandien tardomi del geradarystės ligoniui, kuria jis liko pagydytas ,tebūnie žinoma jums visiems ir visai Izraēlio tautai, kad vardu mūsų Viešpaties Jēzaus Kristaus Nazarēno, kurį jūs prikalēte ant kryžiaus ir kurį Dievas prikēle iš numirusių; tuo vardu šitas stovi jūsų akyvaizdoje sveikas. Jis yra tas akmuo, kurį atmetēte jūs, statytojai ,iš kurio pasidarē kampinis akmuo. Per nieką kitą nēra išganymo. Nes neduota žmonēms kito vardo po dangumi, per kurį mes turētumēm būti išgelbēti.

Gradualas. Psl. 105, 47.

Gelbēk mus, Viešpatie, mūsų Dieve, ir surink mus iš tautų, kad šlovintumēm tavo šventajį vardą ir girtumēmes tavo šlovinimu.

Izai. 63, 16.

Tu Viešpatie, mūsų tēvas, mūsų atvaduotojas, tai tavo vardas nuo amžių. Alleluja, alleluja.

Psl. 144, 21.

Mano burna skelbs Viešpaties garbę ir tegui šlovina kiekvienas kūnas jo šventą vardą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 2, 21.

Anuo metu, praslinkus aštuonioms dienoms, kuomet reikējo apipjaustyti vaikelis, praminta jis vardu Jēzus, taip, kaip jis buvo Angelo pavadintas, pirma, nekaip buvo pradētas įsčioje.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 85, 12 ir 15.

Aš šlovinsiu tave Viešpatie, mano Dieve, visa mano širdimi ir garbinsiu tavo vardą per amžius. Bet tu, Viešpatie, pasigailintis ir maloningas Dievas, Kantrus ir didžiai gailestingas ir ištikimas. Alleluja.

TYLI MALDA.

Garbngas yra tavo palaiminimas Viešpatie, kuriuo džiaugiasi visas sutvērimas, pašvęsk meldžiame šias aukas mūsų, del garbēs vardo Sūnaus Tavo, mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus tau atnašaujamas, kad tavo didenybēs garbei patikti galētų ir mums pasidarytų išganingomis. Per tą patį mūsų...

KOMUNIJA.

Psl. 85, 9—10.

Visos tautos, kokias tik padarei, ateis ir garbins tave akyvaizdoje, Viešpatie, ir šlovins tavo vardą. Nes tu didis ir darai stebūklus; tu vienas esi Dievas. Alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Visagalis amžinasis Dieve, kuris mus sutvērei ir atpirkai, atsižvelgk maloningai aut prižadējimų mūsų ir auką išganingos hostijos, kurią del garbēs Sūnaus Tavo mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus ir Tavo didenybei atnašaujame; maloniu ir nuolankiu žvilgsniu teikis priimti; kad meilē Tavo mums suteikta, garbingame Jezaus varde galētų būti pasiekiama ir mūsų vardai būtų įrašyti danguje. Per tą patį mūsų, Viešpatį...

ŠV. MIŠIOS TRIJŲ KARALIŲ DENOJE.

ĮŽANGA.

Mal. 3, 1.

Štai ateina Valdytojas ir Viešpats; Jo rankoje yra sostas, galybē ir valdžia.

Psl. 71, 2.

Dieve, duok teismą savo karaliui ir teisybę savo karaliaus sūnui. Garbē būk...

Štai ateina...

MELSKIMES.

Dieve, kuris šiandieną savo Viengimį Sūnų, žmonijai žvaigžde vedančia apreiškiai, suteik maloniausis, kad kurie jau tave sulig tikējimu pažinome, iki tavo dangiškosios tēvynēs būtume nuvesti. Per tą patį...

LEKCIJA IŠ IZAIJO PRANAŠO KNYGOS. 60, 1—6.

Kelkis, prašvisk, Jeruzale; nes tavo šviesa ateina ir Viešpaties garbē ant taves užteka. Nes štai tamsybē

dengia žemę ir tamsumas tautas, ant taves gi užteka Viešpats ir jo garbē pasirodo tavyje. Tautos vaikščios tavo šviesoje ir karaliai tau užtekējusiame skaistume. Pakelk aplinkui savo akis ir žiūrēk: visi šitie renkasi, tau ateina, tavo sūnūs ateina iš tolo ir tavo dukterys keliasi iš visų pusių. Tuomet tu matysi ir turēsi apsčiai; tavo širdis stebēsis ir išsiplēs, kuomet jūros pilnybē grįšis į tave ir tau ateis tautų stiprybē. Kupranugarių potvynis apdengs tave, Mediano ir Efos kupročiai; visi ateis iš Sabos, nešdami auksą, smilkalus ir skelbdami garbę Viešpačiui.

Gradualas, Izai. 60, 6 ir 1.

Visi ateis iš Sabos ,nešdami auksą ir smilkalus ir skelbdami garbę Viešpačiui. Kelkis, prašvisk, Jeruzale; nes tavo šviesa ateina ir Viešpaties garbē ant taves užteka. Alleluja, alleluja.

Mat. 2, 2.

Matēme jo žvaigždę Rytų krašte ir atējome jo pagarbintų. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO, 2, 1—12.

Anuo metu, Jezui gimus Jūdo Betlejuje karaliaus Erodo dienose, štai, Išminčiai iš Rytų šalies atējo į Jeruzalę ir sakē: Kame yra gimusis Žydų karalius? nes mes matēme jo žvaigždę Rytų krašte ir atējome jo pagarbintų. Tai išgirdęs, karalius Erodas nusigando, o draug su juo ir visa Jeruzalē. Jis surinko visus tautos vyriausius kunigus ir Rašto žinovus ir teiravosi jų, kame Kristus turējęs gimti. Jie jam atsakē: Jūdo Betlejuje, nes taip pranašo parašyta: ir tu, Betlejau, Jūdo žeme, anaiptol neesi mažiausis tarp vyresniųjų Jūdo vietų; nes iš taves kils vadas, kurs valdys mano tautą, Izraelį. Tuomet Erodas, slapčia pasivadinęs Išminčius, rūpestingai iškvotē iš jų tos jiems pasirodžiusios žvaigždēs metą. Ir, siųsdamas juos į Betlejų tarē: Eikite ir rūpestingai klauskitēs apie vaikelį: radę gi, duokite žinią man, kad ir aš nuējęs pagarbinčiau jįjį. Jie, išklausę karalių, iškeliavo. Ir, štai, žvaigždē, kurią buvo matę rytų šalyje, ējo pirm jų, kol atējus sustojo viršuje vietos, kame buvo vaikelis. Pamatę žvaigždę, jie džiaugēsi labai didžiu džiaugsmu. Įėję į namus, jie rado vaikelį su jo motina Marija ir parpuolę pagarbino jį. Paskui jie atidengē savo turtus ir atnašavo jam dovanų: aukso, smilkalų ir myros. Gavę gi perspējimą nebeiti atgal pas Erodą jie kitu keliu sugrįžo į savo šalį.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 71, 10—11.

Tarso karaliai ir salos neš dovanų, Arabų ir Sabos karaliai gabens atnašų. Visi žemēs karaliai garbins jį, visos tautos jam tarnaus.

TYLI MALDA.

Meldžiame Taves Viešpatie, būk malonus priimti aukas tavo bažnyčios atnašaujamas, kuri jau ne auksą, smilkalą ir myrą, bet tos kurios jau atnašaujamos ir duodamos yra Jezus Kristus Tavo Sūnus mūsų Viešpats. Kuris su tavimi....

KOMUNIJA.

Mat. 2, 2.

Matēme jo žvaigždę Rytų krašte ir atējome jo pagarbintų.

PO KOMUNIJOS.

Suteik meldžiame Tave Visagalis amžinasis Dieve, kad kurie iškilmingai švenčiame aukas, nuvalę mūsų mintis nuo visokių neteisybių galētume tave pasiekti. Per mūsų Viešpatį...

ŠV. MIŠIOS PIRMAN SEKMADIENIUI PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Augštai soste buvo matomas sēdintis vyras, kurį garbino aniuolų daugybē vienu balsu giedodami: štai kurio viešpatavimo vardas yra per amžius.

Psl. 99, 1.

Linksmai šūkaukite Dievui, visa žeme; tarnaukite Viešpačiui su džiaugsmu. Garbē būk...
Augštai ant sosto...

MELSKIMES.

Meldžiame Taves Viešpatie, teikis priimti su meile nuolankias maldas žmonijos Tavo. Išliek ant jos palaiminimą savo, idant ji pažintų Tave tvirtai išpildydama tai, ko, nuo savo sutvērimų reikalauji. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 12, 1—5.

BROLIAI ,aš maldauju jus, del Dievo gailestin-

gumo, parodykite savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui tinkamą auką; Nesitaikinkite prie šio pasaulio, bet patys save perdirbkite savo dvasios atnaujinimu, kad ištirtumēte, kas yra Dievo valia, kas gera, kas įtinka ir kas tobūla! Aš sakau man duotąja malone visiems jūsų tarpe, kad neturētumēte apie save geresnēs nuomonēs, kaip pridera, bet kad manytumēte apie save teisingai ir kiekvienas žiūrēdamas tikējimo saiko, kaip jam Dievas yra paskyręs. Nes kaip viename kūne turime daug narių, visi gi nariai turi ne tą patį veikimą, taip mes daugelis esame vienas kūnas Kristuje, ypačiai gi esame kits kito nariai.

Gradualas. Psl. 71, 18 ir 3.

Pašlovintas teesie Viešpats Izraēlio Dievas, kurs tik vienas tedaro stebūklus. Tegul kalnai neša tautai ramybę ir kauburiai teisingumą. Alleluja, allleuja..

Psl. 99, 1.

Linksmai šūkaukite Dievui, visa žeme; tarnaukite Viešpačiui su džiaugsmu. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO, 2, 42—52.

Anuo metu, kuomet Jezus buvo jau dvylikos metų, jo gimdytojai atējo kaip buvo šventēs paprotys, į Jeruzalę. Kada gi, šventēs dienoms pasibaigus, jie grįžo, vaikas Jezus pasiliko Jeruzalēje; bet jo gimdytojai tai nežinojo. Manydami jį esant draug keliaujančiųjų tarpe, jie ējo visą dieną ir ieškojo jo tarp genčių ir pažįstamų. Nesuradę sugrįžo jo beieškodami į Jeruzalę. Ir atsitiko, kad po trijų dienų jie rado jį bažnyčioje, sēdintį mokytojų tarpe, besiklausantį jų ir juos beklausinējantį. Visi gi kurie girdējo jį, stebējosi jo išmanymu ir atsakymais. Pamatę jį, jie nustebo, ir jo motina jam tarē: Sūnau, kam mums taip padarei? Štai, tavo tēvas ir aš su skausmu ieškojova taves. Jis jiems tarē: Kam manes ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tēvo? Bet jie nesuprato, ką jis jiems buvo pasakęs. Ir jis iškeliavo su jais, atējo į Nazaretą ir buvo jiems paklusnus. Jo motina laikē visus šituos žodžius savo širdyje. Jēzus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 99, 1 ir 2.

Linksmai šūkaukite Dievui, visa žeme; tarnaukite Viešpačiui su džiaugsmu; su linksmu šūkavimu eikite jo akyvaizdon.

TYLI MALDA.

Atnašaujamoji tau Viešpatie auka, tegu mus visuomet sustiprina ir pašvenčia. Per mūsų Viešpati...

KOMUNIJA.

Luk. 2, 48 ir 49.

Sūnau, kodel mums taip padarei? Aš ir tēvas tavo gailēdamiesi ieškojome tave. Ir kodel jūs mane ieškojote, argi nežinojote, jogei tuose namuose kurie yra mano tēvo, reikia man būti.

PO KOMUNIJOS.

Maldaudami tave prašome Visagalis Dieve, idant tie kuriuos švenčiausiais sakramentais stiprini, suteik jiems galybēs idant darbais priderančiai ir dievobaimingai tau tarnautų. Per mūsų Viešpatį...

ŠV. MIŠIOS ANTRAM SEKMADIENIUI PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 65, 4.

Tegul visa žemē garbina tave ir tegul tau gieda; tegul kalba psalmes tavo vardui.

Psl. 65, 1—2.

Linksmai šūkaukite Viešpačiui, visa žeme, Giedokite psalmę jo vardui; tegul jo šlovē skamba garbingai. Garbē būk...

Tegul visa žemē...

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, kuris valdai dangiškus ir žemiškus daiktus, išklausyk maloniai savo tautos siunčiamas maldas ir taiką savo mūsų gyvenamame laike teikis suteikti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 12, 6—16.

BROLIAI, mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra draug prikaltas ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodēmingas kūnas ir kad mes daugiau nebevergautumem nuodēmei. Nes, kas mirē, tas yra paliuosuotas nuo nuodēmēs. O jei mes numirēme su

Kristumi, tai mes tikime, kad taippat draug su Kristumi būsime gyvi. Mes žinome kad Kristus, atsikėlęs iš numirusių, jau nebėmiršta; mirtis ant jo daugiau nebei viešpatauja. Nes kad jis mirē del nudēmēs, tai mirē vieną kartą; kad gi yra gyvas, tai gyvas Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodēmei, gyvais gi Dievui vienybėje su mūsų Viešpačiu Jēzumi Kristumi. Taigi, tegul nuodēmē nebeviešpatauja jūsų mirtingame kūne, taip kad jūs būtumēte paklusnūs jo geiduliams. Neleiskite nuodēmei naudotis savo nariais kaip neteisybēs ginklais; patys pasiduokite Dievui, ir savo narius kaipo teisybēs ginklus. Nes nuodēmē nebeviešpataus ant jūsų; jūs juk nebeesate po įstatymu, bet po malone.

Tai ką gi? ar mes nusidēsime, kad nebeesame po įstatymu, bet po malone? Visai ne. Ar jūs nežinote, jog kam pasiduodate vergais, kad jo klausytumēte, esate vergai to, kurio klausote, ar tai nudēmēs vedančios į mirtį, ar tai paklusnumo vedančio į teisumą.

Gradualas .Psl. 106, 20—21.

Jis siuntē savo žodį ir pagydē juos ir atēmē juos iš jų pražuvimo. Tegu jie giria Viešpatį už jo pasigailējimus ir už jo stebūklus žmonių vaikams. Alleluja, alleluja.

Psl. 148, 2.

Girkite jį visi jo angelai, girkite jį visos jo kariuomenēs. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO, 2, 1—11.

Anuo metu, trečią dieną buvo Galilejos Kanoje vestuvēs. Tenai buvo Jezaus motina. Buvo taippat pakviestas į vestuves Jezus su savo mokytiniais. Netekus vyno, Jēzaus motina jam tarē: Jie nebeturi vyno. Jēzus jai atsakē: Kas man darbo su tavim, moteriške? mano valanda dar neatējo. Jo motina tarē tarnams: Darykite, ką tik jis jums pasakys. Buvo tenai pastatyta šeši akmeniniai indai paprastiems žydų apsiplovimams, kurių kiekvienan tilpo du ar trys kibirai. Jēzus jiems pasakē: Pripilkite indus vandens ir neškite vestuvių užvaizdui. Kaip tik vestuvių užvaizdas paragavo iš vandens padaryto vyno, pasišaukē jaunikį ir jam tarē: Kiekvienas žmogus pirma stato gero vyno, kuomet gi įgeria, tuomet to, kurs menkesnis; tu gi palaikei gerąjį vyną iki dabar. Tą stebūklų pradžią Jēzus padarē Galilejos Kanoje; ir jo mokytiniai tikējo į jį.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 65, 1—2 ir 16.

Linksmai šūkaukite Viešpačiui, visa žeme, Giedokite, psalmę jo vardui. Ateikite ,klausykite, jūs visi, kurie bijote Dievo, aš pasakosiu kaip didžių dalykų jis yra padaręs mano sielai. Alleluja.

TYLI MALDA.

Palaimink Viešpatie atnašaujamas dovanas ir teikis mus nuo sutepties apvalyti. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Jono, 2, 7, 8, 9, ir 10—11.

Jēzus jiems pasakē: Pripilkite indus vandens ir neškite vestuvių užvaizdui. Kaip tik vestuvių užvaizdas paragavo iš vandens padaryto vyno, pasišaukē jaunąjį ir jam tarē: Kiekvienas žmogus pirma stato gero vyno, kuomet gi įgeria, tuomet to, kurs menkesnis; tu gi palaikei gerąjį vyną iki dabar. Tą stebūklų pradžią Jēzus padarē Gelilejos Kanoje; ir jo mokytiniai tikējo į jį.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame tave Visagalis Dieve, kad mumyse padidintumei veikimą savo malonēs, idant dieviškais Sakramentais pastiprinti, dorais ir ištikimais liktume apturēti tavo prižadējimus.

Per mūsų...

ŠV. MIŠIOS TREČIAM SEKMADIENIUI PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 96, 7—8.

Garbinkite jį visi jo angelai. Tai girdi ir linksminasi Sionas, ir Judo dukterys džiaugiasi.

Psl. 96, 1.

Viešpats karaliauja, tegul džiaugiasi žemē, tesilinksmina daug salų. Garbē gūk...

Garbinkite jį visi...

MELSKIMES.

Visagalis ir amžinasis Dieve, teikis atsižvelgti

ant mūsų silpnumų ir savo didenybės ranka teikis mus valdyti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 12, 16—21.

BROLIAI, turėkite kits kitam vienokių jausmų; neieškokite aukštų dalykų, bet nusileiskite prie to, kas žema. Nelaikykite patys saves išmintingais. Niekam piktumu už piktą neatsimokėkite; rūpinkites tuo, kas gera, ne tik Dievo akyvaizdoje, bet ir visų žmonių. Jei gali būti, kiek nuo jūsų pareina, būkite taikoje su visais žmonėms. Nekeršykite patys, mylimiausieji! bet duokite vietos rūstybei; nes yra parašyta; Mano kerštas; aš atsilyginsiu, sako Viešpats. Taigi, jei tavo neprietelis alksta, papenėk jį; jei jis trokšta, duok jam atsigerti. Nes taip, darydamas, tu krausi žarijas ant jo galvos. Nesiduok apgalėti saves piktumui, bet apgalėk pikta gerumu.

Gradualas. Psl. 101, 16—17.

Ir tautos bijos tavo vardo, Viešpatie, ir visi žemės karaliai tavo garbės, nes Viešpats statys Sioną ir bus matomas savo garbėje. Alleluja, alleluja.

Psl. 96, 1.

Viešpats karaliauja, tegul, džiaugiasi žemė, tesilinksmina daug salų. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO 8, 1—13.

Anuo metu, Jezus nužengė nuo kalno, jį sekė daug minių. Ir štai ,raupsuotas priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, jei nori, tu gali padaryti mane nesuteptą. Jēzus, ištiesęs ranką, palietė jį ir tarė: Noriu, būk nesuteptas. Ir tuojau jis pagijo iš savo raupsų. Jēzus gi jam tarė: Veizdėk, kad niekam nesakytumei, bet eik, pasirodyk kunigui ir atnašauk dovaną, kurią yra įsakęs Mozė, jiems paliūdyti. Kuomet jis įėjo į Kaparnaumą, prie jo prisiartino šimtininkas ir meldė jį, sakydamas: Viešpatie, mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kankinasi. Jēzus jam tarė: Aš ateisiu ir jį pagydysiu. Bet šimtininkas atsakydamas kalbėjo: Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitumei po mano stogu, bet tark tiktai žodį, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu žmogus po valdžia pastatytas ir turiu po savim kareivių; aš sakau šitam: Eik, ir jis ateina, ir savo tarnui: Tai daryk, ir jis daro. Girdėdamas tai, Jezus stebėjosi ir ėjusiems paskui save tarė: Ištikrųjų, sakau jums, aš neradau taip didžio tikėjimo Izraelyje. Taigi, aš sakau jums, daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir sēsis prie stalo dangaus karalystėje su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu; karalystės gi vaikai bus išmesti laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo. Šimtininkui gi Jēzus tarė: Eik, ir tebūna tau, kaip įtikėjai. Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 117, 16—17.

Viešpaties dešinė parodē savo galybę, Viešpaties dešinė išaugštino mane. Aš nemirsiu, bet būsiu gyvas ir pasakosiu apie Dievo darbus.

TYLI MALDA.

Ši Šventoji auka tegu nuvalo mūsų prasikaltimus, meldžiame tave Viešpatie; ir prie atnašaujamos aukos tegu mūsų kūno ir proto jegos tau pasišvenčia. Per mūsų...

KOMUNIJA.

Luko. 4, 22.

Visi pripažino jam tiesą, stebėjosi malonės žodžiais ,kurie ējo iš jo burnos, ir sakė: Ar jis ne Juozapo sūnus?

PO KOMUNIJOS.

Per šias aukas norime tau Viešpatie parodyti meilę ir ištikimybę mūsų, ir išmelsti tų malonių idant mus apdovanotum dvasios ramybe; suteiktum mums sutikimą, vienybę ir per tai mus priruoštum dorais gyventojais į dangaus karalystę. Per mūsų Viešpatį...

ŠV. MIŠIOS KETVIRTAM SEKMADIENIUI PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 96, 7—8.

Garbinkite jį visi jo angelai. Tai girdi ir linksminasi Sionas, ir Judo dukterys džiaugiasi.

Psl. 96, 1.

Viešpats karaliauja, tegul džiaugiasi žemė, tesilinksmina daug salų. Garbē būk...

Garbinkite jį visi...

MELSKIMES.

Dieve kuris mus tokiuose pavojuose esančius, žinai kad žmonišku silpnumu negalime atsilaikyti, suteik meldžiamasis ,mūsų proto ir kūno jegoms savo stiprumo, kad tai ką mes už mūsų nusidējimus kenčiame, tau padedant mes nugalētume visas pagundas. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 13, 8—10.

BROLIAI, nes ar gyvename, gyvename Viešpačiui, ar mirštame, Viešpačiui mirštame. Taigi, ar esame gyvi, ar mirštame, mes esame Viešpaties. Juk tam Kristus numirē ir atsikēlē, kad viešpatautų mirusiesiems ir gyviesiems. Taigi, kam tu teisi savo brolį? arba tu, kam niekini savo brolį? Juk mes visi stosimēs prieš Kristaus teismo kresę.

Gradualas. Psl. 101, 16—17.

Ir tautos bijos tavo vardo, Viešpatie, ir visi žemēs karaliai tavo garbēs, nes Viešpats statys Sioną ir bus matomas savo garbēje. Alleluja, alleluja.

Psl. 96, 1.

Viešpats karaliauja, tegul džiaugiasi žemē, tesilinksmina daug salų. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO, 8, 23—27.

Anuo metu, Jezus įžengē į laivelį, ir jo mokytiniai sekē jįjį. Bet štai, jūroje pakilo taip didelē audra, kad laivelis buvo bangų apipiltas; jis gi miegojo. Jo mokytiniai priējo prie jo ir pažadino jį sakydami: Viešpatie, gelbēk mus, žūname. Jezus jiems tarē: Kodel esate bailūs jūs, žmonēs menko tikējimo? Po to atsikēlęs jis davē paliepimą vējams ir jūrai, ir pasidarē didelē tyla. Žmonēs gi stebējosi ir sakē: Kas gi jisai yra, kad vējai ir jūra jo klauso?

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 117, 16—17.

Viešpaties dešinē parodē savo galybę, Viešpaties dešinē išaugštino mane. Aš nemirsiu, bet būsiu gyvas ir pasakosiu apie Dievo darbus.

TYLI MALDA.

Suteik meldžiame, visagalis Dieve, kad ši atnašaujama auka mūsų širdį nuo visokių blogybių nuvalytų ir visuomet mus sustiprintų. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Luko, 4. 22.

Visi pripažino jam tiesą, stebējosi malonēs žodžiais, kurie ējo iš jo burnos, ir sakē: Ar jis ne Juozapo sūnus?

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame taves Dieve, kad aukomis tau atnašaujamomis mes save galētume nuo žemišku linksmybių atitraukti ir dangiškuoju maistu save nuolat galētume stiprinti. Per mūsų Viešpatį...

ŠV. MIŠIOS PENKTAM SEKMADIENIUI PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 96, 7—8.

Garbinkite jį visi angelai. Tai girdi ir linksminasi Sionas, ir Judo dukterys džiaugiasi.

Psl. 96, 1.

Viešpats karaliauja, tegul džiaugiasi žemē, tesilinksmina daug salų.

Garbē būk...

Garbinkite jį visi...

MELSKIMES.

Meldžiame tave Viešpatie, teikis savo šeimyną užlaikyti nuolatine meile, kad kuri tavo vienintēliame pasigailējime padeda savo vilti, tavo apsaugojimu nuolatos būtų sustiprinta. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KOLOSIEČIUS 3, 12—17.

BROLIAI, apsivilkite jūs, kaipo Dievo išrinktieji, šventieji ir mylimieji, širdingu gailestingumu, maloningumu, nuolankumu, kuklumu ir kantrumu; pakęskite vieni kitus ir kits kitam atleiskite, jei kas turi prieš ką nors skundą. Kaip Viešpats atleido jums, taip ir jūs. Bet visupirma turēkite meilę, kuri yra tobūlumo ryšys. Kristaus ramybē, į kurią jūs esate pašaukti, kaip vienas kūnas, teviešpatauja jūsų širdyse. Būkite dēkingi. Kristaus žodis tegyvena jumyse apsčiai; visokia išmintimi mokinkite vieni kitus ir drąsinkite psalmēmis, ymnais ir dvasinēmis giesmēmis,

giedodami, malonei padedant, Dievui savo širdyse. Visa, ką jūs darote žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, dėkodami per jį Dievui ir Tėvui.

Gradualas. Psl. 101, 16—17.

Ir tautos bijos tavo vardo, Viešpatie, ir visi žemės karaliai tavo garbės, nes Viešpats statys Sioną ir bus matomas savo garbėje. Alleluja, alleluja.

Psl. 96.1.

Viešpats karaliauja, tegul džiaugiasi žemė, tesilinksmina daug salų. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO, 13, 24—30.

Anuo metu, Jezus pasakė savo mokintiniams šitą prilyginimą. Dangaus karalystė panaši į žmogų, kurs pasėjo savo dirvoje geros sėklos. Bet žmonėms bemiegant, atėjo jo nprietelis, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau. Kuomet želmuo paaugo ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir raugės. Šeimininko tarnai atėjo ir jam tarė: Viešpatie, argi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur gi atsirado raugių? Jis jiems atsakė: Tai padarė žmogus neprietelis. Tarnai jam sakė: Jei nori, mes eisime ir išrinksime jas? Jis atsakė: Ne, kad kartais, rinkdami rauges, neišrautumėte draug su jomis ir kviečių. Palikite vienus ir kitas augti iki pjūčiai, o pjūties metu aš pasakysiu pjovėjams: Pirma išrinkite rauges ir suriškite jas į pėdelius sudeginti, kviečius gi sukraukite į mano kluoną.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 117, 16—17.

Viešpaties dešinė parodė savo galybę. Viešpaties dešinė išaugštino mane. Aš nemirsiu, bet būsiu gyvas ir pasakosiu apie Dievo darbus.

TYLI MALDA.

Aukas tau Viešpatie mūsų maldų teikiame, kad tu mus nuo nuodėmių išrištum ir švarią širdį visados mumyse užlaikytum. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Luko. 4, 22.

Visi pripažino jam tiesą, stebėjosi malonės žodžiais, kurie ėjo iš jo burnos, ir sakė. Ar jis ne Juozapo sūnus?

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame tave Visagalis Dieve, kad mes galėtume nuolatos tavo šventomis aukomis save stiprinti ir vesti išganymo keliu prie amžinosios laimės, ir kad užbaigę šį laikiną gyvenimą galėtume atsiekti tavo paskyrimą. Per mūsų Viešpatį...

ŠV. MIŠIOS ŠEŠTAM SEKMADIENIUI PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 96, 7—8.

Garbinkite jį visi jo angelai. Tai girdi ir linksminasi Sionas, ir Judo dukterys džiaugiasi.

Psl. 96, 1.

Viešpats karaliauja, tegul džiaugiasi žemė ,tesilinksmina daug salų. Garbė būk...

Garbinkite jį visi...

MELSKIMES.

Suteik meldžiame Visagalis Dieve, kad visuomet mąstydami protingai tai kas tau patinka, stengtumemės tai savo darbais ir žodžiais visa išpildyti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO LAIŠKO Į TESALONIKIEČIUS. 1 Tes. 1, 2—10.

BROLIAI! Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, atsimindami jus savo maldose. Mes nuolat atsimename Dievo ir mūsų Tėvo akyvaizdoje jūsų tikėjimo darbą, vargą, meilę ir ištvermę viltyje mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi, žinodami, Dievo mylimieji broliai, jūsų išrinkimą, nes mūsų evangelija atėjo pas jus ne tik žodžiais, bet ir su jėga, su šventąja Dvasia ir pilnu įsitikinimu. Jūs juk žinote, kokie mes buvome jūsų tarpe del jūsų. Jūs pasidarėte mūsų ir Viešpaties sekėjai, priimdami žodį didžiame sielvarte šventosios Dvasios džiaugsmu. Taip jūs pasidarėte pavyzdys visiems tikintiems Makedonijoje ir Achajoje. Nes, pradedant nuo jūsų, Viešpaties žodis pragarsėjo ne tik Makedonijoje ir Achajoje, bet jūsų tikėjimas į Dievą pasidarė žinomas ir visur, taip kad mums nėra reikalo ką nors apie tai kalbėti. Nes jie patys pasakoja apie mus, koks buvo mūsų pas jus

atėjimas ir kaip jūs gręžėtes nuo stabų į Dievą, kad tarnautumėte gyvajam ir tikrajam Dievui ir lauktumėte iš dangaus jo Sūnaus Jezaus, (kurį jis prikėlė iš numirusių,) kurs mus išgelbėjo nuo ateisiančios rūstybės.

Gradualas. Psl. 101, 16—17.

Ir tautos bijos tavo vardo, Viešpatie, ir visi žemės karaliai tavo garbės, nes Viešpats statys Sioną ir bus matomas savo garbėje. Alleluja, alleluja.

Psl. 96, 1.

Viešpats karaliauja, tegul džiaugiasi žemė, tesilinksmina daug salų. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO, 13, 31—35.

Anuo metu, Jezus pasakė jiems šitą prilyginimą, tardamas: Dangaus karalystė panaši į garstyčių grūdą, kurį žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. Jis, tiesa, mažiausis tarp visų sėklų, bet užaugęs didesnis už visas daržoves, ir iš jo daros medis, taip kad dangaus paukščiai atskrenda ir gyvena ant jo šakų. Jis pasakė jiems kitą prilyginimą; Dangaus karalystė panaši į raugą, kurį moteriškė ėmė ir įmaišė į tris saikelius miltų, kolei visa irūgo. Visa tą Jezus kalbėjo minioms prilyginimais, ir be prilyginimų jis jiems nekalbėjo, kad įvyktų kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Aš praversiu savo burną prilyginimais ,išpasakosiu nuo pat pasaulio įkūrimo paslėptus dalykus.

ATNAŠAVIMAS.

Psl .117, 16 ir 17.

Viešpaties dešinė parodė savo galybę. Viešpaties dešinė išaugštino mane. Aš nemirsiu, bet būsiu gyvas ir pasakosiu apie Dievo darbus.

TYLI MALDA.

Meldžiame Tave Dieve, tegu mus šitoji atnašaujamoji auka nuvalo nuo prasikaltimų, atnaujina, valdo ir gina. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Luko, 4, 22.

Visi pripažino jam tiesą, stebėjosi malonės žodžiais, kurie ėjo iš jo burnos, ir sakė: Ar jis ne Juozapo sūnus?

PO KOMUNIJOS.

Dangiškomis dovanomis save pasotinę, meldžiame Tave Viešpatie, kad visuomet tuo pačių, per ką gyvename, to mūsų gyvenime trokštume. Per mūsų Viešpatį...

SEKMADIENIS SENOSIOMS UŽGAVĖNĖMS.

ĮŽANGA.

Psl. 17, 5, 6 ir 7.

Mirties skausmai apstojo manė, pragaro skausmai apsupo mane. As šaukiaus savo sielvarte į Viešpatį, o jis iš savo šventosios bažnyčios išklausė mano balsą.

Psl. 17, 2—3.

Aš myllu tave, Viešpatie, tu mano galybė. Viešpats mano ramstis, mano prieglauda ir mano gelbėtojas. Garbė būk...

Mirties skausmai...

MELSKIMES.

Meldžiame tave Viešptie, išklausyk maloningai maldų žmonijos savo, idant mes teisingai pažinę klaidas savo, su pagalba vardo tavo galėtume iš begalinės mielaširdystės semti sau viltį išsigelbėjimo. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 9, 24—27 IR 10, 1—5.

BROLIAI! Ar jūs nežinote, kad tie, kurie bėga lenktynėse, visi, tiesa, bėga; bet tik vienas tegauna laimikį? Taip bėkite, kad jūs gautumėte. Kiekvienas, kurs eina imtynėmis, nuo viso susilaiko. Jie juk tai daro, kad gautų pragaištantį vainiką, mes gi nepragaištantį. Taigi, aš taip bėgu ,ne kaip į nežinias; taip kaujuos, nekaip orą plakdamas. Aš baudžiu savo kūną ir stengiuos pavergti, kad kartais, kitiems apsakojęs, pats nepasidaryčiau peiktinas. Aš nenoriu, kad jūs, broliai, nužinotumėte, jog mūsų tėvai visi buvo po debesimi, visi perėjo jūrą, visi buvo pakrikštyti į Mozę debesyje ir jūroje, visi valgė tą patį dvasinį valgį, ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą, (gėrė gi iš sekančios paskui juos dvasinės uolos, o uola buvo Kristus). Bet daug jų nepatiko Dievui, nes buvo ištiesti tyruose.

Gradualas. Psl. 9, 10—11 ir 19—20.

Viešpats pasidarė prieglauda beturčiui, padėjėjas, progai atsiradus, suspaudime. Todel pasitiki tavimi, kurie žino tavo vardą, nes neapleidi jieškančiųjų taves, Viešpatie! Nes beturtis nebus užmirštas iki galui; prispaustųjų kantrybė nepražus amžinai. Pakilk, Viešpatie, tenesididžiuoja žmogus.

Psl. 128, 1—4.

Iš gilybės aš šaukiuos į tave, Viešpatie! Viešpatie, išgirsk mano balsą, tegul tavo ausys tėmija mano maldavimo balsą. Jei tu, Viešpatie žiūrėsi neteisybių, Viešpatie, kas išsilaikys? Nes pas tave yra pasigailėjimas ir dėlei tavo įstatymo aš laukiu taves, Viešpatie.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 20, 1—16.

Anuo metu, Jezus pasakė savo mokintiniams šitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į žmogų šeimininką, kurs anksti rytą išėjo samdytis darbininkų į savo vynuogyną. Susiderėjęs su darbininkais po denarą dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus stovinčius be darbo prekyvietėje, ir jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną ir kas bus teisinga, aš jums duosiu. Jie nuėjo. Jis vėl išėjo apie šeštą ir devinta valandą ir taippat padarė. Ir apie vienuoliktą valandą jis dar išėjo ir rado kitus stovinčius ir jiems tarė: Ko čia stovite visą dieną dykinėdami. Jie jam sako: Kad niekas mūsų nepasamdė. Jis jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną. Atėjus gi vakarui, vynuogyno savininkas tarė savo užveizdui: Pašauk darbininkus ir atiduok jiems užmokesnį, pradėdamas nuo paskutiniųjų iki pirmųjų. Prisiartinę tad tie, kurie buvo atėję apie vienuoliktą valandą, gavo kiekvienas po denarą. Atėję paskui pirmieji tarėsi daugiau gausią, bet ir jie gavo kiekvienas po denarą. Imdami gi jie murmėjo prieš šeimininką ir sakė: Šitie paskutinieji vieną valandą tedirbo ir tu padarei juos lygius mums, kurie nešėme dienos ir kaitros naštą. Bet jis atsakydamas vienam jų, tarė: Prieteliau, aš tau nedarau skriaudos; argi ne už denarą susiderėjai su manim? Imk, kas tavo, ir eik sau; aš gi noriu ir šitam paskutiniajam duoti, kiek ir tau. Arba, ar man nevalia daryti, ko noriu? ar tavo akis delto netikusi, kad aš geras?

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 91, 2.

Gera šlovinti Viešpatį ir giedoti tavo vardui, o Augščiausis!

TYLI MALDA.

Meldžiame tave Viešpatie, teikis priimti atnašaujamas tau dovanas ir maldas mūsų ,o dangiškomis paslaptimis teikis mus apvalyti ir maloningai išklausyk mūsų prašymus. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 30, 17—18.

Viešpatie, kad tavo veidas šviestų ant tavo tarno, išgelbėk mane savo mielaširdystėje. Viešpatie, tenebūsiu sugėdintas, nes aš šaukiuos į tave.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame tave Dieve, kad tavo ištikimieji per tavo malonę susistiprintų; idant apturėję tavo pagalbą, visuomet to amžino peno geistumėme. Per mūsų Viešpatį...

SEKMADIENIS PIRM UŽGAVĖNIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 43, 23—26.

Pabusk, ko miegi, Viešpatie? Pabusk ir neatstumk visiškai manes. Kodei grįži šalin savo veidą, užmiršti mūsų skurdą ir mūsų suspaudimą? Mūsų kūnas prilipo prie žemės. Kelkis, Viešpatie, padėk mums.

Psl. 43, 2.

O Dieve, mes savo ausimis girdėjome, mūsų tėvai pasakojo mums. Garbė būk...
Pabusk...

MELSKIMES.

Duok Visagalis ir mielaširdingas Dieve, idant ramei ir noriai priimtume išganingus pamokslus Sūnaus Tavo; ir savo gyvenimą pritaikę prie Jojo, vaisius šventenybės galėtume iš save išduoti. Suteik Viešpatie mums užtarymą savo šventųjų, nes tu žinai kad mes viena savo pagalba žmoniška negalime mūsų išganymui reikalingų malonių pasiekti. Per mūsų Viešpatį.

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 11, 19—33 IR 12, 1—9.

BROLIAI, nes jūs mielu noru pakenčiate paikuosius, patys būdami išmintingi. Jūs juk pakenčiate, jei kas jus pavergia nelaisvēn, jei kas jus ryja, jei kas jūsų lobį ima, jei kas didžiuojasi, jei kas muša jus į veidą. Aš sakau savo sugėdinimui, lyg kad mes būtumem buvę silpni tame dalyke. Kuo kas nors drįsta girtis, (paikybėje sakau), drįstu ir aš. Jie yra žydai, ir aš; yra Izraēlitai, ir aš; yra Abraomo ainiai, ir aš. Jie yra Kristaus tarnai, (kaip neprotingas sakau), aš daugiau :daugiau pakēliau darbų, daugiau kalējimų, kirčių be galo, buvau dažnai mirties pavojuose. Nuo žydų gavau penkis kartus po keturias deišmtis kirčių be vieno; tris kartus buvau rykštēmis plaktas, kartą akmenimis muštas, tris kartus nukentējau laivo sudužimą, naktį ir dieną buvau jūros gilumoje ,dažnai kelionēse, pavojuose upių, pavojuose galvažudžių, pavojuose miestuose, pavojuose tyruose, pavojuose ant jūros, pavojuose tarp netikrų brolių; varge ir skurde, daugelyje budējimų, alkyje ir troškime, daugeyje pasninkų, šaltyje ir nuogume: be to, kas kitaip atsitinka, kasdieninis veržimasis prie manes, rūpestis visomis bažnyčiomis. Kas yra silpnas, ir aš nesidarau silpnas. Kas yra piktinamas, ir aš nedegu? Jei reikia girtis, aš girsiuos savo silpnumu. Dievas ir Tēvas mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus palaimintasis per amžius žino, kad aš nemeluoju. Damaske karaliaus Arēto šalies viršininkas sergējo damaskiečių miestą, kad mane sugautų: ir aš pro langą pintinēje buvau nuleistas per sieną ir taip ištrūkau iš jo rankų. Jei reikia girtis (tiesa, nepridera) aš eisiu prie Viešpaties regējimų ir apreiškimų. Aš žinau žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų, — ar kūne, nežinau, ar be kūno nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas net į trečiąjį dangų. Ir žinau, kad tas žmogus, ar kūne ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas į rojų ir girdējo slaptingus žodžius kurių nēvienam žmogui nevalia sakyti. Tokiuo aš girsiuos, savimi gi nēkiek nesigirsiu, tiktai savo silpnybēmis. Nes jei ir norēčiau girtis, aš nebūsiu neprotingas, nes sakyčiau tiesą; bet susilaikau, kad kas nemanytų apie mane daugiau kaip manyje mato ar girdi iš mane. O kad aš del apreiškimų didumo nesikelčiau puikybēn, man duotas akstinas mano kūnui, šētono angelas kurs mane muštų veidan. Todel aš tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai atstotų nuo manes; bet jis man tarē: Gana tau mano malonēs, nes jēga įgyja tobūlumo silpnybēje. Taigi, aš mielu noru girsiuos mano silpnybēmis, kad Kristaus jēga gyventų manyje.

Gradualas. Psl. 82, 19 ir 14.

Ir tepažįsta, kad tavo vardas Viešpats, kad tu vienas Augščiausis visoje žemēje. Mano Dieve, padaryk, kad jie būtų kaip tekinis ir kaip šapas prieš vēją.

Psl. 59, 4 ir 6.

Tu pajudinai žemę ir sukratei ją; gydyk jos plyšius, nes ji svyruoja. Kad tavo mylimieji būtų išliuosuoti.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 8, 4—15.

Anuo metu, susirinkus skaitlingai miniai ir besiskubinant pas jį iš miestų jis kalbējo prilyginimu: Sējējas išējo savo sēklos sētų. Jam sējant, dalis krito prie kelio, buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai ją sulesē. Kita dalis krito ant uolos ir išdygus padžiūvo, nes neturējo drēgmēs. Kita krito tarp erškēčių ir draug išdygę erškēčiai nusmelkē ją. Kita dalis krito į gerą žemę ir išdygus nešē šimteriopą vaisių. Tai sakydamas jis šaukē: Kas turi ausis klausyti, tas teklauso. Jo mokytiniai klausē jį, ką tas prilyginimas reiškiąs. Jis jiems tarē: Jums duota pažinti Dievo karalystēs paslaptį, kitiems gi skelbiama prilyginimais kad regēdami nematytų ir girdēdami nesuprastų. Tas prilyginimas štai ką reiškia: Sēkla Dievo žodis. Prie kelio tai tie, kurie klauso; paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie netikētų ir nebūtų išgelbēti. Ant uolos tie, kurie išgirdę su džiaugsmu priima žodį; bet jie neturi šaknų; jie tiki iki laikui ir pagundos metu jie atsitraukia. Kas gi krito tarp erškečių tai tie, kurie kad ir klauso, bet šalin eidami rūpesnių, turtų ir gyvenimo džiaugsmų nutroškinami ir neneša vaisiaus. Kas gi krito į gerą žemę tai tie, kurie klauso žodžio, jį palaiko tikrai geroje širdyje ir neša vaisiaus kantrume.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 16, 5, 6—7.

Sustiprink mano žingsnius savo takuose, kad mano kojos nesvyruotų. Palenk man sau ausį ir klausyk mano žodžių. Parodyk savo stebētiną gailestingumą, tu kurs išgelbi pasitikinčius tavimi.

TYLI MALDA.

Tegul šios sudedamos aukos Viešpatie, paragina

mus visados prie gero darbo ir nuo pikto apsergi. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 42, 4.

Aš prisiartinsiu prie Dievo altoriaus, prie Dievo, kurs linksmina mano jaunystę.

PO KOMUNIJOS.

Paragink mus Viešpatie malonēmis savo, prie sekimo doro gyvenimo mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus, idant Jojo mokslas mums paliktas suteiktų mūsų sieloms amžinų vaisių, per kuriuos galētume apturēti nuo taves mūsų kalčių dovanojimą. Per mūsų Viešpatį...

UŽGAVĒNIŲ SEKMADIENIS.

ĮŽANGA.

Psl. 30, 3—4.

Būk man Dievas globējas ir prieglaudos namai, kad išgelbētumei mane. Nes tu mano, stiprybē ir mano prieglauda ir dēlei savo vardo tu vesi mane ir maitinsi mane.

Psl. 30, 2.

Tavyje, Viešpatie, aš turējau vilties, tenebūsiu sugēdintas per amžius; išliuosuok mane savo teisybēje. Garbē būk...

Būk man Dievas...

MELSKIMES.

Meldžiame tave Viešpatie, teikis mūsų maldas maloniai išklausyti ir iš pinklių nuodēmių mus ištraukus ,teikis nuo visų nelaimių mus užlaikyti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 13, 1—13.

BROLIAI, jei aš kalbēčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturēčiau meilēs, aš būčiau kaip žvangantis varis ir skambančios kanklēs. Jei turēčiau pranašystēs dovaną, žinočiau visas paslaptis ir visokį mokslą; jei turēčiau visą tikējimą, taip kad galēčiau perkelti kalnus, neturēčiau gi meilēs, aš esu niekas. Jei išdalinčiau visą mano lobį beturčiams valgydinti ir jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturēčiau meilēs, nieko man nepadeda. Meilē yra kantri, maloninga. Meilē nepavydi ,nesielgia sauvalingai nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, neieško, kas jos yra, nesusierzina, neįtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa, visa nukenčia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia. Meilē niekuomet nepaliauja, nors pranašystēs paliaus buvusios, nors kalbų nebebus nors žinojimas nieku pavirs. Nes mes žinome dalimis ir dalimis pranašaujame. Kuomet gi ateis, kas yra tobūla, paliaus buvę, kas yra dalimis. Kuomet aš buvau kūdikis, kalbējau kaip kūdiks, išmaniau kaip kūdikis, galvojau kaip kūdikis; kuomet gi pasidariau vyras, nusikračiau, kas buvo kūdikio. Dabar mes matome atspindyje lyg mįslę, tuomet gi veidu į veidą. Dabar aš pažįstu dalimi tuomet pažįnsiu, kaip ir esu pažintas. Taigi, dabar pasilieka tie trys dalykai, tikējimas, viltis, meilē; tačiau didžiausis tarp jų yra meilē.

Gradualas. Psl. 76 15 ir 16.

Tu esi Dievas, kurs darai stebūklus. Tu davei pažinti tarp tautų tavo galybę. Atvadavai savo petimi savąją tautą, Izraeliaus ir Juozapo.

Psl. 99, 1—2.

Linksmai šūkaukite Dievui, visa žemē; tarnaukite Viešpačiui su džiaugsmu; su linksmu šūkavimu eikite jo akyvaizdon. Žinokite, kad Viešpats yra Dievas; jis mus padarē o ne mes patys save. Esame jo tauta ir jo ganyklos avys.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 18, 31—43.

Anuo metu, Jezus pasiēmē dvyliką ir jiems tarē: Štai, mes einame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas per pranašus parašyta apie žmogaus Sūnų: Jis bus paduotas pagonims, iš jo tyčiosis, bus plaktas ir apspjaudytas; nuplakę jie užmus jį, bet trečioje dienoje jis prisikels. Jie nieko iš to nesuprato. Tas dalykas buvo jiems uždengtas, ir jie nesuprato, apie ką buvo sakoma. Kuomet jis artinosi į Jeriką, atsitiko, kad vienas aklas sēdējo prie kelio elgētaudamas. Išgirdęs praeinančią minią, jis paklausē, kas tai būtų. Jam pasakyta, kad praeinąs Jezus Nazarēnas. Tuomet jis sušuko tardamas: Dovido sūnau, Jezau, pasigailēk manes. Ejusieji priešakyje draudē jį, kad tylētų; bet jis daug labiau šaukē: Dovido sūnau, pasigailēk manes. Jezus sustojęs liepē atvesti jį pas save. Kuomet jis buvo prisiartinęs paklausē jį, tardamas: Ko nori, kad tau padaryčiau? Jis atsakē: Viešpatie, kad regēčiau. Jezus jam tarē: Regēk, tavo tikējimas išgelbējo tave. Jis tuojau regējo ir sekē jį garbinda-

mas Dievą. Ir visi žmonės, tai matydami, davė garbę Dievui.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 118, 12—13.

Būk pašlovintas, Viešpatie; mokyk mane savo įstatų. Aš skelbiu savo lūpomis visus tavo burnos nutarimus.

TYLI MALDA.

Meldžiame tave Viešpatie, teikis per tas atnašaujamas dovanas atleisti kaltes mūsų, ir prie gero atlikimo tos aukos, tau pavestus kūnus ir sielas pašvęsk malonėmis savo. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 77, 29—30.

Jie valgė ir buvo perdaug sotūs; jis jiems suteikė, ko jie buvo užsigeidę; jie nebuvo apvilti savo užsigeidime.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame tave Visagalis Dieve, idant šis dvasiškas maistas kurį priēmēme vertai, apsaugotų mus nuo nedorybių, ir sutvirtinę savo jēgas dvasiškas ir kūniškas galētume Tau savo Dievui ir amžinajam Tēvui tarnauti. Per mūsų Viešpatį...

PAMALDOS IR ŠV. MIŠIOS PELENŲ DIENOJE.

Kunigas išeina apsivilkęs mēlynos spalvos drabužiais ir lekcijos altoriaus pusēje sudējęs rankas, neatsigręžiant į žmones gieda:

KUN. — Viešpats su jumis.

VARG. — Ir su dvasia tavo.

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, dovanok atgailaujantiems ir taves meldžiantiems ir atsiųsk savo šventąjį angelą iš dangaus, kuris laimin✠tų ir pašvęs✠tų šiuos pelenus, kad būtų išganingu visiems vaistu, kurie nuolankiai tiktai maldauja vardan tavo, ir patys save kaltindami sulig savo sąžine už mūsų prasikaltimus prieš tavo dieviškos mylistos veidą savo prasižengimus apverkiame; ir suteik per šaukimąsi link tavo švento vardo, kad kurie tiktai jais liks apiberti, vardan atpirkimo mūsų nuodēmių; kūno sveikatą ir sielos skaistumą įgytume. Per Jezų Kristų Mūsų Viešpatį. Amen.

MELSKIMES.

Dieve, kuris nenori nusidējēlio mirties, bet nuo jo atgailos trokšti, būk malonus atsižvelgti į žmonių silpnybes, ir šiuos pelenus, kuriuos atnašaujame vardan mūsų nuolankumo, suteik kad per juos galētumēme pelnyti atieidimą nuodēmių ir ant galvų mūsų būtų verti berti; teikis palaiminti vardan savo meilēs, kad kurie mes pelenais esame, žinotume kad mes vēl į juos sygryšime; visų nusidējimų atleidimą ir dovanojimą atgailaujantiems pažadetą, mielaširdingai galētume pelnyti. Per Kristų Mūsų Vešpatį. Amen.

MELSKIMES.

Dieve, kuris nusižeminusius priimi ir atgailaujančius išklausai, palenk ausį savo prie maldų mūsų ir ant galvų savo tarnų, kurios pelenais yra apibertos, būk joms malonus išlieti savo palaiminimą, kad jas ir dvasia pripildytum ir ką nors teisingai reikalauja noriai joms suteiktum. Per Kristų Mūsų Viešpati. Amen.

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, kuris atgailaujantiems su pasninkais ir maldomis savo pasigailējimo vaistus jiems suteikiai, būk mums malonus kad ir mes juos sektume gyvenimu, ir tiek pat susilauktume pasiekti dovanojimo. Per Jezų Kristų Mūsų Viešpatį. Amen.

Čia kunigas įdeda į smilkytuvą sakų ir šlaksto šventu vandeniu kalbēdamas **Apšlakstysi mane...** ir toliau smilko... atsistojęs ties viduriu altoriaus, klaupia apiberia sau galvą pelenais, nieko nekalbēdamas, prieina tarnai ir vēliau žmonēms beria tardamas žodžius: **Atmink žmogau, jogei dulkē esi ir į dulkę pavirsi.**

VĒLIAU GIEDA: — Viešpats su jumis.

VARG.: — Ir su tavo dvasia..

MELSKIMES.

Suteik mums Viešpatie apsugą del krikščioniškų savo narių pasninkaujančių, kad prieš blogosios dvasios negerumus kariaudami, sustiprintume save dorybēmis. Per Kristų Mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVENTOS MIŠIOS.

ĮŽANGA.

Išm. 11, 24, 25 ir 27.

Tu visų pasigailį, nes visa gali, ir apsimeti nematąs žmonių nuodēmių dēlei atgailos. Ir nelaikai neapykantoje nieko iš to, ką esi padaręs.

Psl. 56, 2.

Pasigailēk manes, Dieve, pasigailēk manes, nes mano siela pasitiki tavimi. Garbē būk...

Tu visų pasigailį...

MELSKIMES.

Suteik Viešpatie tikintiesiems tavo, kad švęsdami šį laiką pasninko su iškilme mūsų sielų ir su meile nuolatine visados tau tarnautume ir rūpestingu dievotumu nuolat užsiimtume. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ JOELIA PRANAŠO KNYGOS. 2, 12—19.

MYLIMIAUSIEJI! Taipogi ir dabar sako Viešpats Dievas: Grįžkite prie manes iš visos širdies savo, verksme, pasninkuose ir maldoje. Draskykite širdis savo, ne rūbus, grįžkite prie Viešpaties Dievo savo, nes jis yra malonus, mielaširdingas, kantrus, gailestingas ir nekerštingas prasikaltēliams. Surinkite žmones, pašvęskit susirinkimą. Sušaukite vyresniuosius. Suneškite mažus vaikelius, tegul išeina jaunikaitis iš savo kambario, o jaunoji iš savo seklyčios. Kunigai Viešpaties Dievo tarnai tarp bažnyčios angos ir altoriaus teverkdami sako: Atleisk Viešpatie Dieve žmonēms ir neduok paniekos patirti jų ainiams, idant netikiai jų nevaldytų. Pašvęskite pasninką, sušaukite senelius ir visus žemēs piliečius į Jūsų Viešpaties Dievo namus. Ir šaukitēs prie Viešpaties: Ak! Vargas toje dienoje jog arti yra Viešpaties diena ir ateina kaipo pragaišinimas nuo visagalio.

Gradualas. Psl. 56, 2 ir 4.

Pasigailēk manes, Dieve, pasigailēk manes, nes mano siela pasitiki tavimi. Jis siunčia iš dangaus ir išliuosuoja mane, duoda sugēdinti mindančius mane.

Psl. 102, 10.

Jis nesielgē su mumis, kaip buvo vertos mūsų nuodēmēs ir neatsilygino mums, kaip užsipelnēme savo prasikaltimais.

Psl. 78, 8—9.

Neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tesutinka mus tavo pasigailējimai, nes mes pasidarēme labai neturtingi. (čia klaupia) Padēk mums, Dieve, mūsų gelbētojau, ir dēlei savo vardo garbēs, Viešpatie, išliuosuok mus ir dovanok mūsų kaltybes dēlei savo vardo.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO, 6, 16—21.

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Pasninkodami nebūkite paniūrę, kaip veidmainiai: nes jie parkreipia savo veidus, kad pasirodytų žmonēms pasninkoja. Ištikrųjų, sakau jums, jie atsiēmē savo užmokesnį. Tu gi, kada pasninkoji, pasitepk sau galvą ir nusiprausk sau veidą, kad ne žmonēms rodytumeis pasnikojąs, bet savo Tēvui, kurs yra slaptoje; ir tavo Tēvas, kurs mato slaptoje atsilygins tau. Nekraukite sau turtų žemēje, kame rūdys ir kandys gadina ir kame vagys iškasa ir vagia, bet kraukite sau turtus danguje, kame nei rūdys nei kandys negadina ir kame vagys neiškasa ir nepavagia. Nes kame tavo turtas, ten ir tavo širdis.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 29, 2—3.

Augštinsiu tave, Viešpatie, nes tu pakēlei mane ir nedavei mano nepriešeliams džiaugtis iš manes. Viešpatie, aš šaukiaus į tave, ir tu išgydei mane.

TYLI MALDA.

Padaryk mus Viešpatie, šiomis atnašaujamomis aukomis, kad mes tau galētume patikti, per kuriuos garbingus sakramentus švenčiame minēdami tavo šventajį vardą. Per Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 1 2 ir 3.

O kurs svarsto dieną ir naktį Viešpaties įstatyme, duoda savo vaisių savame laike.

PO KOMUNIJOS.

Tegul mums būna dalyviais šie šventi Sakramentai ir tegul mums suteikia pagalbą, kad Tau būtų priimtini mūsų pasninkai ir mums būtų išganingi del apturējimo tavo pažadējimų. Per mūsų Viešpatį...

PIRMAS SEKMADIENIS GAVĒNIOS.

ĮŽANGA.

Psl. 90, 15 ir 16.

Jis šauksis į mane, ir aš išklausysiu jį; aš išgelbēsiu jį ir pašlovinsiu jį. Aš jį pasotinsiu amžio ilgumu.

Psl. 90, 1.

Kurs gyvena su Augščiausiojo pagalba, pasilieka dangaus Dievo globoje. Garbē būk...

Jis šauksis...

MELSKIMES.

Visagalis Dieve, kurio sūnus Jezus Kristus o mūsų Išganytojas keturias dešimtis dienų pasninkavo; duok mums savo malonēs ir sutvirtink mūsų jegas, idant išmoktume valdyti mūsų geismus savo kūno ir tau galētume tarnauti per visą gyvenimą dorai ir teisingai. Per Viešpatį mūsų...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 6, 1—10.

BROLIAI, kaipo bendradarbiai mes jus raginame neimti Dievo malonēs veltui. Nes jis sako: Aš išklausiau tave malonēs metu ir išganymo dieną tau padējau. Štai dabar malonēs metas, štai dabar išganymo diena! Neduokime nē vienam jokio papiktinimo ,kad mūsų tarnystē nebūtų peikiama, bet visame parodykime save, kaip Dievo tarnus didele kantrybe sielvartuose, varguose, suspaudimuose, smūgiuose, kalējimuose, maištuose, darbuose, budynēse, pasninkuose, nekaltybe, išmintimi romumu, meilumu, šventąja Dvasia ir neveidmaininga meile, tiesos žodžiu, Dievo jēga, teisybēs ginklais dešinēje ir kairēje, garbēje ir negarbēje, kuomet piktai ar gerai apie mus kalba, laikomi suvedžiotojais, tačiau tiesakalbiai, nepažįstamais ,tačiau žinomi; laikomi mirštančiais, nors mes dar esame gyvi; kaipo nuplakti, tačiau neužmušti; kaipo nuliūdusieji, tačiau visuomet linksmi; kaipo beturčiai, bet kurie daugelį daro turtingais; kaipo nieko neturintieji, tačiau visa turintieji.

Gradualas. Psl. 90, 11—12.

Nes Dievas davē savo angelams paliepimų apie tave, saugoti tave visuose tavo keluose. Jie neš tava ant rankų, kad kartais neužsigautumei sau kojos į akmenį.

Psl. 90, 1—, 11—10.

Kurs gyvena su Augščiausiojo pagalba, pasilieka dangaus Dievo globoje. Jis sakys Viešpačiui: Tu mano padējējas ir mano prieglauda, mano Dievas, kuriuo aš pasitikiu. Nes jis išliuosuoja mane iš medžiotojų kilpos ir nuo šiurkštaus žodžio. Jis uždengs tave savo pečiais, ir po jo sparnais tu turēsi vilties. Jo ištikimybē apsups tave skydu: tu nebijosi naktinio baisumo, dieną skrendančios vilyčios, nelaimēs vaikščiojančios tamsybēje, užpuolimo ir piktos dvasios vidudienį. Tavo pašonēje kris tūkstantis ir tavo dešinēje dešimts tūkstančių, bet į tave neprisiartins. Nes Dievas davē savo angelams paliepimų apie tave saugoti tave visuose tavo keliuose. Jie neš tave ant rankų, kad kartais neužsigautumei sau kojos į akmenį. Tu vaikščiosi ant gyvačių ir angių, ir mindžiosi liutą ir slibiną. Kadangi jis pasitki minimi, aš išliuosuosiu jį: aš jį uždengsiu, nes jis žino mano vardą. Jis šauksis į mane, ir aš išklausysiu jį; aš išgelbēsiu jį ir pašlovinsiu jį. Aš jį pasotinsiu amžio ilgumu ir duosiu jam matyti mano išgelbējimą.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 4, 1—11.

Anuo metu, Jezus buvo Dvasios nuvestas į tyrus, kad būtu velnio gundytas. Išpasninkojęs keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių, po to buvo alkanas. Tuomet gundytojas prisiartinęs jam tarē: Jei tu Dievo Sūnus, sakyk, kad iš šitų akmenų pasidarytų duonos. Jis, atsakydamas, tarē: Parašyta: Žmogus yra gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos. Tuomet velnias paēmē jį į šventąjį miestą, pastatē jį ant bažnyčios viršaus ir jam tarē: Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn; nes parašyta: Jis davē savo angelams paliepimų apie tave, ir jie neš tave ant rankų kad kartais neužsigautumei sau kojos į akmenį. Jēzus jam tarē: Taippat parašyta: Negundysi Viešpaties, savo Dievo. Velnias vēl paēmē jį į labai aukštą kalną, parodē jam visas pasaulio karalystes ir jųjų garbingumą ir jam tarē: Aš visa tai tau duosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane. Tuomet Jezus jam tarē: Eik šalin šetone! nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi. Po to velnias paliko jį: štai, prisiartino angelai ir tarnavo jam.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 90, 4—5.

Jis uždengs tave savo pečiais, ir po jo sparnais tu turēsi vilties. Jo ištikimybē apsups tave skydu:

TYLI MALDA.

Pradēdami pasninko laiką, meldžiame tave maloningai Viešpatie, idant pastiprinti tavo malonēs, galētume nugalēti savo priešus ir sielai mūsų likus tobulai, galētume tau ištikimai tarnauti. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 90, 4—5.

Jis uždengs tave savo pečiais, ir po jo sparnais tu turēsi vilties. Jo ištikimybē apsups tave skydu.

PO KOMUNIJOS.

Pavalgidinti šventuoju maistu, meldžiame tave nuolankiai Viešpatie, idant su pagalba tavo galētume nugalēti visokias piktybes ir pasiekti sau amžinos laimēs danguje. Per mūsų Viešpatį...

ANTRAS SEKMADIENIS GAVĒNIOS.

ĮŽANGA.

Psl. 24, 6, 3 ir 22.

Atsimink, Viešpatie, savo pasigailējimus ir savo malonumus, kurie yra nuo amžių. Ir tegul nesijuokia iš manes mano neprieteliai. Išliuosuok, Dieve, Izraelį iš visų jo sielvartų.

Psl. 24, 1—2.

Į tave, Viešpatie, aš keliu savo sielą; mano Dieve, tavimi pasitikiu; kad gi man nereiktų rausti. Garbē būk...

Atsimink, Viešpatie...

MELSKIMES.

Dieve, kuris matai mūsų esančius silpnumus, teikis atsižvelgti iš savo malonēs apsaugojant mūsų sielą ir kūną nuo visų nelaimių ir priešingumų. Per mūsų Viešpati...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į TESALONIKIEČIUS. 4, 1—7.

BROLIAI, mes prašome jus ir maldaujame Viešpatyje Jezuje taip elgtis ,kaip išmokote iš mūsų, kaip jums reikia elgtis ir patikti Dievui, kad darytumēte daugiau pažangos. Nes jūs žinote, kokius įsakymus aš jums daviau Viešpaties Jezaus vardu. Nes ta yra Dievo valia, kad jūs būtumēte šventi, kad susilaikytumēte nuo paleistuvystēs, kad kiekvienas mokētų laikyti savo indą šventume ir pagarboje, nepasiduodamas gašliam geiduliui, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo, ir kad nēvienas neskriaustų ir neapgaudinētų savo brolio reikale; nes Viešpats yra visų tų dalykų keršytojas, taip kaip mes jau sakēme ir liudijome. Nes Dievas nepašaukē mūsų į susitepimą, bet į šventumą.

Gradualas. Psl. 24, 17—18.

Mano širdies sielvartai pasidaugino; gelbēk mane iš mano vargų Viešpatie ,o pasižiūrēk į mano nužeminimą ir į mano vargą ir atleisk visus mano prasikaltimus.

Psl. 105, 1—4.

Girkite Viešpatį, nes jis geras, nes jo pasilgailējimas amžinas. Kas išpasakos Viešpaties galybēs veikalus, apskelbs visą jo šlovę? Palaiminti, kurie laikosi teisumo ir visuomet daro teisybę, Atsimink, Viešpatie, mus savo gerume link tavo tautos, aplankyk mus savo išganymu.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 17, 1—9.

Anuo metu, praslinkus šešioms dienoms, Jezus pasiēme su savim Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedē juos nuošaliai ant aukšto dalno. Tenai jis atsimainē jų akyvaizdoje: jo veidas žibējo, kaip saulē, jo gi drabužiai pasidarē balti kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodē Mozē ir Elijas, kuriuodu kalbējosi su juomi. Atsiliepdamas Petras tarē Jezui: Viešpatie, mums čia gera būti; jei nori, padarykime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui. Dar jam tebekalbant, štai, šviesus debesis apsiautē juos, ir štai balsas iš debesies sakē: Šitas mano mylimasai Sūnus, kuriame aš turiu sau daug pasimēgimo; jo klausykite. Tai išgirdę mokytiniai parpuolē ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jezus priējo, jų prisilietē ir jiems tarē: Kelkites ir nebijokite. Pakēlę savo akis, jie nieko daugiau nebematē, kaip tik vieną Jezų. Nueinant jiems nuo kalno, Jezus davē jiems įsakymą tardamas: Niekam nesakykite apie tą regējimą, kolei žmogaus Sūnus neatsikels iš numirusių.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 118, 17 ir .8.

Aš mąstysiu apie tavo paliepimus, kuriuos perdaug numylējau, kelsiu savo rankas į tavo paliepimus, kuriuos myliu.

TYLI MALDA.

Daleisk Viešpatie permaldauti mielaširdystę tavo ir paveizēk ant aukų, idant mums jos patarnautų mūsų dievobaimingumui padidinti. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 5, 2—4.

Suprask mano šauksmą! tēmyk mano maldos balsą, mano karaliau ir mano Dieve! Nes aš meldžiuos į tave.

PO KOMUNIJOS.

Nuolankiai taves meldžiame, Visagalis Dieve, kad kuriuos Tu tiktai stiprini šventais sakramentais, tau dargi daugiau savo kūno ir sielos jegomis mes patys tarnaudami galētume patikti. Per mūsų Viešpatį...

TREČIAS SEKMADIENIS GAVĒNIOS.

ĮŽANGA.

Psl. 24, 15—16.

Mano akys visuomet atkreiptos į Viešpatį, nes jis ištrauks mano kojas iš žabangų. Žvilgterēk į mane ir pasigailēk manes, nes aš apleistas ir beturtis.

Psl. 24, 1—2.

Į tave, Viešpatie, aš keliu savo sielą; mano Dieve, tavimi pasitikiu; kad gi man nereiktų rausti. Garbē būk...

Mano akys....

MELSKIMES.

Meldžiame tave Visagalis, amžinasis Dieve, teikis pažvelgti ant nužemintų širdžių mūsų; ir dargi del mūsų apgynimo, savo didenybēs ranką paduok silpniesiems savo sutvērimams. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į EFEZIEČIUS. 5, 1—9.

BROLIAI, būkite Dievo sekiotojai, kaip myliausieji vaikai, ir elgkitēs meilēje, kaip ir Kristus mus mylējo ir pats save davē už mus Dievui atnašą ir auką meiliam kvapui. Paleistuvystē ir betkoks susitepimas ar godulystē tenebūna nē minima jūsų tarpe, kaip pritinka šventiesiems; nei begēdystē, nei paikios kalbos, nei juokavimai, kas nepritinka, bet velyk dēkojimas. Nes žinokite ir supraskite, kad nēvienas paleistuvis, ar suteptas, ar gobšas, juk tai yra stabmeldystē, neturi Kristaus ir Dievo karalystēje tēvainystēs. Niekam nesiduokite suvedžioti saves tuščiais žodžiais, nes del tų dalykų Dievo rūstybē ateina ant netikējimo vaikų. Nebūkite jų dalininkai. Kitados jūs buvote tamsybēje, dabar esate šviesa Viešpatyje. Elgkites kaip švesos vaikai. Nes šviesos vaisiai apsireiškia visokiu gerumu, teisybe ir tiesa.

Gradualas. Psl. 9, 20—4.

Pakilk Viešpatie, tenesididžiuoja žmogus; tebūna teisiamos tautos tavo akyvaizdoje. Nes mano priešai turējo bēgti atgal; Jie susilpnējo ir žuvo tavo Akyvaizdoje.

Psl. 122, 1—3.

Aš keliu savo akis į tave, kurs gyveni danguje. Štai, kaip vergų akys į jų valdovų rankas, kaip tarnaitēs akys į jos valdovēs rankas, taip mūsų akys žiūri į Viešpatį, mūsų Dievą, kolei Jis pasigailēs mūsų. Pasigailēk mūsų Viešpatie, pasigaiēk mūsų.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 11, 14—28.

Anuo metu, Jezus varē laukan piktąją dvasią kuri buvo nebylys. Jam išvarius piktąją dvasią nebylys kalbējo, ir minios stebējosi. Kaikurie jų tarē: Jis išvaro piktasias dvasias per Belzebubą, jųjų vyriausįjį. Kiti gundydami reikalavo iš jo ženklo iš dangaus. Jis, matydamas jų mintis, jiems tarē: Kiekviena karalystē savyje suskilusi bus sunaikinta ir namai grius ant namų. Jeigu gi ir šētonas pats su savim nesutinka, kaip gi išliks jo karalystē? Kadangi jūs sakote mane išvarant blogasias dvasias per Belzebubą. Jei aš išvarau piktasias dvasias per Belzebubą, per ką išvaro jūsų vaikai? Todel jie bus jūsų teisējai. Bet jei aš išvarau piktasias dvasias Dievo pirštu, tai Dievo karalystē tikrai pas jus atējo. Kuomet stiprusis apsiginklavęs sergi savo kiemą, ramybēje lieka visa, ką jis turi. Bet jei stipresnis už jį užējęs apgali jį, atima visus jo šarvus, kuriais pasitikējo, ir išdalina jo

grobį. Kas ne su manim tas prieš mane; ir kas nerenka su manim, tas barsto. Nešvarioji dvasia, išējus iš žmogaus, vaikščioja sausose vietose, ieškodama atilsio; neradus ji sako: Grįšiu į savo namus, iš kur išējau. Atējus ji randa juos iššluotus ir papuoštus. Tuomet ji eina, pasiima su savim septynias kitas dvasias piktesnes už save ir įējusios jos gyvena tenai. Ir taip paskui darosi tam žmogui blogiau, nekaip pirma. Tai jam sakant, atsitiko, kad viena moteriškē iš minios, pakeldama balsą, jam tarē: Palaiminta įsčia kuri tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai. Jis atsakē: palaiminti kurie klauso Dievo žodžio ir laikosi jo.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 18, 9, 10, 11 ir 12.

Viešpaties teisybēs tikros, jos linksmina širdis; Viešpaties nutarimai saldesni už medų ir medaus syvą. Todel tavo tarnas sergi juos.

TYLI MALDA.

Ši auka Viešpatie, tegu nuvalo mūsų nuodēmes; ir del atnašaujamos tau dovanos, tegu mūsų kūnas ir protas pasišvenčia. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 83, 4—5.

Nes žvirblis randa sau namus ir purplelis sau lizdą savo vaikams sudēti. Tavo altoriai, kareivijų Viešpatie, mano karaliau ir mano Dieve. Palaiminti, kurie gyvena tavo namuose, Viešpatie; jie šlovina tave per amžių amžius.

PO KOMUNIJOS.

Teikis mus Viešpatie apsaugoti nuo visų prasikaltimų ir nuo gręsiančio pavojaus, kuriuos daleidai būti dalininkais taip didelių savo malonių. Išklausyk mūsų maldas ir priimk kaipo atgailos balsą, kurį prie taves siunčiame. Per mūsų Viešpatį...

KETVIRTAS SEKMADIENIS GAVĒNIOS.

ĮŽANGA.

Izai. 66, 10 ir 11.

Linksminkites su Jeruzale ir džiaugkites joje visi, kurie ją mylite; džiaugte džiaugkites su ja visi, kurie jos verkiate, kad jūs būtumēte pripildyti iš jos paguodos krūties.

Psl. 121. 1.

Aš linksminuos tuo, kas man pasakyta: Mes eisime į Viešpaties namus. Garbē būk..

Linksminkites...

MELSKIMES.

Suteik meldžiame tave Visagalis Dieve, idant už mūsų darbus teisingai būtume nuteisti ir tavo malonēs sparnu, po šio ištrēmimo iš šios žemēs, į kitą pomirtinį, gyvenimą, butūme pridengti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į GALATUS. 4, 22—31.

BROLIAI, juk yra parašyta: Abraomas turējo du sūnu, vieną iš tarnaitēs ir vieną iš laisvos. Bet tas, kurs buvo iš tarnaitēs, gimē kūno keliu, kurs gi iš laisvos, pasiremiant pažadējimu. Tai pasakyta palygintinai. Nes tai yra dvi sandori: viena Sinajaus kalne, gimdanti tarnavimui; ta yra Agara; nes Sinajaus kalnas yra Arabijoje, turįs sąryšį su dabartine Jeruzale, kuri draug su savo vaikais tarnauja. Ana gi Jeruzalē kuri yra aukštybēse, yra laisva, ji yra mūsų motina. Nes yra parašyta: Linksminkis nevaisingoji, kuri negimdai; džiaugkis ir šūkauk kuri neturi gimdymo skausmų; nes daug yra apleistosios vaikų, daugiau kaip tos, kuri turi vyrą. Mes, broliai, esame kaip Izaokas pažadējimo vaikai. Bet kaip tuomet gimusis kūno keliu persekiojo gimusįjį dvasiškai taip ir dabar. O ką sako Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos sūnų; nes tarnaitēs sūnus nebus tēvainis kartu su laisvosios sūnumi. Taigi, broliai, mes neesame tarnaitēs vaikai, bet laisvosios, ta laisve, kuria mus išliuosavo Kristus.

Gradualas. Psl. 121, 1 ir 7.

Aš linksminuos tuo, kas man pasakyta: Mes eisime į Viešpaties namus. Tebūna ramybē tavo tvirtovēje ir apstybē tavo bokštuose.

Psl. 124, 1—2.

Kurie pasitiki Viešpačiu, tie kaip Siono kalnas; nepasvirs per amžius, kas gyvena Jeruzalēje. Aplink ją kalnai, ir Viešpats aplink savo tautą nuo dabar ir per amžius.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 6, 1—15.

Anuo metu, Jezus nuvyko į anapus Galilejos tai

yra Tiberiados jūros. Jį sekē didelē žmonių daugybē, nes jie matē stebūklus, kuriuos jis darē ant ligonių Jezus užējo ant kalno ir tenai atsisēdo su savo mokytiniais. Buvo arti žydų šventē, Velykos. Jezus, pakēlęs akis ir pamatęs, kad pas jį ateina didžiausia minia, tarē Pilypui: iš kur pirksime duonos, kad šitie galētų pavalgyti? Sakē gi jis tai, mēgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. Pilypas jam atsakē: Duonos už du šimtu denarų jiems nebus gana, kad kiekvienas gautų kokį truputį. Tuomet vienas jo mokyinių, Simono Petro brolis Andriejus jam pasakē: Čia yra vienas vaikas, kurs turi penkis miežinēs duonos kepalus ir dvi žuvi; bet kas iš to tokiai daugybei? Jezus tačiau tarē: Susodinkite žmones. Toje vietoje buvo daug žolēs.. Taigi jie susēdo, viso apie penkis tūkstančius vyrų. Jezus gi ēmē duoną ir padēkojęs padalino sēdējusiems; taippat ir žuvų, kiek kas norējo. Jiems pavalgius, jis tarē savo mokytiniams: Surinkite kas liko trupinių ,kad nepražūtų. Taigi, jie surinko ir iš penkių miežinēs duonos kepalų pripylē dvyliką pintinių trupinių, kurie buvo likę pavalgius. Tie žmonēs pamatę kad Jezus buvo padaręs stebūklą sakē: Jis tikrai tas pranašas, kurs turi ateiti į pasaulį. Bet Jezus žinodamas, kad jie nori ateiti jo sugautų ir paskelbtų jo karaliumi, vēl pasitraukē pats vienas į kalną.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 134, 3 ir 6.

Girkite Viešpatį, nes Viešpats geras giedokite jo vardui, nes saldus. Visa, ko tiktai nori, Viešpats daro danguje, žemēje ir jūroje.

TYLI MALDA.

Meldžiame tave Viešpatie, būk permaldautas šiomis aukomis, ir suteik idant maldingumas išganymui mūsų patarnautų.

KOMUNIJA.

Psl. 121, 3—4.

Jeruzale kuri pastatyta kaip miestas, kurio visos dalys laikosi išvieno. Nes tenai eina giminēs, Viešpaties giminēs, taip kaip įsakyta Izraeliui, Viešpaties vardo šlovintų.

PO KOMUNIJOS.

Suteik mums meldžiame Gailestingas Dieve, kad su šia aniuoliška duona kuria be perstojimo stiprinames, galētume prisiartinti su tikru noru kad išpildytume tavo įsakymus ir gyva tikyba visados su tavimi vienytumēms. Per mūsų Viešpatį...

PENKTAS SEKMADIENIS GAVĒNIOS.

Nuo šio sekmadienio, iki Didžiojo Ketvirtadieno, nesikalba psalmē **Teisk mane ir Garbē Dievui** Įžangoje ir po psalmēs **Nusiprausiu.**

ĮŽANGA.

Psl. 42, 1—2.

Daryk man teisybę, o Dieve, Ir gink mano bylą nuo nešventos giminēs; gelbēk mane nuo neteisaus ir klastingo žmogaus. Nes tu, o Dieve, mano stiprybē.

Psl. 42, 3.

Siųsk savo šviesą ir savo tiesą; jos ves mane ir nuves į tavo šventąjį kalną ir į tavo būstą.

Daryk man...

MELSKIMES.

Visagalis ir didis Dieve, kursai mums atsiuntei savo sūnų, Jezų Kristų, idant mus mokintų savo šventu gyvenimo pavyzdžiu, kaip mes privalome jį sekti bei gyventi, pritaikinti šią žemēs tarnybą ir gerai pabaigti; teikis šios aukos pavizdžius maloniai priimti, kuriuos tau šiandieną atnašaujame kaipo mūsų ištikimybēs ir meilēs ženklą. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į ŽYDUS. 9, 11—15.

BROLIAI, Kristus gi atējęs kaip vyriausis būsimųjų gērybių kunigas, per didesnę ir tobūlesnę padangtę, ne rankomis padirbtą, tai yra, ne šito sutvērimo, ir ne gyvulių krauju, bet savo krauju įējo vieną kartą už visus į šventyklą, radęs amžiną atpirkimą. Nes jei gyvulių kraujas, šlakstant, pašventina suteptuosius, apvalydamas kūną, kaip gi daug labiau kraujas Kristaus, kurs aukojo pats save nesuteptą Dievui, apvalys mūsų sažinę nuo mirusių darbų, kad mes tarnautumēm gyvajam Dievui.

Gradualas. 142, 9 ir 10.

Išgelbēk mane nuo mano neprietelių, mokyk mane daryti savo valią, nes tu mano Dievas.

Psl. 17, 48—49.

Tu mano gelbētojau, nuo mano rusčių neprietе-

lių; tu išaugštini mane ant kilstančiųjų prieš mane, išgelbi mane nuo neteisiojo vyro.

Psl. 128, 1—14.

Iš gilybēs aš šaukiuos į tave, Viešpatie! Viešpatie, išgirsk mano blasą, tegul tavo ausys tēmija mano maldavimo balsą. Jei tu, Viešpatie, žiūrēsi neteisybių, Viešpatie, kas išsilaikys? Nes pas tave yra pasigailē_jimas, ir dēlei tavo įstatymo aš laukiu taves, Viešpatie.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL Jono, 8, 46—59.

Anuo metu, Jezus sakē žydų minioms: Kas iš jūsų gali parodyti manyje nuodēmę? Kuomet aš sakau jums tiesą, kodel jūs manim netikite? Kas yra iš Dievo, tas klauso Dievo žodžių. Jūs todel neklausote, kad neesate iš Dievo. Žydai atsakē ir jam tarē: Argi ne teisingai mes sakome, kad tu samaritonas ir piktosios dvasios apsēstas? Jezus atsakē: Aš neesu piktosios dvasios apsēstas aš gerbiu savo Tēvą, jūs gi darote man negarbę. Aš neieškau savo garbēs; yra kas jos ieško ir teisia. Ištikrųjų ,ištikrųjų sakau jums, jei kas laikys mano žodžius, tas nematys mirties per amžius. Tuomet žydai tarē: Dabar mes žinome, kad tu piktosios dvasios apsēstas. Mirē Abraomas ir pranašai, o tu sakai: Jei kas laikys mano žodžius, tas neragaus mirties per amžius. Argi tu didesnis už mūsų tēvą Abraomą, kurs mirē? Ir pranašai taippat mirē. Ką tu iš saves darai? Jezus atsakē: Jei aš pats save garbinu ,mano garbē niekai. Yra mano Tēvas, kurs mane garbina, apie kurį jūs sakote, kad jis esąs jūsų Dievas. Bet jūs jo nepažįstate, aš gi pažįstu jį; ir jei sakyčiau, kad aš jo nepažįstąs, būčiau lygus jums melagis. Bet aš jį pažįstu ir laikau jo žodžius. Jūsų tēvas Abraomas džiaugēsi, kad jis turējo matyti mano dieną: jis ją matē ir džiaugēsi. Tuomet žydai jam tarē: Dar nē penklų dešimtų metų nesulaukei ir matei Abraomą? Jezus jiems atsakē: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums ,anksčiau, nekaip buvo Abraomas, aš esu. Taigi, jie ēmē akmenų, kad į jį mestų, bet Jezus pasislēpē ir išējo iš bažnyčios.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 118, 17 ir 107.

Gera deryk savo tarnui kad būčiau gyvas, ir aš sergēsiu tavo žodžius. Atgaivink mane, kaip esi sakęs.

TYLI MALDA.

Meldžiame Tave Viešpatie, tegu ši auka sutrauko retežius mūsų nedorybių ir nuo jų paliuosuoja, padedant tavo malonei ir gailestingumui. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

I. Kor. 11, 24 ir 25.

Tarē Viešpats; štai yra mano kūnas kurs bus uź jus išduotas. Ta taurē yra naujoji sandora mano kraujuje; tai darykite, kiek kartų gersite man atsiminti.

PO KOMUNIJOS.

Pribūk mums Viešpatie, Dieve, Mūsų pagalbon, ir ką savo paslaptimis atnaujinai ,teikis suteikti mums paramą, kad jasias tinkamai galētume įvertinti ir savo gyvenimą sulig jų tvarkyti. Per mūsų Viešpatį...

VERBŲ SEKMADIENIS.

Po apšlakstymo, kaip ir paprastą sekmadienį, kunigas pašvenčia palmas, kunigui esant prie altoriaus choras gieda antifoną:

Osanna Dovido Sūnui. Pagarbintas, kurs ateina vardan Viešpaties.

KUN.: — Viešpats su jumis.

ATS.: — Ir su Tavo dvasia.

MELSKIMES.

Dieve, kurį visudidžiausiai privalome garbinti ir mylēti mūsų esybēs gilumoje, suteik, idant tos šventos apeigos, kurios mums primena garbingąjį Jezaus Kristaus įējimą į Jeruzalę, prisidētų mūsų pašventinimui. Kuris su Tavimi gyvena ir karaliauja...

Ats.: — Amen.

LEKCIJA IŠ IŠVĒDIMO KNYGOS. 15, 27 ir 16, 1—7.

Anose dienose, Izraelio sūnūs atejo į Elimą, kame buvo dvylika vandens šaltinių ir septynios dešimtys palmių, ir sustatē savo stovyklas prie vandens. Iš Elimo jie ējo toliaus, ir visa Izraelio sūnų daugybē atējo į Sino tyrumą, esančią tarp Elimo ir Sinajaus, penkioliktoje antrojo mēnesio dienoje, po to kaip buvo išēję iš Aigypto žemēs. Ir visas Izraelio sūnų susirinkimas murmējo prieš Mozę ir Aaroną tyrumoje. Ir zraēlio sūnūs jiemdviem sakē: Velyk būtumem nu-

mirę per Viešpaties ranką Aigypto žemėje, kuomet sėdėjome prie puodų su mėsa ir valgėme duonos lig sočiai. Kam judu mus išvedėta į šituos tyrus, idant numarintumėta visą daugybę badu? O Viešpats tarė Mozei: Štai, aš jums lydinsiu duona iš dangaus; žmonės teeina ir tegul kasdien renkasi, kiek užtenka vienai dienai kad juos išbandyčiau ar jie elgiasi pagal mano įstatymą, ar ne. O šeštoje dienoje tegul prirengia, ką atsineš; ir tebūna dusyk tiek kiek paprastai rinkdavosi kasdiena. Tuomet Mozė ir Aaronas tarė visiems Izraēlio sūnums: Šį vakarą žinosite, kad Viešpats jus išvedė iš Aigypto žemės, o rytoj ryta matysite Viešpaties šlovę .

VARGONINKAS GIEDA: Jono 11, 47—49, 50 ir 53.

Susirinkę augščiausi kunigai ir parisiejai tarybon kalbėjo: Ką darysime? Nes tasai žmogus daro daug stebūklų? Jei paliksime jį taip, visi įtikės į jį; ateis romėnai ir atims mūsų kraštą ir tautą. Vienas iš jų, vardu Kajifas, būdamas tais metais vyriausiuoju kunigu, jiems tarė: Jums geriau jei vienas žmogus mirs už tautą, ne kaip kad visa tauta pražūtų. Nuo tos dienos jie buvo nusistatę jį užmušti.

Kun.: — Viešpats su jumis.

Ats.: — Ir su Tavo dvasia.

MELSKIMES.

Padaugink Dieve tų tikybą, kurie padeda viltį Tavyje ir suteik, idant Tavo meilėje sustiprinti, vyliaus nepatirtume. Tegu tos palmos, kurias šiandieną nešime, kaipo brangias atmintis didžios ir iškilmingos dienos Jezaus gyvenime, įkvėps mus prakilnia mintimi ir atkreips akimis į šventąją ir augštąją Jeruzalę. Palaimink ✠ Viešpatie tas palmų šakeles ir kaipo išrinkai Nojų, naujajį Tėvą žmonių giminės,— Mozę, Izraelio žmonių vadą, o Jezų Kristų mūsų visų Išganytoją, taip suteik, idant apmąstydami Tavo šventus siekius su Tavimi noringai bendrai veiktume del mūsų pačių pašventimo ir išganymo. Per Viešpatį...

Ats. — Amen.

PREFACIJOS GAIDA.

Per visus amžių amžius. Amen. Viešpats su jumis. Ir su Tavo dvasia. Augštyn širdis. Turime pakeltas į Viešpatį. Dėkas darykime mūsų Viešpačiui Dievui. Verta ir teisinga pareiga. Tikrai verta teisinga lygiai ir išganinga pareiga, idant mes Tau visuomet ir visur dėkas darytume šventasis Viešpatie, visagalis Tėve, amžinasis Dieve. Kurs esi garbinamas tavo šventųjų susirinkime. Tau tarnauja visi tavo sutvėrimai pripažindami Tave vienintėliu viršininku ir Dievu, ir garbina Tave visi tavo šventieji. Taipogi vienatinio Tavo Sūnaus vardas didysis visose šalyse ir viešpatystėse šio pasaulio, garsiu balsu išpažįstamas. Kuriam tarnauja Angelai ir Arkangelai, Tronai ir Viešpatystės, ir visa dangiška kariuomenė himnus garbės Tavo be paliovos kartoja.

Čia Choras gieda:

Šventas, Šventas, Šventas Viešpats Dievas galybių, pilnas yra dangus ir žemė Jo garbės. Hosanna aukštybėse. Palaimintas kurs eina vardan Viešpaties. Hosanna aukštybėse.

Kun.: — Viešpats su jumis.

Ats.: — Ir su tavo dvasia.

MELSKIMES.

Dieve, kursai leidai Izraelio tautai, kad ji džiaugsmo apimta nulėmė pagerbti Išganytoją pirm Jo kančios ir klojo jam po kojų palmų ir alyvų šakeles, suteik, kad tie simboliai, tai yra palmos, kurios reiškia piktos dvasios pergalę ir alyvų šakelės kurios yra gerumo, taikumo ir teisingumo paveikslu, šventosios dvasios dovanomis mūsų širdyse, pažadintų troškimą kovoti su piktybe, ištvirkimu ir melagyste, ir atvestų mumis į šviesos ,tiesos ir teisybės kelią ir į amžinąją Tevynę vestų. Per mūsų...

Ats.: — Amen.

MELSKIMES.

Dieve, kurs išbarstytą surenki ir surinktą užlaikai, kurs žmones prieš Kristų nešančius palmų šakeles palaiminai; palai ✠ mink šias palmių šakeles, kurias tavo tarnai del garbės tavo vardo teikia; kad kurion tiktai vieton jie nueis ,tavo palaiminimą tos vietos gyventojai apturėti galėtų; ir visų blogumų išvengus, tegu tavo dešinė juos gina, kuriuos atpirko Jezus Kristus Tavo Sūnus, mūsų Viešpats. Kuris su tavimi gyvena ir karaliauja...

Čia deda smilkalus į smilkytuvą .Apšlaksto švęstu vandeniu ir apsmilko: **Apšlakstysi mane.** Choras gieda toliau: **Viešpatie Izopu......... iki baltesnis kaip sniegas.** Dalijant šakeles choras gieda antifoną: **Ebrajų vaikai, alyvų šakeles nešini išėjo pasitiktų Viešpatį, šaukdami: Osanna augštybėse.**

Ebrajų vaikai rūbais klojo kelią ir šaukė: Osanna Dovido Sūnui. Pagarbintas, kurs ateina Viešpaties vardan.

PROCESIJA SU PALMOMIS.

Kunigas atsistoja ties altoriaus viduriu gieda:

Eikim ramybėje.

Ats.: — Vardan Kristaus.

Procesijos giesmė:

Kun.: — Iš vargų žemės....

ANTIFONOS.

(Kai kur vargoninkas jas gieda laike procesijos)

Mato 21, 1—3, 7, 8 ir 9.

Kuomet Jezus prisiartino prie Jeruzalės, siuntė du savo mokytiniu tardamas: „Eikit į miestelį o rasite ten pririštą asilę ir asilaitį su ja, atrišę juos atvesite man; o jeigu kas jūsų ko klaustų, sakykit, kad Viešpats jų reikalauja". Mokintiniai padarė, kaip Viešpats įsakė ir atvedė asilę ir asilaitę, o užkloję ant jų savo rūbus, užsodino Jezų. Susirinkusi gi minia šaukė: Osanna Dovido Sūnui! Pagarbintas, kurs ateina Viešpaties vardan. Osanna augštybėse.

Jono 12, 12 ir 13.

Kitą dieną didelė minia, kuri buvo atėjusi į šventes, išgirdę Jezų ateinant į Jeruzalę, pasiėmė palmių šakų, išėjo jam priešais ir šaukė: Osanna, palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardu, Izraėlio karalius.

Procesija susilaiko pas bažnyčios duris: Vargoninkas įeina bažnyčion, kunigas liekasi lauke ir gieda hymną:

KUN.: — Tebūnie Tau garbė ir išaugštinimas! Viešpatie Kristau, Išganytojau, kuriam vaikai giedojo: Osanna!

CH.: — Tebūnie Tau grabė ir išaugštinimas, Viešpatie Kristau, Išganytojau, kuriam vaikai giedojo: Osanna!

KUN.: — Tu pasaulio Išganytojas ir žmonijos Atpirkėjas, nes ateini Viešpaties Vardan.

CH.: — Kuriam vaikai giedojo: Osanna.

KUN. — Tave garbina visos dangaus galybės, o su jomis drįsta jungtis mirtingasis žmogus ir visokis sutvērimas.

CH. — Tebūnie Tau garbė ir išaugštinimas. Viešpatie Kristau, Išganytojau, kuriam vaikai giedojo: Osanna.

KUN.: — Izraelio tauta išėjo Taves pasitikti su palmomis: Mes Tau sudedam mūsų paguodas ir garbę Tau giedame.

CH.: — Kuriam vaikai giedojo: Osanna.

KUN.: — Jie Tau turėjusiam kentėti garbę davė, mes gi karaliaujančiam giedame.

CH. — Tebūnie Tau garbė ir išaugstinimas. Viešpatie Kristau Išganytojau kuriam vaikai giedojo: Osanna.

KUN.: — Jie Tau patiko ir mūsų maldos tegu Tau patinka. Geras Viešpatie, malonus Gnytojau, kuriam viskas patinka, kas yra gera.

CH.: — Kuriam vaikai giedojo: Osanna.

KUN.: — Tebūnie Tau garbė ir išaugštinimas. Viešpatie Kristau, Išganytojau.

CH. — Kuriam vaikai giedojo: Osanna.

Triskart užgauna su kryžiumi duris, o pocesija įeina vidun.

KUN.: — Nusilenkime Jezui, kurs garbingai įjojo Jeruzalēn.

CH.: — Osanna Dovido Sūnui; pagarbintas, kurs ateina Viešpaties vardan. Karaliau ir Išganytojau, Osanna augštybėse. Ebrajų vaikai alyvų šakeles nešini išėjo pasitiktų Viešpatį, šaukdami: Osanna augštybėse. Ebrajų vaikai rūbais klojo kelią ir šaukė: Osanna Dovido Sūnui ir pagarbintas, kurs ateina Viešpaties vardan.

KUN.: — Kuomet Viešpats žengė į šventąjį miestą, ebrajų vaikai apsakodami gyvenimo atsikėlimą, su palmų šakelēms rankose, šaukė: Osanna augštybėse.

CH.: — Kuomet žmonės išgirdo ateinantį Jezų Jeruzalēn išėjo su palmų šakelėmis Jo pasitiktų šaukdami: Osanna augštybėse.

ŠVENTOS MIŠIOS.

ĮŽANGA.

Psl. 21, 2 0ir 22.

Bet tu, Viešpatie, neatolink nuo manes savo pagalbos, pasirūpink mano apgynimu. Gelbėk mane iš liuto nasrų, mane nužemintą nuo persekiojančių.

Psl. 21, 2.

Dieve, mano Dieve, pažvelgk į mane; kam mane apleidai? Toli nuo savo išgelbėjimo aš šaukiu dėlei savo nuodėmių. Bet tu Viešpatie...

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, kursai norėdamas duoti žmonių giminei nuolankumo pavyzdį del sekimo, suteikei, kad mūsų Išganytojas priėmė žmogaus kūną ir pakėlē kryžiaus mirtį, leisk maloniai, idant Jo kantrybę ir nuolankumą sektume ir Jo atsikėli-

mo dalininkais būti galėtume. Per tągi mūsų Viešpatį Jezų Kritsų...

LEKCIJA IŠ ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į PILYPIEČIUS. 2, 511.

BROLIAI, turėkite savyje tokius jausmus, kokius turėjo Kristus Jezus. Jis, esme būdamas Dievas, nelaikė išplėšimu būti lygus Dievui; bet jis pats save ištuštino, prisiimdamas tarno pavidalą, pasidaręs panašus į žmones ir viršujine išvaizda rastas kaip žmogus. Jis pats save pasižemino, pasidaręs paklusnus iki mirčiai, mirčiai gi kryžiaus. Todel ir Dievas išaukštino jį ir dovanojo jam vardą, viršesnį už visus vardus, kad Jezaus vardu priklauptų visoks, kelias danguje, žemėje ir po žeme, ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Viešpats Jezus Kristus yra Dievo Tėvo garbei.

Gradualas. Psl. 72, 24 ir 1—3.

Tu laikai visuomet mano dešinę ranką ir vedi mane savo valia ir priimi mane su garbe. Kaip gi geras Dievas Izraeliui, tiems, kurių širdis tikra! Mano gi kojos kone pasvyro, mano žingsniai kone iškrypo. Nes aš pavydėjau nedoriesiems, matydamas nusidėjėlių ramybę.

Psl. 21, 2—9, 18, 19, 22, 24 ir 32.

Dieve, mano Dieve, pažveigk į mane; kam mano apleidai? Toli nuo savo Išgelbėjimo aš šaukiu delei savo nuodėmių. Mano Dieve, aš šaukiu delei savo nuodėmių. Mano Dieve, aš šaukiu per dieną, bet tu neišklausai; ir per naktį tačiau tenebūna man tai palaikyta beprotyste. Tu gi, Izraelio šlove, gyveni šventykloje. Tavyje turėjo vilties mūsų tėvai; jie turėjo vilties, ir tu išliuosavai juos; jie šaukėsi į tave ir liko išgelbėti; turėjo tavyje vilties ir nebuvo apgėdinti. Aš gi esu kirminas, o ne žmogus, žmonių pasityčiojimas ir liaudies atmata. Visi, kurie mane mato, juokiasi iš manes, judina lūpas ir kraipo galvą. Jis pasitikėjo Viešpačiu, tai tegul jis išliuosuoja jį: teišgelbie jį, nes mėgsta jį. Suskaitė visus mano kaulus. Jie mato ir žiūri į mane. Jie pasidalino sau mano drabužius ir metė burtą apie mano jupą. Jūs, kurie bijote Viešpaties, garbinkite jį; visa Jokūbo ainija ,šlovinkte jį! Viešpačiui bus apskelbta ateisianti karta; ir dangus skelbs jo teisybę tautai, kuri gims, kurią Viešpats yra padaręs.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO 21, 2—9.

Anuo metu, kada jie prisiartino prie Jeruzalės ir atėjo į Betpagę prie Alyvų kalno, tuomet Jezus siuntė du mokytiniu, jiedviem sakydamas: Eikita į miestelį, kurs ties judum, ir tuojau rasita pririštą asilę ir su ja asilaitį; atriškita ir man atveskita; ir jei kas judum ką nors tartų, sakykita, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojau juos paleis. Visa gi tai atsitiko, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Sakykite Siono dukteriai: Štai, tavo karalius tau ateina romus, sėdėdamas ant asilės ir ant pajungiamosios asilaičio. Nuėjusiu du mokytiniu padarė kaip Jezus jiedviem buvo įsakęs. Jie atvedė asilę ir asilaitį, uždėjo ant jųdviejų savo rūbus ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio; kiti gi kirto medžių šakas ir klojo ant kelio. Ejusios priešakyje ir paskui sekusios minios šaukė sakydamos: Osanna Dovido sūnui! Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties vardan! Osanna aukštybėse!..

KANČIA MŪSŲ VIEŠPATIES JEZAUS KRISTAUS PAGAL MATO 26, 1—75, 27, 1. — 66.

Anuo metu, atsitiko, kad Jezus pabaigęs visas šitas kalbas, tarė savo mokytiniams: Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus Velykos ir žmogaus Sūnus bus išduotas prikalti ant kryžiaus. Tuomet vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji sisirinko į kiemą vyriausiojo kunigo, kurs vadinosi Kajifas, ir tarėsi sugauti Jezų klasta ir užmušti. Bet jie sakė: Ne šventą dieną, kad kartais nekiltų tarp žmonių maišto. Esant Jezui Betanijoje Simono Raupsuotojo namuose, prie jo priėjo moteriškė su alebastriniu indu brangaus tepalo ir išpylė jam ant galvos, kuomet jis sėdėjo už stalo. Matydami gi tai mokytiniai buvo nepatenkinti ir sakė: Kam tas eikvojimas? Nes tai buvo galima brangiai parduoti ir duoti beturčiams. Tai gi žinodamas, Jezus jiems tarė: Kam esate įkyrus šitai moteriškei? Ji juk padarė man gerą darbą. Nes beturčių jūs visuomet turite su savim, mane gi nevisuomet turite. Nes išpildama šitą tepalą ant mano kūno, ji tai padarė mano laidotuvėms. Ištikrųjų sakau jums, kur tik visame pasaulyje bus skelbiama šita evangelija ,bus sakoma jos atsiminimui ir ką ji yra padariusi. Tuomet vienas iš dvylikos kurs vadinosi Jūdas Iskarijotas, nuėjo pas vyriausius kunigus ir jiems tarė: Ką norite man duoti, ir aš jį jums išduosiu? Jie gi jam paskyrė tris dešimtis sidabrinių. Ir nuo to meto jis ieškojo progos jį išduoti. Pirmą Neraugintos duonos dieną mokytiniai atėjo pas Jezų ir sakė: Kur nori, kad mes tau prirengtumem valgyti Velykų avinėlį? Jezus gi tarė: Ekite į miestą, pas vieną žmogų ir jam tarkite: Mokytojas sako: Mano metas arti; pas tave aš darau Velykas draug su savo mokytiniais. Mokytiniai padarė,

kaip Jezus jiems įsakē, ir prirengē Velykas. Atējus vakarui, jis atsisēdo už stalo draug su dvylika savo mokytinių ir, jiems valgant, tarē: Ištikrųjų, sakau jums vienas iš jūsų mane išduos. Labai nuliūdę jie ēmē kiekvienas klausti: Ar gi aš, Viešpatie? Jis gi atsakydamas tarē: Kurs dažo draug su manim ranką į indą, tas mane išduos. Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie jį parašyta, bet dēja tam žmogui, kurio žmogaus Sūnus bus išduotas. Geriau būtų tam žmogui, jei jis nebūtų gimęs. Atsiliepdamas Jūdas, kurs jį išdavē, tarē: Argi aš Mokytojau? Jis jam tarē: Tu tai pasakei. Jiems valgant vakarienę, Jezus ēmē duonos, palaimino ją ir laužē, davē savo mokytiniams ir tarē: Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas. Jis ēmē ir taurę, dēkojo ir jiems davē ,sakydamas: Gerkite iš jos visi; nes tai yra mano kraujas naujosios sandoros, kurs bus išlietas už daugelį nuodēmēms atleisti. Sakau gi jums, nuo šio laiko aš daugiau nebegersiu iš šito vynmedžio vaisiaus iki tai dienai, kuomet gersiu jį naują draug su jumis mano Tēvo karalystēje. Ir pakalbēję giesmę, jie išējo į Alyvų kalną. Tuomet Jezus jiems tarē: Visi jūs šią naktį manimi pasipiktinsite. Nes parašyta: Aš užgausiu piemenį ir bandos avys bus išskirstytos. Kuomet gi būsiu atsikēlęs iš numirusių, aš nueisiu pirm jūsų į Galileją. Atsiliepdamas Petras jam tarē: Jei visi tavimi pasipiktintų, aš niekuomet nepasipiktinsiu. Jezus jam tarē: Ištikrųjų, sakau tau, šią naktį pirma negu gaidys sugiedos, tu tris kartus manes išsiginsi. Petras jam tarē: Nors man reiktų ir mirti draug su tavim, aš taves neišsiginsiu. Taippat ir visi mokytiniai kalbējo. Tuomet Jezus atējo draug su jais į ūki, vadinamą Getsemanas ir tarē savo mokytiniams: Pasēdēkite čionai kolei aš ten nueisiu ir melsiuos, ir pasiēmęs su savim Petrą ir du Zebediejaus sūnu, jis pradējo liudēti ir sielvartauti. Tuomet jis jiems tarē: Mano siela nuliūdus iki mirčiai; pasilikite čionai ir budēkite draug su manim. Ir paējējęs truputį tolyn, jis parpuolē ant savo veido, melsdamos ir sakydamas: Mano Tēve, jei tai galima, tegul ta taurē praeina pro mane; tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu. Po to jis atējo pas savo mokytinius ,rado juos miegančius ir tarē Petrui: Taip, jūs negalējote budēti su manim nē vienos valandos? Budēkite ir melskites, kad neįpultumēte į pagundą. Dvasia, tiesa, stropi, bet kūnas silpnas. Jis vēl antrą kartą nuējo ir meldēsi, sakydamas: Mano Tēve, jei ta taurē negali praeiti, tik kad iš ją gerčiau, tebūna tavo valia. Jis vēl atējo ir rado juos miegančius; nes jų akys buvo mieguistos Palikęs juos, jis vēl nuējo ir trečią karta meldēsi, sakydamas tuos pačius žodžius. Tuomet jis atējo pas savo mokytinius ir jiems tarē: Miegokite jau ir ilsēkites; štai, valanda prisiartino, ir žmogaus Sūnus bus išduotas į nusidējēlių rankas. Kelkites, eikime; štai, prisiartino tas, kurs mane išduos. Dar jam tebekalbant, štai, atējo vienas iš dvylikos, Jūdas, ir draug su juo didelē minia su kalavijais ir su vēzdais, atsiųsta vyriausiųjų kunigų ir tautos vyresniųjų. Jo gi išdavējas buvo jiems davęs ženklą, sakydamas: Kurį aš pabučiuosiu, tai jis; tą nutverkite. Ir tuojau priējęs prie Jezaus, jis tarē: Sveikas, Mokytojau. Ir jis jį pabučiavo. Jezus gi jam tarē: Prieteliau, ko atējai? Tuomet jie prisiartino, pakēlē prieš Jezų rankas ir jį nutvērē. Ir štai, vienas buvusiųjų su Jezumi, ištiesdamas ranką, išsitraukē savo kalaviją ir, ištikęs vyriausiojo kunigo tarną, nukirto jam ausį. Tuomet Jezus jam tarē: Kišk atgal savo kalaviją į jo vietą; nes visi, kurie ima kalaviją, pražus nuo kalavijo. Ar manai, kad aš negaliu melsti savo Tēvą, ir jis tuojau man atsiųs daugiau kaip dvyliką legionų angelų? Bet kaip gi tuomet įvyks Raštai, kad taip turi atsitikti? Aną valandą Jezus tarē minioms: Kaip prieš galvažudį jūs išējote su kalavijais ir su vēzdais manes sugautų; aš kasdien sēdēdavau pas jus, mokydamas bažnyčioje, ir jūs nenutvērēte manes. Visa gi tai atsitiko, kad įvyktų pranašų Raštai. Tuomet visi jo mokytiniai, palikę jį, pabēgo. Tie gi, kurie buvo nutvērę Jezų, vedē jį pas vyriausįjį kunigą Kajifą, kame buvo susiēję Rašto žinovai ir vyresnieji. Petras sekē jį ištolo iki vyriausiojo kunigo kiemui ir įējęs į vidų, atsisēdo su tarnais, kad matytų galą. Tuotarpu vyriausieji kunigai ir visas susirinkimas ieškojo, neteisingo liudijimo prieš Jezų, kad atiduotų jį nužudyti, ir nerado, nors daug buvo atēję netikrų liudytojų. Galų gale atējo du netikru liudytoju ir tarē: Šitas sakē: Aš galiu sugriauti Dievo bažnyčią ir po trijų dienų vēl ją atstatyti. Tuomet atsikēlęs vyriausis kunigas, jam tarē: Tu nieko neatsakai į tai, ką šitie prieš tave liudija? Bet Jezus tylējo. Vyriausis kunigas jam tarē: Prisiekinu tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytumei, ar tu Kristus, Dievo Sūnus. Jezus jam tarē: Tu tai pasakei. Tačiau aš jums sakau, nuo šio laiko jūs matysite žmogaus Sūnų sēdintį Dievo galybēs dešinēje ir ateinantį dangaus debesyse. Tuomet vyriausis kunigas perplēšē savo rūbus, sakydamas: Jis piktžodžiavo Dievui; kam dar mums reikia liudytojų? Štai, dabar jūs girdējote piktžodžiavimą? Kas jums regisi? Jie gi atskydami tarē: Vertas mirties. Tuomet jie spjaudē jam į veidą ir mūšē jį kumštimis; kiti gi daužē plaštakomis

jo veidą, sakydami: Pranašauk mums, Kristau, kas yra tave užgavęs. Tuotarpu Petras sėdėjo kieme; viena tarnaitė priėjo prie jo ir tarė: Ir tu buvai su Galiliejiečiu Jezumi. Bet jis išsigynė visų akyvaizdoje, sakydamas: Aš nežinau, ką sakai. Išeinant jam pro duris, pamatė jį kita tarnaitė ir tenai buvusiems sakė: Ir šitas buvo su Jezumi Nazarėnu. Jis vėl išsigynė su prisieka: Aš nepažįstu to žmogaus. Po valandėlės priėjo ten stovėjusieji ir tarė Petrui: Tikrai ir tu iš jų; nes ir tavo šneka tave apreiškia. Tuomet jis ėmė keiktis ir prisiekinėti, kad jis nepažįstąs to žmogaus. Ir tuojau gaidys sugiedojo. Petras atsiminė Jezaus žodį, kurį jis buvo pasakęs: Pirma negu gaidys giedos, tu tris kartus manes išsiginsi. Ir išėjęs laukan jis griaudžiai verkė. Atėjus rytui, visi vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji tarės prieš Jezų, kad jį nužudytų. Ir surišę jie jį nuvedė ir padavė valdovui Poncijui Pilotui. Tuomet Jūdas, kurs buvo jį išdavęs, matydamas, kad js pasmerktas, gailesčio vedamas, nunešė atgal vyriausiems kunigams ir vyresniesiems tris dešimtis sidabrinių ir tarė: Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują. Bet jie tarė: Kas mums darbo? tu žinokis. Ir metęs sidabrinius į bažnyčią, jis atsitolino ir nuėjęs pasikorė. Vyriausieji gi kunigai, paėmę sidabrinius, sakė: Jų nevalia dėti į bažnyčios iždą, nes tai kraujo kaina. Pasitarę jie nupirko už juos puodžiaus dirvą ateiviams laidoti. Todel ana dirva iki šiai dienai vadinasi Hakeldama, tai yra kraujo dirva. Tuomet įvyko, kas pranašo Jeremijo pasakyta šiais žodžiais: Jie paėme tris dešimtis sidabrinių, įkainotojo kainą, kurį jie buvo suderėję iš Izraelio vaikų, ir juos davė už puodžiaus dirvą ,kaip man Viešpats yra paskyręs. Jezus gi stovėjo prieš valdovą, ir valdovas jį klausė, sakydamas: Ar tu žydų karalius? Jezus jam tarė: Tu tai sakai. Ir skundžiamas vyriausių kunigų ir vyresniųjų jis nieko neatsakė. Tuomet Pilotas jam tarė: Ar negirdi, kaip didžiuose dalykuose jie prieš tave liudija? Bet jis jam nebeatsakė nė į vieną žodį, taip kad valdovas labai stebėjosi. Iškilmės dieną valdovas turėjo paprotį paleisti tautai vieną kalinį, kurs vadinosi Barabas. Taigi, jiems susirinkus, Pilotas tarė: Katro norite, kad jums paleisčiau? Barabą ar Jezų ,kurs vadinamas Kristumi? Nes jis žinojo, kad jie buvo jį išdavę iš pavydo. Sėdint gi jam teismo krasėje, jo pati atsiuntė pas jį ir sakydino: Nieko nedaryk šitam teisiajam; nes aš šiandien sapne daug dėliai jo kentėjau. Bet vyriausieji kunigai ir vyresnieji įkalbėjo žmonėms reikalauti Barabo, Jezų gi pražudyti. Atsiliepdamas valdovas jiems tarė: Katro iš dviejų norite, kad būtų jums paleistas? Jie atsakė: Barabo. Pilotas jiems tarė. Tai ką gi aš turiu padaryti su Jezumi, kurs vadinamas Kristumi? Visi sušuko: Tebūna prikaltas ant kryžiaus. Valdovas jiems tarė: Bet ką gi pikta jis yra padaręs? Jie gi labiau šaukė sakydami: Tebūna prikaltas ant kryžiaus! Matydamas Pilotas, kad jis nieko neveikia ir kad sumišimas eina didyn, ėmęs vandens, nusiplovė rankas tautos akyvaizdoje ir tarė: Aš neesu kaltas šito teisiojo kraujo; jūs žinokites. Ir visa tauta atsakydama tarė: Jo kraujas teesie ant mūsų ir ant mūsų vaikų. Tuomet jis jiems paleido Barabą; nukankinęs gi Jezų padavė jiems prikalti ant kryžiaus. Tuomet valdovo kareivai, paėmę Jezų į teismo butą, surinko prie jo visą būrį. Ir išvilkę jį iš rūbų, jie jį apsiautė raudona skreiste, nupynę iš erškėčių vainiką, jie dėjo jam ant galvos ir davė jam nendrę į dešinę ranką. Ir atsiklaupdami ties juo, jie tyčiojosi iš jo sakydami: Sveikas, žydų karaliau! Ir spjaudydami į jį, jie ėmė nendrę ir daužė jo galvą. Pasityčioję iš jo, jie nuvilko nuo jo skreistę, apvilko jį jo drabužiais ir vedė jį prikalti ant kryžiaus. Išeidami gi jie rado žmogų Kirenietį, vardu Simoną; tą jie privertė nešt jo kryžių. Ir jie atėjo į vietą, kuri vadinosi Golgota, tai yra Kaukolės vieta. Jie davė jam gerti vyno sumaišyto su tulžimi; bet paragavęs, jis nenorėjo gerti. Prikalę jį ant kryžiaus, jie pasidalino jo drabužius, mesdami burtą, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Jie sau pasidalino mano drabužius ir del mano jupos jie metė burtą. Ir atsisėdę jie sergėjo jį. Viršuje jo galvos jie prikalė parašytą jo kaltybę: ŠITAS JEZUS, ŽYDŲ KARALIUS. Tuomet prikalta ant kryžių draug su juo du galvažudžiu, vieną dešinėje, kitą kairėje. Einantieji gi pro šalį jam piktžodžiavo kraipydami savo galvas ir sakydami: Šia tau, kurs sugriauni Dievo bažnyčią ir per trejetą dienų ją atstatai; gelbėk pats save; jei tu Dievo Sūnus, nužengk nuo kryžiaus. Taippat tyčiodamies ir vyriausieji kunigai draug su Rašto žinovais ir vyresniaisiais sakė: Kitus išgelbėjo, pats saves negali išgelbėti; jei jis Izraelio karalius, tegul dabar nužengia nuo kryžiaus, ir mes jam tikime. Jis pasitkėjo Dievu: tegul jis dabar jį išliuosuoja, jei turi jame pasimėgimo; nes jis juk sakė: Aš Dievo Sūnus. Tą pat jam prikaišiojo ir galvažudžiu du ,kuriuodu draug su juo buvo prikaltu ant kryžių. Nuo šeštos valandos pasidarė tamsu visoje žemėje iki devintai valandai. Ir apie devintą valandą Jezus šaukė didžių balsu, sakydamas: Eli, Eli, lamma sabaktani; tai yra: Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai! Kaikurie gi ten stovėdami ir tai girdėdami sakė: Jis šaukia Eliją. Ir tuojau vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, primirkė ją uksaus, uždėjo ant nendrės ir davė jam gerti. Kiti gi sakė: Liaukis,

žiūrėkime, ar ateis Elijas jo išliuosuotu. Jezus gi vėl šaukdamas didžiu balsu atidavė dvasią.

Ir štai, bažnyčios uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačiai, ir žemė sudrebėjo, ir uolos skilo, ir kapai atsidarė, ir daug kūnų šventųjų, kurie buvo užmigę, kėlėsi iš numirusių. O po jo prisikėlimo, išėję iš kapo, jie atėjo į šventąji miestą ir pasirodė daugeliui. Šimtininkas gi ir kurie su juo buvo sergėdami Jezų, pamatę žemės drebėjimą ir tai, kas darėsi, labai nusigando ir sakė: Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus. Buvo gi tenai atstu daug moterų, kurios buvo atėjusios paskui Jezų iš Galilejos jam tranautų; tarp jų buvo Marija Magdalena, Jakūbo ir Juozapo motina Marija, ir Zebediejaus sūnų motina. Kuomet jau buvo vakaras, atėjo vienas turtingas žmogus iš Arimatijos, vard uJuozapas, kurs irgi buvo Jezaus makytininis. Jis atėjo pas Pilotą ir meldė Jezaus kūno. Tuomet Pilotas leido atiduoti kūną. Emęs kūną, Juozapas suvyniojo į tyrą drobulę ir jį paguldė savo naujame kape, kurį buvo išsikaldinęs uoloje; jie pririto didelį akmenį prie kapo angos ir nuėjo. Buvo gi tenai Marija Magdalena ir kita Marija, sėdėjusios ties kapu. Kitą gi dieną, kuri yra po Prisirengimo dienos, vyriausieje kunigai ir parisiejai susirinko pas Pilotą ir sakė: Valdove, mes atsiminėm, kad tas suvedžiotojas dar gyvas tebedūdamas sakė: Po trijų dienų aš prisikelsiu. Liepk tat sergėti kapą iki trečiajai dienai, kad kartais neateitų jo mokytiniai, jo nepavogtų ir nesakytų liaudžiai: Jis kėlėsi iš numirusių; tas paskutinis suklaidinimas bus piktesnis už pirmąjį. Pilotas jiems tarė: Jūs turite sargybą; eikite, sergėkite, kaip mokate. Ir jie nuėjo ir, padėję antspaudą ant akmens, apstatė kapą sargais.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 68, 21—22.

Tavo akyvaizdoje visi, kurie vargina mane. Mano širdis laukia apjuokos ir nelaimės. Aš laukiau, kad kas pasigailėtų manes, ir nebuvo neivieno, ir kad suteiktų paguodos, ir neradau. Jie davė man valgyti tulžies, ir mano ištroškime jie girdė mane uksusu.

TYLI MALDA.

Leisk meldžiame Tave Viešpatie, idant atnešta dovana Tavo didenybės akyvaizdoje, suvienytų mus pamaldumo malone ir užtikrintų mums palaimintąją amžinybę. Per mūsų Viešpatį Jezų Kristų, Tavo sūnų, kursai su tavimi gyvena ir karaliauja Šventosios Dvasios vienybėje Dievas...

KOMUNIJA.

Mat. 26, 42.

Tėve, jei ta taurė negal praeiti, tik kad aš ją gerčiau, tebūna tavo valia.

PO KOMUNIJOS.

Suteik, Visagalis Dieve, idant tos paslapties veikimas nuvalytų mūsų širdis nuo kalčių sutepties ir privestų mus prie įgyjimo amžinosios garbės. Per mūsų Viešpatį...

DIDYSIS KETVIRTADIENIS.

Toje dienoje Kunigas konsekruoja tris ostijas, kurių vieną priima, o dvi palieka sekamai dienai, kurioje nekonsekruoja ostijų. Po priėmimui Švenčiausiojo Kūno ir Kraujo, o prieš apiplovimą pirštų, kunigas sudeda likusias ostijas į atskirą kieliką, kurį uždengia palla ir patena, apdengia velionu ir stato vidury altoriaus. Tuomet išdalija šventąją Komuniją ir baigia šventųjų Mišių Auką.

Kunigas priklaupia prieš Švenčiausiąjį Sakramentą, kiek sykių tik eina; tardamas; Viešpats su jumis, nesigręžia į žmones altoriaus viduryje, bet nuo Evangelijos pusės, kad nesikreipti pečiais į Švenčiausiąjį Sakramentą. Panašiu būdu gręžiasi į žmones, kuomet duoda palaiminimą.

ĮŽANGA.

Galat. 6, 14.

Mums gi reikia girtis kryžiuje mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus, kuriame yra mūsų išganymas, gyvenimas, ir atsikėlimas, per kurį išganyti ir išliuosuoti esame.

Psl. 66, 2.

Tepasigailės mūsų Dievas ir palaimins mus; teapšviečia mus savo veidu ir tepasigailės mūsų.

Mums gi reikia..

Pragydus Garbė Augštybėse Dievui, užgauna visais varpais, kuriais paskiau neskambina iki Didžiojo Šeštadienio.

MELSKIMES.

Dieve, kursai mums šiandieną įstatei per Jezų Kristų Altoriaus Sakramentą, suteik mums nuolankiai

Tave meldžiame, idant tos Tavo del mūsų neišsakomos gērybēs ir meilēs ženklas, tampriau mus sujungtų su Tavimi, maloniausiuoju Tēvu ir Tavo Sūnumi Jezumi Kristumi, mūsų Viešpatimi, kursai su Tavimi gyvena ir karaliauja Šventosios Dvasios vienybēje Dievas, per visus amžių amžius.

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS 11, 20—32.

BROLIAI, taigi, jums susieinant į vieną vietą, jau tai nereiškia Viešpaties vakarienę valgyti ,nes kiekvienas pirma ima valgyti savo vakarienę; ir taip vienas alksta, o kitas apsiryja. Argi jūs neturite namų, kad ten valgytumētē ir gertumēte? arba ar niekinate Dievo bažnyčią ir gēdinate tuos kurie nieko neturi? Ką aš turiu jums pasakyti? ar jus girsiu? Čia negaliu girti. Nes aš ēmiau iš Viešpaties, ką ir jums padaviau, kad Viešpats Jezus tą naktį, kurioje buvo išduotas, ēmē duoną ir dēkodamas laužē ir tarē: Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas ,kurs bus už jus išduotas; tai darykite man atsiminti! Taippat ir taurę po vakarienēs tardamas: Ta taurē yra naujoji sandora mano kraujuje; tai darykite, kiek kartų gersite, man atsiminti! Nes kiek kartų jūs valgysite tą duoną ir gersite tą taurę, jūs skelbsite Viešpaties mirtį, iki jis ateis. Taigi, kas nors valgo tą duoną ir geria Viešpaties taurę nevertai, tas bus kaltas Viešpaties kūnu ir krauju. Todel teištiria žmogus pats save ir taip tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurēs. Nes kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teismą, neatskirdamas Viešpaties kūno. Todel daug jūsų tarpe ligonių ir neįgalinčių, ir daugelis užmiega. Jei mes patys save teistumēm, mes tikrai nebūtumem teisiami. Bet kuomet esame teisiami, Viešpats baudžia mus, kad mes nebūtumem pasmerkti su šiuo pasauliu.

Gradualas. Pilip, 2, 8—9.

Viešpats pats save pasižemino, pasidaręs paklusnus iki mirčiai, mirčiai kryžiaus Todel ir Dievas išaukštino jį ir dovanojo jam vardą, viršesnį už visus vardus.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 13, 1—5.

Pirm Velykų švenčių Jezus, žinodamas, kad buvo atējusi jo valanda eiti iš šio pasaulio pas Tēvą, mylējęs savuosius, kurie buvo pasaulyje, parodē jiems savo meilę iki galui. Vakarienēs metu, kuomet piktoji dvasia jau buvo įdējus į Simono sūnaus Jūdo Iskarijoto širdį sumanymą išduoti jį, žinodamas, kad Tēvas buvo visa davęs jam į rankas, kad jis nuo Dievo išējo ir pas Dieva eina, jis keliasi nuo stalo, padeda savo drabužius ir, pasiēmęs drobulę, susijuosia. Po to piliasi vandens į praustuvę ir pradeda mazgoti mokytinių kojas ir šluostyti drobule, kuria buvo susijuosęs. Taip jis prieina prie Simono Petro. Petras jam sako: Viešpatie, tu man mazgosi kojas? Jezus atsiliepia ir jam sako: Ką aš darau, tu dabar nežinai, žinosi gi paskui. Petras jam sako: Ne, tu niekuomet nemazgosi man kojų. Jezus jam atsako: Jei aš taves nenumazgosiu, tu neturēsi dalies su manim. Simonas Petras jam sako: Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas ir galvą! Jezus jam sako: Kas nusiplovęs, tas neprivalo daugiau kaip tik kojas nusimazgoti; jis visas nesuteptas. Ir jūs esate nesutepti, bet ne visi. Kadangi jis žinojo savo išdavēją, todel jis pasakē: Jūs nevisi nesutepti. Numazgojęs jų kojas ir pasiēmęs savo drabužius, vēl atsisēdęs su jais prie stalo, jis jiems kalbējo: Ar suprantate, ką aš jums padariau? Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote nes aš esu. Taigi jei aš Viešpats ir Mokytojas, mazgojau jūsų kojas, tai ir jūs turite vienas kitam mazgoti kojas; nes aš daviau jums pavyzdį, kad, kaip aš jums dariau, taip ir jūs darytumēte.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 117, 16 ir 17.

Viešpaties dešinē padarē galybę, Viešpaties dešinē išaugštino mane: Nemirsiu bet būsiu gyvas ir apsakinēsiu Viešpaties darbus.

TYLI MALDA.

Meldžiame Tave Visagalis, Amžinasis Dieve, idant ta auka, kurią įstatē Jezus Kristus pirm savo kančios ir įsakē ją atkartotinai daryti iki pasaulio pabaigos, sustiprintų mūsų dvasią ir meile uždegtų mūsų širdis. Per tą gi mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Jono 13, 12, 12 ir 15.

Viešpats Jezus baigęs vakarienę su savo mokintiniais, nuplovē jų kojas ir jiems tarē: Žinote, ką aš jums padariau, aš Viešpats ir Mokytojas? Daviau jums pavyzdį, kad ir jūs taip darytumēte.

PO KOMUNIJOS.

Pasotinti tuo maistu, kurį įstatē Jezus Kristus vi-

siems, kurie tiki į Jo vardą, gailestingiausiasis mūsų Tēve, stengsimēs būti Tau ištikimesniais darbe ištvermingesniais, priešingumuose kantresniais, idant šiame pasaulyje nešiodami savyje Dieviškos meilēs įdēlį, tampriai susijungtume su Juomi Dangiškoje Tēvynēje. Per tą gi mūsų Viešpatį...

Sakoma: **Jau auka pabaigta,** duodama palaiminimas, skaitoma paskutinē Evagelija, bet čia kunigas pats save kryžiaus ženklu žengnoja, o ne ant altoriaus daro.

PROCESIJA Į TAMSUMĄ.

Šiandieną parengia koplytēlēje, arba prie šoninio altoriaus gražią vietą, kiek tik galima aprēdytą gēlēmis ir šviesa, į kur kunigas po Šv. Mišių procesijonaliai perneša švenčiausiąjį Sakramentą. Po paskutinēs Evangelijos kunigas aprengtas balta kapa nueina prieš altorių deda smilkylą į dvi smilkyklas ir vidury klupodamas apsmilko švenčiausiąji Sakramentą.

Sekamai veliono galais nuleistais nuo pečių, apdengia kieliką su ostijomis ir paēmęs jį į abidvi rankas, eina procesijonaliai po baldakymu į parengtą kaplytētę.

Procesijoje subdijakonas eina priekin, kryžių nešinas, ministrantai apsmilko Švenčiausiąjį Sakramentą, o horas gieda vieną iš ymnų prie Švenčiausio Sakramento.

Po nunešimui Švenčiausio Sakramento į tamsią vietą kalbama tuoj mišparai.

Tēve mūsų.....

Sveika Marija......

ANTIFONA.

Paimsiu išganymo taurę ir šauksiuos Viešpaties Vardo.

Psl. 115

Aš tariau nuliūdęs, kad visi žmonēs neteisingi.

Kaip aš Viešpačiui atidēkavosiu už visas geradējystes Jo.

Išganymo taurę imsiu ,ir šauksiuos Viešpaties vardo.

Pažadējimus Viešpačiui Dievui išpildysiu, akyvaizdoje visų žmonių.

Nes mirtis Jo šventųjų yra brangi akyvaizdoje Jo.

Atsižvelgk ant manes Dieve, nes esu tavo tarnas; esu tavo tarnaitēs sūnus, kam nutraukei su manimi ryšius.

Aš tau dēkoju, aukausiu, ir Tavo vardą Viešpatie skelbsiu.

Prieangyje prie namų tavo Dieve, tau duosiu garbę, Jeruzalēje tavo.

ANTIFONA.

Viešpats yra apgynēju mūsų, Viešpats yra sargas dešinēje.

Psl. 121.

Akis mano keliu į dangų, nuo kurio pagalba man ateina.

Man pagalba ateina nuo Dievo, kurs sutvērē dangų ir žemę.

Jis neduoda žmogui parpulti ir kaipo apgynējas nemiega.

Sargas Izraelio nemiega ir nuolat budi.

Viešpats yra apgynēju mūsų, Viešpats yra sargas dešinių mūsų, kad dienoje nekaitintų mus saulē ir naktyje mēnulis.

Tegu saugoja mus Dievas nuo pikto ir mūsų sielas teapgina.

Tesaugoja mus Dievas išējimuose mūsų ir įējime nuo dabar ir per amžius.

ANTIFONA.

Išliuosuok mane Viešpatie nuo blogo žmogaus.

Psl. 140.

Apsaugok mane Viešpatie nuo neteisingo žmogaus, kurie savo širdyje neteisiai mąsto ir vaidus nuolat kelia.

Jie kalbą savo galandžia it žaltys ir nuodai yra po jų lūpomis.

Apsaugok mane Viešpatie nuo rankos bedievių; apsaugok nuo žmonių neteisingų, kurie mane mąsto į nedorybę įtraukti.

Piktieji pinkles man tiesia ir tiesia virves ir tinklą ir daro kliūtis del mano žingsnių.

Bet aš kalbu Viešpačiui: Tu esi mano Dievas, išklausyk balsą šauksmo mano.

Viešpatie ir Dieve mano. Tu esi mano pagalba, apsaugok mane kovoje su priešais.

Valdyk Viešpatie piktųjų valią, kad neviršintų jie blogumais savo.

Tepuola nepalaima ant blogų mlnčių mano priešų.

Nes Jis juos gal ir ugnimi apipilti ir žarijomis gal juos apmesti ir jie niekad neįstengs pakilti.

Bloga kalba neturēs jokios palaimos ant žemēs;

neteisingai kalbąs žmogus liks atstumtas ir pražudytas.

Nes Dievas išspręs teisingai del žmonių jų bylas.

Ir dēkavos teisieji Jo vardu iir gerieji pasiliks prie Jo akių.

ANTIFONA.

Ketvirtadieniui.

Kuomet valgē vakarienę, Paēmęs Jezus duoną laimino, laužē ir davē savo mokintiniams.

ANTIFONA.

Penktadieniui.

Paragavęs Jezus uksuso tarē: išsipildē ir nulenkęs galvą atidavē Dievui Dvasią.

Augština mano siela Viešpatį,

Ir mano dvasia pradžiugo, Dievuje mano Išganytojuje mano.

Jog atsižvelgē į savo tarnaitēs žemumą.

Nes štai nuo šiol palaiminta mane vadins visos giminēs.

Nes padarē man didžius daiktus.

Kursai yra galingas ir yra šventas vardas Jo.

O pasigailējimas yra nuo giminēs ik giminēs bijantiesiems Jo.

Padarē galybę petimi savo,

Išblaškē savo širdyje išdidusius.

Nustūmē galingus nuo sosto,

O išaugštino nusižeminusiuosius.

Alkstančius pripildē gērybēmis,

O turtuolius tuščius paleido.

Priēmē Izraelį tarną savo,

Atsiminęs pasigailējimą savo.

Kaip buvo pasakęs Tēvams mūsų,

Abraomui ir jo giminei per amžius.

ANTIFONA.

Ketvirtadieniui.

Kristus tapo del mūsų paklusniu iki mirties.

Penktadieniui.

Kristus tapo paklusniu iki kryžiaus mirties.

Tēve mūsų...

Psl. 50.

Susimilk ant manes Dieve, pagal savo didelio gailestingumo.

O pagal deugybēs pasigailējimų tavo ,išnaikink nedorybes mano.

Dar daugiau apiprausk mane nuo nedorybių mano, o nuo nusidējimo mano apvalyk mane.

Nes aš pažįstu nelabumą mano, o nusidējimas mano yra nuolat mintyje mano.

Bet Tu Viešpatie numylējai teisybę, nežinomus ir paslēptus daiktus išminties Tavo apreiškiai man.

Apšlakstysi mane Viešpatie Hyzopu ir būsiu apvalytas, apiprausi mane ir liksiu baltesnis už sniegą.

Girdējimui mano duosi linksmybę ir džiaugsmą ir pradžiugs kaulai nužeminti.

Širdį gryną sutverk manyje Dieve, ir Dvasią tiesos atnaujink viduriuose mano.

Neatstumk mane nuo veido tavo ir dvasios tavo šventos neatimk nuo manes.

Mokinsiu neteisių kelių Tavo, o bedieviai prie taves sugryž.

Tuokart maloniai priimsi aukas teisybēs ir aukas deginamas, tuomet ant altoriaus tavo sudēs aukoms daiktus.

MELSKIMES.

Teikis Viešpatie taves meldžiame, maloniomis akimis žvilgterēti ant žmonių giminēs, už kurią tavo sūnus, o mūsų Viešpats Jezus Kristus nesigailējo mirti ant medžio kryžiaus, idant Jis mums parodytų išganymo kelią. Įkvēpk mums pasitikējimą tavo gailestingume, pamylējimą teisybēs ir tiesos ir troškimą amžinosios laimēs. Per Jezų Kristų mūsų Viešpatį. Amen.

Po mišparų apsivelka kunigas violetinēs spalvos drabužiais ir nudengdinēja altorius kalbēdamas:

Pasidalijo tarp savęs rūbus mano ir metē burtus del mano rūbų.

Su visa psalme 21.

Dieve, mano Dieve, pažvegk į mane; kam mane apleidai?

Toli nuo savo išgelbējimo aš šaukiu dēlei savo nuodēmių.

Mano Dieve, aš šaukiu per dieną, bet tu niešklausai; ir per naktį—, tačiau tenebūna man tai palaikyta beprotyste.

Tu gi, Izraelio šlove, gyveni šventykloje.

Tavyje turējo vilties mūsų tevai; jie turējo vilties, ir tu išliuosavai juos;

Jie šaukēsi į tave ir liko išgelbēti; turējo tavyje vilties ir nebuvo apgēdinti.

Aš gi esu kirminas, o ne žmogus, žmonių pasityčiojimas ir liaudies atmata.

Visi, kurie mane mato, juokiasi iš manes, judina lūpas ir kraipo galvą.

Jis pasitikėjo Viešpačiu, tai tegul jis išliuosuoja jį; teišgelbie jį, nes mėgsta jį.

Taip, tu esi ,kurs ištraukei mane iš motinos isčios, tu mano viltis nuo mano motinos kručių.

Iš isčios tau esu atiduotas; kaip tik gimiau iš mano motinos vidurių, tu esi mano Dievas.

Neatsitrauk nuo manes, nes sielvartas labai arti, nes nėra, kas padėtų.

Aš išsiliejau kaip vanduo, ir visi mano kaulai išsinarstė. Mano širdis pasidarė kaip vaškas ištirpintas mano viduriuose.

Nes daug sūnų apstojo mane; piktadarių gauja apgulė mane. Jie perdurė mano rankas ir mano kojas, suskaitė visus mano kaulus. Jie mato ir žiūri į mane.

Jie pasidalino sau mano drabužius ir metė burtą apie mano jupą.

Bet tu, Viešpatie, neatitolink nuo manes savo pagalbos, pasirūpink mano apgynimu.

Išgelbėk, o Dieve, nuo kalavijo mano sielą:

Gelbėk mane iš liuto nasrų.

Aš skelbsiu tavo vardą savo broliams, susirinkimo viduryje aš šlovinsiu tave.

Jūs, kurie bijote Viešpaties, grabinkite jį; visa Jokūbo ainija, šlovinkite jį!

Tegul jo bijo visa Izraelio ainija, nes jis nepaniekino ir nevertė nieku beturčio maldavimo, ir nenugrįžo nuo manes savo veido, bet išklausė mane, kuomet šaukiaus į jį.

Tave aš šlovinsiu didžiame susirinkime; sudėsiu savo apžadus akyvaizdoje tų, kurie bijo taves.

Beturčiai valgys ir bus sotūs, ir šlovins Viešpati tie, kurie jo ješko; jų širdys bus gyvos per amžių amžius.

Visi žemės kraštai atsimins ir sugrįš prie Viešpaties, ir visos pagonių šeimynos pagarbins jo akyvaizdoje.

Nes karaliavimas priguli Viešpačiui, ir jis viešpatauja ant tautų.

Visi žemės galiūnai valgo ir garbina; jo akyvaizdoje parpuolę visi, kurie nužengia į dulkes.

Ir mano siela jam gyvens, ir mano ainija tarnaus jam.

Viešpačiui bus apskelbta ateisianti karta; ir dangus skelbs jo teisybę tautai, kuri gims, kurią Viešpats yra padaręs.

DIDYSIS PENKTADIENIS.

Šioje dienoje yra rėdomas šalinis altorius tuo būdu, kad primintų Viešpaties grabą. . Prie didžiojo altoriaus atsilaiko pamaldos šios dienos ir rytojaus. Atsakančią valandą kunigas aprengtas juodu arnotu, eina sykiu su minstrantais prieš altorių ir čionai visi parpuolę kryžiumi, valandėlę meldžiasi. Sekamai kunigas atsistoja, priėjęs altorių bučiuoja ir stovėdamas epistolės pusėje, tyliai skaito sekamą pranašystę. Kurią subdijakonas atskaito balsiai (Jei nėra subdijakono, tai pats kunigas skaito ją balsu, be įžangos.)

PRANAŠYSTĖ OZĖJO PRANAŠO

6, 1—6.

Šiuos žodžius Viešpats sako: Savo prispaudime stosis prie manes sakydami: Eikite ir atsiverskite prie Viešpaties; nes Jis sužeidė ir Jis išgydys mus; užgavo ir pasveikdys mus; sugražins mums gyvybę į dvi dieni; trečioje dienoje prikels mus ir gyvensime Jo akyvaizdoje. Turėsime matymą ir stengsimes pažinti Viešpatį. Kaipo rytmečio aušrinė prirengtas yra Jo išėjimas ir ateis Efraime? Ką suteiksiu Tau Judai? Jūsų meilė, kaipo rytmetinis debesys; ir kaipo rasa rytmetį pradingstanti. Todel aš juos grasinau per Pranašus ir užgavau mano burnos žodžiais ir Tavo tiesa pasirodys kaipo šviesa. Nes aš reikalauju meilės, o ne aukos; o daugiau Dievo meilės, negu deginamosios aukos.

Habak. 3.

Viešpatie, išgirdau Tavo pareiškimą ir nusigandau, apmąsčiau Tavo veikalus ir sudrebėjau.

Tarp dviejų galvijų duosies matyti; kuomet sukaks metai, duosies pažinti; kai ateis laikas, pasirodysi.

Tuomet, kai mano siela bus nerimoje; supykime gailestingumą atsiminsi.

Dievas po dešinės ateis, Šventasis nuo Garbės kalno.

Apdengė dangų Jo Garbė, o Jo išaugštinimo pilna yra žemė.

Paskui Kunigas tylom skaito Viešpaties Kančią, tuomet, kai dijakonas skaito ją balsiai. (Jei nėra dijakono, tai pats kunigas skaito ją balsų).

KANČIA.

MŪSŲ VIEŠPATIES JEZAUS KRISTAUS KANČIA PAGAL JONO. 18 ir 19.

Tai pasakęs, Jezus išėjo su savo mokytiniais į anapus Kedrono upelio. Tenai buvo daržas, į kurį įėjo jis ir jo mokytiniai. Taippat jo išdavėjas Jūdas žinojo tą vietą, nes Jezus dažnai susieidavo tenai su savo

mokytiniais. Taigi, Jūdas, pasiėmęs būrį nuo vyriausiųjų ir parisiejų tarnų, atėjo tenai su žiburiais ir su ginklais. Jezus, žinodamas visa, kas turėjo jam atsitikti, išėjo priešakin ir jiems tarė: Ko ieškote? Jie jam atsakė: Jezaus Nazarėno. Jezus jiems tarė: Aš esu. Su jais stovėjo ir jo išdavėjas Jūdas. Kaip tik jis jiems pasakė: Aš esu, jie pasitraukė atgal ir parpuolė ant žemės. Jis vėl juos paklausė: Ko ieškote? Jie atsakė: Jezaus Nazarėno. Jezus tarė: Sakiau jums, kad eš esu; jei tat manes ieškote, leiskite šitiems šalin eiti. Taip turėjo įvykti jo pasakyti žodžiai: Aš nepražūdžiau nėvieno iš tų, kuriuos tu man davei. Simonas Petras, kurs turėjo kalaviją, išsitraukė jį, ištiko vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. Tarnas buvo vardu Malkus. Bet Jezus tarė Petrui: Kišk savo kalaviją į makštį. Nejaugi aš negersiu tos taurės, kurią mano Tėvas yra man davęs? Būrys, tūkstantininkas ir žydų tarnai sugavo Jezų ir surišo jį. Jie nuvėdė jį visupirma pas Anną, nes jis buvo uošvis Kajifo, kurs tais metais buvo vyriausis kunigas. Kajifas gi buvo tas pats, kurs buvo pataręs žydams: Geriau esą, kad vienas žmogus mirtų už tautą. Paskui Jezų ėjo Simonas Petras ir kitas mokytinis. Tas mokytinis buvo pažįstamas vyriausiam kunigui ir įėjo draug su Jezumi į vyriausiojo kunigo kiemą, Petras gi pasiliko stovėti lauke ties vartais. Taigi, antrasis mokytinis, kurs buvo pažįstamas vyriausiajam kunigui, išėjęs kalbėjosi su durininke ir įsivedė Petrą.. Tuomet ta tarnaitė durininkė tarė Petrui: Ar ir tu esi iš šito žmogaus mokytinių tarpo? Jis atsakė: Ne. Prie ugniakuro stovėjo vergų ir tarnų nes buvo šalta, ir šildėsi. Su jais atsistojo taipat Petras ir šildėsi. Vyriausis kunigas klausė Jezų apie jo mokytinius ir apie jo mokslą. Jezus jam atsakė: Aš viešai kalbėjau pasauliui; aš visuomet mokinau sinagogoje ir bažnyčioje, kur susieina visi žydai, slapčia gi aš nieko nekalbėjau. Kam mane klausi? Klausk tuos, kurie girdėjo, ką jiems esu kalbėjęs; štai šitie, žino, ką aš sakiau. Kuomet Jezus tai kalbėjo, vienas iš čiapat stovėjusių tarnų užgavo jį per veidą, sakydamas: Taip tu atsakai vyriausiajam kunigui? Jezus jam tarė: Jei aš netiesą kabėjau, įrodyk, kad tai netiesa; jeigu gi tiesą, kam mane muši? Annas nusiuntė jį surištą pas vyriausįjį kunigą Kajifą.

Tuotarpu Simonas Petras stovėjo ir šildėsi. Jie jį paklausė: Ar ir tu esi iš jo mokytinių tarpo? Jis išsigynė, sakydamas: Neesu. Vienas iš vyriausiojo kunigo tarnų, giminaitis to, kuriam Petras buvo nukirtęs ausį, jam tarė: Argi aš nemačiau taves draug su juo darže? Bet Petras vėl išsigynė ir gaidys tuojau pragydo. Nuo Kajifo atvedė Jezų į teismo rūmą. Buvo rytas. Jie patys neėjo į teismo rumą, kad nesusiteptų ir galėtų valgyti Velykų avinėlį. Todel tat Pilotas išėjo prie jų laukan ir tarė: Kokį skundą atnešate prieš šitą žmogų? Jie atsakė ir jam tarė: Jei šitas nebūtų piktadarys, mes nebūtumėm jo tau įdavę. Pilotas jiems tarė: Imkite jį ir jūs patys teiskite jį, žiūrėdami savo įstatymo. Žydai jam atsakė: Mums nevalia nieko nužūdyti. Taip turėjo įvykti Jezaus žodžiai, kuriuos jis buvo pasakęs, nurodydamas, kokia mirtimi jis mirs. Tuomet Pilotas vėl įėjo į teismo vietą, pasišaukė Jezų ir jį paklausė: Ar tu esi žydų karalius? Jezus atsakė: Ar pats iš saves tai klausi, ar kiti tau pasakė apie mane? Pilotas atsakė: Ar aš žydas? Tavo tauta ir vyriausieji kunigai man tave įdavė: ką esi padaręs? Jezus atsakė: Mano karalystė ne iš šio pasaulio; jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau išduotas žydams: dabar gi mano karalystė ne iš čia. Tuomet Pilotas jam tarė: Tai tu esi karalius? Jezus atsakė: Tu pats sakai, aš esu karalius. Aš tam gimiau ir tam atėjau i pasaulį, kad liūdyčiau apie tiesą. Kiekvienas, kurs yra iš tiesos, klauso mano balso. Pilotas jį pakalausė: Kas yra tiesa? Tai pasakęs, jis vėl išėjo pas žydus ir jiems tarė: Aš nerandu jame jokios kaltės. Yra gi pas jus paprotys, kad Velykose paleisčiau jums vieną. Tai ar norite, kad jums paleisčiau žydų karalių. Tuomet jie vėl visi sušuko, sakydami: Ne šitą, bet Barabą. Tas Barabas buvo galvažudis. Tuomet Pilotas liepė imti Jezų ir nuplakti. Kareiviai, nupynę iš arškėčių vainiką, uždėjo jam ant galvos ,apsiautė jį purpuriniu drabužiu, ėjo prie jo ir sakė: Sveikas, žydų karaliau! Be to jie muše jį per vaidą plaštakomis. Pilotas vėl išėjo laukan ir jiems tarė: Štai išvedu jį jums laukan, kad pažintumėte, jog aš nerandu jame jokios kaltės. (išėjus gi Jezui su erškėčių vainiku ir purpuriniame drabužyje), jis jiems tarė: Štai žmogus! Bet pamatę jį vyriausieji kunigai ir tarnai šaukdami sakė: Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį! Pilotas jiems tarė: Imkite jį jūs ir prikalkite ant kryžiaus, nes aš nerandu jame kaltės. Žydai jam atsakė: Mes turime įstatymą, ir, žiūrint įstatymo, jis turi mirti, nes padarė iš saves Dievo sūnų. Išgirdęs šituos žodžius, Pilotas dar labiau nusigando. Jis vėl įėjo į teismo vietą ir klausė Jezų: iš kur tu? Bet Jezus nieko jam neatsakė. Tai Pilotas jam tarė: Tu man neatsakai? ar nežinai, kad aš turiu valdžios prikaiti tave ant kryžiaus ir turiu valdžios paleisti tave? Jezus atsakė: Tu neturėtumei prieš mane jokios valdžios, jei tau nebūtų duota iš augštybės. Todel, kas mane tau įdavė, turi didesnę nuodėmę. Nuo tos valandos Pilotas ieškojo paleisti jį. Bet žydai šaukė sakydami: Jei šitą paleisi,

tu neesi ciesoriaus prietelis, nes kiekvienas, kurs daro iš saves karalių, priešinasi ciesoriui. Išgirdęs šituos žodžius, Pilotas išvedē Jezų laukan ir atsisēdo teismo krasēje, vietoje, kuri vadinasi Litostrotos (Akmenimis išgrįsta), ebraiškai Gabata. Buvo Prisirengimo diena prieš Velykas, apie šeštą valandą. Jis tarē žydams: Štai jūsų karalius. Bet jie sušuko: Šalin jį šalin! ant kryžiaus jį! Pilotas jiems tarē: Ar aš turiu prikalti ant kryžiaus jūsų karalių? Vyriausieji kunigai atsakē: Mes neturime karaliaus, tiktai ciesorių. Tuomet jis padavē jį jiems prikalti ant kryžiaus. Jie gi ēmē Jezų ir išsivedē. Nešdamas sau kryžių, jis išējo į vietą, kuri vadinasi Kaukolių, ebraiškai Golgota. Tenai jie prikalē jį ant kryžiaus ir draug su juo kitudu, vienoje ir kitoje pusēje, viduryje gi Jezų. Pilotas padarē taippat ir antrašą ir padējo viršuje Kryžiaus. Buvo gi parašyta: JEZUS NAZARĒNAS ŽYDŲ KARALIUS. Tą antrašą skaitē daugelis žydų, nes vieta, kame Jezus buvo prikaltas ant kryžiaus, buvo arti miesto, buvo gi parašyta ebraiškai, graikiškai, ir lotyniškai. Todel vyriausieji žydų kunigai sakē Pilotui: Nerašyk: žydų karalius bet: Jis sakē: Aš esu žydų karalius. Pilotas atsakē: Ką parašiau, parašiau. Kareiviai, prikalę jį ant kryžiaus, pasiēmē jo drabužius, (iš kurių padarē keturias dalis, kiekvienam kareiviui) ir jupą. Jupa buvo nesusiūta, bet nuo viršaus iki apačiai visa numegsta; todel jie sakē vienas kitam: Nepjaustykime jos, bet meskime burtą, kieno ji bus. Taip turējo įvykti Rašto žodžiai. Jie pasidalino mano drabužius ir del mano rūbo metē burtą. Taip kareiviai ir padarē. Prie Jezaus kryžiaus stovējo jo motina, jo motinos sesuo Marija Kleopienē ir Marija Magdalena. Jezus, pamatęs motiną ir stovintį mokintinį, kurį jis mylējo, tarē savo motinai: Meteriške, štai tavo sūnus. Paskui tarē mokytiniui: Štai tavo motina. Nuo tos valandos mokytinis paēmē ją pas save. Po to Jezus žinodamas, kad jau visa buvo atlikta, kad įvyktų Raštas, tarē: Trokštu. Tenai stovējo indas, pilnas uksaus. Taigi, jis užmovē ant ysopo kempinę, pilną uksaus, ir pakēlē prie jo burnos. Jezus, paragavęs uksaus, tarē: Atlikta, ir nulenkęs galvą atidavē dvasią. (Čia klaupia.) (Kadangi tai buvo Prisirengimo diena), kad kūnai nepasiliktų ant kryžiaus subatoje, (nes subatos diena buvo didžioji), žydai meldē Pilotą, kad būtų sulaužyta jiems blauzdos ir kad jie būtų nuimti. Todel kareiviai atējo ir sulaužē blauzdas vienam ir kitam, kurie buvo prikalti ant kryžių draug su juo. Priēję prie Jezaus ir pamatę, kad jis jau miręs, jie nelaužē jo blauzdų, tik vienas kareivis atvērē jam ietimi šoną, ir tuojau išējo kraujo ir vandens. Kursai matē, liudijo apie tai, ir jo liudijimas tikras. Jis žino, kad jis sako tiesą, kad ir jūs tikētumēte. Nes tai atsitiko, kad įvyktu Raštas: Kaulo nesulaužysite jame. Vēl kitur Raštas sako: Žiūrēs į tą, kurį jie pervērē. Čia kalba: „Nugrynink". Po to Juozapas iš Arimatiejos (būdamas Jezaus mokytinis, tik slaptas iš baimēs žydų) prašē Pilotą leisti jam nuimti Jezaus kuną. Pilotas leido. Taigi, jis atējo ir nuēmē Jezaus kūną. Atējo taippat ir Nikodemas, kurs buvo ankščiau atējęs pas Jezų nakčia, ir atnešē apie šimtą svarų myros ir aloēs mišinio. Juodu paēmē Jezaus kūną ir aprišo jį marškomis su kvēpalais, kaip buvo žydų paprotys laidoti. Toje vietoje, kame jis buvo prikaltas ant kryžiaus buvo daržas darže gi naujas kapas, kuriame niekas dar nebuvo paguldytas. Tenai juodu paguldē Jezų del žydų Prisirengimo dienos, nes kapas buvo arti.

Paskui kunigas sudējęs rankas gieda sekamą atsišaukimą prefacijos gaida ir maldas paprasta gaida.

1. ATSIŠAUKIMAS.

Melskimes mieliausieji, už šventąją Dievo Bažnyčią, idant Dievas, mūsų Viešpats teikstūsi ją apdovanoti ramybe, suvienyti meilēje ir apsaugoti nuo pikto visame žemēs skritulyje, pavesdamas Kristui visas tautas, idant Jame ir per Jį augštintų Dieva Tēvą Visagalintįjį.

Išskleidęs rankas gieda:

MELSKIMES.

Visagalis ir Amžinasis Dieve, kursai Jezuje Kristuje Savo Garbę visai žmonijai apreiškei, apsaugok Savo Gailestingumo darbą, idant Tavo bažnyčia po visą pasaulį išplatintoji visuomet laikytūsi Tavo Vardo garbinime. Per tą gi Mūsų Viešpatį...

ATS.: — Amen.

2. ATSIŠAUKIMAS.

Melskimes už Vyskupus ir kunigus mūsų byžnyčios, idant jiems Dievas duoti teiktūsi šventybēs ir apaštališkos tvirtybēs, kad savo pašaukimo pareigas pildydami ,užsitarnautų sau žmonių dēkingumą, o po mirties gyvenimo vainiką pasiektų.

MELSKIMES.

Visagalis Amžinasis Dieve, kurio dvasia visas Bažnyčios kūnas yra pašvenčiamas ir valdomas, išklausyk mus už visus meldžiančius, kad juos tavo ma-

lonē saugotų nuo visokių blogumų. Per mūsų Viešpatį...

ATS.: — Amen.

3. ATSIŠAUKIMAS.

Melskimes už visas tautybes, idant Kristaus Dvasia atgaivintos, valdytūsi Jo meile.

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, kurio Dvasia pasišvenčia ir valdosi Bažnyčios Kūnas; išklausyk mūsų nuolankiai Taves maldaujančių už visus luomus, idant iš Tavo malonēs dovanų, ištikimai Tau tarnautų. Per mūsų Viešpatį...

ATS.: — Amen.

4. ATSIŠAUKIMAS.

Melskimes už suvienyjimą visų krikščioniškųjų Bažnyčių tikyboje ir meilēje, už suvienyjimą visos žmonių giminēs Jezuje Kristuje mūsų Viešpatyje.

MELSKIMES.

Visagalis Amžinasis Dieve, kursai savo vienatinį Sūnų Karaliumi, Mokytojumi ir Augščiausiuoju Kunigu Savosios Bažnyčios įstatei, suteik, Taves meldžiame, idant visos krikščioniškosios tautos, Jame Augščiausiąjį Savo Ganytoją ir Šventosios Bažnyčios Galvą išpažinę, susivienytų tikyboje ir Jo meilēje. Per mūsų Viešpatį...

ATS.: — Amen.

5. ATSIŠUKIMAS.

Melskimes už Dievo tiesų šviesos netikius, idant Jezaus Evangelija apšviestų ir Dieviškuosius išmanymus išpildytų.

MELSKIMES.

Visagalis ir amžinasis Dieve, kursai nori visų išganymo, o nenori niekieno žuvimo, atsižvelgk maloniai į visą žmonių giminę Tavo meliausiojo Sūnaus, Mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus Krauju atpirktąją, ir suteik del Jo nuopelnų, idant visi Tavo Gailestingumo gauti galētų. Per mūsų Viešpatį...

ATS.: — Amen.

ŠVENTOJO KRYŽIAUS GERBIMAS.

Atgiedojęs maldas, Kunigas nusiima arnotą, ima iš dijakono rankų prirengtą ant altoriaus kryžių, ir stojęs prie altoriaus epistolēs pusēje ant paskutiniojo laipsnio, atgręžia kryžių į žmones ir bent kiek kančią nudengdamas gieda:

Štai kryžiaus medis, prie kurio pasaulio Išganytojas buvo prikaltas.

Vargoninkas atsako: **Eikime, nusilenkime.**

Antrą kart nudengia dešinę kryžiaus pusę ir gieda tą patį.

Galutinai kunigas stojasi altoriaus vidury, atsigręžęs į žmones ir nudengęs visą kančią, gieda tretį kartą, kaip augščiau.

Štai kryžiaus medis, prie kurio pasaulio Išganytojas buvo prikaltas.

Vargoninkas atsako: **Eikime, nusilenkime.**

Sekamai kunigas nuneša kryžių prirengton vieton prieš altorių ir ten jį paguldo, o nusiavęs, pagerbia kryžiu trijų atvējų priklaupimu ir kančios pabučiavimu: Paskui apsiauna ir apsidengia arnotu, tuomet, kai ministrantai ir žmonēs pagerbia kryžių panašiu būdu, kaip ir kunigas. Laike kryžiaus gerbimo, vargoninkas su žmonēmis gieda:

Žmonēs, oi žmonēs, ką aš jums padariau,
Ar liūdna jums, kad žodį tiesos tariau?
Aš del jūs leidau Egiptui baudimą,
Išdavēt mane į baisų plakimą.

Kunigas gieda:

Šventas Dieve, Šventas Galingasis, Šventas Amžinasis, Pasigailēk Mūsų.

Choras:

Žmonēs, oi žmonēs, ką aš jums padariau,
Ar liūdna jums, kad žodį tiesos tariau?
Iš Faraono daviau jums liuosybę,
Ant pečių dējot kryžiaus man sunkybę.

Kunigas gieda:

Šventas Dieve, Šventas Galingasis, Šventas Amžinasis, Pasigailēk mūsų.

Choras:

Žmonēs, oi žmonēs, ką aš jums padariau,
Ar liūdna jums, kad žodį tiesos tariau?
Aš jumis vedžiau keliu tarp debesų,
Mane pas Pilotą vedēt smerkt del visų.

Kunigas gieda:

Šventas Dieve, Šventas Galingasis, Šventas Amsasžnii, Pasigailēk mūsų.

Baigus žmonēms pagarbinimą kryžaus, kunigas eina atgal ima kryžių ir atneša prie altoriaus.

Išima korporalą, jį ištiesia ant altoriaus. Prieš tai užsidega žvakēs ant didžiojo altoriaus, o kunigas aprengtas juoda arnota, intonuoja giesmę: **Kryžiau Šventas,** ir eina procesijonaliai į Tamsyklą, kame randasi švenčiausiasis Sakramentas. Subdijakonas eina pirmyn, kryžių nešinas,- procesijos priekēje; žmonēs gieda hymną: **Kryžiau Šventas arba Miršta ant Kryžiaus.**

Atējęs į Tamsyklą, kunigas klaupia ir valandēlę meldžiasi: sekamai išima iš Tabernakulum Švenčiausiąjį Sakramentą, kurį apsmilko ir sekamai procesijonaliai perneša į didelį altorių.

Laike procesijos su Švenčiausiuoju Sakramentu, Choras sykiu su žmonēmis tris kart gieda:

Kursai kentējai už mus kaltus, Jezau Kristau, pasigailēk mūsų.

KONSEKRATINĒS MIŠIOS.

Kunigas atējęs pas altorių, stato ant jo kieliką su ostijomis, nueina ant laipsnių ir klaupęs apsmilko ostijas. Sekamai nuima nuo kieliko velioną, išima ostijas ir deda jas ant korporalo. Tuomet dijakonas arba pats kunigas įpilą į kieliką vyno ir vandens (nelaimina, nei paprastos maldos nekalba:. Paskiau Kunigas įdeda smilkylų į smilkyklą ir apsmilko ostijas ir kieliką. Kada smilko ostijas ir kieliką kalba:

Tas Smilkymas tavo palaimintas, teeina prie taves Viešpatie ir tegul nužengia ant mūs mielaširdystē Tavo.

Kada smilkoma altorius sakoma: Psl. 140, 2—4.

Tegui kilsta mano maida kaip smilkalas tavo akyvaizdoje, tebūna mano rankų pakēlimas vakarine auka. Pastatyk, Viešpatie, sargybą prie mano burnos ir vartus aplink mano lūpas. Neduok mano širdžiai pakrypti į piktus dalykus išteisinimo jieškotų nuodēmēms.

Sekamai epistolos pusēję nusipaluna rankas, neatkalbēdamas vienok psalmēs; paskui pasilenkęs Altoriaus vidury kalba:

Priimk Viešpatie mus nužemintus dvasioje ir susigraudinusius širdimi ir suteik, idant ta mūsų Auka tokiu būdu išsipildytų Tavo akyvaizdoje, kad ji Tau Viešpatie būtų priimtina.

Bučiuoja altorių ir atsigręžęs į žmones sako:

Melskites broliai, idant mano ir jūsų Auka būtų maloni pas Visagalį Dievą Tēvą.

Ministrantai atsako:

Tepriima Viešpats tą Auką iš Tavo rankų savo Vardo garbei ir šlovei ir savo šventosios Bažnyčios naudai. Amen.

Kunigas ta pačia puse (nedarydamas rato) atsigręžęs altoriun, gieda:

Melskimes: Išganingų įsakymų liepiami ir Dievišku mokslu išmokyti, drįstame tarti: Tēve Mūsų...

CHORAS atsako: — **Bet gelbēk mus nuo pikto.**

KUNIGAS tyliai pritaria: — **Amen.**

Paskui kunigas kalba:

Gelbēk mus Viešpatie, nuo visokio pikto praējusio, dabar esančio ir ateisiančio, ir užtariant palaimintai ir garbingai visados Mergelei, Dievo Gimdytojai Marijai, su palaimintaisiais Tavo Apaštalais ir visais Šventaisiais, duok mums maloniai ramybę mūsų dienose; idant Tavo gailestingumo sušelpti, ir nuo nusidējimų visados būtume liuosi, ir nuo visokio nerimo apsaugoti.

Sekamai kunigas priklaupia, deda pateną po vienos ostijos, kurią sekamai ima dešinēs rankos dviem pirštais ir pakelia augštyn, idant žmonių būtų matoma. Sekamai nuleidžia Ostiją, klaupia ,dalina ją prieš kieliką į tris dalis ,kurių mažiausiąją įleidžia į kieliką, nieko nekalbēdamas. Čia nekalba **„Dievo Avinēli"** Paskui sako:

Priēmimas Tavo Kūno ir Kraujo, Viešptie Jezau Kristau, kuriuos aš nevertas drįstu priimti, tenebūna man teismu ir pasmerkimu, bet del Tavo gerumo, tesidaro mano kūno ir sielos geistinu vaistu bei apsaugojimu. Kursai gyveni ir karaliauji su Dievu Tēvu Šventosios Dvasios vienybēje Dievas, per visus amžių amžius. Amen.

Čia kunigas kluapia ir ēmęs pateną su Viešpaties Kūnu, didžiame nuolankume sako:

Imsiu Dangiškąja Duoną ir šauksiuos Viešpaties Vardo. . . . .

Užgaudamas sau krutinę triskart sako:

Viešpatie ne esu vertas...

Paskui žegnojasi su Švenčiausiu Sakramentu, tardamas:

Kūnas mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus tesaugoja mano sielą amžinajam gyvenimui. Amen.

Ir priima su pagarba Viešpaties Kūną.

Sekamai apleidęs visas kitas maldas, kurios paprastai kalbamos priimant kieliką, su pagarba priima Viešpaties Kūno dalelę su vynu. Paskiau Kunigas įtalpina likusią ostiją į monstranciją, kurią apdengia tuliu. Sekamai nusiplauna pirštus virš kieliko, kalbēdamas:

Ką burna priēmēme, Viešpatie, tepriimame tyra širdimi ir te ši laikinoji dovana būna mums amžinas vaistas

Kitos maldos apleidžiamos. **Nesikalba Kūnas Mūsų.... ir Tegu patinka....** Aprengęs kieliką Kunigas nužengia ant paskutinio altoriaus laipsnio ir įdėjęs smilkalo į smilkyklą, apsmilko Švenčiausiąji Sakramentą. Paskui procesijonaliai perneša monstranciją su Švenčiausiuoju Sakramentu į Viešpaties Grabą. Procesiją einant giedasi hymnas:

O išganinga... ir Tegul Viešpats bus garbintas...

Kunigas priējęs altorių, stato ant jo monstranciją su Švenčiausiu Sakramentu, jį apsmilko ir stato ant sosto. Sekamai klūpodamas ant paskutinio altoriaus laipsnio, atkalba sykiu su choru Mišparus, kurie yra tokie patys, kaip ir vakar dienos ,apart Antifonų.

DYDYSIS ŠEŠTADIENIS.

Tam tikrą valandą apsidengia staltiese šalinis altorius, bet žvakēs užsidega tiktai mišių pradžioje. Tuo tarpu prieš bažnyčią užkuriama ugnis iš titnago ir ja prakuriama anglys.

Kunigas aprengtas humerolu, alba, juosta, stula ir kapa violetinēs spalvos, eina prieš bažnyčią, kame laimina naują ugnį; greta kunigo stovi ministrantai su kryžiumi, švęstu vandeniu ir krapykla.

KUN.: — Viešpats su jumis.

ATS.: — Ir su tavo dvasia.

MELSKIMES.

Viešpatie Dieve, visagalis Tēve, amžinoji šviesa, Kurs esi visokios šviesos Sutvērējas: palai ✠ mink šią ugnį bei šviesą ir suteik, idant mes uždegti ir apšviesti Tavo šviesos ugnimi, regētume Tave amžinybēje. Per mūsų Viešpatį...

CHO.: — Amen.

Sekamai kunigas pašvenčia 5 smilkylo šmotukus, kalbēdamas:

Maldaujame Tave, Visagalis Dieve, išpilk ant tų smilkylų Savo palaiminimą ir Savo tiesos šviesą, tu patsai nematomasai atnaujintojas, teikis mumyse uždegti; idant švirturyj Tave pažindami, užsidegtume kaskart didesne prie Taves meile. Kursai gyveni ir karaliauji per amžių amžius.

CHOR.: — Amen.

Kuomet kunigas laimina smilkylą, ministrantas deda pašventintas anglis į smilkyklą. Pabaigęs viršutines maldas, kunigas deda smilkylą į smilkyklą ir laimina ją kaip paprastai; sekamai tris kartus apšlaksto švęstu vandeniu smilkylą ir ugnį, tardamas:

Apšlakstysi mane, Viešpatie, yzopu, ir būsiu apvalytas; apiprausi mane ir būsiu baltesnis už sniegą.

Be giedojimo ir psalmēs; sekamai apsmilko juos tris kartus. Tuo tarpu gesinasi visos žvakēs bažnyčioje, kad sekamai galētų būti uždegtos pašvęsta ugnimi. Tuomet kunigas, arba dijakonas aprengtas balta dalmatika, ima trikampį žibintuvą ir įeina bažnyčion. Priekēje eina ministrantai su smilkykla ir smilkylais, paskui subdijakonas su kryžiumi ir dvasiškija; gale eina dijakonas, arba kunigas su trikampiu žibintuvu; įējęs bažnyčion, nešantis žibintuvą, ministrantui padedant, uždega žvakę, nauja ugnimi, vieną žvakių ant trikampio žibintuvo; sekamai pakelia jį ir tuomet, kai visi sykiu su juo klaupia, gieda:

KUN.: — Kristaus Šviesa.

CHOR.: — Ačiu Dievui.

Atējęs vidury bažnyčios, taip pat gieda uždegant antrą žvakę. Pagalios prieš altorių užsidega trečia žvakē ir giedasi kaip augščiaus. Sekamai kunigas stoja Epistolos pusēje, dijakonas gi žibintuvą atiduoda ministrantui ir paēmęs mišolą, meldžia kunigo palaiminimo, kaip ir mišiose prieš Evangelija.

Kunigas laimina, tardamas:

Tebūnie Viešpats Tavo širdyje ir lūpose, kad vertai garsintum Jo Evangeliją Vardan Tēvo ✠ ir Sūnas ir Šventosios Dvasios. Amen.

Paskui dijakonas paduoda ministrantui mišolą laikyti, apsmilko jį ir stovēdamas Evangelijos pusēje gieda kaip žemiau. (Jeigu nēra dijokono, tai kunigas pats gieda iš mišolo, padēto ant pulpito Evangelijos pusēje):

Tesilinksmina Angelai, tegarsina pergalę taip galingo karaliaus Jezaus Kristaus. Tesidžiaugia žemē, taip neišmatuojamos skaistybēs šviesa apdengta ir amžinojo karaliaus šviesybe apšviesta. Tesilinksmina ir mūsų motina Bažnyčia, tokia šviesybe papuošta. Todēlei ir jūs, mano broliai, bendrai su manimi šaukites Visagalio Dievo gailestingumo, idant per Savo šviesos skaistybēs išliejimą, sužadintų mūsų sielose amžinosios šviesos troškimą. Per mūsų Viešpatį... Per visus amžių amžius.

ATS.: — Amen.

KUN.: — Viešpats su jumis.

ATS.: — Ir su dvasia Tavo.

KUN.: — Augštyn širdis.

ATS.: — Turim pakeltas į Viešpatį.

KUN.: — Dēkas, darykime mūsų Viešpačiui Dievui.

ATS.: — Verta ir teisinga pareiga.

KUN.: — Tikrai verta, teisinga, reikalinga ir išganinga pareiga ,idant nematomąjį Visagalį Dievą Tē-

vą, taipgi ir Jo Viengimį Sūnų, mūsų Viešpatį Jezų Kristų, visa širdies galia ir protu balsiai garbintume. Nes tos yra Velykinės iškilmės, kuriose anas tikrasis avinėlis yra nužūdytas, kurio Krauju tikinčiųjų durys pasišventina. Ta yra naktis, kurioje Tu Dieve, pirmiausiai Izraelio Sūnus išvedei iš Egypto žemės, sausom kojom per Raudonąją jūrą esi pervedęs. Ta yra naktis, kuri nodėmių tamsybes ugnies stulpo šviesa išblaškė, ir kuri šiandieną visame pasaulyje Kristuje tikinčius, atskirtus nuo pasaulio nedorybių ir nusidėjimų tamsybių, grąžina Dievo malonei ir su šventųjų bendrija jungiasi.

Ta yra naktis, kurioje Kristus sutrupinęs mirties ryšius, pikta pergalėjo.

Kunigas įsmaigo kryžiaus išvaizda penkis smilkylų grūdus į paschalą sekamu būdu:

1
4—2—5
3

Taigi atminimui taip didelio gailestingumo, priimk šventasis Tėve, tų smilkylų auką, kurią Tau, šventoji Bažnyčia savo tarnų rankomis atneša šiame iškilmingame šviesos aukojime, kuri išreiškia Kristų.

Čionai dijakonas uždega paschalą viena žvakių ant trikampio žibintuvo susmeigtųjų.

O tikrai palaiminta naktis ,kuri Egyptėnus pažemino, Ebrajus praturtino! Naktis, kurioje žemiški dalykai su dangiškaisiais, žmoniški su dieviškaisiais jungiasi.

Užsidega kitos žvakės.

Taigi maldaujame Tave Viešpatie, idant ta žvakė Tavo Vardo garbei pašvęsta, būtų nuodėmės išnykimo ženklu, idant jos šviesybė kiltų it kvepiančios smilkylos ir susijungtų su augštutine Tavyje šviesybe. Per mūsų Viešpatį...

ATS.: — Amen.

Kunigas nusiima kapą, o ima arnotą Violetinės spalvos. Paskui dijakonas arba kunigas sekamą pranašystę Epistolos pusėje be įžangos gieda: Pradžios Knyga 1, 1—31 ir 2, 1—2.

Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę. O žemė buvo tyra ir tuščia, ir tamsybės buvo ant gelmių, ir Dievo Dvasia sklendeno ant vandenų. Ir Dievas tarė: Tepasidaro šviesa.. Ir pasidarė šviesa. Ir Dievas matė, kad šviesa buvo gera, ir jis atskyrė šviesą nuo tamsybių; ir praminė šviesą Diena, o tamsybes Naktimi; ir pasidarė vakaras ir rytas, pirmoja diena. Dievas taipogi tarė: Tepasidaro tvirtuma tarp vandenų, ir ji teatskiria vandenis nuo vendenų! Ir Dievas padarė tvirtumą ir atsykrė vandenis, kurie buvo po tvirtuma, nuo buvusių viršuje tvirtumos. Ir taip įvyko. Ir Dievas praminė tvirtumą Dangumi; ir pasidarė vakaras ir rytas antroji diena. Dievas vėl tarė: Vandenys, esantys po dangumi, tesusirenka į viena vietą, ir tepasidaro sausuma! Ir taip įvyko. Ir Dievas praminė sausumą žeme, o susirinkusius vandenis praminė Jūromis. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera. Ir tarė: žemė teišželdina žaliuojančias žoles, ir duodančias sėklą ir vaisinius medžius, duodančius vaisius pagal savo veislę, kurių sėkla būtų juose pačiuose, ant žemės! Ir taip įvyko. Ir žemė išželdino žaliuojančią žolę, ir duodančią sėklą pagal savo vaislę, ir medžius, duodančius vaisius ir turinčius kiekvienas sėklą pagal savo veislę. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera. Ir pasidarė vakaras ir rytas, trečioji diena. Dievas vėl tarė: Tepasidaro žiburiai dangaus tvirtumoje, ir teatskiria dieną ir naktį, ir tebūna ženklais ir tepažymi laikus, ir dienas, ir metus; ir tegui jie žiba dangaus tvirtumoje, kad apšviestų žemę. Ir taip įvyko. Taigi, Dievas padarė du didžiuoju žiburiu didesnįjį žiburį dienai valdyti, ir mažesnįjį žiburį nakčiai valdyti, taipogi ir žvaigždes. Ir jis jas patalpino dangaus tvirtumoje, kad žibėtų viršuje žemės, ir valdytų dieną ir naktį, ir atskirtų šviesą nuo tamsybių. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera.

Ir pasidarė vakaras ir rytas, ketvirtoji diena. Dievas dar tarė: Vandenys teišduoda plaukiančias gyvas esybes ir sparnuotuosius viršuje žemės po dangaus tvirtuma. Ir Dievas sutvėrė dideles bangžuvis ir visokias gyvas ir galinčias judėti esybes, kurias vandenys išdavė pagal jų veislę, ir taipogi visus sparnuotuosius, kiekvieną pagal jo veislę. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera. Ir jis juos palaimino, tardamas: Veiskites, ir dauginkites, ir pripildykite jūros vandenis; ir paukščiai tesidaugina ant žemės. Ir pasidarė vakaras ir rytas, penktoji diena. Dievas dar tarė: Žemė teišduoda gyvas esybes, kiekviena pagal jos veislę, galvijus, ir slankiojančius gyvius, ir laukinius žvėris, visus pagal jų veislę. Ir taip įvyko. Ir Dievas padarė laukinius žvėris pagal jų veislę, ir galvijus, ir slankiojančius žemės gyvius pagal jų veislę. Ir Dievas matė, kad tai buvo gera, ir tarė: Padarykime žmogų į mūsų panašumą, ir jis tevaldo jūros žuvis, ir dangaus paukščius, ir žvėris, ir visą žemę, ir visus slankiojančius, kurie kruta ant žemės. Ir Dievas sutvėrė žmogų į savo paveikslą: Į Dievo paveikslą jį sutvėrė; Sutvėrė juodu, vyriškį ir moteriškę. Ir Dievas juodu palaimino ir tarė: Veiskitos, ir dauginkitos, ir pripildykita žemę, ir ją pavergkita, ir viešpataukita ant jūros žuvų, ir ant dangaus paukščių, ir ant visų gyvulių, kurie

kruta ant žemės. Ir Dievas tarė Štai aš judum daviau visokią žolę ant žemės, turinčią sėklą, ir visus medžius, turinčius savyje savo rušies sėklą, kad būtų penas judum, ir visiems žemės gyvuliams, ir visiems dangaus paukščiams, ir visiems krutantiems ant žemės, kuriuose yra gyvybės dvasia, kad turėtų ko ėsti. Ir taip įvyko. Ir Dievas matė visa, ką buvo padaręs, ir buvo labai gera. Ir pasidarė vakaras ir rytas, šeštoji diena. Taip tat užbaigta buvo dangus ir žemė, ir visas jų pagražinimas. Ir Dievas septintoje dienoje užbaigė savo darbą, kurį buvo padaręs; ir ilsėjos septintoje dienoje nuo viso savo darbo, kurį buvo atlikęs.

Paskui Kunigas gieda:

MELSKIMES.

Dieve, kursai stebuklingu būdu sutvėrei žmogų, o stebuklingiau jį atpirkai, sustiprink, meldžiame Tave, mūsų protą prieš nuodėmingas pagundas, idant sekdami Kristaus šviesą nupelnytume sau laimingą amžinybę. Per mūsų Viešpatį...

ATS. :— Amen.

Kunigas vėl skaito pranašystę, Pradžios Knyga 5, 6, 7 ir 8.

Šita yra Noės istorija. Noē buvo teisus ir tobulas vyras savo kartoje; jis vaikščiojo su Dievu. Ir jam buvo gimę trys sūnūs, Sėmas, Chamas ir Japetas. O žemė pagadinta buvo Dievo akyvaizdoje ir pripildyta visokiuo nelabumu. Išvydęs Dievas žemę sugadintą esant, (kadangi kiekvienas kūnas buvo pagadinęs savo kelią ant žemės), tarė Noei: Galas kiekvienam kūnui pas mane nutartas; jie pripildė žemę nelabumu, ir aš juos išgaišinsiu draug su žeme. Pasidirbk sau skrynią iš išlygintų medžių: skrynioje padarysi kambarėlius, ir išsakuosi sakais iš vidaus ir iš viršaus. Ir taip ją padarysi: skrynios ilgumas bus tris šimtai mąstų, platumas penkios dešimtis mastų ir jos augštumas tris dešimtis mastų. Skrynioje padarysi langą, ir mastu pakelsi jos dangtį; o skrynios angą įtaisysi iš šalies; joje padarysi kambarėlius apatinius, vidurinius ir augštutinius. Štai aš užvesiu tvano vandenis ant žemės, kad išgaišinčiau kiekvieną kūną, kuriame yra gyvybės kvapas po dangumi. Visa, kas yra ant ant žemės, pražus. Bet su tavim aš padarysiu mano sandorą; ir įeisi skrynion tu ir tavo sūnūs, tavo pati ir tavo sūnų pačios draug su tavim. Ir skrynion įvesi iš visų gyvų esybių kiekvienos veislės, kad pasiliktų gyvi draug su tavim, po du, patiną ir patelę. Iš paukščių pagal jų veislę, ir iš galvijų pagal jų veislę, ir iš visų žemės kirminų pagal jų veislę; iš visų po du įeis draug su tavim, kad galėtų išlikti gyvi. Taigi, pasiimsi su savim visokio peno, kas valgoma, ir sukrausi pas save, ir tai bus maistas tau ir jiems. Ir Noē padarė visa, ką jam Dievas buvo įsakęs. Jis buvo šešių šimtų metų, kada tvano vandenys išsiliejo ant žemės, pratrūko visi didžios gelmės šaltiniai ir atsivėrė dangaus užtvankos; ir lietus lijo ant žemės keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių. Tą pačią dieną įėjo skrynion Noē, ir Semas, ir Chamas, ir Japetas, jo pati ir trys jo sūnų pačios draug su jais. Jie ir visokie gyvuliai pagal savo veislę, ir visokie galvijai pagal savo veislę, ir visa, kas kruta ant žemės, pagal savo veislę, ir visokie, kurie skraido, pagal savo veislę, skrynia gi plaukė ant vandens. Vanduo begalo pasidaugino ant žemės, ir visi augšti kalnai po visu dangumi buvo juo apdengti. Vanduo buvo penkioliką mastų augščiaus už jo apdengtuosius kalnus. Ir išgaišo kiekvienas kūnas, kurs krutėjo ant žemės; paukščiai, gyvuliai, žvėrys, visokie kirminai, kurie slankioja ant žemės; pasiliko gi vienas Noē ir draug su juo buvusieji skrynioje. Ir vanduo laikėsi ant žemės šimtą penkias dešimtis dienų. O Dievas, atsiminęs Noę, ir visus gyvulius, ir visus galvijus, buvusius draug su juo skrynioje, sukėlė vėją ant žemės, ir vaduo ėmė slugti. Ir užsidarė gelmės šaltiniai ir dangaus užtvankos, ir lietus iš dangaus buvo sulaikytas. Ir vanduo traukėsi šalin nuo žemės, eidamas ir slugdamas; ir ėmė eiti mažyn po šimto penkių dešimtų dienų. Praslinkus keturioms dešimtims dienų, Noē, atidaręs skrynioje įtaisytąjį langą, išleido juodvarnį, kurs isškrido ir nebegrįžo, kolei neišdžiūvo vanduo ant žemės. Paskui jį išleido tipogi karvelį, kad ištirtų, ar jau vanduo buvo nusekęs ant žemės paviršio. Tasai gi, neradęs, kame galėtų atsilsėti jo koja, sugrįžo pas jį į skrynią, nes vanduo dar tebebuvo ant visos žemės. Jis ištiesė ranką ir jį pagavęs įkėlė skrynion. Palaukęs gi dar kitas septynias dienas, jis vėl išleido iš skrynios karvelį. Tasai gi sugrįžo pas jį vakarop, nešdamas savo snape alyvos šakelę su žaliais lapais. Noe tat suprato, kad vanduo ant žemės buvo išsekęs. Jis vienok palaukė dar kitas septynias dienas ir išleido karvelį, kurs daugiaus pas jį nebesugrįžo. O Dievas kalbėjo Noei, tardamas: Išeik iš skrynios tu ir draug su tavim tavo pati, tavo sūnūs ir tavo sūnų pačios. Visus gyvulius su tavim esančius iš visokio sutvėrimo, kaip paukščius, taip ir žvėris, ir visus ant žemės slankiojančius kirminus išsivesk draug su savim, ir eikite ant žemės, veiskites ir duaginkites ant jos. Išėjo tat Noe, ir jo sūnūs, jo pati ir jo sūnų pačios draug su juo. Taipogi ir visi gyvuliai, galvijai ir kirminai slankiojantys ant žemės pagal savo veislę išėjo iš skrynios. O Noe

pastatė Višpačiui altorių ir ėmęs iš visų nesuteptų galvijų ir paukščių aukojo ant altoriaus deginamas aukas. Ir Viešpats užuodė meilų kvapą.

Paskui kunigas gieda:

MELSKIMES.

Dieve, nepajudinama Galybe ir amžinoji šviesybe, atsižvelgk maloniai į stebėtinąją paslaptį, kuria yra visa Tavo Bažnyčia, o darbą žmonių išganymo nepaliaujamu patvarkymu sekmingosios pagelbos, teikis ramybėje išpildyti. Temato visas pasaulis ir tepatiria, kad nužemintus paaugštini ir persenusius daiktus atnaujini, kad viskas į nepalytėtą visumą pagrįžta. Per mūsų Viešpaį...

ATS.: — Amen.

Kunigas skaito Trečią Pranašystę Išėjimo Knygos 12, 1—11.

Anose Dienose, Viešpats dar kalbėjo Mozei ir Aaronui Aigypto žemėje: Šitas mėnuo bus jums mėnesių pradžia; tai bus pirmasis tarp metų mėnesių. Kalbėkita visam Izraelio sūnų susirinkimui ir jiems sakykita: Dešimtoje šito mėnesio dienoje kiekvienas tegul ima avinėlį savo šeimynoms ir savo namams. O jei skaitlius yra perdaug mažas, kad jo būtų gana avinėliui suvalgyti, tepasiima savo kaimyną, kurs sujungtas su jo namais, kad pasidarytu dušių skaitlius, kurio galėtų užtekti avinėliui suvalgyti. Avinėlis gi bus be kliaudos, patinėlis, metinis; tomis pačiomis sąlygomis galėsite imti ožiuką. Jį užlaikysite iki keturioliktai šito mėnesio dienai, ir visa Izraelio sūnų daugybė aukos jį vakarop. Ir ims jo kraujo ir pateps abi atveriji ir viršuslenkstį namų, kuriuose jį valgys. Ir aną naktį valgys jo mėsą iškeptą ant ugnies ir neraugintą duoną su laukiniais saločiais. Nevalgysite iš jo nieko žalio, nei virto vandenyje, bet tik keptą ant ugnies; suvalgysite taipogi galvą su kojomis ir viduriais. Ir nieko iš jo nepaliks lig rytui; jeigu kas liktų sudeginsite ugnyje. Valgysite gi jį taip: perjuosite savo strėnas, ant kojų turėsite kurpes, rankose laikysite lazdas ir valgysite skubiai, nes tai yra Viešpaties Pascha (tai yra perėjimas).

Paskui kunigas gieda:

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, kursai Savo veikalų patvarkyme esi stebuklingas, suteik nuolankiai Tave meldžiame, idant kiekvienas pripažintų Tavo veikimuose Tavo išmintį ir nepabaigtą gērybę. Per mūsų Viešpatį...

ATS.: — Amen.

Kunigas skaito ketvirtą Pranašystę Danielio 3, 1—24.

Anuo metu, Karalius Nabukodonasaras padarydino aukso paveikslą šešiasdešimts mąstų aukščio ir šešių mąstų pločio ir pastatė jį Babelės žemėje, dauboje Dura. Ir karalius Nabukodonasaras kvietē kunigaikščius, viešpačius, žemių valdonus, teisējus, užveizdus, ir visus valdžią turinčius žemėje, kad jie sueitų tą paveikslą pašventinti, kurį karalius Nebukodonasaras buvo pastatęs. Tai suējo kunigaikščiai, viešpačiai, žemių valdonai, teisējai, užveizdos ir visi valdžią turintieji žemėje, tą paveikslą pašventinti, kurį karalius Nebukodonasaras buvo pastatęs. Ir kvietējas šaukē didžiu balsu: tai jums sakoma, jūs pasaulio žmonēs ir giminēs: Kad kaip jūs išgirsite skambējimą trūbų, trimitų, arpų, smuikų, kanklių ir visokių muzikos įstrumentų, tai jūs turite ant kelių pulti prieš tą aukso paveikslą, kurį karalius Nabukodonasaras yra pastatęs. Bet jei kas tada ant kelių ne puls, nei nesimels, tas toje valandoja bus įmestas į pečių, ugnimi žērintį. Taigi, jie išgirdę skambējimą trubų, trimitų, arpų, smuikų ir visokių muzikos įstrumentų puolē ant kelių visi žmonēs, lenkēsi ir meldēsi prieš tą aukso paveikslą, kurį karalius Nabukodonasaras buvo pastatęs. Tuo pačiu laiku nekurie kaldējiečiai vyrai atējē artyn apskundē žydus; Atējo ir tarē karaliui Nabukodonasarui: Viešpatie karaliau Tu esi davęs paliepimą, kad visi žmonēs, išgirdę skambējimą trūbų, trimitų, arpų, smuikų, kanklių ir muzikos įstrumentų, turētų pulti ant kelių ir prieš tą aukso paveikslą lenktis. Ir jei kas nesilenktų tas turētų būti įmestas į pečių, ugnimi žērintį. Štai čia yra žydų vyrai, kuriuos pastatei valdyti žemę Babelēs, Sadrak, Mesak ir Abed-Nego; šie niekina tavo paliepimą ir negarbina tavo dievus, nei nesilenkia prieš tą aukso paveikslą, kurį esi pastatęs. Tai Nabukodonasaras įniršęs ir supykęs paliepē, kad prie jo būtų atvesti Sadrak, Mesak ir Abed-Nego. Ir tie vyrai buvo atvesti karaliaus akyvaizdoje. Tai Nabukodonasaras pradējęs kalbējo jiems: kaip tai? ar jūs, Sadrak, Mesak ir Abed-Nego, ne norite mano dievą garbinti, nei tam aukso paveikslui lenktis, kurį aš esu pastatęs? Dabar būkite pasiruošę, kaip tik išgirsite skambējimą trūbų, trimitų, arpų, smuikų, kanklių ir visokių muzikos įstrumentų, tai pulkite ant kelių ir lenkites tam paveikslui, kurį aš esu padaręs! Jei jūs jam nesilenksite tai akymirksnyje būsite įmesti į pečių, ugnimi žērintį. Matysime, ar tas Dievas, jus iš mano rankos išgelbēsiąs! Tai pradējęs Sadrak, Mesak ir Abed-Nego kalbējo karaliui Nabukodonasarui! ne privalome tau

ant to nei žodžio atsakyti. Štai, mūsų Dievas kurį mes garbiname, gali mus iš to pečiaus, ugnimi žėrinčiojo, prie to ir iš tavo rankų išgelbėti. Ir jei jis to ne nori daryti, tai tu žinok, kad mes tavo dievus ne garbinsime, nei tam aukso paveikslui, kurį tu esi pastatęs, nesilenksime. Tai Nabukodonasaras įniršęs baisiomis akimis žiūrėjo į Sadraką, Mesaka ir Abed-Nego, ir paliepē, kad pečių septynis kartus tiek karštesnį padarytų, ne kaip kitais kartais įkūrdavo. Ir paliepē tvirčiausiems kareiviams savo kareivinēse, kad jie Sadraką, Mesaką ir Abed-Nego surišę į pečių, ugnimi žerintįjį, įmestų. Taip buvo tie vyrai savo drabužiuose surišami ir į pečių, ugnimi žērintįjį, įmetami. Nes karaliaus paliepimas ūmai turējo būti išpildytas. Ir ugnį pečiuje taip labai įkūrē, kad tie vyrai, kurie Sadraką, Mesaką ir Abed-Nego sudeginti turējo, nuo ugnies liepsnos pragaišo. Bet tie trys vyrai, Sadrak, Mesak ir Abed-Nego, puolē į vidurį pečiaus, ugnimi žērintį, kaip jie buvo surišti. Tai karalius Nabukodonasaras nusigando, ir greitai kēlēsi tarē savo valdonams: ar mes ne tris vyrus surištus į ugnį įmetēme? Jie atsakydami tarē karaliui: tris, Viešpatie karaliau.

Paskui kunigas gieda:

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, vienatine pasaulēs viltis, kursai per savo pranašų pranašystes apreiškei mums dabartinių laikų paslaptis; teikis gi ir šiandieną, atsiųsti mums kunigų, kurie gi pranašų pavyzdžiu Tave mylētų ir Tavo kelius ištyrę, žmonijai tiesą apsakinētų. Per mūsų Viešpatį...

ATS.: — Amen.

Paskui kunigas ,turįs šventinti vandenį, apsirengia violetine kapa ir eina pas krikštyklą. Pirm kunigo ministrantai neša kryžių, dvi žvaki, paschalą, rankšluostį, tuščius indus vandeniui ir šlakstyklą. Einant pas krikštyklą gieda:

Kaipo elnis trokšta šaltinio vandens, taip mano siela trokšta Taves Dieve. Troško mano siela gyvojo Dievo; kuomet gi ateisiu ir pasirodysiu Dievo Akyvaizdoje? Mano ašaros buvo man duona dieną ir naktį, kuomet man kasdien kalba: Kame Tavo Dievas?

Kunigas priējęs krikštyklą, gieda sekamai:

Viešpats su jumis.

ATS.: — Ir su tavo dvasia.

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, atsižvelgk maloniai į pamaldumą atgimstančios žmonijos, kuri trokšta Tavo versmēs vandenų; ir leisk maloningai, idant jos tikybos troškimas pašvęstų jos sielą ir kūną šventojo krikšto paslaptimi. Per mūsų Viešpatį...

CH.: — Amen.

KUN.: — Viešpats su jumis.

CH. — Ir su Tavo dvasia.

KUN.: — Augštyn širdis.

CH.: — Turime pakeltas į Viešpatį.

KUN. — Dēkas, darykime mūsų Viešpačiui Dievui.

CH.: — Verta ir teisinga pareiga.

Toliau gieda sudētomis rankomis.

Tikrai yra verta, teisinga, lygiai ir išganinga pareiga, idant mes Tau visame ir visados dēkas darytume, šventasis Viešpatie, Visagalis Tēve, amžinasis Dieve, kursai nematomu būdu, sakramentalę malonę į mus įpili. Ir nors mes neverti esame taip didžių paslapčių daryme, Tu vienok savo malonēs dovanų nepaliauji mums teikti ir net į mūsų maldas maloningai atsižvelgi. Dieve, kurio Dvasia pasaulio pradžioje sklideno ant vandenų ir pašventino tą pradinį veikalą, iš kurio paskiaus išsivystē tos visos gražiausios pasaulēs, atsižvelgk į mus Viešpatie ir suteik, idant toje dvasioje viską darytume.

Čionai kunigas skirsto ranka vandenį, šventojo kryžiaus pavidalu ir gieda:

Kuri tai Šventoji Dvasia tą priruoštą vandenį del žmonių atgimimo suteiki, tegu slaptu savo Dieviškos malonēs priteikimu vaisingu padaro; idant tie kurie bus pradēti ir pašventinti tyrame tų dieviškų vandenų prieglobstyje, taptų nauju sutvērimu dangiškame užgimime.

Tuo tarpu kunigas ranka liečia vandenį.

Tegu tas Šventas ir nekaltas sutvērimas tampa gyvu šaltiniu, atgimdančiu vandeniu, apvalančiu vandeniu, idant visi toje išganingoje maudynēje apiprausti, Šventajai Dvasiai juose veikiant, apturētų kalčių atleidimą.

Sekamai kunigas daro ant vandens tris kryžius, kalbēdamas:

Todēlei laiminu Tave, vandens stuvērime; per gyvajį ✠ Dievą, per tikrąjį ✠ Dievą, per šventąji ✠ Dievą, per Dievą, kurs tave pradžioje žodžiu atidalijo nuo žemēs, kurio Dvasia sklideno ant tavęs.

Išpildamas vandenį ant keturių pasaulio šalių. kunigas kalba :

Kurs padarei, kad iš rojaus versmēs išplauktų ir įsakei, kad keturiais vandenynais visą žemę apšlakstytų. Kurs kartujį vandenį tyruose pasaldinai pada-

rei tinkamą gērimui ir trokštančiai miniai iš uolos išdavei. Laiminu ✠ tave ir per Jezų Kristų, Jo Viengimį Sūnų, mūsų Viešpatį, kurs tave Galilejos Kanoje stebuklingu būdu į vyną savo galybe permainē. Kurs kojomis tavimi vaikščiojo ir Jordane Jono tavyje buvo apkrikštytas. Kurs tave sykiu su krauju iš savo šono išliejo ir savo mokytiniams įsakē, idant tie, kurie įtikēs, būtų tavyje apiprausti, jiems sakydamas: Eikite, mokykite visas tautas, krikštydami jas Vardan Tēvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios.

Čionai kunigas tris kart kvepia ant vandens kryžiaus ženklu, paskui sako:

Tu patsai Dieve, tuos prastus vandenis Savo lūpomis palaimink, idant būtų tinkami sielos apvalymui.

Tuo tarpu kunigas paneria bent kiek paschalą vandeny ir gieda:

Tegul nužengia į tą versmę Šventosios Dvasios galybē.

Sekamai išima paschalą, po to giliau ją panarina ir tą patį gieda. Išima vēlei paschalą iš vandens, panarina ją lig dugnui ir tretį kartą tą patį gieda. Paskiau kvepia tris kart ant vandens ir toliau gieda:

Ir visa to vandens esybē tegul tinkamą ir vaisingą padaro atgimimui.

Iškelia paschalą iš vandens ir baigia malda:

Čionai visų nusidējimų dēmēs tebūna išnaikintos; čionai gamta Tavo paveikslu sutverta ir į pirmykštį savo žibējimą sugražinta, tebūnie nuo visokių pasenējusių dēmių apvalyta, idant kiekvienas žmogus priējęs imti to Sakramento, atgimtų naujajam gyvenimui. Per mūsų Viešpatį Jezų Kristų Tavo Sūnų, kursai ateis gyvųjų ir mirusiųjų ir pasaulio teisti per ugnį.

CH. — Amen.

Sekamai kunigas pašventintu vandeniu šlaksto žmones. Sekamai vandenį atidalina krikštui ir į jį pila kryžiaus pavidalu, šventą katechumenų Aliejų, tardamas:

Tegul pasišvenčia ir tebūna vaisingas atgimstantiems iš jo amžinajam gyvenimui.

CH.: — Amen.

Sekamai įpila į vandenį ir Šventojo Kryzmo, tardamas:

Įpylimas Kryzmo mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus ir Šventosios Dvasios Palinksmintojos, teįvyksta Vardan Šventosios Trejybēs.

CH. — Amen.

Paskui kunigas ima viena ranka Šventąjį Aliejų, o antra šventąjį Kryzmą ir sujungęs indų vamzdžius pila sykiu šventuosius Aliejus į vandenį, tardamas:

Sujungimas Kryzmo, Šventojo Aliejaus ir Krikšto vandens, ir gi teįvyksta vardan ✠ Tēvo ir ✠ Sūnaus ir Šventosios Dvasios.

CH.: — Amen.

Paskui kunigas maišo dešine ranka Aliejus, kad susijungtų su vandeniu. Jei kas yra krikštyjamas, seka krikštas. Poto visi grįžta pas altorių giedodami Litaniją.

Kame nēra krikštyklos, ten pabaigus paskutinę pranašystę ir maldas, o kame yra krikštykla, ten pašventinus vandenį, celebruojantis kunigas padeda kapą ir su ministrantais gula kryžium pas altorių. Tuomet, kai visi klupo ,vargoninkas gieda Litaniją, o žmonēs atsako.

Ant žodžių **„Mes nusidējēliai"** kunigas su ministrantais stojasi ir eina į zakristiją ir apsirengia šventoms Mišioms. Tuo tarpu užsidega žvakēs ant altoriaus. Litanijos pabaigoje iškilmingai giedasi **Viešpatie pasigailēk** kaip ir laike paprastų giedotų Mišių.

VISŲ ŠVENTŲ LITANIJA.

Viešpatie pasigailēk, Kristau pasigailēk, Viešpatie pasigailēk. Krištau išgirsk mus, Kristau išklausyk mus.

Tēve Dangaus Dieve, pasigailēk mūsų.

Sūnau, pasaulio Atpirkējau Dieve, pasigailēk mūsų.

Dvasia Šventoji Dieve, pasigailēk mūsų.

Šventoji Trejybē, vienas Dieve, pasigailēk mūsų.

Šventoji Marija, melski už mus.

Šventoji Dievo Gimdytoja, melski už mus.

Šventoji Pana Panų, melski už mus.

Šventasai Mykolai, melski už mus.

Šventasai Gabrieliau, melski už mus.

Šventasai Rapolai, melski už mus.

Visi Šventieji Angelai ir Arkangelai, melskite už mus.

Visos Šventosios palaimintų Dvasių eilios, melskites už mus.

Šventasai Jonai Krikštytojau, melski už mus.

Šventasai Juozapai, melski už mus.

Visi Šventi Patriarkai ir Pranašai, melskite už mus.

Šv. Petrai, melski už mus.

Šv. Povilai, melski už mus.

Šv. Andriejau, melski už mus.

Šv. Jonai, melski už mus.

Visi Šventieji Apaštalai ir Evangelistai melskite už mus.

Visi Šventieji Viešpaties Mokytiniai, melskite už mus.

Šv. Steponai, melski už mus.

Šv. Laurinai, melski už mus.

Šv. Vincentai, melski už mus.

Šv. Silvestrai, melski už mus.

Šv. Grigaliau, melski už mus.

Šv. Augustinai, melski už mus.

Visi Šventieji Vyskupai ir Išpažintojai, melskites už mus.

Visi Šventieji Daktarai, melskites už mus.

Šv. Antanai, melski už mus.

Šv. Benediktai, melski už mus.

Šv. Dominikai, melski už mus.

Šv. Pranciškau, melski už mus.

Visi Šventieji Kunigai ir Levitai, melskite už mus.

Šventoji Marija Magdalena, melski už mus.

Šv. Agota, melski už mus.

Šv. Agne, melski už mus.

Šv. Cecilija, melski už mus.

Šv. Anastazija, melski už mus.

Visos Šventosios Panos ir Našlēs, melskite už mus.

Visi Dievo Šventieji ir Šventosios, užtarykite už mus.

Būk mums malonus, atleisk mums Viešpatie.

Būk mums malonus, išklausyk mus Viešpatie.

Nuo visa pikta, Gelbēk mus Viešpatie.

Nuo visokios nuodēmēs, Gelbēk mus Viešpatie.

Nuo amžinosios prapulties, Gelbēk mus Viešpatie.

Per Tavo Šventojo Įsikūnijimo pasplaptį, Gelbēk mus Viešpatie.

Per Tavo atējimą, Gelbēk mus Viešpatie.

Per Tavo užgimimą, Gelbēk mus Viešpatie.

Per Tavo krikštą ir šventąjį pasninką, Gelbēk mus Viešpatie.

Per Tavo kryžių ir kančią, Gelbēk mus Viešpatie.

Per Tavo mirimą ir palaidojimą, Gelbēk mus Viešpatie.

Per Tavo Šventąjį iš numirusių atsikēlimą, Gelbēk mus Viešpatie.

Per Tavo stebuklingąjį į Dangų įžengimą, Gelbēk mus Viešpatie.

Per Šventosios Dvasios Palinksmintojos atējimą, Gelbēk mus Viešpatie.

Teismo dienoj, gelbēk mus Viešpatie.

Mes nusidējēliai, Tave meldžiame, išklausyk mus Viešpatie.

Mums atleisti teikis, Tave meldžiame, išklausyk mus Viešpatie.

Musį tikrąją atgailą atvesti teikis. Tave meldžiame, išklausyk mus Viešpatie.

Savo Šventąją Bažnyčią valdyti ir laikyti teikis, Tave meldžiame, išklausyk mus Viešpatie.

Šventos Bažnyčios priešus atversti teikis, išklausyk mus Viešpatie.

Krikščionių karaliams ir kunigaikščiams ramybę ir tikrą santaiką dovanoti teikis, Tave prašome, išklausyk mus Viešpatie.

Mus pačius tau šventai tarnaujant sustiprinti ir išlaikyti teikis, Tave prašome, išklausyk mus Viešpatie.

Mūsų mintis į dangiškų daiktų troškimą pakelti teikis, Tave prašome, išklausyk mus Viešpatie.

Visiems mūsų geradariams amžinomis gērybēmis atmokēti teikis, Tave prašome, išklausyk mus Viešpatie.

Vaisių žemei duoti ir juos išlaikyti teikis, Tave prašome, išklausyk mus Viešpatie.

Visiems tikintiems numirusiems amžinąjį atilsį dovanoti teikis, Tave prašome, išklausyk mus Viešpatie.

Mus išklausyti teikis, išklausyk mus Viešpatie.

Avinēli Dievo, kursai naikini pasaulio nuodēmes, atleisk mums Viešpatie!

Avinēli Dievo, kursai naikini pasaulio nuodēmes, išklausyk mus Viešpatie!

Avinēli Dievo, kursai naikini pasaulio nuodēmes, pasigailēk mus Viešpatie!

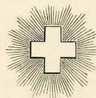
Kristau, išgirsk mus.

Kristaus, išklausyk mus.

Viešpatie pasigailēk.

Kristau pasigailēk.

Viešpatie pasigailēk.

ŠVENTOSIOS MIŠIOS.

Tuomet Kunigas aprengtas baltu arnotu, eina su ministrantais pas altorių ir atkalba Psalmę kaip paprastai, bučiuoja ir apsmilko altorių. Kuomet giedotojai baigia **Viešpatie pasigailėk,** kunigas iškilmingai gieda: **GARBĖ DIEVUI AUKŠTYBĖSE.** Laike giedojimų užgauna visais varpais. Paskui kunigas gieda:

Viešpats su jumis.

CH.: — Ir su tavo dvasia.

MELSKIMES.

Dieve, kursai šią naktį švenčiausiąją garbę Viešpaties Atsikėlimą pagražini; teikis užlaikyti mumyse Dvasios troškimą, idant ir mes atgimdyti kūnu ir siela, nekaltybėje Tau tarnautume. Per mūsų Viešpatį...

CH.: — Amen.

LEKCIJA IŠ ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KOLOSIEČIUS. 3, 1—4.

BROLIAI, jei jūs atsikėlėte draug su Kristumi, ieškokite, kas yra aukštai, kame Kristus sėdi Dievo dešinėje; pamėgkite tai, kas yra aukštai, ne kas žemėje. Nes jūs esate numirę, ir jūsų gyvenimas yra paslėptas su Kristumi Dievuje. Kuomet pasirodys Kristus, jūsų gyvybė, tuomet ir jūs pasirodysite draug su juo garbėje.

Pabaigęs skaitymą kunigas gieda tris kartus:

Alleluja, alleluja, alleluja.

Choras taja pačia gaida tris kartus po kunigui atkartoja. Sekamai:

Ačiu Dievui, Alleluja, 3 kart.

Choras gieda:

Psl. 117, 1.

Girkite Viešpatį, nes jis geras, nes jo pasigailėjimas amžinas.

Ši psalmė kalbasi:

Garbinkite Viešpatį visos tautos; Garsinkite Jį visi žmonės. Nes sutvirtino ant mūs Savo gailestingumą: O Viešpaties tiesa tveria per amžius.

KUN.: — Viešpats su jumis.

CH.: — Ir su tavo dvasia.

KUN.: — Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato 28,1 — 7.

Praėjus subatai, kuomet aušo pirmoji savaitės diena, atėjo Marija Magdalena ir kita Marija pasižiūrėtų kapo. Ir štai pasidarė didis žemės drebėjimas; nes Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, prisiartinęs nurito akmenį ir ant jo atsisėdo. Jo pažvelgimas buvo kaip žaibas, ir jo drabužiai kaip sniegas. Dėliai jo baisumo sargai nusigando ir pasidarė kaip numirę. Atsiliepdamas gi angelas tarė: moteriškėms: Jūs nebijokite; nes aš žinau, kad ieškote Jezaus, kurs buvo prikaltas ant kryžiaus. Jo čia nėra, nes jis prisikėlė, kaip yra sakęs. Ateikite ir matykite vietą, kame Viešpats buvo paguldytas. Ir greitai eikite pasakyti jo mokytiniams, kad jis yra prisikėlęs ir štai eina pirm jūsų į Galilėją; tenai jį matysite. Štai aš jums tai išankssto apskelbiau.

CH. — Šlovė Tau Kristau.

KUN.: — Melskimes....

Šios dienos Mišiose nekalba Tikiu, nei Atnašavimo. Prie nusiprausiu kalba **Garbė Dievui...**

TYLI MALDA.

Priimk Viešpatie Tavo žmonių maldavimus ir suteik, idant tos aukos, kurias tau sudedame laike Viešpaties Kristaus Atsikėlimo, mums primintų, kad ir mes turime atsikelti iš numirusių, jei norim susivienyti su tavimi dangaus Karalystėje. Per mūsų Viešpatį...

PREFACIJA...

Šios dienos mišiose nesikalba Dievo Avinėli, komunijos maldos, nei po komunijos ,tik prieš komuniją kalba tris maldeles.

CH.: — —Alleluja, Alleluja, Alleluja.

Garbinkite Viešpatį visos tautos, garbinkite Jį visi žmonės. Nes sutvirtino mums savo gailestingumą; O Viešpaties tiesa tveria per amžius.

Garbė Tėvui ir Sūnui ir Šventajai Dvasiai; kaip buvo pradžioje ,ir dabar ir visados ir per amžių amžius. Amen.

CH.: — Alleluja, Alleluja, Alleluja.

KUN.: — Praėjus subatai...

CH.: — Švintant pirmai dienai Subatai praėjus, atėjo Marija Magdalena ir kita Marija pamatytų grabo. Alleluja.

KUN.: — Augština mano siela Viešpatį.

CH.: — Ir pradžiugo mano dvasia, Dievuje, mano Išganytojuje. Jog atsižvelgė į savo tarnaitės žemumą, nes šitai nuo šiol palaiminta mane vadins visos giminės.

Nes padarė man didžių daiktų, kursai galingas yra ir šventas Jo vardas. Ir jo gailestingumas nuo giminės Jo bijantiesiems. Padarė galybę savo petimi; išblaškė savo širdyje išdidusius.

Nustūmē galiūnus nuo sosto, o išaugštino nuolankiuosius.

Alkstančius pripildē gērybēmis, o tortuolius tuščius paleido.

Priēmē Izraelių savo tarną, atsiminęs savo pasigailējimą.

Kaip buvo pasakęs mūsų tēvams Abraomui ir Jo giminei per amžius.

Garbē Dievui Tēvui...

Kunigas smilko altorių kaip visuomet.

KUNIGAS: — Subatai praējus...

Paskiau atsigręžęs į žmones sako:

Viešpats su jumis.

CH. :— Ir su tavo dvasia.

MELSKIMES.

Įpilk Viešpatie į mus Tavo meilēs, idant tie, kuriuos Velykiniais Sakramentais pasotinai, vienybēje ir taikoje, per tavo gailestingumą pasiliktų Kristuje Jezuje, mūsų Viešpatyje. Per mūsų Viešpatį...

CH.: — Amen.

KUN. — Viešpats su jumis.

CH. — Ir su tavo dvasia.

KUN.: — Jau Auka pabaigta. Alleluja, Alleluja.

CH.: — Ačiu Dievui. Alleluja, Alleluja.

Čia kunigas žegnoja žmones laimindamas kaip visuomet.

ŠVENTŲ MIŠIŲ LAIKYMO TVARKA.

Kunigas apsirengęs zokristijoje mišių drabužiais, eina prie altoriaus laikyti Šv. Mišių. Priējęs, klaupia ties viduriu ant pirmojo laipto ir toliau žengia prie pat altoriaus.. Padējęs kieliką ant korporalo eina prie knygos ją atvertęs grįžta atgal prie pat pirmo laipsnio ir priklaupęs žegnoja save kryžiaus ženklu tardamas žodžius.

Vardan Tēvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios.

Ir sudējęs rankas kalba:

Prieisiu prie Dievo altoriaus.

TARN.: — Prie Dievo, kurs linksmina mano sie-

Toliau paeiliui su tarnais kalba psalmę 42, 1—5.

Teisk mane, Dieve, ir ištirk mano kaltę; nuo nedoros giminēs ir nelabo žmogaus gelbēk mane.

TARN.: — Nes Tu esi Dievas, mano teisybē; kodel mane apleidai ir kodel nuliūdęs vaikščioju savo priešo engiamas?

KUN.: — Atsiųsk Tavo šviesą ir tiesą; jos mane nuves prie šventojo kalno ir į Tavo būstą.

TARN.: — Ir prieisiu prie Dievo altoriaus, prie Dievo, kurs linksmina mano sielą.

KUN.: — Giedosiu Tavo garbei, Dieve, mano Dieve! Kogi liūdna esi, mano siela ir kogi nerimsti?

TARN.: — Tūrēk viltį Dievuje, nes dar giedosiu ir garbinsiu Jį, mano Dievą ir Išganytoją.

KUN.: — Garbē Tēvui ir Sūnui ir Šventąjai Dvasiai.

TARN.: — Kaipo buvo pradžioje ir dabar ir visados ir per amžių amžius. Amen.

KUN.: — Prieisiu prie Dievo altoriaus.

TARN.: — Prie Dievo, kurs linksmina mano sielą.

KUN.: — Pagalba mūsu varde Viešpaties.

TARN. — Kuris padarē dangų ir žemę.

Ją užbaigęs kalba toliau sudētomis rankomis ir žemai nusilenkęs:

Prisipažįstu visagaliam Dievui, Šventoje Trejybēje vienam, kuris pripildo visą šalį ir žino mano širdies slēpinus, kad Jam tankiai nusidējau mintimi, kalba ir darbu ir Jo šventą rūstybę ant saves užtraukiau. Mano kaltē, mano kaltē, mano didžiausioji kaltē.

(Tris-syk užgauna krutinę).

Todel viešai gailiuosi, kad taip sunkiai Dievui, mano maloniausiam Tēvui nusidējau; prižadu pasitaisyti ir pasišvęsti, idant būčiau vertas Jam ištkimal iki mirties tarnauti. Mano graudumo ir išpažinties liudininkais tebūna: Švenčiausioji Motina Marija, palaimintos dvasios šventieji Apaštalai, visi šv., broliai ir seserys susirinkusieji šioje bažnyčioje, — melskite už mane Viešpatį Dievą mūsų.

TARN.: — Tegul pasigailēs taves visagalis Dievas ir atleidęs tavo kaltes nuves tave į amžinąjį gyvenimą.

KUN.: — Amen.

TARN.: — Prisipažįstu visagaliam Dievui Šventoje Trejybēje vieńam, švenčiausiai Motinai Marijai, visiems šventiemsiems ir Tau mano dvasios tēve, nes nusidējau: mintimi, kalba ir darbu. Mano kaltē, mano kaltē, mano didžiausioji kaltē, (tris syk užgauna krūtinę). **Todel meldžiu švenčiausiąją Paną Mariją, visus šventuosius ir Tave mano dvasios Tēve, melsti už mane Viešpatį Dievą mūsų.**

KUN.: — Tegul pasigailēs jūsų visagalis Dievas, ir atleidęs jūsų kaltes nuves jus į amžinąjį gyvenimą.

TARN.: —Amen.

KUN.: — Dovanojimą, išrišimą, atleidimą nuodēmių ir visų kalčių jūsų tesuteiks jums Visagalis Amžinasis Viešpats Jezus Kristus.

TARN.: —Amen.

KUN.: — Dieve, Tu pasigailėjęs atgaivinsi mus.

TARN. — Tavo gi žmonės džiaugsis Tavyje.

KUN.: — Parodyk mums, Viešpatie, meilę Tavo.

Tarn. — Ir išganymą Tavo suteik mums.

KUN.: — Viešpatie, išklausyk mūsų maldą.

Tarn. — O balsas mūsų tegul pas Tave ateina.

Bet mišiose mirusiųjų ir nuo penktos savaitės gavėnios iki didžiojo šeštadienio nesikalba **Garbė Būk....** ir psalmė **Teisk mane...** Užbaigęs kalbėti **Prisipažįstu... ir kitus punktus** ištiesdamas ir jungdamas rankas taria: **Melskimes.**

Ir eina prie altoriaus kalbėdamas:

Meldžiame tave Viešpatie, atitolinti nuo mūs prasikaltimus mūsų, kad mes galėtume prieiti prie šventųjų Šventovės su švariomis mintimis. Per Kristų mūsų Viešpatį.... Ir vėliau sujungęs rankas ir ant altoriaus padėjęs ir nusilenkęs kalba: **Meldžiame tave Viešpatie per nuopelnus tavo šventųjų** (Bučiuoja altorių) **ir visų šventųjų, dovanoti visus prasikaltimus mano. Amen.**

Iškilmingose mišiose yra smilkoma altorius prieš kalbant **Įžangą....**

Kuomet deda smilkyklon smilkylą laimina ir taria:**Tegu tave laimina tas, kurio garbėje degsi. Amen.**

Ir paėmęs nuo dijakono smilkytuvą apsmilko altorių be jokių maldų ir vėliau atidavęs jį dijakonui, eina prie knygos, žegnoja save kryžiaus ženklu ir pradeda **Įžangą...** Ją pabaigęs eina vidurin altoriaus ir kalba paeiliui su tarnais:

Viešpatie pasigailėk.

TARN.: — Viešpatie pasigailėk.

KUN.: — Viešpatie, pasigailėk.

TARN.: — Kristau pasigailėk.

KUN.: — Kristau, pasigailėk.

TARN.: — Kristau, pasigailėk.

KUN.: — Viešpatie, pasigailėk.

TARN.: — Viešpatie, pasigailėk.

KUN.: — Viešpatie, pasigailėk.

Vėliau viduryje altoriaus ištiesdamas ir jungdamas rankas Gieda: (jei reikia giedoti): **Garbė Aukštybėse Dievui....**

Ir pabaigoje tariant žodžius: **Su šventaja dvasia,** žegnoja save kryžiaus ženklu. Toliau bučiuoja altorių ir atsigręžęs į žmones gieda:

Viešpats su jumis.

CHORAS atsako: **Ir su dvasia tavo.**

Toliau seka maldelės, jas atgiedojęs gieda toliau **Lekciją... Skaito Gradualą.** Ir toliau jei yra mišios iškilmingai laikomos, dijakonas deda knygą ant vidurio altoriaus (Evangelijų Knygą) ir celebrancas ją apsmilko kaip ir pirmiau laimindamas smilkylą ir toliau atsiklaupęs dijakonas kalba: **Visagalis ir amžinasis Dieve, nugrynink mano širdį ir mano lūpas, kaip ugnies akmenėliu nugryninai lūpas pranašo Izajijaus, taip ir mane savo maloniu gailestingumu teikis nugryninti, kad vertai galėčiau skelbti tavo šventąją Evangeliją. Per Kristų Mūsų Viešpatį. Amen.**

Vėliau ima dijakonas knygą nuo altoriaus ir vėl priklaupęs prašo palaiminimo nuo kunigo sakydamas.

Palaimink Viešpatie.

Kunigas kalbėdamas laimina:

Tebūna Viešpats tavo širdyje ir lūpose, kad vertai ir tinkamai skelbtum Jo šventąją Evangeliją:...

Vardan Tėvo ✠ Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Amen.

Paėmęs dijakonas knygą eina į tam tikrą Evangelijos skaitymo vietą ir gieda: **Viešpats su jumis.**

CHORAS atsako: — **Ir su tavo dvasia.**

Toliau tardamas: — Eina Šv. Evangelijos žodžiai pagal....

Dešinės rankos nykščiu daro kryžiuką, pirmiau ant knygos ir vėliau ant kaktos, lūpų ir krutinės savo, apsmilko knygą, ir sudėjęs rankas gieda Evangeliją. Užbaigus, neša subdijakonas knygą kunigui, kuris ją pabučiuoja (Evangeliją) sakydamas: **Per šios Evangelijos žodžius, teatsileidžia mūs nusidėjimai. Amen.** Jei kunigas vienas laiko Šv. mišias, tai pernešus knygą į kitą pusę altoriaus, kunigas eina vidurin ir kalba maldelę: **Nugrynink ir Teikis Viešpatie palaiminti...** Jas atkalbėjęs eina prie knygos ir gieda: **Viešpats su jumis...**

Choras. Ir su tavo Dvasia.

Taip daro kaip aukščiau nurodyta ir pabaigus giedoti, kunigas bučiuoja Evangeliją ir taria: Kaip **ir pirmiau...**

Toliau eina ties viduriu altoriaus ir gieda, jei reikia giedoti:

Tikiu į Vieną Dievą... Žodžiuose Ir priėmęs kūną... klaupia. Ir kalbėdamas **ateisiančio amžiaus gyvenimo** žegnojasi.

Po atkalbėjimui atsigręžęs į žmones gieda: **Viešpats su jumis.**

CHORAS. — Ir su tavo dvasia.

Vėliau gieda **Melskimes** ir atkalbėjęs **Atnašavimą** nudengdinėja kieliką, jei asistuoja dijakonas tai jis paduoda pateną su Hostija kunigui. Ir vėliau darydamas kryžiaus ženklą su patena ir hostija, padeda pateną po korporalu, o hostiją ant korporalo (jei yra

dijakonas tai jis įpila vyno į kieliką ir subdijakonas vandens) bet jei mišios paprastos, tai abu pila pats kunigas. Pildamas vandenį į vyną žegnoja ir kalba **Dieve kuris žmogaus esybę sutvērei...** Gēdulingose mišiose nelaimina vandens. Toliau ima kieliką ir kalba: **Aukojame Tau Viešpatie...**

Ir padaręs kryžiaus ženklą su kieliku, pastato jį ant korporalo, uždengia palla ir sudējęs rankas kalba: **Su nusižeminimo jausmu...** Ištiesdamas rankas į viršų ir jas sudēdamas kalba: **Ateik Pašventintojau...** Po šo prausia rankas...

Gēdulingose mišiose apleidžiama **Garbē būk...** ir kančios savaitēje taipgi. Toliau atējęs prie vidurio altoriaus, nusilenkęs ir rankas sudējęs virš altoriaus kalba: **Priimk šventoji Trejybe...** Po to bučiuoja altorių, atsigręžia į žmones ir kalba: **Melskitēs broliai ir seserys, idant mano ir Jūsų auka būtų maloni Visagaliam Dievui Tēvui.**

TARN.: — Tegul priima Viešpats tą auką iš tavo rankų savo vardo garbei ir šlovei ir savo šventosios bažnyčios naudai.

Ministrantams atsakius Kun. taria patyliai: **Amen.**

Toliau ištiestomis rankomis kalba tylią maldą, tyliai pradēdamas be Melskimes. Po šių maldų eina toliau **Prefacija.**

Čia kunigas padējęs rankas ant altoriaus kalba, arba gieda:

KUN.: — Per visus amžių amžius.

CHOR.: — Amen.

KUN. — Viešpats su jumis.

CHOR.: — Ir su tavo dvasia.

KUN.: — Augštyn širdis.

CHOR.: — Turim pakeltas į Viešpatį.

Kada sako **augštyn širdis,** pakelia rankas augštyn; Toliau tardamas **Dēkas darykime mūsų Viešpačiui Dievui.**

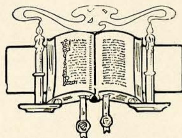
Sudeda rankas ir galvą truputį palenkia.

CHOR.: — Verta ir teisinga pareiga.

Toliau gieda prefaciją ištiestomis rankomis, kurią baigus vēl jungia rankas ir sako pasilenkęs:

Šventas, Šventas, Šventas....

Ir kaip taria: **Palaimintas kurs ateina...** žegnojasi.

Prefacijos Skaitymui.

VIEŠPATIES GIMIMO ŠVENTĒJE.

Kun.: — Per visus amžių amžius.
Chor.: — Amen.
Kun.: — Viešpats su jumis.
Chor.: — Ir su Tavo Dvasia.
Kun.: — Augštym širdis.
Chor.: — Turim pakeltas į Viešpatį.
Kun.: — Dēkas darykime mūsų Viešpačiui Dievui.
Chor.: — Verta ir teisinga pareiga.
Kun.: — Tikrai verta teisinga, lygiai ir išganinga pareiga, idant mes Tau visuomet ir visur dēkas darytume, šventasis Viešpatie, visagalis Tēve, amžinasis Dieve.

Tugi siųsdamas į žemę Jezų Kristų, apreiškei žmogui savo gērybę ir begalinę meilę.

Tu mus paraiginai kad sekdami Jo pēdomis nuo Betlējos iki pat kalvarijos kalno, užsitarnautume amžiną gyvenimą. Todēlei šiandien pakelkime šlovēs ir garbēs balsą ir sujungkime jį su nemirtingųjų dvasių giesmēmis, be paliovos šaukdami.

DIDIJĮ ŠEŠTADIENĮ IR KASDIEN IKI ŠEŠTINIŲ OKTAVOS.

Tikrai verta, teisinga, lygiai ir išganinga pareiga,

Idant mes Tau visuomet ir visur dēkas darytume,

Šventasis Viešpatie, visagalis Tēve, amžinasis Dieve,

Tave augštintume kiekviename laike bet ypatingai Tavo Sūnaus Jezaus Kristaus,

Mūsų Viešpaties Atsikēlimo (Dangužengimo) dienoje.

Jis kaipo skaisčiausia auka mirē ant kryžiaus medžio, kad mus savo mirtimi su Tavim suvienytų.

Jis kēlēsi iš numirusių kad paskatintų mus dvasioje atgimti;

Jis įžengē į dangų, kad parodytų mums mūsų galutinį tikslą :

Tave Tēve, gyvybēs ir amžinosios laimēs šaltinį.

Priimk gi šią Tiesos, Kentējimo, meilēs, pergalēs ir iškilmēs dieną,

Ir mūsų nuolankią garbēs ir padēkos giesmę; kurią jungiame su angelų, arkangelų, serapinų ir visų skaisčiausiųjų dvasių balsais, be paliovos giedodami.

SEKMINĒSE IR OKTAVOJE.

Tikrai verta, teisinga, lygiai ir išganinga pareiga,

Idant mes Tau visuomet ir visur dēkas darytume,

Šventasis Viešpatie, visagalis Tēve, amžinasis Dieve.

Kursai norēdamas atgimdyti šventos meilēs ugnimi, gyvu tikējimu ir kankinių krauju,

Siuntei mums šventąją Dvasią su septyniomis dovanomis, kad žmogų valdytų, pašvęstų ir išganytų.

Kurs trokšti, kad veiktume bendrai su Šventosios Dvasios malone, semtume galybę, iš Jos visur gyvanimo.

Priimk šiandien mūsų dēkas ir augštinimą, ir leisk sujungti mūsų balsus su angelų ir arkangelų, kerubinų ir serapinų giesmēmis ir be paliovos kartosime.

VISUOSE SEKMADIENIUOSE NEPASITAIKANT IŠKILMINGAI ŠVENTEI.

Tikrai verta teisinga, lygiai ir išganinga pareiga, idant mes Tau visuomet ir visur dēkas darytume,

Šventasis Viešpatie, visagalis Tēve, amžinasis Dieve.

Kursai su Vienatiniu Tavo Sūnumi ir su šventaja Dvasia, vienas esi Dievas, vienas Viešpats, ne asmens vienybe, bet savo švenčiausia esybe.

Ta esybē galēs išminties ir meilēs šaltinį, tos Trejybēs Tavo ypatybių, kuriomis įkuri valdai ir išganai, šiandieną mes garbinam širdies gilumoje.

Te su mumis pakelia garbēs balsą dangus su angelais, arkangelais ir serapinais.

Tegu skamba kilni giesmē žemēs erdvēse, ir te reiškia Tau garbę visas pasaulis, nustebęs nuolankiai kartoja.

BROLIŠKOS MEILĒS IR DIEVO KŪNO ŠVENTĒJE.

Tikrai verta, teisinga lygiai ir išganinga pareiga, idant mes Tau visuomet ir visur dēkas darytume,

Šventasis Viešpatie, visagalis Tēve, amžinasis Dieve.

Kurs rodydamas savo begalinę meilę, siuntei į žemę Jezų Kristų, žmonių giminēs Gelbētoją ir Mokytoją.

Jis žmogaus pavidalu tapęs, savo šventu gyvenimu, darbu, vargu ir kruvina kryžiaus mirtimi, mus išmokē, kaip turime mylēti brolius ir visą žmoniją, duodami Dievui įmokesnį savo sielą.

Mes sekdami Jezaus gyvenimo pavyzdžiu, augštinkime Dievo Vardą, jungdamiesi su skaisčiųjų dvasių balsais be paliovos kartodami.

ŠVENČIAUSIOS MARIJOS ŠVENTĒJE.

Kun.: — Per visus amžių amžius.
Chor.: — Amen.
Kun.: — Viešpats su jumis.
Chor.: — Ir su Tavo Dvasia.
Kun.: — Augštyn širdis.
Chor.: — Turim pakeltas į Viešpatį.
Kun.: — Dēkas darykime mūsų Viešpačiui Dievui.
Chor.: — Verta ir teisinga pareiga.
Kun.: — Tikrai verta, teisinga, lygiai ir išganinga pareiga, idant mes Tau visuomet ir visur dēkas darytume,

Šventasis Viešpatie, visagalis Tēve, amžinasis Dieve.

Ir per palaimintosios Mergelēs Marijos gerbimą, Tave laimintume, šlovintume ir garbintume.

Nes Tu praamžis Tēve išrinkai tą tyriausią Mergaitę, savo nuolankią ir šventą tarnaitę, idant būtų Jezaus, žmonių giminēs Gelbētojo Motina ir tuo taptų tarpininke Dievo ir žmogaus, nusidējēlio ir teisaus Teisējo ir Pasigailējimo Tēvo.

Todēlei priimkie garbę, šlovę ir neišgiriamas dēkas ir suteik, kad čia sekdami gyvenimu švenčiausios Motinos, galētume Tave augštinti su angelais ir arkangelais, kerubinais ir serapinais be paliovos giedodami.

TAUTOS ŠVENTĒSE.

Tikrai verta, teisinga, lygiai išganinga pareiga, idant mes Tau visuomet ir visur dēkas darytume,

Šventasis Viešpatie, visagalis Tēve, amžinasis Dieve.

Kurs savo begaline išmintimi laiko eigoje, išrinkai atskirą mūsų lietuvių tautą ir skyrei jai gražų tikslą būti tikybos rēmēja, krikščionių didvyriškumo pavydžiu, ir visų persekiojamųjų tautų globēja, būk mūsų šiandien garbinamas.

Teskamba Tavo garbe dangus, žemē ir nesuskaitomas žvaigždžių daugumas, visos tyriausios dvasios apaštalai, kentētojai ir sekējai, ir visi tie, kurie del tiesos ir Lietuvos kentējo ir mirē.

Tegu Tave augština visas žmogaus minties nepasiekiamas pasaulis, tegu Tave laiko Viešpačiu, Įkūrēju, gyvybēs ir laimēs šaltiniu, kiekviena esybē visatoje.

Tegu skamba garbēs giesme mūsų kantri tauta, kuriai Tu Dieve vadovavai pasaulio sukuriuose.

Duodavai jai dvasios vadovų didžių kunigaikščių ir šventų kunigų; duodavai pergalių dienas ir leisdavai kruvinus pralaimējimus, keldavai į gelmes abejonių ir nusiminimo, auklējai kaip mylimą vaiką ir baudei kaip palaidūną sūnų,

kad jai leidus atsistoti, atgimti ir galutinai būti garbinga; pažinti Tave, Tiesą, Meilę, Šviesą ir Teisybę, idant kartu su Tavimi amžinai susijungusi galėtų su išrinktaisiais kartoti, nenustojančią giesmę.

PRASTOSE VISŲ METŲ DIENOSE.

Tikrai yra verta teisinga lygiai ir išganinga pareiga, idant mes Tau visuomet ir visur dėkas darytume, šventasis Viešpatie, Visagalis Tėve, ir didis Dieve. Nes Tavo galybe gavome gyvybę, Tavo meile ir apveizda mintame ir keliaujame lig laikinės kelionės takais, Tavo švento noro lenkiami siekti galutino tikslo, amžinosios laimės.

Taigi šiandien ir visuomet, kiekvieną gyvenimo valandą teskamba garbės giesmė, kurią su angelais ir arkangelais be paliovos kartojame.

MIRUSIŲJŲ MIŠIOSE.

Tikrai yra verta teisinga lygiai ir išganinga pareiga, idant mes tau visuomet ir visur dėkas darytume; šventasis Viešpatie, Visagalis Tėve, amžinasis Dieve, per Kristų mūsų Viešpatį.

Kuriame viltį palaiminto prisikėlimo mums esi suteikęs, kad kurie miršta tikrais tavo išpažinėjais ,juosius paguostų būsiančiojo nemirtingumo prižadėjimas. Nes tavo Viešpaties ištikimiesiems gyvenimas nesibaigia, tik mainosi; ir pasiliuosavusiems nuo šių žemiškų vargų, amžinasis danguje gyvenimas suteikiama.

Todėlei šiandien sujungkime savo balsus su angelais ir arkangelais, su tronais ir Viešpatystėmis; ir su visomis dangiškomis dvasiomis be paliovos kartokime.

ŠV. MIŠIŲ KANONAS.

(Kunigas pakelia į kryžių akis ir rankas, paskui jas sudėjęs ir žemai nusilenkęs kalba):

Tave tat gailestingiausis Tėve, per Jezų Kristų, Tavo Sūnų, mūsų Viešpatį, kuožemiausiai maldaujame ir meldžiame

(bučiuoja aukurą)

idant priimtum ir palaimintum tas † dovanas, tas † duokles ir tas † šventas nekaltas aukas

(išskečia rankas)

kurias Tau atnašaujame pirmiausiai už Tavo visuotiną Apaštalų Bažnyčią, kad ją teiktumeis ginti ir vesti visame žemės skritulyje drauge su jos kunigais ir visais tikro tikėjimo išpažinėjais.

GYVŲJŲ PAMINĖJIMAS

Atsimink Viešpatie Savo tarnus ir tarnaites N. ir N.

(Sudeda rankas ir tyliai meldžiasi, paskiau tęsdamas maldą kalba):

ir visus čionai esančius, kurių tikėjimas ir dievotumas Tau yra žinomi, už kuriuos Tau aukojame, arba kurie Tau aukoja šią garbės auką patys už save ir už visus savuosius, savo sielos atvadavimui, su viltimi įgyti sau išganymą ir išgelbėjimą, čionai sudeda savo apžadus, Tau gyvam amžinam ir teisingam Dievui.

TOLIAU BEVEIKIANT.

Dalyvaudami ir gerbdami atmintį, pirmiausiai visuomet garbingos Mergelės Marijos, Motinos mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus, taipgi palaimintųjų Apaštalų Kentėtojų ir Išpažinėjų: Petro, Povilo, Jokūbo, Jono Andriaus, Tomo, Mato, Pilypo, Simono, Tado ir Baltromiejaus, Klemenso, Chrizogono, Augustino, Benedikto, Pranciškaus ir tų nesuskaitomų daugybių šventųjų vyrų ir moterų visų tautų, o ypatingai mūsų tautos kurie Tavo vardo garbei ir priartinimui Tavo Viešpatystės šiame pasaulyje gyveno, triūsė, kentėjo ir mirė. O kad tų garbės vertų esybių paminėjimas paskatintų mus sekti jųjų didvyriškas dorybes, ir per tai mus padarytų vertesniais Tavo malonės ir meilės.

(sudeda rankas)

Per tąjį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

(Kunigas laikydamas rankas virš ostijos ir taurės kalba):

Taigi šitą mūsų ir visos Tavo šeimynėlės tarnybos auką, meldžiame tave Viešpatie, teikis permaldautas priimti, ir teikis mūsų gyvenimo dienoms savo ramybę suteikti, bei mus nuo dvasinės pražūties išgelbėti ir skaičiuje Tavo išrinktųjų paskaityti. Per Kristų mūsų Viešpatį. Amen.

Šitą tat auką, tu Dieve,

(laimina auką)

teikis palaiminti†, priimti † patvir † tinti ir laikyti sau priimtina, idant ji mums taptų Kūnu † ir Krauju †meliausiojo Tavo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus.

Kuris dieną pirm Savo kančių, norėdamas parodyti Savo mokytiniams, o per juos ir visiems, kurie tikės į Jį, begalinę meilę ir norėdamas tos meilės ugnimi uždegti visų savo sekėjų širdis ir juos patraukti prie Saves, juos pašventinti, padaryti laimingais ir išganyti, įsteigė tuos slaptinguosius veiksmus, kuriuose dvasia ir kūnu, savo tikriausia esybe išnaujo lankosi žmonijos sūnų tarpe. Anuo tai visai žmonių giminei svarbiuoju metu, mūsų Išganytojas paėmė duoną į Savo šventas ir garbingas rankas.

(pakelia akis į kryžių)

ir pakėlęs akis į dangų į Tave Dievą, Savo Visagalį Tėvą, Tau dėkodamas

(žegnoja ostiją),

laimino †, laužė ir dalijo savo mokytiniams, ir tarė: Imkite ir valgykite iš to visi: Nes

(nusilenkęs virš ostijos)

TAI YRA MANO KŪNAS.

(Čia kunigas pakelia ostiją, atidavęs ostijai garbę, atidengia taurę ir kalba):

Panašiu būdu, esant po vakarienės, imdamas ir tą visų skaisčiausią taurę į Savo šventas ir garbingas rankas, išnaujo Tau dėkodamas, lai†mino ir davė savo mokytiniams, sakydamas: Imkite ir gerkite iš jos visi: Nes

(Virš taurės aiškiai, išlėto ir su pagarba kalba sekančius žodžius):

TAI YRA TAURĖ MANO KRAUJO, NAUJOSIOS IR AMŽINOSIOS SANDAROS, KURIS UŽ JUMIS IR UŽ DAUGY-

BES BUS PRALIETAS NUODĖMIŲ ATLEIDIMUI.

(Po šio)

Kiek kartų darysite, vis tai darykite mano atsiminimui.

(Po tų žodžių, kunigas pagarbina taurę, parodo ją žmonėms, o paskui kalba):

Delto atsimindami mes Viešpatie, Tavo tarnai, o taip pat ir Tavo šventoji tauta, tą patį Kristų, Tavo Sūnų, mūsų Viešpatį, taip dėlei Jojo palaimintosios kančios, taip dėlei iš numirusių atsikėlimą, taip pat ir garbingą Jo į dangų įžengimą, aukojame Tavo Dieviškajai Visagalybei iš Tavo dovanų gausumo.

(tris sykius žēgnoja ostiją ir taurę)

Šią auką † tyrią, auką † šventą, auką † nekaltą,

(dar sykį žegnoja ostiją ir sykį taurę)

Šventą † Duoną amžinojo gyvenimo ir taurę † amžinojo išganymo.

Į šitas aukas teikis malonu ir lnksmu veidu pažvelgti ir jas priimti, kaip teikeis maloniai priimti dovanas savo teisaus tarno Abliaus ir auką mūsų pratēvio Abraomo ir tą, kurią Tau aukojo augščiausis Tavo kunigas Melkizedekas, šventą auką, nesuteptą ostiją.

(Žemai pasilenkęs virš aukuro:)

Nuolankiai meldžiame, Tave Visagalis Dieve, įsakyk, idant ši auka būtų nunešta rankomis Tavo šventojo angelo, į Tavo augščiausiąjį aukurą, akyvaizdon Tavo Dieviškosios Visagalybēs,

(bučiuoja aukurą)

idant visi, kurie imame iš to aukuro švenčiausiąjį Tavo Sūnaus Kūną † ir Kraują †, būtumēm pripildyti visokios palaimos ir malonēs. Per Kristų mūsų Viešpatį. Amen.

MIRUSIŲJŲ PAMINĒJIMAS.

Atsimink taippat Viešpatie, Savo tarnus ir tarnaites, N. N., kurie ējo pirm mūsų tikējimo ženklą nešini ir dabar ilsisi ramybēje.

(Kunigas sudeda rankas ir valandēlę tyliai meldžiasi):

Toms vēlēms, Viešpatie, ir visoms Kristuje besiilsiančioms, teikis duoti atvangos, pavēsio, šviesos ir ramybēs vietą, Tave meldžiame. Per tą patį Kristų mūsų Viešpatį. Amen.

(Dešine ranka mušasi į krūtinę, o paskiau kalba garsesniu balsu):

Ir mums taipgi nusdējēliams Tavo Tarnams, besivylintiems Tavo pasigailēji-

mo didybe, teikis duoti bent dalelę laimės, bendravimą su Tavo šventaisiais Apaštalais ir Kentėtojais: Jonu, Steponu, Motiejumi, Barnabu, Ignu, Aleksandru, Marcelinu, Petru, Pelicita, Perpetua, Agata, Lucija, Agne, Cecilija, Anastazija, su tais visais šventaisiais, kurie praliejo kraują del Tavo vardo, o teisybei ir pasigailėjimui visuomet turėjo atviras savo širdis ir gyvendami Dieviškojo Mokytojo pavyzdžiu, užsipelnė sau lamę amžinybėje. Paskaityk mus Viešpatie į jų draugiją, ne tiek dėlei mūsų nuopelnų, bet kadangi esi atleidimo davėjas. Per Kristų mūsų Viešpatį.

Per kurį, Viešpatie, tas dovanas visuomet sutveri, pašven † tini, atgai † vini, palai † mini, ir mums suteiki.

(Atidengia taurę ir žegnoja ją ostija kalbėdamas):

Per Jį † ir su Juo † ir Jame †, yra Tau

(Žegnoja tarpe taurės ir krūtinės)

Dievui Tėvui † visagaliam, Šventosios Dvasios Vienybėje †, visokia garbė ir šlovė.

(Kalbėdamas pastaruosius žodžius pakelia truputį taurę).

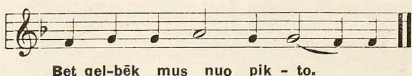

(Paskiau ima pateną ir kalba):

Išgelbėk mus, meldžiame Tave Viešpatie, nuo visokių nelaimių praėjusių, esamųjų ir būsimųjų, ir užtariant palaimintai ir garbingai Dievo Gimdytojai Marijai, su palaimintais Tavo Apaštalais Petru ir Povilu, taipogi Andriejumi ir su visais šventaisiais

(Žegnojasi patena ir ją bučiuoja)

teikis suteikti ramybę mūsų dienose, idant Tavo gailestingumo sušelpti, visuomet būtumėm liuosi nuo visokių nuodėmių ir apsaugoti nuo įvarių pavojų.

(Padeda ostiją ant patenos, nudengia taurę, laužo ostiją ir kalba):

Per tągi mūsų Viešpatį Jezų Kristų, Tavo Sūnų.

(Atlauždamas mažą dalelę iš kairės ostijos pusės, kalba):

Kuris su Tavimi gyvena ir viešpatauja Šventosios Dvasios vienybėje, Dievas.

(Laikydamas dalelę virš taurės kalba arba gieda):

(Įleidžia dalelę į taurę tyliai kalbėdamas):

Sujungimas ir pašventimas Kūno ir Kraujo mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus, lai mums priimantiems būna amžinajam gyvenimui. Amen.

(Uždengia taurę klaupia, mušasi į krūtinę ir kalba tris sykius):

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų.

(Prie trečio karto):

Suteik mums ramybę.

(Gėdulingose Mišiose):

Suteik jiems amžinąjį atilsį.

(Potam nusilenkęs kalba):

Viešpatie Jezau Kristau, kuris tarei savo Apaštalams: Ramybę palieku jums, savo ramybę duodu jums, neatsižvelgk į mano nuodėmes bet į tikėjimą Savosios Bažnyčios ir teikis sulig savo valios apdovanoti ją ramybe ir suvienyti. Kursai gyveni ir viešpatauji Dievas per amžių amžius. Amen.

(Iškilmingose mišiose kunigas duoda ramybės pabučiavimą, kalbėdamas):

Ramybė Tau.

Viešpatie Jezau Kristau, gyvojo Dievo Sūnau, kuris sulig Tēvo valios Šventajai Dvasiai veikiant įsikūnijai ir savo mirtimi atgavinai pasaulį, išgelbēk mane tuo švenčiausiu Savo Kūnu ir Krauju nuo visų mano nedorybių ir nuo visa pikta, ir teikis padaryti, idant visuomet vykdyčiau Tavo šventąją valią. Kursai gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

Priēmimas Tavo Kūno, Viešpatie, Jezau Kristau, kurį aš nevertas drįstu ragauti, lai nebūna man teimu ir pasmerkimu, bet tevirsta Tavo pasigailējimu bei apgynimu mano sielos ir mano kūno, geistinu vaistu.

Tas paslaptingas susijungimas su Tavimi, Jezau Kristau, mano mokytoju ir Išganytoju, te sužadina manyje gyvą tikējimą, karštą meilę, pagarbą bei augštinimą ir šventąjį ilgēsį, te paverčia mane į palankų ir uolų tarną pildymui visų Dieviškųjų siekių ant žemēs ir tesujungia mane pagalios visiškai su Tavimi o Kristau, Viešpatie ir Dieve amžinybēje. Padaryk tai, kursai gyveni ir viešpatauji su Dievu Tēvu Šventosios Dvasios vienybēje Dievas, per amžių amžius. Amen.

(Klaupia, ima ostiją ir kalba).

Paimsiu dangiškąją duoną ir šauksiuos Viešpaties vardo.

(Paskiau ima abi ostijos dali, jungia jas ir mušdamasis į krūtinę, kalba):

Viešpatie ne esu vertas idant įeitumei į mano vidų, bet tik tark žodį, ir pasveiks mano siela.

(Šį meldimą tris kartus atkartoja, o paskiaus su ostija darydamas kryžiaus ženklą, kalba):

Kūnas mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus, tesaugoja mano sielą amžinajam gyvenimui. Amen.

(Priēmęs ostiją valandēlę mąsto bei meldžiasi, paskui atidengia taurę, patena surenka trupinēlius ir kalba):

Kuom atsilyginsiu Viešpačiui už visas malones, kuriomis mane apdovanojo. Paimsiu išganymo taurę ir šauksiuos Viešpaties vardo. Garbindamas šauksiuos Viešpaties ir nuo mano neprietelių būsiu išgelbētas.

(Daro taure kryžiaus ženklą ir kalba):

Kraujas mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus, tesaugoja mano sielą amžinajam gyvenimui. Amen.

(Valandēlę pamąstęs ir padēkojęs, kalba):

Ką burna priēmēme, Viešpatie, te supranatme savo omene ir te ši laikinoji dovana būna mums amžinas vaistas.

(Paskui tarnas įpila į taurę truputį vyno, kurį kunigas išgeria, ir galop sudėjęs pirštus virš taurės, kalba):

Tavo Kūnas Viešpatie, kurį priėmiau ir Kraujas,kurį gėriau, teprilimpa prie mano vidurių ir padaryk, idant manyje neliktų nuodėmių dėmės, kurį Šventieji Sakramentai pastiprino. Kursai gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

(Aprėdęs taurę kunigas kalba komunijos maldelę, po to sako):

Viešpats su jumis,

(paskui tuojaus kalba atatinkamas maldas po komunijos, galop sako):

Viešpats su jumis,

(Ir):

Eikite auka pabaigta,

(Arba)

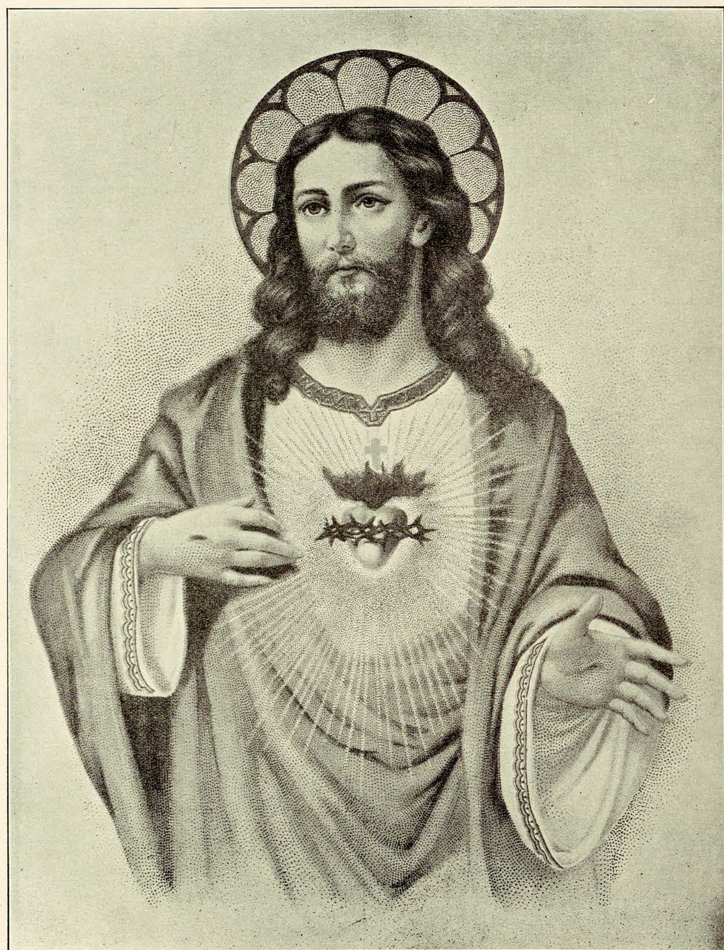
Laiminkime Viešpačiui

(Ant galo po):

Te patinka ir tt.,

(Laimina žmones ir atskaito paskutinę evangeliją).

VELYKŲ SEKMADIENIS.

ĮŽANGA.

Psl. 138, 18, 5—6.

Prisikėliau ir lig šiol tebesu su tavim, Alleluja; ir padėjai ant manes savo ranką, Alleluja. Tavo žinojimas man labai stebėtinas, alleluja, alleluja.

Psl. 138, 1—2.

Viešpatie, tu tyrinėji mane ir pažįsti mane. Ar aš sėdžiu, ar keliuos, tu tai žinai.

Garbė būk...

Prisikėliau...

MELSKIMES.

Dieve, kuris per prisikėlimą iš numirusių tavo Vienatinio Sūnaus, parodei mums galybę ant mirties, suteik meldžiame taves, idant ir mes iš numirimo dvasios prisikeltume ir su tavimi per amžius viešpatautume. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO Į KORINTIEČIUS. 5, 7—8.

BROLIAI, iškuopkite seną rauga, idant būtumet naujas įmaišymas, kaipo jūs ir esate nerauginti. Nes mūsų Velykinis avinėlis, Kristus yra paaukotas. Taigi, švęskime šventę ne su senu raugu, nei su piktumo ir nedorybės raugu, bet su neraugintu tikrybės ir tiesos mišiniu.

Gradualas. Psl. 117, 24 ir 1.

Tai diena, kurią Viešpats yra padaręs, džiaugkimės ir linksminkimės joje. Girkite Viešpatį, nes jis geras, nes jo pasigailėjimas amžinas. Alleluja, alleluja.

1 Kor. 5, 7.

Juk mūsų Velykinis avinėlis, Kristus, jau paaukotas.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MORKAUS. 16, 1—7.

Anuo metu, Marija Magdalena, Marija, Jokūbo Motina, ir Salomė nusipirko kvepalų, kad atėjusios pateptų Jezų. Ir labai anksti pirmoje savaitės dienoje jos atėjo prie kapo, užtekėjus jau saulei. Ir jos sakė viena kitai. Kas nuris mums akmenį nuo kapo angos? Bet pažvelgusios pamatė akmenį nuristą; buvo gi jis labai didelis. Įėjusios į kapą, jos pamatė jaunikaitį, sėdintį dešinėje pusėje, apvilktą baltu drabužiu, ir nusigando. Tasai joms tarė: Neišsigąskite; jūs ieškote Jezaus Nazarėno, kurs buvo prikaltas ant kryžiaus; jis atsikėlė jo nėra čionai; štai vieta, kame buvo jį paguldę. Bet eikite, pasakykite jo mokytiniams ir Petrui, kad jis eina pirm jūsų į Galileją; tenai matysite jį, kaip jis yra jums sakęs.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 75, 9—10.

Žemė sudrebėjo ir nutilo, kuomet Dievas kėlėsi teistų. Alleluja.

TYLI MALDA.

Priimk Viešpatie maldas su Velykine auka, kad mums patarnautų del mūsų sielos ir kūno išganymo. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

1 Kor. 5, 7—8.

Juk mūsų Velykinis avinėlis, Kristus, jau paaukotas. Alleluja. Taigi, švęskime šventes ne senu raugu, nė piktenybės ir nedorybės raugu, bet nerauginta tikrybės ir tiesos duona. Alleluja, alleluja, alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Suteik mums Viešpatie tavo meilės dvasią, idant Velykų sakramentais pastiprinti, sunaikintume ant visados savo kaltes ir visados sutiktume pildyti tavo šventąją valią. Per mūsų Viešpati...

MELSKIMES.

Priimk Viešpatie Tavo žmonių maldavimus ir suteik, idant tos aukos kurias tau sudedame laike Viešpaties Kristaus Atsikėlimo, mums primintų, kad ir mes turime atsikelti iš numirusių, jei norime susivienyti su tavimi dangaus karalystėje. Per tą patį mūsų Viešpatį...

MELSKIMES.

Įpilk Viešpatie į mus Tavo meilės, idant tie, kuriuos Paschaliniais Sakramentais pasotinai, vienybėje ir taikoje, per tavo gailestingumą pasiliktų Kristuje Jezuje, mūsų Viešpatyje. Per mūsų Viešpatį...

PIRMAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

ĮŽANGA.

1 Petr. 2, 2.

Kaip ką tik gimusieji kūdikiai dvasinio, neapgaulingo pieno trokškite. Alleluja, alleluja, alleluja.

Psl. 80, 2.

Džiaugkites Dievui, mūsų, padējējui, linksmai šūkaukite Jokūbo Dievui.

Garbē būk...

Kaip ką...

MELSKIMES.

Suteik meldžiame Visagalis Dieve, idant mes kurie apvaikščiojame Velykinę šventę, josios dvasią savo darbuose ir gyvenime užlaikytume. O jei kas iš Tavo avinyčios bandytų prasišalinti, teikis jį nuo kelio prapulties atkreipti prie doros ir šventumo, kad galētų pelnyti amžinąjį Tavo paskyrimą. Per Viešpatį mūsų....

LEKCIJA ŠV. JONO APAŠTALO PALAIMINTOJO RAŠTO. 1, 5, 4—10.

MYLIMIAUSIEJI! Nes visa, kas užgimē iš Dievo, pergali pasaulį; ir tai, kas pergali pasaulį, yra mūsų tikējimas. Kas yra pergalintis pasaulį, jei ne tas, kurs tiki, kad Jezus yra Dievo Sūnus? Tasai yra, kurs atējo per vandenį ir kraują, Jezus Kristus; ne vien vandenyje, bet vandenyje ir kraujuje. Ir Dvasia yra ,kuri liūdija, kad Kristus yra tiesa. Nes trys yra, kurie duoda liudijimą danguje; Tēvas, Žodis ir Šventoji Dvasia; ir tie trys yra vienas. Ir trys yra, kurie duoda liudimą ant žemēs; Dvasia ir vanduo, ir kraujas; ir tie trys yra vienas. Jei priimame žmonių liudijimą Dievo liudijimas yra didesnis; nes tai yra Dievo liudijimas, kurs yra didesnis, kad jis yra liudijęs apie savo Sūnų.

Kas tiki į Dievo Sūnų, turi savyje Dievo liudijimą. Kas netiki Sūnui, daro aną melagiu, nes netiki į liudijimą, kuriuo Dievas yra liudijęs apie savo Sūnų.

Gradualas. Mat. 28, 7.

Alleluja, alleluja. Dienoje iš numirusių prisikēlimo, sako Viešpats, aplankysiu jumis Galilejoje. Alleluja.

Jono 20, 26.

Po aštuonių dienų, esant uždarytoms durims, stojosi Kristus tarpe savo mokintinių ir tarē: Ramybē jums. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 20, 19—31.

Anuo metu, kada buvo vakaras tos dienos, kuri yra pirmoji savaitēje, ir durys, kame mokytiniai buvo susirinkę, buvo užrakintos iš baimēs Žydų, Jezus atējo, atsistojo viduryje ir jiems tarē: Ramybē teesie jums. Tai pasakęs ,jis parodē jiems rankas ir šoną. Mokytiniai, pamatę Viešpatį, džiaugēsi. O jis vēl jiems tarē: Ramybē teesie su jumis. Kaip Tēvas mane siuntē, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, jis kvēpē į juos ir jiems tarē: Imkite šventąją Dvasią. Kam nuodēmes atleisite, tiems jos yra atleistos, o kam sulaikysite, yra sulaikytos. Vieno gi iš dvylikos, Tomo, kurs vadinasi Dvynas, nebuvo draug su jais, kuomet Jezus buvo atējęs. Taigi, kiti mokytiniai jam sakē: Mes matēme Viešpatį. Bet jis jiems tarē: Jei nepamatysiu jo rankose vynių perdurimų ir neįdēsiu savo piršto į vynių vietą, ir neįdēsiu savo rankos į jo šoną, netikēsiu. Po aštuonių dienų jo mokytiniai vēl buvo viduje, ir Tomas draug su jais. Jezus atējo, užrakintoms esant durims, atsistojo viduryje ir tarē: Ramybē teesie jums. Po to tarē Tomui: Įdēk čia savo pirštą, matyk mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdēk į mano šoną, ir nebūk netikēlis, bet tikintis. Tomas atsakē ir jam tarē: Mano Viešpats ir mano Dievas. Jezus jam tarē: Kadangi matei mane, Tomai, įtikējai; palaiminti, kurie nematē ir tikējo. Jezus, tiesa, padarē savo mokytinių akyvaizdoje daug kitų stebuklų, kurie neparašyti šitoje knygoje. Tai gi parašyta, kad tikētumēte, jog Jezus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikēdami turētumēte jo vardan amžinąjį gyvenimą.

ATNAŠAVIMAS.

Mat. 28, 2, 5 ir 6.

Viešpaties Angelas nužengē iš dangaus ir tarē moterims: Kam ieškote, kēlēsi kaip buvo sakęs, alleluja.

TYLI MALDA.

Teikis priimti Viešpatie aukas linksminančios bažnyčios ir kuriai esi suteikęs tiek džiaugsmo, leisk jai amžinu vaisiumi naudotis. Per mūsų Viešpatį....

KOMUNIJA.

Jono 20, 27.

Ištiesk tavo ranką ir įdēk į mano šoną, Alleluja; ir nebūk netikintis, bet tikintis. Alleluja, alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Tave Viešpatie Dieve mūsų, idant švenčiausioji paslaptis įstatyta del atnaujinimo mūsų, liktų mums vaistu tiek šiame, tiek būsiančiame dvasios gyvenime; nes Tu esi Dieve amžinatvē ir mes kaipo Tavo rankų tvariniai, norime Tavo didenybę regēti per amžius. Per mūsų Viešpatį...

ANTRAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 32, 5—6.

Viešpaties malonumo pilna žemē. Alleluja. Viešpaties žodžiu dangus sustiprintas. Alleluja, alleluja.

Psl. 32, 1.

Džiaugkites, teisieji, Viešpatyje! Doriesiems pritinka šlovinti.

Garbē būk...

Viešpaties malonumo...

MELSKIMES.

Dieve, kuris per nuolankumą savo Sūnaus griūvantį pasaulį pakēliai, suteik meldžiame savo tikintiesiems neperstojančios linksmybēs, idant tie kuriuos nuo amžinos mirties paliuosavai, galētų džiaugtis amžinąja palaima. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ ŠVENTO PETRO APAŠTALO RAŠTO. 1, 2, 21—25.

MYLIMIAUSIEJI! Nes tam jūs ir pavadinti esate, kadangi ir Kristus kentējo už mus, jums palikdamas pavyzdį, kad sektumet jo pēdas. Jis nepadarē nusdējimo, ir vylius nēra rastas jo burnoje; Kuomet jam piktžodžiavo; jis nepiktžodžiavo; kuomet kentējo, negrasē, bet pasidavē tam, kurs teisē jį neteisiai; jis pats savo kūne nešē mūsų nuodēmes į medį, kad mes numirę nuodēmēms būtumem gyvi teisybei; jo randais jūs esate pagydyti. Nes jūs buvote kaip klaidžiojančios avys; bet dabar sugrįžote prie jūsų sielų Ganytojo ir Vyskūpo.

Gradualas. Luko 24, 35.

Alleluja, alleluja. Pažino mokiniai Viešpatį Jezų iš duonos laužimo. Alleluja.

Jono 10, 14.

Aš esu geras Ganytojas ir pažįstu mano avis ir manosios pažįsta mane. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO, 10, 11—16.

Anuo metu, Jezus tarē parisiejams: Aš esu gerasai ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bēga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bēga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savasias, ir manosios pažįstą mane, taip kaip pažįsta mane Tēvas ir aš pažįstu Tēvą. Todel aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidēs; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir taip bus viena avidē ir vienas ganytojas.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 62, 2 ir 5.

Dieve, mano Dieve, tau aš nubundu auštant; ir tavo vardan aš kelsiu augštyn savo rankas. Alleluja.

TYLI MALDA.

Suteik Viešpatie, tegul per tas aukas apturēsime palaiminimą Tavo ir įgysime vaisius paslapties, kurią apvaikščiojame. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Jono, 10, 14.

Aš esu geras Ganytojas alleluja, ir pažįstu avis mano ir manosios pažįsta mane, alleluja, alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Suteik mums meldžiame Tave Visagalis Dieve, kad galētume įgyti atgaivinančios Tavo malonēs ir dovanomis mielaširdystēs visados džiaugtumemēs. Per mūsų Viešpatį...

TREČIAS SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 65, 1—2.

Linksmai šūkaukite Viešpačiui, visa žeme, alleluja.

Giedokite psalmes jo vardui, alleluja. Tegul jo šlovē skamba garbingai, alleluja, alleluja, alleluja.

Psl. 65, 3.

Sakykite Dievui: Viešpatie, kaip gi baisūs tavo veikalai! Dēlei tavo galēs didumo tau viltavyliauja tavo neprieteliai.

Garbē būk...

Linksmai....

MELSKIMES.

Dieve, kurs klaidžiotojams rodai šviesą Tavo tiesos, kad ant josios kelio grįžti galētų, suteik idant visi krikščionys vengtų to, kas Tavo valiai priešinga ir išpildytų tai, kas jųjų išganymui reikalinga. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. PETRO APAŠTALO PALAIMINTOJO RAŠTO 2, 11—19.

MYLIMIAUSIEJI, aš maldauju jus, susilaikykite kaipo ateiviai ir keleiviai nuo kūniškų geidulių, kurie kovoja prieš sielą. Tebūnie jūsų pasielgimas tarp pagonių geras ,kad ir ten, kame jie neteisiai apkalbinēja jus, lyg piktadarius, pažintų jus iš gerų darbų ir garbintų Dievą aplankymo dieną. Taigi, pasiduokite kiekvienai žmonių tvarkai del Dievo; ar tai karaliui kaipo valdovui, ar tai vadams kaipo jo siųstiems atkeršyti piktadariams ir pagirti gerųjų. Nes ta yra Dievo valia, kad gera darydami priverstumēte nutilti neišmanančiųjų žmonių nežinojimą; kaip laisvieji, ne kaip tie, kurie daro iš laisvēs piktenybei dangalą, bet kaip Dievo tarnai. Visus gerbkite, mylēkite brolius, Dievo bijokite, gerbkite karalių. Jūs, vergai, būkite pasidavę visa baime valdovams ne tik geriems ir romiems, bet ir nepakenčiamiems. Nes tai yra malonē, jei kas del sažinēs Dievop pakelia vargus, kentēdamas neteisingai.

Gradualas. Psl. 110, 9.

Alleluja, alleluja. Viešpats, sunčia palaiminimą savo žmonēms, Alleluja.

Luko 24, 46.

Reikējo kad Kristus tai kentētų ir trečią dieną iš numirusių atsikeltų ir taip įeitų į Savo garbę alleluja.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO, 16, 16—22.

Anuo metu, Jezus tarē savo mokytiniams, dar valandēlē, ir jūs jau nebematysite manes; ir vēl valandēlē, ir matysite mane, nes eš einu pas Tēvą. Tuomet kaikurie iš jo mokytinių kalbējosi tarp savęs: Kas tai yra, ką jis mums sako: Dar valandēlē, ir nebamatysite manes; ir vēl valandēlē, ir matysite mane; ir: Aš einu pas Tēvą? Taigi, jie klausinējosi: Ką tai reiškia, ką jis sako: Valandēlē? Mes nežinome, apie ką jis kalba. Jezus suprato, kad jie norējo jį klausti, ir jiems tarē: Jūs klausinējate vienas kitą apie tai, kad aš jums pasakiau: Valandēlē, ir nebematysite manes, ir vēl valandēlē, ir matysite mane. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite, pasaulis gi džiaugsis. Jūs būsite nuliūdę, bet jūsų nuliūdimas pavirs džiaugsmu. Moteriškē gimdydama turi nuliūdimo, nes jos valanda atējo. Pagimdžius gi kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo del džiaugsmo, kad gimē pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliūdimo; bet aš vēl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 145, 2.

Girk, mano siela, Viešpatį; aš girsiu Viešpatį savo gyvenime, žaisiu savo Dievui, kolei būsiu. Alleluja.

TYLI MALDA.

Per tas paslaptis Viešpatie, suteik mums malonę, idant galētume apgalēti priešą mūsų sielos. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Jono 16, 16.

Dar valandēlē ir jau nebematysite manes, alleluja; ir vēl valandēlē ir matysite mane, nes aš einu pas Tēvą.

PO KOMUNIJOS.

Suteik meldžiame Tave Viešpatie, kad Sakramentai kuriuos priēmēme būtų mūsų sielos ir kūno vaistu, per kurį galētume pelnyti amžinąjį gyvenimą. Per mūsų Viešpatį...

KETVIRTAS PO VELYKŲ SEKMADIENIS.

ĮŽANGA.

Psl. 97, 1 ir 2.

Giedokite Viešpačiui naują giesmę. Alleluja; nes

jis yra padaręs stebūklų, alleluja; apreiškė savo teisybę tautų akyvaizdoje. Alleluja, alleluja, alleluja.

Psl. 97, 1.

Jam padējo jo dešinē ir jo šventas petys.

Garbē būk...

Giedokite....

MELSKIMES.

Visagalis Dieve, Kursai tik Tu patsai gali privesti žmonių valią, prie vienatinio tikslo; suteik, idant visa žmonija pamylētų tą, ką įsakei mums daryti, ir trokštų to, ką mums esi pažadējęs; tegu gyvenimo nerimose mūsų širdys atsigręžia ten, iš kur tikroji laimē paeina, pas Tave Tēve, Kursai su Savo sūnumi gyveni ir karaliauji šventosios Dvasios vienybēje Dievas. Per visus amžių amžius.

LEKCIJA IŠ LAIŠKO ŠVENTO JOKŪBO APAŠTALO 1, 17—21.

BROLIAI, kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobūla dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tēvo, pas kurį nēra nevienodumo, nē pasikeitimo šešēlio. Nes jis savo valia tiesos žodžiu pagimdē mus, kad mes būtumem lyg jo sutvērimų pirmonēs. Jūs, mano mylimiausieji broliai, tai žinote. Tebūnie kiekvienas žmogus greitas klausytis, neskubus gi kalbēti ir neveikus rūstintis. Nes žmogaus rustybē nedaro teisybēs. Todel atmesdami šalin visokį susitepimą ir piktybēs apstumą, romumu priimkime įdiegtąjį žodį, kurs gali išganyti jūsų sielas.

Gradualas. Psl. 117, 16.

Alleluja, alleluja. Viešpaties dešinē parodē savo galybę, Viešpaties dešinē išaugštino mane. Alleluja.

Rom. 6, 9.

Kristus atsikēlęs iš numirusių, jau nebemiršta; mirtis ant Jo daugiau nebeviešpatauja. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO 16, 5—14.

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams, aš tai jums nesakiau nuo pat pradžios, nes buvau su jumis. Dabar gi aš einu pas tą, kurs yra mane siuntęs, ir niekas neklausia manes, kur eini? Kadangi tačiau aš tai jums kalbējau, jūsų, širdis pasidarē pilna liūdnumo. Bet aš sakau jums tiesą: Jums geriau, kad aš einu. Nes, jei aš neeisiu, Ramintojas neateis pas jus; jeigu gi aš nueisiu, aš jį jums atsiųsiu. Atējęs jis įrodys pasauliui, kas turi nuodēmę, kas teisybę ir kam skiriama teismas. Kas turi nuodēmę: nes netiki į mane; kas teisybę: nes aš einu pas Tēvą, ir jūs jau nebematysite manes; kam skiriama teismas, nes šio pasaulio kunigaikštis jau nuteistas. Daug dar aš turiu jums sakyti, bet dabar jūs negalite pakęsti. Kuomet gi ateis ta tiesos Dvasia, ji jus įves į visokią tiesą. Nes ji ne pati iš saves kalbēs, bet ką tik išgirs, tai sakys ir apskelbs jums, kas turi įvykti. Ji pagarbins mane, nes ims iš to, kas mano, ir apskelbs jums.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 65, 1—2 ir 16.

Linksmai šūkaukite Viešpačiui, visa žeme. Giedokite psalmes jo vardui; Ateikite, klausykite, jūs visi, kurie bijote Dievo, o aš pasakosiu, kaip didžių dalykų jis yra padaręs mano sielai. Alleluja.

TYLI MALDA.

Dieve, kursai mus per tą Auką, Savo esmēs dalininkais darai, suteik, Tave meldžiame, idant pažinę Tavo Tiesą, amžinai ją įgyti galētume. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Jono 16, 8.

Kuomet gi ateis palinksmintojas, tiesos Dvasia, tasai įrodys pasauliui, kas turi nuodēmę, kas teisybę ir kam skiriama teismas. Alleluja, alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Padēk mums mūsų Viešpatie Dieve ir suteik, idant per tos meilēs sakramento priēmimą nuo visokių pavojų liktume išgelbēti. Per mūsų Viešpatį....

PENKTAS PO VELYKŲ SEKMADIENIS.

ĮŽANGA.

Izai. 48, 20.

Džiaugsmo balsu skelbkite, duokite tai išgirsti, Alleluja. Nuneškite tai iki žemēs pakraščių. Sakykite: Viešpats atvadavo savo tautą. Alleluja, alleluja.

Psl. 65, 1—2.

Linksmai šūkaukite Viešpačiui, visa žeme, giedokite psalmę jo vardui.

Garbē būk....

Džiaugsmo balsu... .

MELSKIMES.

Dieve, nuo Kurio viskas gera paeina, išklausyk nuolankių mūsų maldų ir suteik, idant iš Tavo įkvėpimo mąstytume ir trokštume to, kas yra teisinga ir šventa ir kad Tavo malonės valdomi, Tavo valią pildytume. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. JOKŪBO APAŠTALO RAŠTO. 1, 22—27.

BROLIAI, būkite gi žodžio vykintojai ir ne tik klausytojai, klaidinantys patys save. Nes jei kas yra žodžio klausytojas ir ne vykintojas, tas panašus į žmogų, kurs žiūri į savo prigimtą veidą veidrodyje: Jis pasižiūrėjo į save ir nuėjo, ir tuojau užmiršo, koksai buvo. Kas gi atsidėjęs įsižiūri į tobulą laisvės įstatymą ir jo laikosi, kas pasidarė ne klausytojas užuomarša, bet darbo vykintojas, tas bus laimingas savo darbu. O jei kas tariasi esąs maldingas ir nesuvaldo savo liežuvio, bet suvedžioja savo širdį, to maldingumas tuščias. Tikras ir nesuteptas maldingumas Dievo ir Tėvo akyvaizdoje yra sergėti save nesuteptą šiuo pasauliu.

Gradualas.

Alleluja, alleluja. Atsikėlė Kristus ir apšvietė mus kuriuos atpirko Savo Krauju. Alleluja.

Jono 16. 28.

Išėjau nuo Tėvo ir atėjau į pasaulį, vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO 16, 23—30.

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Tą dieną jus nieko manes neklausite. Ištkrųjų, ištikrųjų, sakau jums: ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duos. Iki šiolei jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas. Tai aš jums kalbėjau prilyginimais. Ateina valanda, kuomet jau nebeprilyginimais jums kalbėsiu, bet aiškiai sakysiu jums apie Tėvą. Tą dieną jūs prašysite mano vardu; aš nesakau jums, kad aš prašysiu už jus Tėvą, nes pats Tėvas myli jus, delto kad jūs mane mylėjote ir tikėjote, jog aš nuo Tėvo išėjau. Aš išėjau nuo Tėvo ir atėjau į pasaulį; vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą. Jo mokytiniai jam tarė: Štai dabar aiškiai kalbi ir nebesakai jokio prilyginmo. Mes žinome, kad tu visa žinai ir tau nereikia, kad kas tave klaustų; todel mes tikime, kad tu esi nuo Dievo išėjęs.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 65, 8—9 ir 20.

Laiminkite, tautos, mūsų Dievą ir tegul girdisi jo šlovinimo balsas. Jis suteikė mano sielai gyvybę ir nedavė mano kojoms svyruoti. Pašlovintas teesie Dievas, kurs neatstūmė mano maldos ir neatitolino nuo manes savo pasigailėjimo. Alleluja.

TYLI MALDA.

Priimk Viešpatie, tikinčiųjų maldas drauge su paaukotomis Tau Dovanomis, idant per dievotą tos paslapties atlikimą, į dangišką garbę nueiti galėtume. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 95, 2.

Giedokite Viešpačiui ir šlovinkite jo vardą, skelbkite jo išganymą kasdien. Alleluja, alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Suteik meldžiame Taves Viešpatie Dieve, dangiškojo maisto, idant mes juo galėtume sotintis ir artintis prie tų dalykų, kurie yra teisingi ir kuriuos Tu nori kad pildytų Tavo atpirktoji žmonija ir artintūsi prie Tavo dieviškojo paskyrimo. Per mūsų Viešpatį....

ŠEŠTINĖS ARBA VIEŠPATIES Į DANGŲ ŽENGIMO ŠVENTĖ.

ĮŽANGA.

Apd. 1, 11.

Vyrai, Galilejiečiai, ko jūs stebitės, žiūrėdami į dangų? Alleluja. Tas Jėzus, kaip matėte Jį einanti į dangų, taip pat ateis. Alleluja, alleluja, alleluja.

Psl. 46, 2.

Plokite, visos tautos, rankomis, šūkaukite Dievui džiaugsmo balsu.

Garbė būk...

Vyrai, Galilejiečiai....

MELSKIMES.

Suteik meldžiame Tave, mūsų Viešpatie Dieve, idant sekdami šiame laikiname gyvenime Jezų Kristų,

galėtume susijungti su Juomi Dangaus Karalystėje. Kursai gyveni ir karaliauji Šventosios Dvasios vienybėje Dievas, per visus...

LEKCIJA IŠ DARBŲ ŠVENTŲ APAŠTALŲ. 1, 1—11.

Pirmoje knygoje, o Teofiliau, aš kalbėjau apie visa, ką Jezus darė ir mokino nuo pat pradžios iki tai dienai, kurioje, davęs per šventąją Dvasią savo išrinktiesiems apaštalams įsakymų, jis buvo paimtas į dangų. Jiems taippat po savo kančios jis pasirodė gyvas tuliaropais būdais, nes per keturias dešimtis dienų davėsi jiems matyti ir kalbėjo apie Dievo karalystę. Valgydamas su jais, jis jiems liepė neišeiti iš Jeruzalės ir laukti Tėvo pažadėjimo. Apie jį (sakė jis) jūs girdėjote iš mano burnos; nes Jonas krikštijo tik vandenimi, jūs gi, nedaugeliui dienų praslinkus, būsite pakrikštyti šventąja Dvasia. Taigi, jie buvo susiėję ir klausė jį sakydami: Viešpatie, ar šiuo laiku tu sugrąžinsi karalystę Izraeliui? Jis jiems atsakė: Ne jūsų dalykas žinoti laikus ar valandas, kurias Dievas nustatė savo valdžia; bet, kaip tik šventoji Dvasia ant jūsų ateis, jūs gausite galios ir būsite man liūdytojai Jeruzalėje, visoje Judejoje, Samarijoje ir iki žemės pakraščių. Tai pasakęs, jiems beregint, jis buvo pakeltas. Debesys paėmė jį iš po jų akių. Kuomet jie, akių nenuleisdami, žiurėjo į dangų jam įeinant, štai du vyru baltais rūbais atsistojo prie jų. Juodu tarė: Vyrai, Galilejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jezus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taippat ateis, kaip matėte jį einantį į dangų.

Gradualas. Psl. 46, 6.

Alleluja, alleluja. Dievas užžengė tarp linksmų šauksmų, ir Viešpats su trimito garsu. Alleluja.

Psl. 67, 18—19.

Viešpats yra jų tarpe ant Sinajaus šventykloje. Tu užžengei augštyn. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MORKŲ. 16, 14—20.

Anuo metu, Jezus pasirodė vienuolikai, kuomet jie sėdėjo už stalo; jis barė jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad jie netikėjo tiems, kurie buvo matę jį atsikėlusį. Tuomet jis jiems tarė: Eidami į visą pasaulį, skelbkite evangeliją visam sutvērimui. Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi netikės, bus pasmerktas. Tuos, kurie tikės, lydės tokie stebūklai: Mano vardu jie išvarinės piktasias dvasias, kalbės naujomis kalbomis, ims žalčius ir jei ką mirtingą gertų, tai jiems nekenks; jie dės rankas ant ligonių ir tie pasveiks. Viešpats Jezus, po to kaip jiems kalbėjo, buvo paimtas į dangų ir sėdi Dievo dešinėje. Jie gi išėję skelbė visur, Viešpačiui draug veikiant ir patvirtinant jų žodžius lydinčiais juos stebūklas.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 46, 6.

Dievas užžengė tarp linksmų šauksmų, ir Viešpats su trimito garsu. Alleluja.

TYLI MALDA.

Priimk, Viešpatie, dovanas, kurias Tau atnešame pagerbimui garbingojo Tavo Sūnaus Dangunžengimą ir suteik maloningai ,idant nuo dabartinių pavojų būtume apsaugoti ir į amžinąjį gyvenimą būtume įvesti. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 67, 33—34.

Skambinkite Dievui, kurs pakilsta į augščiausį dangų į rytus. Alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Duok mums Visagalis ir gailestingasis Dieve, idant ragaudami tas Dievo Dovanas, patirtume sielai išganingas pasekmes. Per mūsų Viešpatį...

SEKMADIENIS PO ŠEŠTINIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 26, 7, 8 ir 9.

Išklausyk, Viešpatie, mano balsą, kurluo šaukiuos į tave, alleluja. Mano širdis tau kalba; taves jieško mano veidas; Viešpatie, aš jieškau tavo veido. Nenugręžk nuo manes savo veido. Alleluja, alleluja.

Psl. 26. 1.

Viešpats mano šviesa ir mano išgelbėjimas ko gi aš bijosiu?

Garbė būk...

Išklausyk, Viešpatie...

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, kursai per Savo Sūnų esi pasakęs, jogei tikrieji Tavo tarnai kentės per-

sekiojimus; atsiųsk mums Šventosios Savo Dvasios ir suteik, idant ir kentėti del Taves mokėtume ir tikra širdimi Tau tarnautume. Visagalis ir mielaširdingas Dieve, kurs per Tavo malonę įkvėpei mums šiandien garbę atiduoti Viešpačiui Jezui, suteik del mūs Tavo palaiminimą, pastiprink ir palinksmink mus kurie Taves meldžiame. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ ŠVENTO PETRO APAŠTALO RAŠTO. 1. 4, 7—11.

MIELIAUSIEJI! Visų dalykų galas prisiartino. Taigi, būkite išmintingi ir budrūs maldose. Bet visupirma turėkite vieni kitiems nuolatinės meilės, nes meilė uždengia nuodėmių daugybę. Būkite vieni kitiems svetingi be murmėjimo. Patarnaukite kits kitam, kiekvienas ta dovana, kurią jis yra gavęs, kaip geri daugeriopos Dievo malonės užvaizdai. Jei kas kalba, tegul kalba kaipo Dievo žodžius; jei kas eina tarnystę, tai tedaro kaipo Dievo suteikiamąja galia, kad visame būtų pagarbintas Dievas per Jezų Kristų, kuriam yra garbė ir viešpatavimas per amžių amžius. Amen.

Gradualas. Psl. 46, 9.

Alleluja, alleluja. Dievas karaliauja ant tautų. Dievas sėdi savo šventajame soste. Alleluja.

Jono 14, 18.

Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais; aš ateisiu pas jus ir džiaugsis jūsų širdys. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 15, 26—27 IR 16, 1—4.

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Kuomet gi ateis Ramintojas, kurį aš jums siųsiu nuo Tėvo, tiesos Dvasią, kuri iš Tėvo išeina, ji liūdys apie mane. Ir jūs liūdysite, nes nuo pat pradžios su manim esate. Tai jums kalbėjau, kad nesipiktintumėte. Jie išmes jus iš sinagogų; ateina net valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuš, tarsis tarnaująs Dievui. Tai jie jums darys, nes nepažino Tėvo, nė manes. Bet aš tai jums kalbėjau, kad, atėjus jų valandai, atsimintumėte, jog aš buvau tai jums sakęs.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 46, 6.

Dievas užžengė tarp linksmų šauksmų, ir Viešpats su trimito garsu. Alleluja.

TYLI MALDA.

O Viešpatie, tenuvalo mus nekaltosios Tavo Aukos ir mūsų protui tesuteikia dangiškos malonės galybę. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Jono, 17, 12—13 ir 15.

Tėve, budamas su jais, aš laikiau juos, kuriuos Tu man davei. Alleluja; bet dabar aš pas Tave einu: Aš neprašau atimti juos iš pasaulio, bet apsaugoti juos nuo pikto. Alleluja, alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Pripildyti šventų dovanų, meldžiame Tave Viešpatie, ištvermingumo malonės Tavo tikyboje ir meilėje. Per mūsų Viešptį...

MELSKIMES.

Teisingas ir mielaširdingas Dieve ,ant tos dienos, kuri yra tokia brangi del mūsų širdžių, mes prašome Taves, pakelt ir palaimint mus, idant mes širdingai garbintume ir mylėtume Tavo Sūnų Jezų Kristų, kurs nuėjo i amžinąją Tėvynę Dangaus Karalystėn. Per mūsų Viešpatį...

SEKMINIŲ, ARBA ŠVENTOSIOS DVASIOS ATSIUNTIMO, ŠVENTĖ.

ĮŽANGA.

Išm. 1. 7.

Viešpaties Dvasia pripildė žemės paviršių ir Ji, kuri visa draug laiko, žino kiekvieną balsą. Alleluja, alleluja, alleluja.

Psl. 67, 2.

Tesikelia Dievas ir tebūna išsklaistyti Jo nepriete-liai, ir kurie Jo neapkenčia, tebėga nuo Jo veido.

Garbė būk...

Viešpaties Dvasia...

MELSKIMES.

Dieve, kursai šioje dienoje tikinčiųjų širdis ir protus šventosios Dvasios šviesa apšvietei, duok mums toje pačioje Dvasioje, kas gera pažinti ir Josios palinksminimu visados džiaugtis. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ DARBŲ ŠVENTŲ APAŠTALŲ. 2, 1—11.

Sekminių dienai atėjus, visi buvo draug toje pačioje vietoje. Štai ūmai pasigirdo iš dangaus ūžimas, lyg-kad kiistančio smarkaus vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. Jiems pasirodė pasidalinę tarsi ugnies liežuviai, ir ant kiekvieno iš jųjų nusileido po vieną. Visi jie pasidarė pilni šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti visokiomis kalbomis, taip kaip šventoji Dvasia jiems davė prabilti. Jeruzalėje buvo apsigyvenusių žydų, žmonių dievobaimingų iš visų po dangumi esančiųjų tautų tarpo. Kilus ūžimui, susiėjo minia ir nežinojo, ką manyti, nes kiekvienas girdėjo juos kalbančius savo kalba. Visi buvo begalo nustebę ir kalbėjosi tarp saves. Štai, argi ne visi šitie, kurie kalba, galilejiečiai? Tai kaip gi kiekvienas mūsų girdime savo gimtąją kalbą. Mes partai, mėdai, elamiečiai, Mezopotamijos, Jūdejos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, Prygijos ir Pampylijos, Aigipto ir prie Kyrėnos esančiojo Lybijos krašto gyventojai, ateiviai romėnai, kaip žydai, taip ir naujatikiai, krėtiečiai ir arabai, girdime juos mūsų kalbomis skelbiančius didžius Dievo veikalus.

Gradualas. Psl. 103, 30.

Išsiųsk Savo Dvasią ir bus sutverta ir atnaujinsi žemės veidą: Alleluja.

(Čionai klaupia).

Ateik Šventoji Dvasia, pripildyk tikinčiųjų širdis ir Savo meilės ugnį uždegk juose.

HIMNAS.

Ateik Dvasia, Viešpatie,
Ir išleiski dangišką
Šviesos Savo spindulį.
Ateik Tėve vargstančių
Dovanų dalintojau,
Širdžių nublaivintojau.
Geriausis maldytojau,
Sielos aplankytojau,
Mielas atgaivintojau.
Šviesa laimės amžina,
Pripilk širdies gilumą
Tavųjų tarnautojų.
Be Tavo aplankymo
Niekas mums nesiseka,
Viskas žmogų kankina.
Mazgok mūsų biaurumus,
Vilgyk, laistyk susumus,
Gydyk mūsų skaudumus.
Lankstyk, minkštyk stambumus,
Šildyk, kaitink šaltumus,
Taisyk, valdyk kreivumus.
Duok Taviems tarnautojams,
Tavim pasitikintiems
Septynerias dovanas. Amen.
Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO .14, 23—31.

Anuo metu, atsakydamas Jezus tarė Judui: Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę. Kas manes nemyli, tas mano žodžių nelaiko; žodžiai gi, kuriuos jūs girdėjote, ne mano, bet to, kurs yra mane siuntęs. Tėvo. Tai aš jums kalbėjau, pasilikdamas pas jus. Ramintojas gi, šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, jis jus viso išmokins ir primins jums visa, ką tik aš jums kalbėjau. Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tegul jūsų širdis nenusigąsta ir tenebijo. Girdėjote, kad aš jums sakiau: Aš einu ir ateinu pas jus. Jei mylėtumėte mane, jūs juk džiaugtumėtes, kad aš einu pas Tevą, nes Tėvas didesnis už mane. Ir dabar aš jums tai pasakiau pirm, nekaip įvyko, kad įvykus tikėtumėte. Jau nebedaug aš kalbėsiuos su jumis. Nes ateina šio pasaulio kunigaikštis; manyje jis nieko neturi, bet kad pasaulis pažintų, kad aš myliu Tėvą, ir taip darau, kaip Tėvas man įsakė.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 67, 29—30.

Sustiprink tai Dieve, ką esi padaręs mumyse. Pradedant nuo Tavo bożnyčios Jeruzalėje; Tau karaliai atnašaus dovanų. Alleluja.

TYLI MALDA.

Pašvęsk Viešpatie, šias Tau sudėtas dovanas ir apvalyk mūsų širdis Šventosios Dvasios šviesa. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Apd. 2, 2 ir 4.

Štai ūmai pasigirdo iš dangaus ūžimas, lyg-kad kilstančio smarkaus vėjo, ten kur jie sėdėjo, Alleluja. Visi jie pasidarė pilni šventosios Dvasios, skelbiantys didžius Dievo darbus. Alleluja, alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Išliejimas Šventosios Dvasios, meldžiame Tave Viešpatie, teapvalo mūsų širdis iš prasižengimų, o Dangiškos Rasos apšlakstymas, tegu mus atgaivina. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS ŠVENČIAUSIOS TREJYBĖS ŠVENTĖJE.

ĮŽANGA.

Tob. 12, 6.

Tebūna palaiminta šventoji Trejybė ir nepadalinama vienybė; išpažinkime Ją kuri padarė mielaširdystę ant mūsų.

Psl. 8, 2.

Viešpatie, Viešpatie, kaip stebėtinas yra Tavo Vardas visoje pasaulėje.

Garbė būk...

Tebūna palaiminta...

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, Kuris mums savo tarnams leidai išpažinti tikrąjį tikėjimą; o drauge pažinti amžinosios Trejybės garbę ir garbinti Tavo Vienybę, suteik, kad josios tikėjimo tvirtumu liktume apsaugoti nuo visokių nelaimių. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 11, 33—36.

O, Dievo turtų, išminties ir žinojimo gilybe, kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo keliai! Nes kas pažino Viešpaties mintį? arba kas buvo jo patarėjas? Arba kas davė jam pirmas, kad tam būtų, atsilyginta. Nes iš jo, per jį ir jame yra visa; jam garbė per amžius! Amen.

Gradualas. Dan. 3, 55—56.

Palaimintas esi Viešpatie kurs viešpatauji ant Cherubinų. Palaimintas esi Viešpatie ant dangaus tvirtybių ir garbinamas esi per amžius.

Alleluja, alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 28, 18—20.

Anuo metu, Jezus mokintiniams kalbėjo šiuos žodžius: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami jas vardan Tėvo ir Sūnaus, ir šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai.

ATNAŠAVIMAS.

Tob. 12, 6.

Tebūnie palaimintas Dievas Tėvas, vienintėlis Dievo Sūnus ir šventoji Dvasia, nes padarė ant mūsų mielaširdystę savo.

TYLI MALDA.

Meldžiame Tave Viešpatie Dieve mūsų, teikis pašventinti per Tavo Vardo šaukimą Tau atnašaujamas aukas ir per jas teikis padaryti mus pačius sau dora dovana. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Tob. 12, 6.

Šlovinkite dangaus Dievą ir visų gyvųjų akyvaizdoje išpažinkite jam, jog jis padarė jums mielaširdystę.

PO KOMUNIJOS.

Viešpatie Dieve mūsų, tegul būna mums del išganymo mūsų sielos ir kūno šių švenčiausių Sakramentų priėmimas; o amžinosios Švenčiausios Trejybės išpažinimas ir Jos taipgi asmens Vienybė, tegul mus daro dalyviais Tavo Vardo garbinime. Meldžiame Tave Viešpatie Dieve, atsižvelgti ant mūsų atnašaujamų aukų, kad jomis del išgelbėjimo savo sau nuopelnus rinktume ir nuo Tavo garbės niekad neatsitrauktume. Per mūsų Viešpatį...

PIRMAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 12, 6.

Viešpatie turiu vilties tavo mileaširdystėje. Mano širdis džiaugsis tavo išganymu; aš giedosiu Viešpačiui, kurs suteikė man gėrybių.

Psl. 12, 1.

Viešpatie, ikikolei tu būsi visiškai užmiršęs mane? ikikolei laikysi nugręžęs nuo manes savo veidą?

Garbė būk...

Vešpatie turiu...

MELSKIMES.

Dieve, Tavimi pasitikinčiųjų stiprybe, būk mums malonus išklausyti maldas mūsų, nes Tu žinai kad be Taves nieko negali padaryti mirtingasis sutvērimas, suteik pagalbą savo malonēs, kad išpildydami Tavo įsakymus, norais ir darbais mes Tau patiktume. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO JONO APAŠTALO RAŠTO. 1, 4, 8—21.

MYLIMIAUSIEJI! Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra meilē. Tuo Dievo meilē apsireiškē mumyse, jog Dievas siuntē savo viengimį Sūnų į pasaulį, kad mes būtumem per jį gyvi. Tame yra meilē; ne kad mes mylējome Dievą, bet kad jis pirmas mus mylējo ir siuntē savo Sūnų kaipo permaldavimą už mūsų nuodēmes. Mylimiausieji, jei Dievas taip mylējo mus, ir mes turime mylēti vienas kitą. Dievo niekas niekuomet nematē. Jei mylime vieni kitus Dievas pasilieka mumyse, ir jo meilē yra mumyse tobula. Tuo mes pažįstame, jog jame pasiliekame, ir jis mumyse, kad jis yra mums davęs savo dvasios. Mes regējome ir liūdijame, kad Tēvas siuntē savo Sūnų, kaipo pasaulio Išganytoją. Kas nors išpažįsta, kad Jezus yra Dievo Sūnus, tame Dievas pasilieka, ir jisai Dievuje. Mes pažinome ir įtikējome meilei, kuria Dievas mus myli. Dievas yra meilē, ir kas pasilieka meilēje, pasilieka Dievuje, ir Dievas jame. Tuo Dievo meilē yra tobula pas mus, kad mes turime pasitikējimo teismo dieną, nes kaip jis yra, taippat ir mes esame šiame pasaulyje. Baimēs nēra meilēje, bet tobūla meilē varo šalin baimę, nes baimē turi kančios; kas gi bijo, tas netobūlas meilēje. Taigi, mes mylēkime Dievą, nes Dievas pirmas mus mylējo. Jei kas sakytų: Aš myliu Dievą, ir nekęstu savo brolio, tas melagis. Nes kas nemyli savo brolio, kurį mato, kaip jis gali mylēti Dievą, kurio nemato? Tą įsakymą mes turime iš Dievo, kad kas myli Dievą, mylētų ir savo brolį.

Gradualas. Psl. 40, 5 ir 2.

Aš tariau: Viešpatie, pasigailēk manes; gydyk mano sielą, nes aš tau nusidējau. Palaimintas, kurs atsimena stokojantį ir beturtį; Viešpats išliuosuos jį nelaimēs dienoje. Alleluja, alleluja.

Psl. 5, 2.

Išgirsk ausimis, Viešpatie, mano žodžius, suprask mano šauksmą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 6, 36—42.

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Taigi, būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tēvas gailestingas. Neteiskite ir nebūsite teisiami; nepasmerkite ir nebūsite pasmerkti, atleiskite ir bus jums atleista. Duokite, tai ir jums duos; Nes tuo pačiu saiku, kokiu seikēsite, bus jums atseikēta. Jis pasakē jiems taippat prilyginimą: Argi gali aklas vesti aklą? ar ne abudu įpuola į duobę? Mokytinis ne didesnis už mokytoją; kiekvienas bus tobūlas, jei bus kaip jo mokytojas. Kam tu matai krislą savo brolio akyje, nepatēmiji gi rąsto savo paties akyje? Arba, kaip tu gali sakyti savo broliui: Broli, leisk, aš išmesiu krislą iš tavo akies, pats savo akyje nematydams rąsto? Veidmainy, išmesk pirma rąstą iš savo akies ir tuomet matysi, kaip galētumei išimti krislą iš savo brolio akies.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 5, 3—4.

Tēmyk mano maldos balsą, mano karaliau ir mano Dieve! Nes aš meldžiuos į tave, Viešpatie.

TYLI MALDA.

Meldžiame Tave Viešpatie, teikis priimti Tau atnašaujamas mūsų aukas ir teikis suteikti mums amžiną pagalbą. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 9, 2—3.

Pasakosiu visus tavo stebūklus. Linksminsiuos ir džiaugsiuos tavimi; giedosiu tavo vardui, o Augščiausis.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Tave Viešpatie, kad tomis dovanomis, kurias Tau atnašaujame, būtume sustiprinti mūsų gyvenime ir jos mums padētų pelnyti išganymą mūsų sieloms ir duotų stiprybēs, kad mes niekad nuo Tavo Vardo garbēs neatsitrauktume. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS DIEVO KŪNO DIENOJE.

ĮŽANGA.

Psl. 80, 17.

Jis būtų penėjęs juos geriausiais kviečiais ir būtų juos sotinęs medumi iš uolos. Alleluja, alleluja, alleluja.

Psl. 80, 2.

Džiaukites Dievu, mūsų padėjėju, linksmai šūkaukite Jokūbo Dievui.

Garbė būk...

Jis būtų...

MELSKIMES.

Dieve, kuris mums įstabiame Sakramente palikai Tavo kančios paminklą; suteik mums Tave meldžiame, kad mes Tavo Kūno ir Kraujo šventas paslaptis nuolat mumyse jaustumēme. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 1, 11, 23—29.

BROLIAI! Nes aš ēmiau iš Viešpaties, ką ir jums padaviau, kad Viešpats Jezus tą naktį, kurioje buvo išduotas, ēmē duoną ir dēkodamas laužē ir tarē: Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas, kurs bus už jus išduotas; tai darykite mane atsiminti! Taippat ir taurę po vakarienēs tardamas: Ta taurē yra naujoji sandora mano kraujuje; tai darykite, kiek kartų gersite, man atsiminti! Nes kiek kartų jūs valgysite tą duoną ir gersite tą taurę, jūs skelbsite Viešpaties mirtį, iki jis ateis. Taigi, kas nors valgo tą duoną ir geria Viešpaties taurę nevertai, tas bus kaltas Viešpaties kūnu ir krauju. Todel teištiria žmogus pats save ir taip tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurēs. Nes kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teismą, neatskirdamas Viešpaties kūno.

Gradualas. Psl. 144, 15—16.

Visų akys turi vilties tavyje, Viešpatie, ir tu duodi jiems maisto tinkamu metu. Alleluja. Alleluja.

Jono 6, 56—57.

Nes mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gērimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują ,tas pasilieka manyje ir aš jame.

HIMNAS.

Gerbk Sione Išganytoją, šlovink savo Valdytoją. Himnus giedok Jam.

Kiek gali, tu Jį gerbk, jokių rybų neužsitverk, amžinai Švenčiausiąjį.

Meilē tiesos mums skelbēja, Aukščiausioji Dievo galēs davēja, Švenčiausio Sakramento esmē.

Velykų paskutinēj vakarienēj, dvylikos apaštalų būreliui, Kristus padarē atiminimą stebuklingą.

Duoną, vyną, vaisius žemēs, kūnu krauju juos perkeitē; pasotint išvargusią žmoniją.

Tegul pagarba gausingą, ištikimą ir meilinga; tegul būna jam garbē.

Senas įstatymas atmainytas, vietoj Jo naujas įstatytas; Kristus Jį yr davęs mums.

Geri laikai mums atējo, Dievo malonē suspindējo; tikrą meilę sēja Jie.

Meilē Dievo paslapčių, per mūs nusidējimus atmesta, atgal grąžinama per Jo Bažnyčią.

Alleluja jam giedokim, Avinēliui garbę duokim.

Ant iškilmių Jo atējom, prie savo gero atpirkējo, savo kalčių permaldauti.

Priēmimu nesunaikytas, nei Komunijoj nepadalytas, amžinai vienas esi.

Dalis viena, ar tai daug, visų gerbiama po draug. Dvasinę gyvastį neši.

Geri blogi Tave priiminēja, ne visi Dievo meilę turintieji,

Kaip skirtingas atlyginimas tiems! Mirtis blogiems, geriems gyvybē,

Žiūrēk kokia yra skirtybē, Švenčiausio maisto visiems. Amen.

Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 6, 56. 59.

Anuo metu, Jezus tarē žydų minioms, mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gērimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame. Kaip mane siuntē gyvasis Tēvas ir aš esu gyvas per Tēvą, taip ir tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane. Tai yra duona, kuri nužengē iš dangaus. Su ja bus ne kaip su manna, kurios jūsų tēvai valgē ir mirē. Kas šitą duoną valgo, bus gyvas per amžius.

ATNAŠAVIMAS.

Levit. 21, 6.

Kunigai bus šventi savo Dievui ir nesuteps Jo var-

do; nes jie aukoja Viešpaties smilkymus ir Dievo duonas ir todel bus šventi. Alleluja.

TYLI MALDA.

Maloningai Taves meldžiame Viešpatie, teikis suteikti mums vienybēs ir meilēs ryšius, kad jais susijungę, garbintume Tavo šventąjį Vardą. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

I Kor. 11, 26—27.

Nes kiek kartų jūs valgysite tą duoną ir gersite tą taurę, jūs skelbsite Viešpaties mirtį, iki jis ateis. Alleluja.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Tave Viešpatie, teiks pripildyti mus dieviškuoju Tavo maistu, kad mes galētume nuolat per jįjį atsiminti tavo šventasias paslaptis ir jųjų malonei padedant, stengtumēmes dorai ir dievobaimingai gyventi. Per mūsų Viešpatį...

PROCESIJA DIEVO KŪNO ŠVENTĒJE.

Po mišių kunigas palieka Šv. Sakramentą ant altoriaus ir eina atmaino sau drabužius, užsideda kapą ir apsmilkęs Šv. Sakramentą, paēmęs monstranciją gieda tam tikra giesmą... ir eina su procesija prie pirmo altoriaus. Prie jo priējęs stato monstranciją, eina prieš jį, klaupia, apsmilko, atkalba **Nugrynink mano...** ir ēmęs knygą į rankas gieda pirmą Evangeliją.

KU. — **Viešpats su jumis.**

CHOR. — **Ir su Dvasia tavo.**

PRADŽIA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIŲ PAGAL MATO 1, 1—16.

Knyga giminēs Jezaus Kristaus, sūnaus Dovido, sūnaus Abraomo. Abraomui gimē Izaokas, Izaokui gimē Jokūbas, Jokūbui gimē Jūdas ir jojo broliai; Jūdui gimē Paresas ir Zara iš Tamaros, Paresui gimē Esronas, Esronui gimē Aramas; Aramui gimē Aminadabas, Aminadabui gimē Naasonas, Naasonui gimē Salmonas, Salmonui gimē Boozas iš Raabos; Boozui gimē Obedas iš Rutos, Obedui gimē Jesē, Jesei gimē karalius Dovidas. Karaliui Dovidui gimē Saliamonas iš tos, kuri buvo Urijo pati. Saliamonui gimē Roboamas, Roboamui gimē Abijas, Abijui gimē Asa. Asai gimē Jozapatas, Jozapatui gimē Joramas, Joramui gimē Ozijas. Ozijui gimē Joatamas, Joatamui gimē Akazas, Akazui gimē Ezekijas, Ezekijui gimē Manasas, Manasui gimē Amonas, o Amonui gimē Jozijas. Jozijui gimē Jekonijas ir jojo broliai iškēlimo į Babiloną laikais. Po iškēlimo į Babiloną Jekonijui gimē Salatielis, Salatieliui gimē Zorobabelis, Zorobabeliui gimē Abiudas, Abiudui gimē Eliakimas, Eliakimui gimē Akimas, Akimui gimē Eliudas. Eliudui gimē Eleazaras, Eleazarui gimē Matanas, Matanui gimē Jokūbas. Jokūbui gimē Juozapas, vyras Marijos, iš kurios užgimē Jezus, vadinamas Kristumi.

Po Evangelijos, bučiuojama knyga, apsmilkoma Švenčiausis Sakramentas ir paimama monstrancija ir giedama giesmē.

Einama prie sekančio altoriaus ir taip daroma, kaip ir prie pirmo altoriaus.

ČIA GIEDA EVANGELIJĄ ŠVENTO MORKAUS. 1, 1—8.

Dievo Sūnaus Jezaus Kristaus Evangelijos pradžia. Kaip parašyta pas pranašą Izaiją: Štai, aš siunčiu tavo akyvaizdoje savo angelą, kursai ties tavim taisys tau kelią. Šaukiančiojo tyrumoje balsas: Taisykite Viešpaties kelią, darykite tiesius jo takus. Buvo Jonas, kurs krikštijo tyrumoje ir skelbē atgailos krikštą nuodēmēms atleisti. Pas jį ējo visa Jūdejos šalis ir visi Jerozolimiečiai, buvo jo krikštijami Jordano upēje ir išpažino savo nuodēmes. Jonas buvo apsivilkęs kupranugario plaukais, aplink savo strēnas turējo šikšninę juostą ir valgē skērius ir laukinį medų. Jis skelbē, sakydamas: Po manes ateina galingesnis už mane; jam aš neesu vertas parpuolęs atrišti jo kurpių dirželį. Aš jus krikštijau vandenimi, jis gi jus krikštys šventąja Dvasia.

Ir taip eina prie trčeio ir galop prie ketvirto altoriaus.

PRIE TREČIO GIEDA EVANGELIJĄ PAGAL LUKO. 1, 1—17.

Kadangi jau daugelis mēgino tvarkingai papasakoti apie įvykusius mūsų tarpe dalykus taip kaip mums yra padavę tie, kurie nuo pat pradžios patys matē ir buvo žodžio tarnai, tai ir aš, rūpestingai ištyręs visa nuo pat pradžios, panorējau iš eilios parašyti tau, geriausis Teofile, kad tu pažintumei tikrumą tų dalykų, kurių esi išmokintas. Jūdejos karaliaus Erodo dienose buvo vienas kunigas vardu Zakarijas iš Abijo skyriaus. Jo žmona buvo iš Aarono dukterų ,vardu Elžbieta. Juodu abu buvo teisūs Dievo akyvaizdoje ir vaikščiojo nepeiktinai visuose Vešpaties įsakymuo-

se ir įstatuose. Tačiau juodu neturējo vaikų, nes Elžbieta buvo nevaisnga, ir abudu buvo pasenusiu. Kada jis savo skyriaus eilioje ējo kunigo pareigas Dievo akyvaizdoje, atsitiko, kad, kaip buvo kunigystēs paprotys, per burtą jam teko, įējus į Viešpaties bažnyčią, atnašauti smilkalus. Visa žmonių daugybē stovējo lauke, melsdamiesi smilkymo valandoje. Tuomet jam pasirodē Viešpaties Angelas, stovēdamas smilkalų altoriaus dešinēje. Pamatęs jį, Zakarijas nusigando, ir jį apēmē baimē. Bet Angelas jam tarē: Nebijok, Zakarijau, nes tavo malda išklausyta; tavo žmona, Elžbieta ,pagimdys tau sūnų; tu praminsi jį vardu Jonas. Iš jo bus tau džiaugsmo ir linksmybēs, ir daugelis džiaugsis jo gimimu. Nes jis bus didis Viešpaties akyvaizdoje. Jis negers vyno ir svaiginančio gērimo; dar savo motinos įsčioje jis bus pilnas šventosios Dvasios; jis pargrąžins daug Izraelio vaikų į Viešpatį, jų Dievą. Jis eis pirm jo su Elijo dvasia ir galybe apgręžtų tēvų širdžių į vaikus, netikinčiųjų į teisiųjų išmintį, prirengtų Viešpačiui tobūlos tautos.

PRIE KETVIRTO GIEDA EVANGELIJĄ PAGAL JONO. 1, 1—14.

Pradžioje buvo žodis. Tas žodis buvo pas Dievą, ir žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per jį padaryta, ir be jo nepadaryta nieko iš to, kas padaryta. Jame buvo gyvybē, ir ta gyvybē, buvo žmonių šviesa. Šviesa šviečia tamsybēje, bet tamsybē jos neapēmē. Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas. Jis atējo liūdijimui apie tą šviesą liūdyti, kad visi per jį tikētų. Jis nebuvo šviesa, bet turējo liūdyti apie šviesą. Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį. Jis buvo pasaulyje; pasaulis per jį padarytas, bet pasaulis jo nepažino. Jis atējo pas save, bet savieji jo nepriēmē. Kas gi jį priēmē, tiems jis davē galios būti Dievo vaikais, būtent tiems, kurie tiki į jo vardą, kurie yra gimę ne iš kraujų, nei iš kūno valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo. (Klaupia) tas žodis įskūnijo ir gyveno tarp mūsų. Mes matēme jo garbę, garbę kaip vienatinio iš Tēvo gimusio Sūnaus, pilno malonēs ir tiesos.

Toliau gieda:

Padējo ant rubežių tavo ramybę, alleluja .

Ir gavo maisto pasisotinimui, alleluja.

MELSKIMES.

Dieve, kuris per esančią Arkos santaiką, namams ir visiems sutvērimams Tau ištikimiems Savo palaiminimą suteikiai, būk mums malonus išklausyti, kad Arka atpirkimo mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus Tavo Sūnaus, šiandieniniu savo Kūno paslapties mus lankymu, laikinu ir amžinu palaiminimu mus sustiprintų. Kuris su tavimi gyvena ir karaliauja šventosios dvasios Vienybēje Dievas...

CHOR. — Amen.

Po apsmilkymui švenčiausio Sakramento kunigas su monstrancija atsistojęs gieda tam tikrą giesmę ir eina į bažnyčią. Bažnyčioje gieda atsigręžęs į žmones: Išgelbēk žmones Tavo Viešpatie ir trečią kart taria ir palaimink ainiją jųjų. Palaiminimas su Švenčiausiu Sakramentu ir užbaiga šios dienos pamaldų.

ANTRAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 17, 19—20.

Viešpats tapo mano globēju. Jis išvedē mane platybēn, išgelbējo mane, nes mane mylējo.

Psl. 17, 2—3.

Aš myliu tave, Viešpatie, tu mano galybe. Viešpats mano ramstis, mano prieglauda ir mano gelbētojas.

Garbē būk...

Viešpats...

MELSKIMES.

Meldžiame Tave Viešpatie, teikis padaryti, kad mes nuolat turētume baimę ir meilę linkui Tavo Šventojo Vardo; nes niekad neatstumi tų nuo savo pažadējimų, kurie Tave per savo gyvenimą garbina. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO JONO APAŠTALO RAŠTO. 1, 3, 13—18.

Nesistebēkite, broliai, jei pasaulis jūsų nekenčia. Mes žinome, kad perējome iš mirties į gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kas nemyli, pasilieka mirtyje. Kiekvienas, kurs nekenčia savo brolio, yra žmogžudys; ir jūs žinote, kad kiekvienas žmogžudys neturi amžinojo jame pasiliekančio gyvenimo. Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad jis guldē už mus savo gyvybę; ir mes turime guldyti gyvybę už brolius. Jei kas turi šio pasaulio lobio ir, matydamas, kad jo brolis turi reikalo, uždaro jam savo širdį, kaip gi pa-

siliks jame Dievo meilē? Mano vaikeliai, nemylēkime žodžiu, nē liežuviu, bet darbu ir tiesa.

Gradualas. Psl. 119, 1—2.

Į Viešpatį aš šaukiuos sielvarte, ir jis išklauso mane. Viešpatie, išliuosuok mano sielą nuo nedorų lūpų ir nuo klastingo liežuvio. Alleluja. alleluja.

Psl. 7, 2.

Viešpatie, mano Dieve, tavim pasitikiu; išgelbek mane nuo visų mano persekiotojų ir išliuosuok mane. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 14, 16—24.

Anuo metu, Jezus atsakē parisiejui: Vienas žmogus prirengē didelę vakarienę ir pakvietē daug. Vakarienēs valandą jis siuntē savo tarną pasakyti pakviestiesiems, kad ateitų, nes visa jau prirengta. Tuomet jie visi draug ēmē išsikalbinēti. Pirmasis jam sakē: Pirkaus ūkį ir turiu eiti jo apžiūrētų; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Kitas tarē: Pirkaus penkis jungus jaučių ir einu jų išmēginti ;prašau tave, laikyk mane išteisintu. Vēl kitas sakē: Vedžiau pačią ir todel negaliu ateiti. Tarnas sugrįžęs pasakē visa tai savo valdovui. Supykęs šeimininkas tarē savo tarnui: Eik greitai į miesto gatves ir skersgatvius ir įvesk čia beturčius, luošus, aklus ir raišus. Tarnas vēl pranešē: Valdove, padaryta, kaip liepei, bet dar yra vietos. Tuomet valdovas tarē tarnui: Eik į kelius ir patvorius ir priversk įeiti, kad mano namai būtų pilni. Sakau gi jums, nēvienas anų pakviestųjų žmonių neragaus mano vakarienēs.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 6, 5.

Atsigręžk, Viešpatie, ir išliuosuok mano sielą; išgelbēk mane del savo mielaširdystēs.

TYLI MALDA.

Mūsų aukos Viešpatie Tavo Vardui pašvęstos, tegu mus pašvenčia ir kiekvieną dieną prie dangiško gyvenimo, tegu mūsų darbus pakreipia. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 12, 6.

Aš giedosiu Viešpačiui, kurs suteikē man gērybių, ir šlovinsiu augščiausiojo Viešpaties vardą.

PO KOMUNIJOS.

Priēmę šias šventas aukas, meldžiame Tave Viešpatie, kad su nuolatinēmis paslaptimis augtų mūsų išgelbējimo džiaugsmas. Padaryk mus Viešpatie Tavo dieviškosios amžinybēs vaisiumi tapti dalyviais, kad brangiausis Kūnas ir kraujas Tavo Sūnaus Jezaus Kristaus mumis su Tavimi vienytų per amžius. Per mūsų Viešpaį...

TREČIAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 24, 16 ir 18.

Žvilgterēk į mane Dieve ir pasigailēk manes, nes aš apleistas ir beturtis. Pasižiūrēk į mano nužeminimą ir į mano vargą ir atleisk visus mano prasikaltimus.

Psl. 24, 1—2.

Į tave, Viešpatie, aš kēliu savo sielą; mano Dieve, tavimi pasitikiu; kad gi man nereiktų rausti.

Garbē būk...

Žvillgterēk...

MELSKIMES.

Apgynējau Tavimi pasitikinčiųjų Dieve, be kurio nēra nieko reikšmingo ir švento, padaugink ant mūsų savo mielaširdystę, kad Tave kaipo valdytoją ir vadą taip sektume šiame laikiname gyvenime, kad galētume pelnyti amžinąjį tavo paskyrimą. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO PETRO APAŠTALO RAŠTO. 1, 5, 6—11.

MYLIMIAUSIEJI, Taigi, nusilenkite po galinga Dievo ranka ,kad jis išaukštintų jus aplankymo metu. Meskite ant jo visą savo rūpesnį; nes jis jumis rūpinasi. Būkite blaivūs ir budēkite, nes jūsų priešininkas piktoji dvasia aplink eina, kaip kriokiąs liūtas, ieškodamas, ką prarytų; jam priešinkites tvirti tikējimu, žinodami, kad tie patys kentējimai atsitinka jūsų broliams, esantiems pasaulyje. Visokios malonēs Dievas ,kurs mus pavadino į savo amžinąją garbę Kristuje Jēzuje, pats jus truputį kentējusius patobūlins, sustiprins ir patvirtins. Jam garbē ir viešpatavimas per amžių amžius. Amen.

Gradualas. Psl. 54, 23, 17 ir 19.

Pavesk savo rūpestį Viešpačiui ir jis išlaikys tave. Aš gi šauksiuos į Dieva, ir Viešpats išgelbės mane, iš tų, kurie artinasi į mane. Alleluja, alleluja.

Psl. 7, 12.

Dievas teisus, galingas ir kantrus; argi jis rūstinasi per visas dienas? Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 15, 1—10.

Anuo metu, artinosi prie Jezaus muitininkai ir nusidėjėliai jo klausytų. Parisiejai gi ir Rašto žinovai murmėjo ir sakė: Tas priima nusidėjėlius ir su jais valgo. Tuomet jis pasakė jiems šitą prilyginimą, tardamas: Kas jūsų, turėdamas šimtą avių, jei jam prapultų jų viena, nepalieka devynių dešimtų devynių tyruose ir neeina paskui prapuolusiąją, kolei ją randa? Radęs ją, jis su džiaugsmu užsideda sau ant pečių, parėjęs namon, sušaukia prietelius ir kaimynus ir jiems sako: Džiaugkites draug su manim, nes suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi. Sakau jums, taip bus džiaugsmo danguje del vieno nusidėjėlio darančio atgailą daugiau, nekaip del devynių dešimtų devynių teisiųjų, kurie neprivalo atgailos. Arba kuri moteriškė, turėdama dešimtį drachmu, jei pameta vieną drachmą neužsidego žiburio, nešluoja namų ir neieško rūpestingai, iki atranda? Radus sušaukia prieteles ir kaimynes ir sako: Džiaugkites su manim, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi. Taip, sakau jums, bus džiaugsmo tarp Dievo angelų del vieno atgailą darančio nusidėjėlio.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 9, 11—12 ir 13.

Todel pasitiki tavimi, kurie žino tavo vardą, nes neapleidi jieškančiųjų taves Viešpatie! Giedokite Viešpačiui, kurs gyvena ant Siono, jis neužmiršo beturčių šauksmo.

TYLI MALDA.

Atsižvelgk Viešpatie į dovanas atnašaujamas tavo bažnyčios, ir išganymui tikinčiųjų teikis atsiųsti savo palaiminimą. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Luko. 15, 10.

Taip, sakau jums, bus džiaugsmo tarp Dievo angelų del vieno atgailą darančio nusidėjėlio.

PO KOMUNIJOS.

Šventumai Tavo Viešpatie, kuriuos priēmēme, tegu mus atgaivna ir amžinoji mielaširdystė tegu mus paragina prie didesnio Tau Dieve atsidavimo ir priruošia prie dangiškos Tavo tėvynės. Per mūsų Viešpatį...

KETVIRTAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 26, 1 ir 2.

Viešpats mano šviesa ir mano išgelbėjimas, ko gi aš bijosiu? Viešpats mano gyvybės globėjas, prieš ką gi aš drebėsiu? Mano neprieteliai, kurie vargina mane, jie patys darosi silpni ir krinta.

Psl. 26, 3.

Jei sustoja prieš mane kariuomenės stovykla, mano širdis nebijo.

Garbė būk...

Viešpats mano šviesa...

MELSKIMES.

Visagalis, amžinasis Dieve, atsižvelgk į mus nusidėjėlius ir silpnus žmones ir suteik, idant naudodamiesi iš Tavo šventosios malonės, išsiliuosuotume iš kuniškų geidulių. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ ŠVENTOJO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į ROMĖNUS. 8, 18—23.

BROLIAI! Neš aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri bus mumyse apreikšta. Nes sutvērimas su išsiilgimu laukia Dievo vaikų garbės apreiškimo. Sutvērimas juk buvo pavergtas tuštybei ne savo valia, bet to, kurs jį pavergė su viltimi, kad ir pats sutvērimas bus išliuosuotas iš sugedimo vergijos į Dievo vaikų garbės laisvę. Mes juk žinome, kad visas sutvērimas vaitoja ir kenčia skausmus iki šiolei. Ir ne tiktai jis, bet ir mes, kurie turime Dvasios pirmones, dūsaujame patys savyje, laukdami Dievo įsūnystės, mūsų kūno atpirkimo.

Gradualas. 78, 9 ir 10.

Padėk mums, Dieve ,mūsų gelbėtojau, ir dėlei savo vardo garbės, Viešpatie išliuosuok mus ir dovanok mūsų kaltybes delei savo vardo, kad kartais

nesakytų tarp pagonių: Kame jų Dievas? Alleluja, alleluja.

Psl. 9, 5 ir 10.

Dieve kurs sėdi ant sosto, tu kursai teisi pagal teisybę, būk pagalba neturtingiems jų suspaudime. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 5, 1—11.

Anuo metu, atsitiko, kad minioms besiveržiant į jį Dievo žodžio klausytis, jis pats stovėjo prie Genezareto ežero. Jis pamatė du laivu sustojusiu prie ežero kranto: žvėjai buvo išėję ir plovė tinklus. Įėjęs į vieną iš tų dviejų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašė jį atstumti truputį nuo kranto ir atsisėdęs mokino iš laivo. Liovęsis kalbėti, jis tarė Simonui: Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksmui. Atsakydamas Simonas jam tarė: Mokytojau, mes per visą naktį vargę nieko nesugavome, bet del tavo žodžio aš įleisiu tinklą. Tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę; taip kad jų tinklas ėmė trūkti. Jie pamojo draugams, buvusiems kitame laive, ateiti ir jiems padėti. Tie atėjo ir pripildė abudu laivu, taip kad kone skendo. Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jezui į kelius, sakydamas: Išeik nuo manes, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas. Nes išgąstis buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusius del to žuvų valksmo, kurias jie buvo sugavę; taippat Zebediejaus sūnu du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jezus gi tarė Simonui: Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. Prisiyrę laivais prie kranto, jie visa paliko ir sekė jį.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 12, 4—5.

Apšviesk mano akis, kad kuomet nors neužmigčiau mirties miegu; kad mano neprietelis nesakytų: Gavau ant jo viršų.

TYLI MALDA.

Priimk, meldžiame Tave Viešpatie, mūsų aukas ir leiskis jomis permaldauti, o mūsų nepalankius Tau norus, maloniai palenk pildyti Tavo šventus užmanymus. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 17, 3.

Viešpats mano ramstis, mano prieglauda ir mano gelbėtojas.

PO KOMUNIJOS.

Suteik, meldžiame Tave Viešpatie, idant paslaptys, kurias priėmėme, nuvalytų širdį ir sielą Tavo žmonijos, ir savo išganingu veiksmu vestų ją keliais Tavo tiesos ir meilės. Per mūsų Viešpatį...

PENKTAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 26, 7 ir 9.

Išklausyk, Viešpatie, mano balsą, kuriuo šaukiuos į tave. Būk mano padėjėjas; neapleisk manes ir nepaniekink manes Dieve, mano Gelbėtojau.

Psl. 26, 1.

Viešpats mano šviesa ir mano išgelbėjimas, ko gi aš bijosiu?

Garbė būk...

Išklausyk...

MELSKIMES.

Dieve, kuris Tave mylintiems nepermatomas gėrybes priruošei, įpilk į mūsų širdis savo meilės jausmą, kad Tave visame ir virš viso labiau mylėtume ir prižadėjimus Tavo, kurie visus troškimus nugali, galėtume pasiekti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. PETRO APAŠTALO RAŠTO. 1, 3, 8—15.

MYLIMIAUSIEJI! Pagaliau, būkite visi vienos minties, užjaučią, mylėkite brolius ,būkite gailestingi, romūs, nuolankūs; neatsilyginkite piktu už piktą, nė keiksmu už keiksmą, bet priešingai; laiminkite, nes tam esate pašaukti, kad paveldėtumėte palaiminimą. Nes kas nori mylėti gyvenimą ir gerų dienų matyti, tegul sulaiko savo liežuvį nuo pikto ir tegul lūpos nekalba vyliaus; tegul jis nusigręžia nuo pikto ir tegul daro gera, teieškai ramybės ir tegul ją seka; nes Viešpaties akys ant teisiųjų, ir jo ausys klausosi jų maldų; bet Viešpaties veidas prieš darančius piktą. Ir kas yra kurs jums kenktų, jei uoliai stengsites daryti gerą? Bet jei ir turėtumėte ką kentėti del teisybės, jūs esate palaiminti. Nebijokite jų gąsdinimo ir nenustokite ramybės. Laikykite Viešpatį Kristų šventu savo širdyse, būdami visuomet pasiryžę pasiteisinti kiekvienam reikalaujančiam iš jūsų atsakymo apie ta viltį, kuri yra jumyse.

Gradualas. Psl. 83, 10 ir 9.

Musų globėjau, Dieve, pasižiūrėk ir pažvelgk į savo tarną. Viešpatie, kareivijų Dieve, išklausyk mano maldą. Alleluja, alleluja.

Psl. 20. 1.

Viešpatie, dėlei tavo galės liksminasi karalius ir smarkiai džiaugiasi del tavo išgelbėjimo. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 5, 20—24.

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir parisiejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę. Jūs girdėjote, kad seniesiems pasakyta; Neužmuši; kas gi užmuštų, bus smerktinas teisme. Aš gi jums sakau: Kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio ,bus smerktinas teisme. Kas gi sakytų savo broliui: Raka, bus smerktinas taryboje. O kas sakytų: Beproty! bus smerktinas į pragaro ugnį. Todel ,jei tu atnašauji savo dovaną prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo dovaną tenai ties altorium, eik pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atėjęs atnašausi savo dovaną.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 15, 7 ir 8.

Aš šlovinsiu Viešpatį, kurs davė man išmintį; Aš turiu visuomet Viešpatį savo akyvaizdoje, nes jis yra mano dešinėje, kad nebūčiau pajudintas.

TYLI MALDA.

Būk malonus Viešpatie priimti maldas mūsų ir šias aukas tavo tarnų ir tarnaičių atnašaujamas nepaniekink, kad kaip mes aukojame del garbės Tavo, taip jos liktų naudingos mūsų išganymui pasiekti. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 26, 4.

Vieno dalyko meldžiu Viešpatį, jo aš ir jieškau, kad man būtų valia gyventi Viešpaties namuose per visas mano gyvenimo dienas.

PO KOMUNIJOS.

Viešpatie, kuriuos dangiškomis dovanomis pasotinai, suteik meldžiame Tave, kad mes galėtume nusivalyti nuo visokių blogumų ir nuo priešo pinklių išsiliuosuotume. Per mūsų Viešpatį...

ŠEŠTAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 27, 8—9.

Viešpats savo tautos stiprybė ir globėjas suteikiąs išgelbėjimą savo pateptajam. Gelbėk, Viešpatie, savo tautą ir palaimink tavo tevainystę; valdyk juos ir augštink juos per amžius.

Psl. 27, 1.

Į tave, Viešpatie, aš šaukiuos; mano Dieve, netylėk man, kad aš, jei tu man tylėsi, nepasidaryčiau lygus žengiantiems į duobę.

Garbė būk...

Viešpats savo...

MELSKIMES.

Dieve dorybių, kurio yra viskas kas tik geriausia, įpilk meldžiame širdims mūsų Tavo Vardo meilę ir suteik mums tikybinio maisto, kad tai kas yra gera mums duotum ir meilės mokslo, kuris yra mūsų tikslu, duck idant galėtume sulig juo saugoti mūsų gyvenimą. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 6, 3—11.

BROLIAI, ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie esame krkštu artimiausiai suvienyti su Jezumi Kristumi, krikštu dalyvaujame mirtyje? Nes krikštu, kuriuo dalyvaujame mirtyje, mes esame draug su juo palaidoti, kad, kaip Kristus kėlėsi iš numirusių per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumem nauju gyvenimu. Nes jei mes suaugome su juo jo mirties panašumu, taippat būsime ir prisikėlime. Mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra draug prikaltas ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmingas kūnas ir kad mes daugiau nebevergautumem nuodėmei. Nes, kas mirė, tas yra paliuosuotas nuo nuodėmės, o jei mes numirėme su Kristumi, tai mes tikime, kad taippat draug su Kristumi būsime gyvi. Mes žinome, kad Kristus, atsikėlęs iš numirusių, jau nebemiršta; mirtis ant jo daugiau nebeviešpatauja. Nes kad jis mirė del nuodėmės, tai mirė vieną kartą; kad gi yra gyvas, tai gyvas Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, gyvais gi Dievui vienybėje su mūsų Viešpačiu Jezumi Kristumi.

Gradualas. Psl. 89, 13 ir 1.

Apsigrįžk, Viešpatie! Ir duokis permaldauti savo tarnams. Viešpatie, tu buvai mums prieglauda nuo kartos į kartą. Alleluja, alleluja.

Psl. 30, 2—3.

Tavyje, Viešpatie, aš turėjau vilties, tenebūsiu sugėdintas per amžius; išliuosuok mane savo teisybėje. Pakreipk į mane savo ausį, skubinkis gelbėti mane. Alleluja.

EINA ŠV. EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MORKAUS. 8, 1—9.

Anuo metu, didelei miniai drauge esant ir neturint ko valgyti, jis pasivadinęs mokytinius jiems tarė: Gaila man minios, nes štai jau tris dienas jie pasilieka prie manes ir neturi ko valgyti. Jei aš paleisiu juos į jų namus nevalgiusius, jie apalps kelyje, nes kaikurie iš jų yra atėję iš tolo. Jo mokytiniai jam atsakė: Iš kur galės kas nors imti čia tyruose duonos jiems pavalgydinti? Jis juos paklausė: Kiek turite duonos kepalų? Jie atsakė: Septynis. Tuomet jis liepė miniai atsisėsti ant žemės. Paėmęs septynis duonos kepalus, jis dėkojo, laužė ir davė savo mokytiniams išdėstyti, ir jie išdėstė ties minia. Jie turėjo taippat nedaug žuvelių; ir jas jis palaimino ir liepė išdėstyti. Jie valgė ir pasisotino. Paskui jie dar pririnko, kas buvo likę trupinių, septynias pintines. Valgiusiųjų buvo apie keturis tūkstančius, ir jis juos paleido.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 16, 5 ir 6—7.

Sustiprink mano žingsnius savo takuose, kad mano kojos nesvyruotų. Palenk man sau ausį ir klausyk mano žodžių. Parodyk savo stebėtiną gailestingumą, tu kurs išgelbi pasitikinčius tavimi.

TYLI MALDA.

Būk malonus Viešpatie išklausyti maldas mūsų ir aukas šios tautos maloniai teikis priimti, kad joks mūsų prižadas nebūtų tau tuščias ir reikalavimas nenaudingas, suteik kad ką tiktai ištkimai prašome, tai galėtume apturėti. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 26, 6.

Aš artinuos ir aukoju jo šėtroje džiaugsmingą atnašą; aš giedu ir šlovinu Viešpatį.

PO KOMUNIJOS.

Pripildyti Viešpatie aukomis Tavo, meldžiame, teikis suteikti mums kad jomis mes nuvalytume trūkumus mūsų ir susistiprintume pagalba šventąja. Per mūsų Viešpatį...

SEPTINTAS PO SEKMINIŲ SEKMADIENIS.

ĮŽANGA.

Psl. 46, 2.

Plokite visos tautos, rankomis, šūkaukite Dievui džiaugsmo balsu.

Psl. 46, 3.

Nes Viešpats Augščiausis baisus, didis karalius ant visos žemės.

Garbė būk...

Plokite...

MELSKIMES.

Visagalis, ir didis Dieve, maloniausiasis mūsų Tėve, štai Tavo ištikimoji liaudis nuolankiai Taves maldauja, idant mums gelbėtumei piktą nugalėti ir amžinąjį išganymą pasiekti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 6, 19—23.

BROLIAI, aš kalbu, kaip kad žmonės kalba del jūsų kūno silpnumo. Nes kaip davėte savo narius tarnauti paleistuvystei ir neteisybei del neteisybės, taip dabar duokit savo narius tarnauti teisybei del pašventinimo. Juk būdami nuodėmės vergais, jūs neklausėte teisybės. Kokį gi pelną turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdžiatės? Nes tokių dalykų galas yra mirtis. Bet dabar išliuosuoti nuo nuodėmės ir pasidarę Dievo tarnais, turite kaipo savo vaisių pašventinimą ir kaipo jo tikslą amžinąjį gyvenimą. Nes nuodėmės alga mirtis. Dievo gi dovana amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Jezuje Kristuje.

Gradualas. Psl. 33, 12 ir 6.

Ateikite, vaikai! pasiklausykite manes; aš mokysiu jus Viešpaties baimės. Prisiartinkite prie jo ir būsite nušviesti; ir jūsų veidai nebus sugėdinti. Alleluja, alleluja.

Psl. 46, 2.

Plokite, visos tautos, rankomis, šūkaukite Dievui džiaugsmo balsu. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 7, 15—21.

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Saugokites netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plēšrieji vilkai. Jūs pažinsite juos ant jų vaisių. Argi kas renka vynuoges nuo arškēčių ar fygas nuo usnių? Taip, kiekvienas geras medis duoda gerų vaisių, blogas gi medis duoda blogų vaisių. Geras medis negali duoti blogų vaisių, nē blogas medis gerų vaisių duoti. Kiekvienas medis, kurs neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir į ugnį įmestas. Taigi, jūs pažinsite juos ant jų vaisių. Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tēvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę.

ATNAŠAVIMAS.

Dan. 3, 40.

Mūsų auka, Viešpatie, tegu Tau patinka, nes neturi susigēdinimo pasitikintieji Tavimi.

TYLI MALDA.

Mūsų auką, priimk Viešpatie kaipo indēlį mūsų ištikimybēs ir pavaldinybēs. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 30, 3.

Palenk į mane Tavo ausį, Viešpatie, ir skubinkis idant mane išgelbētumei.

PO KOMUNIJOS.

Suteik tai Visagalis ir gailestingasis Dieve, idant stebuklingai pavalgydinti prie Tavo malonybēs stalo, laimingai keliautume į dangaus Tēvynę. Per mūsų Viešpatį...

AŠTUONTAS PO SEKMINIŲ SEKMADIENIS.

ĮŽANGA.

Psl. 47, 10—11.

Mes gavome tavo mielaširdystę, o Dieve, tavo bažnyčios viduje. Kaip tavo, Dieve, vardas, taip ir tavo šlovē sklysta iki žemēs pakraščių.

Psl. 47, 2.

Viešpats didis ir begalo girtinas mūsų Dievo mieste, ant jo šventojo kalno.

Garbē būk...

Mes Gavome...

MELSKIMES.

Meldžiame Tave Viešpatie apdovanok mumis malonēmis troškimo, ir išganymo mūsų, idant pažinę kas yra naudinga mūsų sieloms visados to trokštumēme. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ LAIŠKO ŠV. POVILO APAŠTALO Į RYMIEČIUS. 8, 12—17.

BROLIAI, mes neesame kūno skolininkai, kad gyventumem kūniškai. Nes jei jūs gyvensite kūniškai, numirsite; o jei dvasia marinsite kūno darbus, būsite gyvi. Nes kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie Dievo vaikai. Jūs juk gavote ne vergystēs dvasią, kad jums vēl reiktų bijoti, bet gavote įsunystēs dvasią, kurioje šaukiame: Tēve! Pati Dvasia duoda liūdijimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. O jei mes esame vaikai, tai ir tevainiai: tevainiai Dievo ir bendratēvainiai Kristaus, jei tik drauge kenčiame, kad būtumēm drauge ir pagarbinti.

Gradualas. Psl. 30, 3.

Būk man Dievas globējas ir prieglaudos namai, kad išgelbētumei mane.

Psl. 70, 1.

Tavimi, Viešpatie, aš pasitikiu; kadgi nebūčiau sugēdntas per amžius. Alleluja, alleluja.

Psl. 47, 2.

Viešpats didis ir begalo girtinas mūsų Dievo mieste, ant jo šventojo kalno. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO 16, 1—9.

Anuo metu, Jezus tarē savo Mokintiniams: Buvo vienas turtingas žmogus, Jis turējo užvaizdą. Tas buvo jam apskųstas, kaip kad būtų išaikvojęs jo lobį. Todel jis pasišaukē jį ir jam tarē: Ką tai girdžiu apie tave? Duok apyskaitą savo užveizdavimo, nes jau nebegali toliau būti užvaizdu. Užvaizdas gi pats sau vienas sakē: Ką veiksiu, kad mano valdovas atima iš manes užveizdavimą? kasti neįstengiu, elgētauti gēdžiuos. Žinau, ką darysiu, kad žmonēs mane priimtų į savo namus, kuomet būsiu atstatyts nuo užveizdējimo. Taigi, jis suvadino savo valdovo skolininkus vieną po kito ir sakē pirmajam: Kiek tu esi skolingas

mano valdovui. Tas atsakė: Šmtą, statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo rašta, greitai sėsk ir rašyk: Penkias dešimtis. Po to jis tarė kitam; Tu gi kiek esi skolingas? Tas jam pasakė: Šimtą saikų kviečių. Jis jam tarė: Imk savo raštą ir rašyk: Aštuonias dešimtis. Valdovas pripažino neteisiojo užvaizdo gudrumą, nes šio pasaulio vaikai gudresnl su sau lygiais už šviesos vaikus. Ir aš jums sakau: Darykite sau prietelių pagalba apgaulingų turtų, kad jums mirus priimtų jus į amžinasias padangtes.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 17, 28 ir 32.

Juk tu išgelbi nuolankią tautą ir nužemini puikiųjų akis. Mano Dieve, apšviesk mano tamsybę.

TYLI MALDA.

Priimk meldžiame Tave Viešpatie, dovanas kurias iš Tavo malonės apturėjome ir jas šiandien atnašaudami meldžiame, idant švenčiausia paslaptis galybės, mums dabartiame gyvenime patarnautų išganymui sielos mūsų. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 33, 9.

Paragaukite ir matykite kad Viešpats saldus; palaimintas žmogus kurs pasitiki juomi.

PO KOMUNIJOS.

Tegul bus Viešpatyje pastiprinimas sielos ir kūno mūsų, idant per šią dangišką malonę mes jame visuomet galėtumėme pažinti savo sutvėrėją. Per mūsų Viešpatį...

DEVINTAS PO SEKMINIŲ SEKMADIENIS.

ĮŽANGA.

Psl. 53, 6—7.

Štai, Dievas man padeda, ir Viešpats mano gyvybės globėjas. Nukreipk pikta ant mano neprietelių ir savo ištikimybėje sunaikink juos Viešpatie.

Psl. 53, 3.

Dieve, savo vardu gelbėk mane ir savo galybe padaryk man teisybę.

Garbė būk...

Štai Dievas...

MELSKIMES.

Nuvalyk mūsų širdis Visagalis ir gailestingasis Tėve, nuo žemiškųjų antpuolių ir pažadink juose troškimą gero, tiesos ir teisybės. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ ŠVENTOJO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 10, 6—13.

BROLIAI! O tai atsitiko mums įvaizdžiai įspėti, kad negeistumem piktą, kaip kad jie geidė. Nebūkite stabų garbintojai, kaip kaikurie iš jų, kaip yra parašyta: Žmonės sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti. Nepaleistuvaukime, kaip kaikurie iš jų paleistuvavo ir viena diena žuvo dvidešimt trys tūkstančiai. Negundykime Kristaus, kaip kaikurie iš jų gundė ir žuvo nuo žalčių. Nemurmėkite, kaip kaikurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo žudytojo. Visa tai jiems atsitiko kaip vaizduotas pamokinimas, parašyta gi mums įspėti, kuriems tenka gyventi amžių pabaigoje. Taigi, kas tariasi stovįs, teveizdi, kad nepultų. Jūsų nebubo užpuolusi pagunda, perviršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; jis neleis jūsų, gundyti virš jūsų jėgų, bet dar padrys tokį išėjimą iš pagundos, kad galėtumėte ją pakelti.

Gradualas. Psl. 8, 2.

Viešpatie, mūsų Viešpatie! kaip stebėtinas tavo vardas visoje žemėje! Nes tavo didenybė iškilus augščiaus už dangų. Alleluja, alleluja.

Psl. 58, 2.

Išgelbėk mane, mano Dieve, nuo mano neprietelių ir išliuosuok mane nuo sukilstančiųjų prieš mane. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 19, 41—47.

Anuo metu, Jezus, prisiartinęs ir matydamas miestą, verkė jo ir sakė: Kad gi ir tu ir tai šitoje savo dienoje pažintumei, kas tau neša ramybės, dabar gi tavo akims paslėpta! Nes ateis tau dienų, kad neprieteliai apstos tave ir tavo vaikus, kurie yra tavyje, ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto. Įėjęs į bažnyčią, jis pradėjo varyti laukan parduodančius joje ir perkančius. Jis jiems sakė: Parašyta: Mano namai maldos namai, jūs gi padarėte iš jų galvažudžių lindynę. Jis mokino kasdien bažnyčioje.

ATNAŠAVIMAS.

Viešpaties teisybės tikros, jos linksmina širdis;

Viešpaties baimē šventa, ji pasilieka per amžius; Todel geistini labiaus kaip auksas ir kaip daug brangių akmenų, nes tavo tarnas sergi juos.

TYLI MALDA.

Pavelyk Viešpatie, idant tie mūsų į Tave palankumo ir meilēs ženklai, pažadintų mus į geresnį bei tobulesnį gyvenimą. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Jono 6, 57.

Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas gyvena manyje, ir aš jame, sako Viešpats.

PO KOMUNIJOS.

Suteik, meldžiame Tave Viešpatie, idant toji Šventoji Komunija, kurią mes priēmēme, esybiniai su tavimi suvienytų. Per mūsų Viešpatį...

DEŠIMTAS PO SEKMINIŲ SEKMADIENIS.

ĮŽANGA.

Psl. 54, 17, 18, 20 ir 23.

Aš gi šauksiuos į Dievą, ir jis išklausys mano balsą. Jis atvaduos ramybēje mano sielą iš tų, kurie artinas į mane, ir pažemins juos, jis kurs yra nuo amžių. Pavesk savo rūpestį Viešpačiui, ir jis išlaikys tave.

Psl. 54, 2.

Išklausyk, Dieve, mano maldą ir nepaniekink mano prašymo.

Garbē būk...

Aš gi šauksiuos...

MELSKIMES.

Visagalis Dieve ir geriausis mūsų Tēve, kursai vedi žmogų įvariais keliais į tiesos pažinimą, pažadink mūsų širdis ir apšviesk protą, idant Tave vieną pažintų ir mylētų. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ ŠVENTOJO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 1; 12, 2—11.

BROLIAI! Jūs žinote, kad būdami pagonys, eidavote pas nebylius stabus, kaip buvote vedami. Todel aš jums pareiškiu, kad nēviens, kurs kalba Dievo Dvasioje, nesako: Prakeikimas Jēzui; ir nēvienas negali pasakyti: Viešpats Jezus ,kaip tik šventojoje Dvasioje. Dovanos, tiesa, yra įvairios, bet ta pati Dvasia. Patarnavimai yra įvairūs, bet tas pats Viešpats. Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas, kurs visa visuose daro. Kiekvenam duodama Dvasios apsireiškimas, kad būtų iš to naudos. Vienam Dvasios suteikiama išminties kalba, kitam tos pačios Dvasios tikējimas, kitam tos vienos Dvasios gydymo dovana; kitam stebuklų darymas, kitam pranašystē, kitam dvasių atskyrimas, kitam įvairios kalbos, kitam kalbų aiškinimas. Visa gi tai daro viena ir ta pati Dvasia, dalindama kiekvienam, kaip ji nori.

Gradualas. Psl. 16, 8 ir 2.

Sergēk mane Viešpatie nuo tavo priešininkų dešinēs kaip akies lēlelę; savo sparnų uksmēje uždengk mane. Teišeina mano teisumas iš po tavo akių; tegul tavo akys žiūri į tai, kas teisu. Alleluja, alleluja.

Psl. 64, 2.

Tau o Dieve ant Siono pritinka šlovinimo giesmē, ir tau bus atitesēti apžadai Jeruzalēje. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 18, 9—14.

Anuo metu, Jezus pasakē, kaikuriems pasitikintiems savimi, kad jie esą teisūs ir niekino kitus, šitą prilyginimą: Du žmogu atējo į bažnyčią melstis; vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus stovēdamas taip pats sau vienas meldēsi: Dēkoju tau Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonēs plēšikai, neteisūs, svetimoteriai, taippat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasnikoju du kartu savaitēje, duodu dešimtines viso, ką turiu. Muitininkas, atstu stovēdamas, nedrįso nē akių pakelti į dangų, tik mušēsi į krūtinę ir sakē: Dieve, būk gailestingas man nusidējēliui. Sakau jums: šitas nuējo į savo namus nuteisintas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina ,bus paaukštintas.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 24, 1—3.

Į tave, Viešpatie, aš keliu savo sielą; mano Dieve, tavimi pasitikiu; kad gi man nereiktų rausti, ir tegul nesijuokia iš manes mano neprieteliai, nes gi visi, kurie pasitiki tavimi, nebus sugēdinti.

TYLI MALDA.

Suteik, meldžiame Tave Viešpatie, idant mūsų aukos, Tavo Vardo garbei pašvęstos, virstų mums amžinojo gyvenimo indėlis. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 50, 21.

Tuomet tu Viešpatie priimsi teisybės atnaša, dovanas ir deginamasias aukas.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Tave, mūsų Viešpatie Dieve, idant sužadintumei mūsų sielose troškimo, įgyti Tave, neapsakomąją laimę. Per mūsų Viešpatį...

VIENUOLIKTAS PO SEKMINIŲ SEKMADIENIS.

ĮŽANGA.

Psl. 67, 6—7 ir 36.

Dievas savo šventoje vietoje. Jis Dievas, kurs apgyvendina vienminčius tuose pačiuose namuose, kurs išveda kalinius stiprybėje.

Psl. 67 ,2.

Tesikelie Dievas ir tegul būna išsklaistyti jo neprieteliai, ir kurie jo neapkenčia, tegul bėga nuo jo veido.

Garbė būk...

Dievas savo...

MELSKIMES.

Priimk maloniai geriausiasis Tėve mūsų ištikimųjų žmonių nuolankias maldas ir suteik, idant sustiprinti tikyboje ir meilėje, gyvenimo tikslą atsiekti galėtume. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ ŠVENTOJO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 1; 15, 1—10.

BROLIAI! Aš primenu jums, evangeliją kurią jums skelbiau, kurią jūs ir priėmėte, kurioje ir stovite, kuria ir būsite išganyti, jei ją laikote taip, kaip jums skelbiau ,nebent jūs būtūmėte veltui įtikėję. Nes aš jums padaviau visupirma, ką ir ėmiau, kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip sako Raštai; kad buvo palaidotas ir kad prisikėlė trečią dieną, kaip sako Raštai; kad pasirodė Kēfui ir po to vienuolikai. Paskiau jis pasirodė daugiau kaip penkiems šimtams brolių vienu kartu, kurių daugelis tebėra gyvi iki dabar, kaikurie gi užmigo. Paskiau jis pasirodė Jokūbui, paskui visiems apaštalams. Visųpaskiausia gi jis pasirodė man lyg nelaiku gimusiam. Nes aš esu mažiausis tarp apaštalų, kurs neesu vartas vadintis apaštalu, nes aš esu persekiojęs Dievo bažnyčią. Bet Dievo malonė nebuvo manyje bergždžia: aš dirbau daugiau už juos visus, tačiau ne aš, bet su manim esanti Dievo malonė.

Gradualas. Psl. 27, 7 ir 1.

Viešpatyje turėjo vilties mano širdis, ir aš gavau pagalbos. Mano kūnas vēl pražydo, ir aš šlovinsiu jį noria širdimi. Į tave, Viešpatie, aš šaukiuos; mano Dieve, netylėk man. Alleluja, alleluja.

Psl. 80, 2—3.

Džiaukgitės Dievu, mūsų padėjėju, linksmai šūkaukite Jokūbo Dievui. Užtraukite giesmę ir muškite bubną, tegul atsiliepia meili arpa su kanklėmis. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MORKAUS. 7, 31—37.

Anuo metu, Jezus vēl palikęs Tyro ribas, jis per Sidoną atėjo pas Galilejos jūrą,eidamas Dekapolio krašto viduriu. Ten atvedė pas jį kurčią nebylį ir prašė jį padėti ant jo ranką. Paėmęs jį šalin nuo minios, jis įdėjo savo pirštus į jo ausis, prisilietė su savo seilėmis jo liežuvio, pažvelgė į dangų, atsiduso ir jam tarė: Effeta, tai yra, atsiverk. Jo ausys tuojau atsivėrė, jo liežuvio ryšys atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia. Tuomet jis jiems liepė niekam apie tai nesakyti. Juo gi labiau jis jiems liepdavo, juo labiau jie skelbė ir juo labiau stebėjosi, sakydami: Jis visa gerai padarė; kad kurtiniai girdėtų ir kad nebyliai kalbėtų.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 29, 2—3.

Augštinsiu tave, Viešpatie, nes tu pakėlei mane ir nedavei mano neprieteliams džiaugtis iš mane. Viešpatie, aš šaukiaus į tave, ir tu išgydei mane.

TYLI MALDA.

Atsižvelgk į mus Viešpatie, nuolankiuosius Tavo tarnus ir suteik, idant toji šventoji auka taptų indėlis amžinajam su Tavimi susijungimui. Per mūsų Viešpatį...

PO KOMUNIJOS.

Suteik tai gailestingiausis ir geriausis Tėve, bei mūsų Dieve, idant augtų tikyba ir meilė mūsų širdyse. Per mūsų Viešpatį...

DEVYNIOLIKTAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Aš esu tautos išgelbėjimas tarė Viešpats, del kurios nors naudos prašys mane išklausysiu juos, ir būsiu jų Viešpats per amžius.

Psl. 77, 1.

Mano tauta, tėmyk mano pamokymą; atkreipkite savo ausis į mano burnos žodžius.

Garbė būk...

Aš esu tautos...

MELSKIMES.

Visagalis ir Mielaširdingas Dieve, būk mums malonus vesiems prie Taves esantiems; kad protu ir kūnu lygei patyrę kas yra tavo, liuosai mes tave mintimis pasektume. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į EFEZIEČIUS 4, 23—28.

BROLIAI! Atsinaujinkite savo išmanymo dvasia ir apsivilkite nauju žmogumi, kurs sutvertas pagal Dievą teisybėje ir tiesos šventume. Todel, atmesdami melą, kalbėkite kiekvienas savo artimui tiesą, nes mes esame vieni kitų nariai. Jei rūstinates, tai nenusidėkite. Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rustybės. Neduokite vietos piktajai dvasiai. Kas vogė, tegul jau nebvagia; teužsima velyk darbu, dirbdamas savo rankomis, kas gera, kad turėtų ko suteikti kenčiančiam skurdą.

Gradualas .Psl. 140, 2.

Tegul kilsta mano malda kaip smilkalas tavo akyvaizdoje, tebūna mano rankų pakėlimas vakarine auka. Alleluja, alleluja.

Psl. 104, 1.

Girkite Viešpatį ir šaukitės į jo vardą, skelbkite tarp tautų jo darbus. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 22, 1—14.

Anuo metu, Jezus kalbėjo vyriausiems kunigams ir parsiejams prilyginimais ir tarė: Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs kėlė savo sūnui vestuves. Jis siuntė savo tarnų pašaukti pakviestųjų į vestuves; bet jie nenorėjo ateiti. Jis vėl siuntė kitus tarnus, tardamas: Sakykite pakviestiesiems: Štai, aš prirengiau savo pokylį, mano jaučiai ir mano peniukšliai papjauti ir visa prirengta; ateikite į vestuves. Bet jie tai nieku vertė ir nuėjo sau, vienas į savo ūki, kitas gi į savo pramonę; kiti nutvėrė jo tarnus ir apgėdinę juos užmušė. Tai išgirdęs karalius užsirūstino ir nusiuntęs savo kariuomenę sunaikino anuos galvažudžius ir jų miestą sudegino. Tuomet jis tarė savo tarnams: Vestuvės, tiesa, prirengtos, bet pakviestieji buvo neverti. Eikite tat į kryžkelius ir ką tik rasite, šaukite į vestuves. Jo tarnai išėję į kelius, surinko visus, kuriuos rado, piktus ir gerus, ir vestuvės buvo pilnos sėdinčiųjų už stalo. Karalius įėjo pasižiūrėtų sėdinčiųjų už stalo ir, pamatęs tenai žmogų neapsivilkusį vestuvių drabužiu klausė kaip jis patekęs? Jis gi tylėjo. Tuomet karalius tarė tarnams: Surišę jam rankas ir kojas, išmeskite jį laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo. Nes daug pašauktų, bet maža išrinktų.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 137, 7.

Jei aš vaikščiosiu tarp varginimo, tu atgaivinsi mane, ant mano neprietelių rūstybės tu ištiesi savo ranką, ir tavo dešinė išgelbės mane.

TYLI MALDA.

Šios aukos, prašome tave Viešpatie, kurias prieš akis tavo atnašaujame, tegu palieka mums išgelbėjimui mūsų. Per mūsų...

KOMUNIJA.

Psl. 118, 4—5.

Tu paliepei labai laikytis tavo įsakymų, kadgi mano keliai būtų vedami tavo įstatų sergėtų.

PO KOMUNIJOS.

Padaryk mus Viešpatie vaikiančius Vardan išgelbėjimo, idant mes užlaikydami įsakymus Tavo, galėtume nuolatos nuo pavojų mūsų sielai ir kūnui

gręsančių apsisaugoti, kad pildydami Tavo šventąją valią galėtume pasiekti amžinąją dangaus laimę. Per mūsų Viešpatį....

DVIDEŠIMTAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Dan. 3, 31, 2 9ir 35.

Visa ką padarei mums Viešpatie, teisingai padarei, kadangi nusidėjome Tau ir įsakymų Tavo neklausėme; bet duok garbę Tavo Vardui ir padaryk su mumis pasigailėjimą, pagal didžios Tavo mielaširdystės.

Psl. 118, 1.

Palaiminti nesutepti kelyje, kurie vaikščioja pagal įstatymą.

Garbė būk....

Visa ką padarei....

MELSKIMES.

Suteik, meldžiame Tave Viešpatie, ištikimiesiems tavo pasigailėjimą ir taiką ,kad lygiai nuo visų užpuolimų būtume apsaugoti ir Tau ištikimai mūsų protu tarnautume. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į EFEZIEČIUS, 5. 15—21.

BROLIAI! Taigi, žiūrėkite kaip atsargiai turite elgtis; ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi, gerai naudokites laiku, nes dienos yra piktos. Todel nebūkite neprotingi, bet supraskite, kokia yra Dievo valia. Neapsigerkite vynu, kuriame yra ištvirkimas. Būkite pilni šventosos Dvasios, kalbėdamies tarp saves psalmėmis, imnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir džiaugdamies savo širdyse Viešpačiui; dėkodami visuomet už visa Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus vardu. Pasiduokite vieni kitiems Kristaus baimėje.

Gradualas. Psl. 144, 15—16.

Visų akys turi vilties tavyje, Viešpatie, ir tu duodi jiems maisto tinkamu metu. Tu atveri savo ranką ir pasotini visa, kas gyva, palaiminimu. Alleluja, alleluja.

Psl. 107, 2.

Mano širdis, Dieve, pasiryžus, mano širdis pasiryžus; aš giedosiu ir žaisiu savo gyriuje. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 4, 46—53.

Anuo metu, Jezus vėl atėjo į Galilejos Kaną, kame vandenį buvo pavertęs vynu. Buvo tenai vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo Kaparnaume. Tas, išgirdęs, kad Jezus ateina iš Judejos į Galilėją, nuėjo pas jį ir prašė jį ateiti ir pagydyti jo sūnų, kurs buvo marinamas. Tuomet Jezus jam tarė: Jei jūs nematote ženklų ir stebuklų, jūs netikite. Valdininkas jam atsakė: Viešpatie, ateik pirma nekaip mano sūnus numirs. Jezus jam tarė: Eik, tavo sūnus gyvas. Žmogus įtikėjo žodžiams, kuriuos jam pasakė Jezus, ir išėjo. Jį jau pareinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam, sakydami, kad jo sūnus gyvas. Jis tad pasiklausė juos apie valandą, kurioje jam pasidarė geriau. Jie atsakė: Vakar septintoje valandoje liovėsi krėtęs jį drugys. Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta valanda kurioje Jezus jam tarė: Tavo sūnus gyvas. Ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai.

ATNAŠAVIMAS.

Pssl. 136, 1.

Ant Babylono upių, ten mes sėdėjome ir verkėme, atsimindami apie Sioną.

TYLI MALDA.

Tegu suteikia mums dangiškus vaistus, ši paslaptis ,meldžiame Taves Viešpatie ,ir nuo mūsų širdies prasikaltimus tenuvalo. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 118, 49—50.

Atsimink savo žodį savo tarnui, kuriuo tu man davei vilties. Tai mano paguoda mano nužeminime, nes tavo pasakymas gaivina mane.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Tave Viešpatie, kad šventomis aukomis Tau galėtume patikti ir padaryk mus paklusniais visuomet tavo įsakymus pildyt. Per mūsų Viešpatį...

DVIDEŠIMTS PIRMAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Est. 13, 9 ir 10—11.

Viešpatie, Visagalis karaliau, visa pasilieka tavo valdžioje ir nēra, kas galētu pasipriešinti tavo valiai. Tu padarei dangų ir žemę ir visa, kas yra dangaus plote. Tu esi visų Viešpats, ir nēra, kas priešintūsi tavo didenybei.

Psl. 118, 1.

Palaiminti nesutepti kelyje, kurie vaikščioja pagal įstatymą.

Garbē būk...

Viešpatie...

MELSKIMES.

Meldžiame Tave Viešpatie, teikis savo šeimyną užlaikyti nuolatine meile, kad nuo visų priešingumų, tau saugojant, būtų liuosa ,ir gerais darbais tavo šventajam vardui būtų nuolanki. Dieve mūsų pagalba ir prieglauda, būk malonus tavo božnyčios maldoms ir suteik, kad ką tiktai mes visi ištikimai prašome, tai galētume per tavo mielaširdystę apturēti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į EFEZIEČIUS. 6, 10—17.

BROLIAI! Stiprēkite Viešpatyje ir jo stiprumo jēga. Apsivilkte Dievo šarvais, kad galētumēte drąsiai stoti prieš piktosios dvasios žabangus. Nes mūsų kova yra ne prieš kūną ir kraują, bet prieš kunigaikščius ir valdžias, prieš šių, tamsybių pasaulio valdovus, prieš piktumo dvasios padangēse. Todel imkite Dievo šarvus, kad galētume priešintis piktoje dienoje ir visame tobulai stovēti. Taigi, stovēkite susijuosę savo strēnas tiesa, apsivilkę teisybēs šarvu ir kojas apsiavę ramybēs evangelijos pasiryžimu, prie viso to imdami tikējimo skydą, kuriuo galētumēte užgesyti visas ugningas pikčiausiojo vilyčias. Pasiimkite ir išganymo šalmą ir Dvasios kalaviją (tai yra Dievo žodį).

Gradualas. Psl. 89, 1—2.

Viešpatie, tu buvai mums prieglauda nuo kartos į kartą. Pirma negu atsirado kalnai, arba buvo padaryta žemē ir jos apskritis, nuo amžių ir per amžius tu esi Dievas. Alleluja, alleluja.

Psl. 113, 1.

Išeinant Izraeliui iš Aigypto, Jokūbo namams iš svetimos tautos. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 18, 23—35.

Anuo metu, Jezus pasakē savo mokintinams šitą prilyginimą: Dangaus karalystē panaši į žmogų karalių, kurs norējo daryti apyskaitą su savo tarnais. Kuomet jis buvo pradējęs daryti apyskaita, atvesta pas jį vienas, kurs buvo jam kaltas dešimtį tūkstančių talentų. Kadangi jis neturējo, iš ko užmokēti, jo valdovas liepē parduoti jį, jo pačią, vaikus ir visa, ką turējo, ir užmokēti. Tas tarnas parpuolęs meldē jį sakydamas: Turēk link manes kantrybēs, ir aš visa tau užmokēsiu. Valdovui pagailo to tarno; jis paleido jį ir dovanojo jam skolą. Bet tas tarnas išējęs rado vieną iš savo draugų tarnų, kurs buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvēręs smaugē jį sakydamas: Atiduok, ką esi skolingas. Jo draugininkas kniūpščias meldē jį sakydamas: Turēk link manes kantrybēs, ir aš visa tau užmokēsiu. Jis gi nenorējo, bet nuējo ir įmesdino jį į kalējimą, kolei užmokēs skolą. Kiti jo draugininkai, matydami, kas darēsi, labai nuliūdo; jie atējo ir papasakojo savo valdovui visa, kas buvo įvykę. Tuomet jo valdovas pasišaukē jį ir jam tarē: Nedorasai tarne, aš tau dovanojau visą skolą, nes mane meldei; argi tat nereikējo ir tau pasigailēti savo draugininko, kaip aš taves pasigailējau? Užsirūstinęs jo valdovas padavē jį budeliams, kolei užmokēs visą skolą. Taip ir mano dangiškasis Tēvas jums padarys, jei kiekvienas neatleisite savo broliui iš savo širdies.

ATNAŠAVIMAS.

Job. 1.

Huso žemēje buvo vienas žmogus, vardu Jobas; tas žmogu buvo be vyliaus, tikras, bijojo Dievo ir šalinosi nuo pikto.

TYLI MALDA.

Būk malonus Viešpatie priimti šias aukas, kuriomis tau patinkame ir sau išganymą užsipelnome. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 118, 81, 84 ir 86.

Mano siela išsiilgsta tavo išganymo ir tavo žo-

džiu aš remiu savo viltį. Kuomet tu darysi teismą mano persekiotojams? Visi tavo įsakymai tiesa; jie persekiojo mane be prežasties, padėk man, Dieve mano.

PO KOMUNIJOS.

Visagalis ir mielaširdingas Dieve kuris nenori nusidėjėlio mirties, suteik savo tarnams tvirtybės, kad jie galėtų išpildyti tavo šventus įstatymus ir pasiekti galėtų amžinąją laimę. Per mūsų Viešpatį...

DVIDEŠIMTS ANTRAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Psl. 129, 3—4.

Jei tu, Viešpatie, žiurėsi neteisybių, Viešpatie, kas išsilaikys? Nes pas tave yra pasigailėjimas, ir dėlei tavo įstatymo aš laukiu taves Viešpatie.

Psl. 129, 1—2.

Iš gilybės aš šaukiuos į tave, Viešpatie! Viešpatie, išgirsk mano balsą.

Garbė būk.....

Jei tu...

MELSKIMES.

Dieve mūsų prieglauda ir tvirtybe, meldžlame maldingomis tavo bažnyčios maldomis, kurių esi pats įsteigėjas, ir Taves prašome, kad ko ištikimai norime, galėtume kuotikriauslai apturėti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į PILIPIEČIUS. 1, 6—11.

BROLIAI! Nes aš taippat pasitikiu, kad tas, kurs pradėjo jumyse tą gerą darbą, tobūlins jį iki Jezaus Kristaus dienai. Taip man ir teisinga apie jus visus manyti, nes aš turiu jus širdyje, jus, kurie visi ir mano kalėjime ir evangelijos gynime ir patvirtinime esate mano džiaugsmo draugai. Nes Dievas yra man liūdytojas, kaip aš jūsų visų trokštu giliausioje Jezaus Kristaus meilėje. To aš ir meldžiu, kad jūsų meilė labiau ir labiau gausintūsi žinojimu ir visokiu išmanymu, kad jūs brangintumėte geresniuosius dalykus, kad būtumėte nesutepti ir nepeiktini Kristaus dienai, pilni teisybės vaisiaus per Jezų Kristų Dievo garbei ir gyriui.

Gradualas. Psl. 132, 1—3.

Štai, kaip gera ir kaip saldu gyventi broliams vienybėje. Nes ten Viešpats siunčia palaiminimą ir gyvenimą amžių amžiams. Alleluja, alleluja.

Psl. 113, 11.

Kurie bijo Viešpaties, tikisi jame, padėjėjas ir apgynėjas jų yra. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 22, 15—21.

Anuo metu, parisiejai nuėję padarė sutartį sugauti Jezų kalboje. Jie siuntė pas jį savo mokytinių su Erodo šalininkais ir sakydino: Mokytojau, mes žinome, kad tu tiesakalbis ir mokini Dievo kelio tiesoje ir nėvienu nesirūpini, nes nežiūri žmonių asmens. Pasakyk tat mums, kaip tau rodosi: valia duoti ciesoriui mokestį ar ne? Bet Jezus pažinęs jų nedorumą, tarė: Kam mane gundote, veidmainiai? Parodykite man mokesčio pinigą. Jie jam padavė denarą. Jezus jiems tarė: Kieno tas paveikslas ir parašas? Jie jam sako: Ciesoriaus. Tuomet jis jiems tarė: Atiduokite tai kas ciesoriaus ciesoriui, ir kas Dievo Dievui.

ATNAŠAVIMAS.

Ester. 14, 12 ir 13.

Atsimink, Viešpatie, ir parodyk mums save mūsų sielvarto metu, ir duok mums pasitikėjimo Viešpatie, dievų, ir visokios galybės karaliau! Įdėk man į burną dailių žodžių.

TYLI MALDA.

Duok mielaširdingas Dieve, kad ši išganymo auka nuo artimų mus priešingumų atitolintų ir nuo visų mus saugotų pavojų. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 16, 6.

Aš šaukiu, nes tu, o Dieve, išklausai mane; palenk man sau ausį ir klausyk mano žodžių.

PO KOMUNIJOS.

Priėmę Viešpatie šventasias dovanas Tavosios paslapties nuolankiai prašome, kad ką mums įsakei daryti del mūsų išganymo tai pildytume, kad galėtume pasiekti dangaus karalystę. Per mūsų Viešpatį...

DVIDEŠIMTS TREČIAS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Jer. 29, 11, 12 ir 14.

Viešpats tarė: Mano mintys ramybę neša, bet ne pavojų, kuomet manes šauksitės, iškiausysiu jus ir sutrumpinsiu jūsų nelaisvę visuose žemės kraštuose.

Psl. 84, 2.

Viešpats tarė...

Viešpatie, tu palaiminai savo žemę, tu išliuosavai savo žmones iš nelaisvės.

Garbė būk.....

MELSKIMES.

Meldžiame Taves Viešpatie, apsaugoti savo tautą nuo prasikaltimų, kad nuo artimų nusidėjimų, kuriuos per mūsų silpnybes užsitraukėme, Tavo nuolaidumu pasiliuosuotume. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į PILIPIEČIUS. 3, 17—21; 4, 1—3.

BROLIAI, būkite mano sekėjai ir žiurėkite į tuos kurie taip elgiasi, taip kaip turite pavyzdį mumyse. Nes daugelis, apie kuriuos aš jums dažnai kalbėjau, (dabar gi ir su ašaromis sakau), elgiasi kaip Kristaus kryžiaus neprieteliai. Jų galas pražuvimas, jų dievas yra pilvas ir jų gyrius susideda iš jų gėdos, nes jie trokšta žemiškų dalykų. Mūsų gi elgesys yra danguje. Išten taippat mes laukiame Išganytojo mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus. Jis pakeis mūsų žemumo kūną, padarydamas jį panašų į savo skaistumo kūną ta jėga, kuria jis gali taippat visa sau pavergti. Taigi, mano mylmiausieji ir labai pageidaujamieji broliai, mano džiaugsmas ir mano vainikas, taip stipriai stovėkite Viešpatyje, mylimiausieji! Aš prašau ir meldžiu būti vienokios nuomonės Viešpatyje.

Gradualas. Psl. 43, 8—9.

Išgelbėjai mus Viešpatie nuo persekiotojų ir užgėdinai tuos, kurie mūsų neapkenčia. Augštinsime Dievo vardą visą dieną ir Jo Vardui pasitikėsime per amžius. Alleluja, alleluja.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave; Viešpatie išklausyk mano maldą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 9, 18—26.

Anuo metu, Jezui kalbant minioms, štai, vienas vyresnysis priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, mano duktė ką tik mirė; bet ateik, padėk ant jos savo ranką, ir ji bus gyva. Atsikėlęs Jezus sekė jį su savo mokytiniais. Ir štai, moteriškė, dvyliką metų sirgusi kraujo pludimu, priėjo iš paskos ir prisilietė jo drabužio siulės; nes ji pati sau viena sakė: Jei aš prisiliesiu tik jo drabužio pagysiu. Jezus atsigręžęs ir ją pamatęs, tarė: Pasitikėk, dukte, tavo tikėjimas tave išgelbėjo. Ir tą pačią valandą moteriškė pasveiko. Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir užiančią, minią, Jezus tarė: Atsitraukite, nes mergaitė ne numirus, bet miega. Jie gi juokėsi iš jo. Kada minia buvo išvaryta, jis įėjo ir paėmė ją už rankos. Ir mergaitė atsikėlė. Gandas apie tai pasklido po visą aną šalį.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave Viešpatie. Viešpatie, išklausyk mano maldą. Iš gilumos mano sielos šauksiuos.

TYLI MALDA.

Už mūsų tarnystės padidinimą, atnašas Tau Viešpatie garbės aukojame, kad ką nenuopelnais užsitraukėme, dovanotum ir paliktum mums malonus. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mork. 11,24.

Ištiesų sakau jums, ko tiktai maldausite, tikėkite, kad gausite.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame galingasis Dieve, kad kuriems suteiki dievišku dalyvavimu džiaugties, neleisk po žmoniškais pavojais parpulti. Per mūsų Viešpatį...

TREČIAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Jer. 29, 11, 12 ir 14.

Viešpats tarē: Mano mintys ramybę neša, bet ne pavojų kuomet manes šauksitēs, išklausysiu jus ir sutrumpinsiu jūsų nelaisvę visuose žemēs kraštuose.

Psl. 84, 2.

Viešpatie, tu palaiminai savo žemę, tu išliuosavai savo žmones iš nelaisvēs.

Garbē būk.....

Viešpats tarē...

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, būk malonus atsižvelgti ant mūsų silpnybių, ir dargi del apsaugojimo mūsų, savo dešine ranka didenybēs teikis mus užlaikyti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 12, 16—21.

BROLIAI! Turēkite kits kitam vienoklų jausmų; neieškokite aukštų dalykų, bet nusileiskite prie to, kas žema. Nelaikykite patys saves išmintingais. Niekam piktumu už pikta neatsimokēkite; rūpinkites tuo, kas gera, ne tik Dievo akyvaizdoje, bet ir visų žmonių. Jei gali būti, kiek nuo jūsų pareina, būkite taikoje su visais žmonēms. Nekeršykite patys, mylimiausieji! Bet duokite vietos rūstybei; nes yra parašyta: Mano kerštas; aš atsilyginsiu, sako Viešpats. Taigi, jei tavo neprietelis alksta, papenēk jį; jei jis trokšta, duok jam atsigerti. Nes tai darydamas, tu krausi žarijas ant jo galvos. Nesiduok apgalēti saves piktumui, bet apgalēk pikta gerumu.

Gradualas. Psl. 43, 8—9.

Išgelbējai mus Viešpatie nuo persekiotojų ir užgēdinai tuos, kurie mūsų neapkenčia. Augštinsime Dievo vardą visą dieną ir Jo Vardui pasitikēsime per amžius. Alleluja, alleluja.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave; Viešpatie Išklausyk mano maldą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 8, 1—13.

Anuo metu, kada Jezus nužengē nuo kalno, jį sekē daug minių. Ir štai, raupsuotas priējo, pagarbino jį tarē: Viešpatie, jei nori, tu gali padaryti mane nesuteptą. Jezus, ištiesęs ranką, palietē jį ir tarē: Noriu, būk nesuteptas. Ir tuojau jis pagijo iš savo raupsų. Jezus gi jam tarē: Veizdēk, kad nekam nesakytumei, bet eik, pasirodyk kunigui ir atnašauk dovaną, kurią yra įsakęs Mozē, jiems paliūdyti. Kuomet jis įējo į Kaparnaumą, prie jo prisiartino šimtininkas ir meldē jį, sakydamas: Viešpatie, mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kankinasi. Jezus jam tarē: Aš ateisiu ir jį pagydysiu. Bet šimtininkas atsakydamas kalbējo: Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitumei po mano stogu, bet tark tiktai žodį, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu žmogus po valdžia pastatytas ir turiu po savim kareivių; aš sakau šitam: Eik, ir jis eina; kitam: Ateik, ir jis ateina, ir savo tarnui: Tai daryk, ir jis daro. Girdēdamas tai, Jezus stebējosi ir ējusiems paskui save tarē: Ištikrųjų, sakau jums, aš neradau taip didžio tikējimo Izraelyje. Taigi, aš sakau jums, daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir sēsis prie stalo dangaus karalystēje su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu; karalystēs gi vaikai bus išmesti laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo. Šimtininkui gi Jezus tarē: Eik, ir tebūna tau, kaip įtikējai. Ir tą pačia valandą tarnas pagijo.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave Viešpatie. Viešpatie, išklausyk mano maldą. Iš gilumos mano sielos šauksiuos.

TYLI MALDA.

Meldžiame Taves Viešpatie, tegu ši auka nuvalo mūsų prasikaltimus, ir prie aukų atnašavimo, tegu Tau mūsų kūnai ir protas pasišvenčia. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mork. 11, 24.

Ištiesų sakau jums, ko tiktai maldausite, tikēkite, kad gausite.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Taves Viešpatie, kad kuriomis tik leidai mums naudotis savo paslaptimis, duok, kad mes galētume mūsų trūkumus kuogeriausiai pažinti ir jų stengtumēmes išvengti. Per mūsų Viešpatį...

KETVIRTAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Jer. 29, 11, 12 ir 14.

Viešpats tarē: Mano mintys ramybę neša, bet ne pavojų kuomet manes šauksitēs, išklausysiu jus ir sutrumpinsiu jūsų nelaisvę visuose žemēs kraštuose.

Psl. 84, 2.

Viešpatie, tu palaiminai savo žemę, tu išliuosavai savo žmones iš nelaisvēs.

Garbē būk.....

Viešpats tarē...

MELSKIMES.

Visagalis ir mielaširdingas Dieve, ir mūsų Teve, štai mes susirinkome prieš veidą, idant parodyti mūsų garbę ir meilę Tau prigulinčią, o drauge melsti nuolankiai, idant paragintum širdį mūsų ir sutvirtintum valią del išpildymo prisakymų tavo. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILA APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 13, 8—10.

BROLIAI! Niekam nieko kita nebūkite skolingi, kaip tik kad kits kitą mylētumēte; nes kas artimą myli, tas įvykino įstatymą. Nes įsakymai: Nesvetimoteriauk, neužmušk, nevogk, neliudyk melagingai, negeisk ir kiekvienas kitas įsakymas yra apimamas šiuo pasakymu: Mylēk savo artimą kaip pats save. Meilē nedaro nieko pikta artimui. Taigi, įstatymo įvykinimas yra meilē.

Gradualas. Psl. 43, 8—9.

Išgelbējai mus Viešpatie nuo persekiotojų ir užgēdinai tuos, kurie mūsų neapkenčia. Augštinsime Dievo vardą visą dieną ir Jo Vardui pasitikēsime per amžius. Alleluja, alleluja.

Psl. 129, 1—2.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 8, 23 — 27.

Anuo metu, Jezus įžengē į laivelį ir jo mokytiniai sekē jįjį. Bet štai, jūroje pakilo taip didelē audra, kad laivelis buvo bangų apipiltas; jis gi miegojo. Jo mokytiniai priējo prie jo ir pažadino jį sakydamai: Viešpatie, gelbēk mus, žūname. Jezus jiems tarē: Kodel esate bailūs jūs, žmonēs menko tikējimo? Po to atsikēlęs jis davē paliepimą vējams ir jūrai, ir pasidarē didelē tyla. Žmonēs gi stebējosi ir sakē: Kas gi jisai yra, kad vējai ir jūra jo klauso?

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave Viešpatie. Viešpatie, išklausyk mano maldą. Iš gilumos mano sielos šauksiuos.

TYLI MALDA.

Meldžiame Tave Viešpatie Dieve, tegul ši nesutepta auka, patarnauja mūsų išganymui ir visuomet jungia su Tavimi, apvaliusi nuo blogumų. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mork. 11, 24.

Ištiesų sakau jums, ko tiktai maldausite, tikēkite, kad gausite.

PO KOMUNIJOS.

Gelbēk mus Viešpatie Dieve nuo žemiškų linksmybių atitolindamas ir dangišku maistu mus nuolat stiprindamas; nes Tu žinai, kad šiai laikinai kelionei reikalaujame mes Tavo pagalbos, ir tikime, kad mūs neapleisi laike pavojų suteikdamas mums stiprybēs nugalēti pagundas. Per mūsų Viešpatį...

PENKTAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Jer. 29, 11, 12 ir 14.

Viešpats tarē: Mano mintys ramybę neša, bet ne pavojų kuomet manes šauksitēs, išklausysiu jus ir sutrumpinsiu jūsų nelaisvę visuose žemēs kraštuose.

Psl. 84, 2.

Viešpatie, tu palaiminai savo žemę, tu išliuosavai savo žmones iš nelaisvēs.

Garbē būk.....

Viešpats tarē...

MELSKIMES.

Teikis saugoti Viešpatie šeimyną savo nuolatine meile, jog ji visą savo širdį turėtų į dangišką laimę nukreiptą ir kad Tavo pagalba sutvirtinta niekad vilties nenustotų. Atsižvelgk ant mūsų silpnumų ir Tavo dešinė tegul mus visuomet saugoja. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KOLOSIEČIUS. 3, 12—17.

BROLIAI, apsivilkite jūs, kaipo Dievo išrinktieji, šventieji ir mylimieji, širdingu gailestingumu, maloningumu, nuolankumu, kuklumu ir kantrumu; pakęskite vieni kitus ir kits kitam atleiskite, jei kas turi prieš ką skundą. Kaip Viešpats atleido jums, taip ir jūs. Bet visupirma turėkite meilę, kuri yra tobulumo ryšys. Kristaus ramybė, į kurią jūs esate pašaukti, kaip vienas kūnas, teviešpatauja jūsų širdyse. Būkite dėkingi. Kristaus žodis tegyvena jumyse apsčiai; visokia išmintimi mokinkite vieni kitus ir drąsinkite psalmėmis, ymnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami, malonei padedant, Dievui savo širdyse. Visą, ką jūs darote žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jezaus Kristaus vardu, dėkodami per jį Dievui ir Tėvui.

Gradualas. Psl. 43, 8—9.

Išgelbėjai mus Viešpatie nuo persekiotojų ir užgėdinai tuos, kurie mūsų neapkenčia. Augštinsime Dievo vardą visą dieną ir Jo Vardui pasitikėsime per amžius. Alleluja, alleluja.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave; Viešpatie išklausyk mano maldą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 13, 24—30.

Anuo metu, Jezus pasakė minioms šitą prilyginimą, tardamas: Dangaus karalystė panaši į žmogų, kurs pasėjo savo dirvoje geros sėklos. Bet žmonėms bemiegant, atėjo jo neprietelis, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau. Kuomet želmuo paaugo ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir raugės. Šeimininko tarnai atėjo ir jam tarė: Viešpatie, argi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur gi atsirado raugių? Jis jiems atsakė: Tai padarė žmogus neprietelis. Tarnai jam sakė: Jei nori, mes eisime ir išrinksime jas? Jis atsakė: Ne, kad kartais, rinkdami rauges, neišrautumėte draug su jomis ir kviečių. Palikite vienus ir kitas augti iki pjūčiai, o pjūties metu aš pasakysiu pjovėjams: Pirma išrinkite rauges ir suriškite jas į pėdelius sudeginti, kviečius gi sukraukite į mano kluoną.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave Viešpatie. Viešpatie, išklausyk mano maldą. Iš gilumos mano sielos šauksiuos.

TYLI MALDA.

Maldaujančias aukas sudedame Tau Viešpatie, idant pasigailėdamas mus, mūsų prasikaltimus dovanotum ir silpnas širdis valdytum. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mork. 11, 24.

Ištiesų sakau jums, ko tiktai maldausite, tikėkite, kad gausite.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Tave Visagalis Dieve, idant pažintume Tavo dvasios malonę, nuo kurios gavome per dieviškas paslaptis amžinąją linksmybę. Per šias aukas Viešpatie norime Tau parodyti meilę ir ištikimybę mūsų ir išmaldauti malonių, idant mus apdovanotumei dvasios ramybe, ir kad per tai mus priruoštum dorais gyventojais dangaus karalystei. Per mūsų Viešpatį...

ŠEŠTAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

ĮŽANGA.

Jer. 29, 11, 12 ir 14.

Viešpats tarė: Mano mintys ramybę neša, bet ne pavojų, kuomet manes šauksitės, išklausysiu jus ir sutrumpinsiu jūsų nelaisvę visuose žemės kraštuose.

Psl. 84, 2.

Viešpatie, tu palaiminai savo žemę ,tu išliuosavai savo žmones iš nelaisvės.

Garbė būk.....

Viešpats tarė...

MELSKIMES.

Suteik Visagalis Viešpatie Dieve, idant šventi ir dievobaimingi daiktai nuolat augtų mumyse ir mąstant apie juos žodžiu ir darbu dorai ir dievobaimingai išpildytume tai, kas Tau Viešpatie Dieve patinka. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į TESALIONIKIEČIUS. 1; 1, 2—10.

BROLIAI! Malonė jums ir ramybė! Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, atsimindami jus savo maldose. Mes nuolat atsimename Dievo ir mūsų Tėvo akyvaizdoje jūsų tikėjimo darbą, vargą, meilę ir ištvermę viltyje mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi, žinodami, Dievo mylimieji broliai, jūsų išrinkimą, nes mūsų evangelija atėjo pas jus ne tik žodžiais bet ir su jega, su šventąja Dvasia ir pilnu įsitikinimu. Jūs juk žinote, kokie mes buvome jūsų tarpe del jūsų. Jūs pasidarėte mūsų ir Viešpaties sekėjai, priimdami žodį didžiame sielvarte šventosios Dvasios džiaugsmu. Taip jūs pasidarėte pavyzdys visiems tikintiems Makedonijoje ir Achajoje. Nes ,pradedant nuo jūsų, Viešpaties žodis pragarsėjo ne tik Makedonijoje ir Achajoje, bet jūsų tikėjimas į Dievą pasidarė žinomas ir visur, taip kad mums nėra reikalo ką nors apie tai kalbėti. Nes jie patys pasakoja apie mus, koks buvo mūsų pas jus atėjimas ir kaip jūs grężėtes nuo stabų į Dievą, kad tarnautumėte gyvajam ir tikrajam Dievui ir lauktumėte iš dangaus jo Sūnaus Jezaus, (kurį jis prikėlė iš numirusių), kurs mus išgelbėjo nuo ateisiančios rūstybės.

Gradualas. 43, 8—9.

Išgelbėjai mus Viešpatie nuo persekiotojų ir užgėdinai tuos, kurie mūsų neapkenčia. Augštinsime Dievo vardą visą dieną ir Jo Vardui pasitikėsime per amžius. Alleluja, alleluja.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave; Viešpatie išklausyk mano maldą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 13, 31—35.

Anuo metu, Jezus pasakė minioms šitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į garstyčių grūdą, kurį žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. Jis tiesa, mažiausis tarp visų sėklų, bet užaugęs, didesnis už visas daržoves, ir iš jo darosi medis, taip kad dangaus paukščiai atskrenda ir gyvena ant jo šakų. Jis pasakė jiems kitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į raugą, kurį moteriškė ėmė ir įmaišė į tris saikelius miltų, kolei visa įrūgo. Visa tai Jezus kalbėjo minioms prilyginimais, ir be prilyginimų jis jiems nekalbėjo, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Aš praversiu savo burną prilyginimais, išpasakosiu nuo pat pasaulio įkūrimo paslėptus dalykus.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 128,1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave Viešpatie. Viešpatie, išklausyk mano maldą. Iš gilumos mano sielos šauksiuos.

TYLI MALDA.

Dieve, tegul ši auka apvalys, atnaujins ir sustiprins mus. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mork. 11, 24.

Ištiesų sakau jums, ko tiktai maldausite, tikėkite, kad gausite.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame tave Viešpatie, kad dangiškomis linksmybėmis atgaivinti visados trokštume to, per ką galėtume tikrą dvasišką gyvenimą pažinti. Daleisk Viešpatie visados tave melsti, garbinti ir tau dėkavoti už malones mums suteiktas nuo mūsų Jezaus Kristus. Kursai gyveni ir karaliauji su Dievu Tėvu...

DVIDEŠIMTS KETVIRTAS IR PASKUTINYSIS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

ĮŽANGA.

Jer. 29, 11, 12 ir 14.

Viešpats tarė: Mano mintys ramybę neša, bet ne pavojų, kuomet manes šauksitės, išklausysiu jus ir sutrumpinsiu jūsų nelaisvę visuose žemės kraštuose.

Psl. 84, 2.

Viešpatie, tu palaiminai savo žemę, tu išliuosavai savo žmones iš nelaisvės.

Garbė būk.....

Viešpats tarė...

MELSKIMES.

Meldžiame Tave Viešpatie, teikis sužadinti Tavo ištikimųjų žmonių valią, kad dieviško darbo norlau trokštume ir Tavosios meilēs valsių didesnį apturētume. Per mūsu Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KOLOSIEČIUS. 1, 9—14.

BROLIAI! Todel ir mes nuo tos dienos, kurioje išgirdome, nesiliaujame meldęsi už jus ir prašę, kad jūs būtumēte pilni jo valios pažinimo visokia dvasine išmintimi ir išmone, kad elgtumētes taip, kaip verta Dievo, jam visakuo patikdami ir nešdami vaisiaus kiekviename gerame darbe, ir tarpdami Dievo pažinimu, sustiprinti visokia stiprybe sulig jo garbēs, galia parodyti su džiaugsmu visokiai ištvermei ir kantrumui. Dēkodami Dievui Tēvui, kurs padarē mus vertus dalyvauti šventųjų tēvainystēje šviesoje, kurs išgelbējo mus iš tamsybēs valdžios ir perkēlē į savo meilēs Sūnaus karalystę. Jame turime atpirkimą jojo krauju, nuodēmių atleidimą.

Gradualas. Psl. 43, 8—9.

Išgelbējai mus Viešpatie nuo persekiotojų ir užgēdinai tuos, kurie mūsų neapkenčia. Augštinsime Dievo vardą visą dieną ir Jo Vardui pasitikēsime per amžius. Alleluja, alleluja.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave; Viešpatie Išklausyk mano maldą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 24, 15—35.

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Kuomet tat išvysite pranašo Danielio apskelbtą sunaikinimo nuobodą, stovinčią šventoje vietoje, — kas tai skaito, teišmano, nes tuomet bus didis suspaudimas, kokio nebuvo nuo pasaulio pradžios iki šiolei ir nebus. Ir jei tos dienos nebūtų buvusios sutrumpintos, neišsigelbētų nēvienas žmogus; bet dēliai išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos. Tuomet jei kas jums sakytų: Štai, čia Kristus ar tenai, netikēkite. Nes kils netikrų kristų ir netikrų pranašų, ir jie darys didžių ženklų ir stebuklų ,taip kad būtų įvesti į paklydimą, jei tai būtų galima, net išrinktieji. Štai, aš jums išanksto apskelbiau. Jei tat jums sakytų: Štai, jis tyruose, neišeikte; štai, namų gilumoje, netikēkite. Nes kaip žaibas išeina nuo rytų ir pasirodo iki vakarų, taip bus ir žmogaus Sūnaus atējimas. Nes kur tik bus maitos, ten susirinks ir arelių. Tuojau gi po tų dienų suspaudimo saulē aptems, mēnulis nebeduos savo šviesos, žvaigždēs puls nuo dangaus, ir dangaus galybēs bus pajudintos. Tuomet pasirodys danguje žmogaus Sūnaus ženklas, ir tuomet visos žemēs giminēs raudos ir matys žmogaus Sūnų ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir didenybe. Jis siųs savo angelų su trimitu ir su skardžiu balsu, ir jie surinks jo išrnktuosius nuo keturių vējų, nuo vieno dangaus pakraščio iki kitam. Mokinkites prilyginimo iš figų medžio. Kuomet jo šaka jau darosi minkšta, ir dygsta lapai, jūs žinote, kad vasara arti; taippat ir jūs, visa tai išvydę, žinokite, kad jis arti duryse. Ištikrųjų, sakau jums, šita giminē nepraeis iki visa tai įvyks. Dangus ir žemē praeis, mano gi žodžiai nepraeis.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave Viešpatie. Viešpatie, išklausyk mano maldą. Iš gilumos mano sielos šauksiuos.

TYLI MALDA.

Būk malonus ant mūsų prašymų Viešpatie ir priēmęs žmonijos aukas ir maldas, visų mūsų širdis prie Saves pakreipk, kad nuo žemiškų norų paliuosuoti, prie dangiškų troškimų eitume. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mork. 11, 24.

Ištiesų sakau jums, ko tiktai maldausite, tikēkite, kad gausite.

PO KOMUNIJOS.

Suteik mums meldžiame Tave Viešpatie, kad per šiuos sakramentus, kuriuos priēmēme, jei kas nors mūsų prote yra blogo, jų pačių vaistu liktų išgydyta. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS ATSKIROMS ŠVENTĖMS

ŠVENTOS MIŠIOS ŠVENČIAUSIOS PANELĖS MARIJOS ŠVENTĖMS.

ĮŽANGA.

Sveika šventoji Dievo Gimdytoja, Tu pasauliui išdavei karalių, kuris valdo dangų ir žemę per amžių amžius.

Psl. 44, 2.

Iš mano širdies veržiasi geras žodis; aš skiriu savo veikalą karaliui.

Garbė būk.....

Sveika šventoji...

MELSKIMES.

Visagalis ir Mielaširdingas Dieve, Kuris del apsaugojimo krikščioniškos žmonijos, amžiną pagalbą palaimintoje Panelėje Marijoje stebuklingai įkūnijai, suteik meldžiamasis, kad josios užtarymu nuo esančių liūdnumų būtume paliuosuoti ir amžinaja linksmybe galėtume džiaugtis. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ IŠMINTIES KNYGOS. 24, 14—19; 23—26; 28—31.

Aš sutverta nuo pat pradžios ir pirm amžių ir nepaliausiu buvus būsimais amžiais; aš tarnavau jo akyvaizdoje šventojoje buveinėje. Taip aš esu sustiprinta Sione; tolygiai aš radau atilsio šventame mieste ir taip mano viešpatavimas buvo Jeruzalėje. Aš įsišaknijau garbingoje tautoje ir jos tėvainystės, mano Dievo, dalyje; mano buveinė šventųjų daugybėje. Aš išaugau kaip kedras ant Libano ir kaip kyparisas ant Siono kalno. Aš išaugau kaip palmė Kadese ir kaip rožių kelmas Jerike, kaip dailus alyvų medis laukuose, ir išaūgau kaip klevas prie vandens pakelėje. Kaip vynmedis aš kroviau žiedus su skaniu kvapu, ir mano žiedai neša puikių ir gausių vaisių. Aš motina gražios meilės ir baimės, pažinimo ir šventos vilties. Manyje visa kelio ir tiesos malonė; manyje visa gyvenimo ir dorybės viltis. Ateikite pas mane visi, kurie manes trokštate, ir pasisotinkite mano vaisiais! Mano atsiminimas pasilieka visose amžių kartose. Kurie manes valgo, dar alksta, ir kurie manes geria, dar trokšta. Kas manes klauso, nebus sugėdintas, ir kas veikia manyje, tie nenusidės. Kurie platina apie mane šviesą turės amžinąjį gyvenimą.

Gradualas.

Kvietkas Jesės pražydo, Švenčiausia Pana Marija pagimdė mums išganytoją. Ramybę atnešė pasauliui, sutaikė žemę su dangumi. Alleluja, alleluja.

Luk. 1.

Sveika Marija malonės pilnoji, Viešpats su Tavimi, pagirta tu tarp moterų. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 11, 27—28.

Anuo metu atsitiko kad viena moteriškė iš minios, pakeldama balsą, jam tarė: Palaiminta įsčia, kuri tave nešiojo, ir krūtys, kurios Tave penėjo. Jis atsakė palaiminti kurie klauso Dievo žodžio ir jį saugoja.

ATNAŠAVIMAS.

Luko 1, 28 ir 42.

Sveika Marija, malonės pilnoji,, Viešpats su tavimi, pagirta tu tarp moterų ir pagirtas vaisius iščiaus Tavo.

TYLI MALDA.

Norint aš buvau varguose, bet kuomet šaukiaus prie Marijos, išklausė mane. Atitolink švenčiausioji Pana Marjia nuo mūsų vargus ir nelaimes ir būki mums mūsų gyvenime Globėja. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Palaimintas iščius Panelės Marijos, kuris nešiojo amžinojo Tėvo Sūnų.

PO KOMUNIJOS.

Suteik, meldžiame Tave Viešpatie Dieve mūsų, kad gyvenimas ir dorybės Panelės Marijos, pažadintų mus prie išpildymo šventosios Valios Tavo, apreikštos mums per mūsų Viešpatį Jezų Kristų Tavo Sūnų, Kuris su Tavimi gyvena ir karaliauja šventosios Dvasios vienybėje Dievas, per visus amžių amžius...

PAŠVENTIMAS ŽVAKIŲ DIEVO MOTINOS ŠVENTĖJE (GRABNYČIOSE).

Kunigas apsirengęs alba ir stula violetinės spalvos, eina prie altoriaus, bučiuoja jo vidurį ir stojęs epistolės pusėje gieda:

KUN. — **Viešpats su Jumis.**
ŽMON. — **Ir su tavo Dvasia.**

MELSKIMES.

Šventas Viešpatie, Visagalis Tėve, amžinasis Dieve, kursai šiandieną išpildei teisingojo Simeono maldavimą; meldžiame Tave per palaimintos Mergelės Marijos ir Tavo Šventųjų užtarymą, palaiminti ✠ ir pašvęsti ✠ tą šviesą ir išklausyk mūsų maldas, kaip kad išklausei karštos maldos Simeono. Tegu tos šviesos bus simboliu Jezaus Kristaus, Tavo Sūnaus, tikrosios šviesos, ir tegul jų ugnis uždega Tavo meilės karštybę mumyse, ir geismą su tavimi susivienyti. Per mūsų Viešpatį...

MELSKIMES.

Viešpatie Jezau Kristau, tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogu, teikis apšviesti mūsų širdis nematoma ugnimi šventosios Dvasios ir suteik, idant taja ugnimi apšviesti, suprastumem Tavo šviesą duodančią mokslą ir ją sekdami, galėtume į dangiškąją šviesybę nueiti. Kursai gyveni ir Viešpatauji su Dievu Tėvu šventosios Dvasios vienybėje Dievas, per visus amžių amžius. Amen.

MELSKIMES.

Viešpatie Jezau Kristau, Kuris šiandieną mūsų kūno išvaizdoje tarpe žmonių apsireiškiai ir gimdytojų likai bažnyčioje atvestas, Kuris garbingo senelio Simeono pažintas per apšvietimą Šventosios Dvasios, paimtas ir palaimintas; suteik meldžiame, kad mes tąja pačiąja dvasia apšviesti ir išmokyti, Tave tikrai pažintume ir ištikimai mylėtume. Per mūsų Viešpatį...

Pabaigęs giedoti kunigas deda smilkylus į smilkyklą ir apšlaksto žvakes švęstu vandeniu kalbėdamas: **Apšlakstysi mane....** ir toliau apsmilko.. Taip lygiai daro eidamas ir per bežnyčią...

Po šio gieda:

KUN. — **Dabar atleisi Tavo tarną Viešpatie pagal Tavo žodžio ramybėje.**
ŽMON. — **Nes mano akys matė išganymą Tavo.**

MELSKIMES.

Meldžiame Tave Viešpatie, teikis išklausyti tautą savo, kuriai kaip išorinai kiekviename laike suteiki garbinti Tavo šventumą, suteik taipgi pasiekti jųjų širdžių viduje Tavo meilės šviesą. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS GRABNYČIOSE.

ĮŽANGA.

Psl. 47, 10—11.

Mes gavome tavo mielaširdystę, o Dieve, tavo bažnyčios viduje. Kaip tavo, Dieve, vardas taip ir tavo šlovė sklysta iki žemės pakraščių, tavo dešinė pilna teisybės.

Psl. 47, 2.

Viešpats didis ir begalo girtinas mūsų Dievo mieste, ant jo šventojo kalno.

Garbė būk.....

Mes gavome....

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, Tavo Didenybės nusižeminę meldžiame, kad kaip Tavo vienintėlis Sūnus šiandieną po mūsų kūno išvaizda bažnyčioje pasirodė, taip ir mus meldžiame padaryti švariais, kad ir mes galėtume Tavo akyvaizdoje teisingi pasirodyti. Per mūsų Viešpatį....

LEKCIJA IŠ MALAKIJO PRANAŠO KNYGOS. 3, 1—4.

Anose dienose Pranašas Malakijas kalbėjo:

Štai aš siųsiu Viešpaties angelą, kurs taisys pirm manes kelią. Ir greitai ateis į savo bažnyčią Viešpats, kurio jūs ieškote ir angelas, kurio geidžiate. Štai jis ateis sako Viešpats Dievas. Bet kas galės iškęsti toje dienoje ir kas nedrebės jam pasirodant? Nes Jis yra nei aukskalio ugnis, nei daiktas pranykstantis. Jis atėjęs tirpys sidabrą ir valys visa; Jis valys vaikus Levio ir atskirs brangius daiktus. Tada jie Viešpačiui Dievui atneš aukas teisybėse. Ir Viešpats Dievas pamylės auką Judo bei Jeruzalės, kaip pirmiau.

Gradualas. Psl. 47, 10, 11 ir 9.

Mes gavome tavo mielaširdystę, o Dieve, tavo bažnyčios viduje. Kaip tavo Dieve, vardas, taip ir tavo šlovė sklysta iki žemės pakraščių, tavo dešinė pilna teisybės. Kaip girdėjome, taip matėme galybių Viešpaties mieste, mūsų Dievo mieste; Dievas sustiprino jį visiems amžiams. Alleluja, alleluja. Senelis kūdikį nešė, bet Kūdikėlis senelį valdė. Alleluja.

Po Septuagesimos kalbama apleidžiant, alleluja, ši maldelė:

Dabar atleisi tarną savo Viešpatie, pagal Tavo žodžius, ramybėje, nes mano akys matė išganymą Tavo, kurį paruošei akyvaizdoje visų tautų Šviesa ir apšvietimas giminių ir garbė Izraelio Tautos.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 2, 22—32.

Anuo metu, pasibaigus Marijos apsiplovimo dienoms, įsakytoms Mozės įstatymo, jie nunešė Jezų į Jeruzalę, kad statytų jį Viešpaties akyvaizdoje, kaip parašyta Viešpaties įstatyme: Kiekvienas vyriškis, pirmgimis, bus pašvęstas Viešpačiui, ir kad duotų auką taip, kaip įsakyta Viešpaties įstatyme, dvejetą purplelių arba du jaunu balandžiu. Ir štai Jeruzalėje buvo žmogus, vardu Simeonas; tas žmogus buvo teisus ir dievobaimingas, laukiąs Izraelio paguodos, ir šventoji Dvasia buvo jame. Jam buvo šventosios Dvasios apreikšta, kad jis neišvysiąs mirties, kol pirma nebus matęs Viešpaties Pateptojo. Dvasios paragintas jis atėjo į bažnyčią. Įnešant gimdytojams vaikelį Jezų, kad padarytų už jį, kaip reikalavo įstatymo paprotys, jis paėmė jį į savo rankas, garbino Dievą ir tarė: Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną, kaip esi kalbėjęs ramybėje, nes mano akys matė tavo išganymą, kurį prirengei visų tautų akyvaizdoje, šviesą pagonims apšviesti ir tavo tautos Izraelio garbę.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 44, 3.

Išvaizda tu dailesnis už žmonių vaikus, tavo lūpos apteko malonumu; delto kad Dievas laimino tave per amžius.

TYLI MALDA.

Išklausyk Viešpatie Dieve maldas mūsų, ir kad vertos būtų mūsų aukos, kurias Tavo akyvaizdoje atnašaujame, suteik mums Tavo meilės pagalbą. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Luk. 2, 26.

Jam buvo šventosios Dvasios apreikšta, kad jis neišvysiąs mirties, kol pirma nebus matęs Viešpaties Pateptojo.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Tave Viešpatie Dieve mūsų, kad šios šventos paslaptys, kurias esi įsteigęs del sustiprinimo mūsų gyvenimo, užtariant Palaimintai Dievo Gimdytojai Panelei Marijai, liktų mums vaistu del mūsų gyvenimo ateities, kad galėtume pelnyti dangaus karalystę. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS TAUTOS ŠVENTĖSE.

ĮŽANGA.

Dievo Dvasia pripildė visą pasaulį ir viskas sudrebės nuo Jo balso.

Psl. 67, 2.

Tesikelia Dievas ir tegul būna išsklaistyti jo neprieteliai, ir kurie jo neapkenčia, tegul bėga nuo jo veido.

Garbė būk.....

Dievo Dvasia...

MELSKIMES.

Visagalis ir gailestingas Dieve, Kuris visur ir visuomet budėjai mūsų tautai, davei jai ne tik džiaugsmo dienas, bet ir nusiminimo, idant ją vesti prie galutino tikslo, Taves gi meldžiame šiandien, idant sustiprintumei mums dvasią tikyboje, kentėjime ir pasiaukojime, kad mes galėtume teisingai ir šventai ginti savo teises. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ ŠVENTO JONO APAŠTALO LAIŠKO. 4, 7—21.

Mylimiausieji, mylėkite vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo; ir kiekvienas, kurs myli, iš Dievo yra gimęs ir išpažįsta Dievą. Kas nemyli, nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė. Tuo apsireiškė Dievo meilė mumyse, kad Dievas siuntė savo viengimį Sunų į pasaulį, kad mes per jį būtumėm gyvi. Tame yra meilė, ne kad mes būtumem mylėję Dievą, bet kad jis pirmas

mus mylėjo ir siuntė savo Sunų kaipo permaldavimą už mūsų nusidėjimus. Mylimiausieji, jei Dievas taip mus mylėjo, ir mes turime mylėti vienas kitą. Dievo niekas niekuomet neregėjo. Jei mylime vieni kitus, Dievas mumyse pasilieka, ir jo meilė yra mumyse tobula. Iš to pažįstame, jog jame pasiliekame, ir jis mumyse, kad jis mums davė iš savo dvasios. Ir mes regėjome ir liudijame, kad Tėvas siuntė savo Sunų, kaipo pasaulio Išganytoją. Kas nors išpažintų, kad Jezus yra Dievo Sūnus, tame Dievas pasilieka, ir jisai Dievuje. Ir mes pažinome ir įtikėjome meilei, kurią Dievas mumyse Turi. Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, pasilieka Dievuje, ir Dievas jame. Tame yra tobula Dievo meilė pas mus ,kad mes turime pasitikėjimą teismo dienoje; nes kaip jis yra, ir mes esame šiame pasaulyje. Baimės nėra meilėje, bet tobūla meilė šalin varo baimę, nes baimė turi bausmę, o kas bijosi, nėra tobulas meilėje. Mes tat mylėkime Dievą, nes Dievas pirmas mus mylėjo. Jei kas sakytų: Aš myliu Dievą, ir neapkęstų savo brolio, yra melagis. Nes kas nemyli savo brolio, kurį mato, kaip gali mylėti Dievą, kurio nemato? Ir tą įsakymą turime nuo Dievo, kad mylintis Dievą mylėtų ir savo brolį.

Graduals. Psl. 121, 1, 7.

Aš linksminuos tuo, kas man pasakyta: Mes eisime į Viešpaties namus. Tebūna ramybė Tavo tvirtovėje ir gausybė tavo bokštuose! Alleluja, alleluja.

Psl. 124, 1.

Kurie pasitiki Viešpačiu, tie kaip Siono kalnas; nepasvirs per amžius, kas gyvena Jeruzalėje. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO 15, 26—27; 16, 1—4.

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Kuomet gi ateis Ramintojas kurį aš jums siųsiu nuo Tėvo, tiesos Dvasią, kuri š Tėvo išeina, ji liudys apie mane. Ir jūs liudysite, nes nuo pat pradžios su manim esate. Tai jums kalbėjau, kad nesipiktintumėte. Jie išmes jus iš sinagogų; ateina net valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuš, tarsis tarnaująs Dievui Tai jie jums darys, nes nepažino Tėvo, nė manes. Bet aš tai jums kalbėjau, kad, atėjus jų valandai atsimintumėte, jog aš buvau tai jums sakęs.

ATNAŠAVIMAS.

Garbinkite Viešpatį, nes Jis yra geras, garsinkite Jo vardą, nes yra malonus; visa ką norėjo padarė, danguje ir žemėje.

TYLI MALDA.

Pašvęsk Viešpatie tas dovanas, kurias šiandieną Tau atnašauja Tavo nevertas kunigas varde lietuvių tautos, išsklaistytos išeivijoje, ir suteik, idant ši auka taptų mums dvasine nauda. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Todėlei, kad ieškojome Viešpaties, mūsų Tėvų Dievą, davė mums ramybę aplinkui.

PO KOMUNIJOS.

Teesie Tau šimteriopas ačių Visagalis Tėve, gailestingas Dieve, kad mums vargšams savo vaikams leidai sudėti Tau pasiaukojimo dovanas, kurios reiškia mūsų meilę, nuolankumą ir padėką, ir suteik maloniai, idant tie šventi sakramentai būtų mūsų sielos pastiprinimu bekovojantiems su mūsų išganymo neprieteliais. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS VISOKIUOSE REIKALUOSE DIEVO MALONEI IŠMELSTI.

ĮŽANGA.

Jerem. 29, 11, 12 ir 14.

Viešpats tarė: Mano mintys ramybę neša, bet ne pavojų kuomet manes šauksitės, išklausysiu jus ir sutrumpinsiu jūsų nelaisvę visuose žemės kraštuose.

Psl. 83, 2.

Viešpatie, tu palaiminai savo žemę, tu išliuosavai savo žmones iš nelaisvės.

Garbė būk.....

Viešpats tarė...

MELSKIMES.

Pažadink Viešpatie, Visagalis Tėve, Amžinybės Dieve, Tavo ištikimųjų žmonių valią, idant sekdami Tavo malonės įkvepimu, tobulybės link žengtume ir kada nors Tave danguje regėtume. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KOLOSIEČIUS. 1, 9—14.

BROLIAI! Todel ir nuo tos denos, kurioje išgirdome, nesiliaujame meldęsi už jus ir prašę, kad jūs

būtumėte pilni jo valios pažinimo visokia dvasine išmintimi ir išmone, kad elgtumėtes taip, kaip verta Dievo, jam visakuo patikdami ir nešdami vaisiaus kiekviename gerame darbe ir tarpdami Dievo pažinimu, sustiprinti visokia stiprybe sulig jo garbės galia parodyti su džiaugsmu visokiai ištvermei ir kantrumui, dėkodami Dievui Tėvui, kurs padarė mus vertus dalyvauti šventųjų tevainystėje šviesoje, kurs išgelbėjo mus iš tamsybės valdžios ir perkėlė į savo meilės Sūnaus karalystę. Jame turime atpirkimą jojo krauju, nuodėmių atleidimą.

Gradualas. Psl. 43, 8—9.

Išgelbėjai mus Viešpatie nuo persekiotojų ir užgėdinai tuos, kurie musų neapkenčia. Augštinsime Dievo vardą visą dieną ir Jo Vardui pasitikėsime per amžius. Alleluja, alleluja.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave; Viešpatie išklausyk mano maldą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 24, 15—35.

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Kuomet išvysite pranašo Danielio apskelbtą sunaikinimo nuobodą, stovinčią šventoje vietoje, — kas tai skaito, teišmano. Nes tuomet bus didis suspaudimas, kokio nebuvo nuo pasaulio pradžios iki šiolei ir nebus. Ir jei tos dienos nebūtų buvusios sutrumpintos, neišsigelbėtų, nė vienas žmogus; bet dėliai Išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos. Tuomet jei kas jums sakytų: Štai, čia Kristus ar tenai, netikėkite. Nes kils netikrų kristų ir netikrų pranašu, ir jie darys didžių ženklų ir stebuklų, taip kad būtų įvesti į paklydimą, jei tai būtų galima, net išrinktieji. Štai, aš jums išanksto apskelbiau. Jei tat jums sakytų: Štai, jis tyruose, neišeikte; štai, namų gilumoje, netikėkite. Nes kaip žaibas išeina nuo rytų ir pasirodo iki vakarų, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas. Nes kur tik bus maitos, ten susirinks ir arelių. Tuojau gi po tų dienų suspaudimo saulė aptems, mėnulis nebeduos savo šviesos, žvaigždės puls nuo dangaus, ir dangaus galybės bus pajudintos. Tuomet pasirodys danguje žmogaus Sūnaus ženklas, ir tuomet visos žemės giminės raudos ir matys žmogaus Sūnų ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir didenybe. Jis siųs savo angelų su trimitu ir su skardžiu balsu, ir jie surinks jo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo vieno dangaus pakraščio iki kitam. Mokinkites prilyginimo iš fygų medžio. Kuomet jo šaka jau darosi minkšta, ir dygsta lapai, jūs žinote, kad vasara arti; taippat ir jūs, visa tai išvydę, žinokite, kad jis arti duryse. Ištikrųjų, sakau jums, šita giminė nepraeis iki visa tai įvyks. Dangus ir žemė praeis, mano gi žodžiai nepraeis.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 129, 1—2.

Iš didžių gilybių šauksiuos į Tave Viešpatie. Viešpatie, išklausyk mano maldą. Iš gilumos mano sielos šauksiuos.

TYLI MALDA.

Suteik Viešpatie, idant šios tyriausios aukos pasekmės pastiprintų mūsų esybę ir į Tavo meilę pažadintų. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mork 11, 24.

Ištiesų sakau jums, ko tiktai maldausite, tikėkite, kad gausite.

PO KOMUNIJOS.

Tavo dovanas, Dieve kurias įgijome laike šios šventos aukos, tebūnie tad įmokesniu Tavo malonybės, tepažadina mumyse ilgesį į tikrąją laimę, kuriuo esi Tu, mūsų maloniausiasis Tėve. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS UŽ JAUNAVEDŽIUS.

ĮŽANGA.

Tob. 7, 15 ir 8, 19.

Te suvienija judu Visagalis Viešpats Dievas ir te išpildo savo palaiminimą ant judviejų.

Psl. 127, 1.

Palaiminti visi kurie bijo Viešpaties, kurie vaikščioja jo takais.

Garbė būk.....

Te suvienija...

MELSKIMES.

Išklausyk mus Visagalis ir Mielaširdingas Dieve, kad ši auka, kurią sudedame ,atneštų mums Tavo šventą malonę. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ LAIŠKO ŠVENTO POVILO APAŠTALO Į EFEZIEČIUS. 5, 22—23.

BROLIAI, moterys tebūna pasidavusios savo vyrams, kaip Viešpačiui; nes vyras moters galva, kaip Kristus yra Bažnyčios galva; jis to savo kūno Išganytojas. Bet kaip Bažnyčia yra pasidavus Kristui, taip ir moterys tebūna visame pasidavusios savo vyrams. Vyrai, mylēkite savo moteris, kaip ir Kristus mylējo Bažnyčią ir pats save davē už ją, kad ją pašventintų apvalydamas vandens plovimu, tarpininkaujant gyvenimo žodžiui, kad jis pats sau parodytų garbingą Bažnyčią, neturinčią sutepimo, raukšlēs, ar ko kita panašaus, bet kad ji būtų šventa ir nesutepta. Taip ir vyrai turi mylēti savo žmonas, kaip savo kūnus. Kas myli savo moterį, tas pats save myli. Nes niekas niekuomet nelaikē savo kūno neapykantoje; bet peni jį ir globi, kaip ir Kristus Bažnyčią. Nes mes esame jo kūno nariai, iš jo kūno ir iš jo kaulų. Todel žmogus paliks savo tēvą ir motiną ir laikysis savo moters, ir du bus vienas kūnas. Ta paslaptis didelē; aš sakau apie Kristų ir Bažnyčią. Taigi, ir jūs visi ir kiekvienas tegul myli savo moterį, kaip pats save, moteris gi tegul bijo savo vyro.

Gradualas. Psl. 127, 3.

Tavo pati kaip derligas vynmedis tavo namų viduje. Tavo vaikai kaip alyvos medžio atžalos aplink tavo stalą. Alleluja, alleluja.

Psl. 19, 3.

Tesiunčia jums pagalbos iš šventyklos ir teapgina jus iš Siono. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 19, 3—6.

Anuo metu, prie Jezaus prisiartino parisiejai jį gundytų ir sakē: Ar valia žmogui paleisti savo pačią del kokios nors priežasties? Atsakydams jis jiems tarē: Ar neskaitēte, kad tas, kurs pradžioje sutvērē žmogų, padarē juos kaipo vyrą ir moterį ir tarē: To dēliai žmogus paliks tēvą ir motiną ir laikysis savo pačios, ir du bus vienas kūnas. Ką tat Dievas sujungē, žmogus teneperskiria.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 30, 15—16.

Tavyje Viešpatie aš turējau vilties, tenebūsiu sugēdintas per amžius.

TYLI MALDA.

Primk Viešpatie maldas už jaunavedžius ir sutvirtink jų šventą ryšį Sakramentu malonēs.

(Sekančios šios maldos kalbasi po tēve mūsų į jaunavedžius.)

MELSKIMES I.

Išklausyk Viešpatie nuolankias maldas mano ir laimink ryšį, kurį, del labo žmonijos įstatei. Globok juos tvirtink, vesk ir valdyk. Per mūsų Viešpatį...

MELSKIMES II.

Dieve, Kursai savo galybe viską iš nieko sutvēriai ir taipgi žmogų ant išvaizdos ir panašumo savo, ir davei jam į pagalbą moterį, kaipo draugę, gyvenimo, ir tą bendrą jų gyvenimą pašventei ženklu Sakramento malonēs; pažvelgk nuolankiai į ją ir suvienyk ryšiu meilēs juos, ir teikis duoti ramybēs, idant būtų ištikima dievobaiminga ir sekēja teisingų moterų. Tegul ji taip myli savo vyrą, kaip Rachelē, per ilgą gyvenimą ištikima kaip Sara, ir dievobaiminga, uoli, maloni, darbšti del tevynēs, ir mylinti savo tautos žmones, kaip mūsų prosenelēs, kurios pagimdē ir išauklējo Lietuvai didvyrius. Tebūna gēdynga, mandagi, tegu sergsti Tavo šventą mokslą ir mato su savo vyru skaitlingą kartą: Anūkus — praanūkus ir ramiai sulaukia senatvēs amžių. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 127, 4 ir 6.

Štai, taip laiminama žmogus, kurs bijo Viešpaties, ir matytumei savo vaikų vaikus, ramybę ateityje.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Taves Visagalis Dieve, kad duotum reikalingų malonių tiems, kurie gyvena pagal Tavo šventą surēdymą ir apdavanotumei juos šventa ramybe. Per mūsų Viešpatį...

MELSKIMES III.

(Po **Auka Jau Pabaigta** arba **Laiminkim Viešpačiui**).

Dieve Abraomo, Izaoko, Jokūbo, — Dieve ir Tēve lietuvių tautos; kuris juos vedi per vargus ir kentējimus į išganymą, tegul jie bus su Tavimi, ir suteik savo palaiminimą ant jūjų; kad matytų jie sūnus sūnų, iki trečiai ar ketvirtai gentkartei; o paskui priimk juos į savo garbę. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS ŠVENTĖSE APAŠTALŲ, EVANGELISTŲ IR KITŲ ŠVENTŲJŲ VIEŠPATIES.

ĮŽANGA.

Mato 10. 7.

Eidami skelbkite ir sakykite: dangaus karalystė prisiartino, gydykite ligonius, mirusius dvasioje atgaivinkite ir suteptus apvalykite.

Apašt. Darb. 18, 9.

Viešpats tarė Povilui: Nebijok, bet kalbėk ir netylėk, nes aš esu su tavimi, niekas tave nepersekios, kad tau kenkus.

Garbė būk.....

Eidami skelbkite...

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, priimk nuolankiai maldas mūsų, kurias Tau atnešame šiandien prieš Tavo sostą meilės ir suteik, kad tikėjimas, noras ir meilė išpažintojų ir tarnų mūsų Išganytojaus, pakreiptų mus prie išpildymo įstatymų Tavo. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į KORINTIEČIUS. 1; 1, 1—15.

BROLIAI! Povilas, Dievo valia pašauktasis Jezaus Kristaus Apaštalas, ir brolis Sostenas, Dievo bažnyčiai Korinte, pašvęstiesiems Jezuje Kristuje pašauktiesiems šventiesiems draug su visais, kurie šaukiasi į mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus vardą kiekvienoje jų ir mūsų vietoje, kalbėjo: Malonė jums ir ramybė nuo Dievo mūsų Tėvo ir nuo Viešpaties Jezaus Kristaus!Aš visuomet sakau ačiū mano Dievui, del jūsų už Dievo malonę, kuri jums suteikta Jezuje Kristuje, kad jame jūs pasidarėte turtingi visakuo, visokiu mokslu ir visokiu žinojimu, nes liudijimas apie Kristų sustiprėjo jūsų tarpe, taip kad jums netrūksta jokios malonės, ir jūs laukiate apsireiškimo mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus, kurs ir sutvirtins jus iki galui, taip kad jūs būsite be kalčios mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus atėjimo dienoje. Dievas yra ištikimas; jo jūs esate pavadinti į jo Sūnaus mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus draugystę. Aš maldauju jus, broliai, mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus vardu, kad jūs visi vienaip kalbėtumēte ir kad nebūtų tarp jūsų pasidalinimų, kad velyk būtumėte tobūli tais pačiais jausmais ir ta pačia nuomone. Nes apie jus, mano broliai, man pranešta Chloes namiškių, kad jūsų tarpe esą ginčų. Aš kalbu apie tai, kad kiekvienas jūsų sako: Aš esu Povilo, aš Apolio, aš Kefo, aš Kristaus. Argi Kristus yra padalintas? Ar Povilas buvo už jus prikaltas ant kryžiaus? arba ar Povilo vardu esate pakrikštyti? Ačiū Dievui, kad nėvieno jūsų nekrikštijau, tik Krispą ir Gajų, kad kas nesakytų, jog mano vardu esate pakrikštyti.

Gradualas. Kol. 3, 16.

Kristaus žodis tegyvena jumyse apsčiai; visokia išmintimi mokinkite vieni kitus ir drąsinkite psalmėmis ir giesmėmis giedodami, malonei padedant, Dievui savo širdyse. Alleluja, alleluja.

Jon. 5, 24.

Ištikrųjų, ištikrųjų sakau jums, kas klauso mano žodžio ir tiki Tam, Kurs yra mane siuntęs, tas turi amžinąjį gyvenimą ir neina į teismą, bet iš mirties pereina į gyvenimą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL JONO. 15, 9—27.

Anuo metu, tarė Jezus Mokintiniams Savo: Kaip Tėvas mylėjo mane ,taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite mano meilėje. Jei laikysite mano įsakymus, jūs pasiliksite mano meilėje, kaip ir aš laikau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje. Tai aš jums kalbėjau, kad mano džaugsmas būtų jumyse ir kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas. Tai mano įsakymas, kad mylētumēte kits kitą, kaip aš jus mylėjau. Niekas neturi didesnės meilės, kaip tą, kad kas guldo savo gyvybę už savo prietelius. Jūs mano prieteliai, jei darysite, ką aš jums įsakiau. Aš jau nebevadinu jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką jo viešpats daro. Jus aš pavadinau prieteliais, nes pasakiau jums visa, ką tik esu girdėjęs iš savo Tėvo. Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau jus, kad eitumēte, neštumēte vaisiaus ir jūsų vaisius pasiliktų, kad ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duotų. Tai aš jums įsakau, kad kits kitą mylėtumėte. Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, kad manes pirm jūsų nekentė. Jei butumėte iš pasaulio, pasaulis mylėtų, kas jojo yra; kadangi tačiau jūs neesate iš pasaulio, bet aš jus išrinkau iš pasaulio, todel pasaulis jūsų nekenčia. Atsiminkite mano žodžius, kuriuos aš esu jums sakęs: Tarnas ne didesnis už savo valdovą. Jei jie mane persekiojo, persekios ir jus; jei jie laikė mano žodžius, laikys ir jūsų. Bet visa tai jie jums darys del mano vardo ,nes nepažįsta to, kurs yra mane siuntęs. Jei aš nebūčiau atėjęs ir nebūčiau jiems

kalbėjęs, jie neturėtų nuodėmės; dabar gi jie neturi pasiteisinimo iš savo nuodėmės. Kas manes nekenčia, ir mano Tėvo. Jei Nebūčiau tarp jų daręs darbų, kurių niekas kitas nėra daręs, jie neturėtų nuodėmės; dabar gi jie matė ir nekenčia kaip manes, taip ir mano Tėvo. Tačiau turėjo įvykti žodžiai, parašyti jų įstatyme: Jie nekentė manes be priežasties. Kuomet gi ateis Ramintojas, kurį aš jums siųsiu nuo Tėvo, tiesos Dvasią, kurį iš Tėvo išeina, ji liudys apie mane. Ir jūs liudysite, nes nuo pat pradžios su manim esate.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 8, 5, 6 ir 7.

Kas gi yra žmogus, kad tu ji atsimeni? arba žmogaus sūnus ,kad jį lankai? Padarei jį mažką mažesnį už angelus, garbe ir šlove apvainikavai jį pastatei jį ant savo rankų darbų.

TYLI MALDA.

Priimk Dieve mūsų maldas, kaip kad priėmei maldas savųjų tarnų, kurių šiandien atmintį apvaikščiojame. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mat. 10, 19.

Bet kuomet jie jus išduos, jūs nesirūpinkite, kaip ir ką turite kalbėti, nes anoje valandoje bus jums duota, ką turite kalbėti. Nes ne jūs esate, kurie kalbate, Tik jūsų Tėvo Dvasia, kuri jumyse kalba.

PO KOMUNIJOS.

Meldžiame Tave Viešpatie, kad kaip gyvenimas, kentėjimas ir mirtis Tavo šventųjų, rodė Tau meilę ir garbindami Tavo šventąjį vardą siekė sau gyvenime amžinosios pomirtinės laimės, taip ir mes norime, kad Tavo malonės padedami galėtume eiti mūsų gyvenimo keliu, kad patektume į dangaus tėvynę. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS ŠVENTĖSE KENTĖTOJŲ, ŠVENTŲJŲ MOTERŲ IR MERGELIŲ.

ĮŽANGA.

Mat. 15, 28.

Tuomet Jezus atsakydamas jai tarė: O moteriške, tavo tikėjimas yra didelis; tebūna tau, kaip nori.

Jer. 2, 13.

Kam būsių panašus, arba kam prilygsiu, Jeruzaliaus dukte? Su kuo susilyginsiu ir kaip save nuraminsiu dukte Siono?. Nes Tavo sugraudinimas yra didis it jūrės.

Garbė būk.....

Tuomet Jezus...

MELSKIMES.

Visagalis mielaširdingas Dieve ir mūsų Mieliausis Tėve, Kuris del išpildymo savo norų šiame pasaulyje ir silpnasias moteris išrinkai, kaipo nares prie didelių ir šventųjų darbų atlikimo, suteik Mielaširdingiausis, kad mes sekdami dievobaimingų ir dorų tarnaičių pavizdžiu, galėtume Tavo šventąją valią išpildyti. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA IŠ APREIŠKIMO ŠVENTOJO JONO KNYGOS. 12, 1—17.

BROLIAI! Anuo metu, danguje pasirodė didelis ženklas: Saule apsiausta moterlškė, mėnulis po jos kojomis, ir ant jos galvos dvylikis žvaigždžių vainikas. Ji buvo nešćia, šaukė gimdydama ir kentėjo gimdymo skausmus. Ir kitas ženklas buvo matomas danguje: Štai didelis rausvas slibinas, turįs septynias galvas ir dešimti ragų, ir ant savo galvų septynis vainikus.Slibinas atsistojo ties gimdysiančia moteriške, kad, jai pagimdžius, prarytų jos kūdikį. Ji pagimdė kūdikį berniuką, kurs turėjo valdyti visas tautas geležine lazda. Jos sūnus buvo paimtas Dievop. Moteriškė gi nubėgo į tyrus, kame ji turėjo Dievo prirengtą vietą, kad tenai ji būtų maitinama tūkstantį du šimtu šešias dešimtis dienų. Danguje įvyko didelė kova: Mykolas ir jo angelai kovojo prieš slibiną. Taippat kovojo slibinas ir jo angelai; bet jie nenugalėjo ir danguje neberasta daugiau jų vietos. Tas didysis slibinas, senasis žaltys, kursai vadinasi šėtonu, kurs suvedžioja visą pasaulį, buvo numestas; jis buvo numestas žemėn ir jo angelai numesti draug su juo. Aš girdėjau didelį balsą danguje, kurs sakė: Dabar teko išganymas ,jega ir karalystė mūsų Dievui ir galybė jo Kristui, nes numestas mūsų brolių skundėjas, kurs juos skundė mūsų Dievo akyvaizdoje dieną ir naktį. Jie nugalėjo jį del Avinėlio kraujo ir del savo liūdijimo žodžio; jie nemylėjo savo gyvybių iki mirčiai. Todel linksminkites dangus ir kurie juose gyvenate. Dėja žemei ir jūrai, nes nužengė pas jus piktoji dvasia su didžia rūstybe, žinodama, kad ji maža laiko teturi. Slibinas, pamatęs, kad jis buvo numestas žemėn, vijosi moteriškę, pagimdžiusią berniuką. Bet moteriškei buvo duota du dide-

liu arelio sparnu, kad skristų į tyrus į savo vietą, kur ji maitinama per laiką, du laiku ir per pusę laiko, toli, nuo žalčio veido. Žaltys paleido iš savo nasrų paskui moteriškę vandenį kaip upę, kad ji būdų upēs patraukta. Bet žemē padējo moteriškei: žemē atvērē savo nasrus ir prarijo upę, kurią slibinas buvo paleidęs iš savo nasrų. Tuomet slibinas užsirūstino ant moteriškēs ir nuējo kariauti su kitais jos vaikais, kurie laiko Dievo įsakymus ir turi Jezaus Kristaus liudijimą.

Gradualas.

Stojosi jos vaikai, išaugštino ją ir jos vyras išgyrē. Apgaulingas yra moters gražumas, bet moteriškē Dievo bijanti, visados bus pagirta. Alleluja, alleluja.

Psl. 44, 11—12.

Klausyk, dukte, žiūrēk ir palenk savo ausį. Karalius geis tavo gražumo, nes jis Viešpats ,tavo Dievas, ir jis bus garbinamas. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL MATO. 25, 1—31.

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Tuomet dangaus karalystē bus panaši į dešimtį mergaičių, kurios pasiēmusios savo lempas išējo pasitiktų jaunikio ir jaunosios. Penkios iš jų buvo paikos ir penkios gudrios. Penkios paikosios, pasiimdamos lempas, nepasiēmē su savim aliejaus; gudriosios gi draug su lempomis pasiēmē aliejaus savo induose. Jaunikiui užtrunkant, visos susnūdo ir užmigo. Vidunaktį gi išgirsta šauksmas: Štai, ateina jaunikis, išeikite jam priešais. Tuomet visos tos mergaitēs atsikēlē ir pataisē savo lempas. Paikosios gi sakē išmintingosioms: Duokite mums savo aliejaus, nes mūsų lempos gęsta. Gudriosios atsakē tardamos: Kad kartais nepristigtų mums ir jums, velyk eikite pas pardavējus ir sau nusipirkite. Joms einant pirktis, atējo jaunikis, ir kurios buvo prisirengusios, įējo draug su juo į vestuves, ir durys uždaryta. Galų gale atējo ir likusios mergaitēs ir sakē: Viešpatie, viešpatie, atidaryk mums. Bet jis atsakydamas tarē: Ištikrųjų sakau jums, aš jūsų nepažįstu. Budēkite tat, nes nežinote nei dienos nei valandos. Nes bus taip kaip su žmogumi, kurs, rengdamos į kelionę, pasišaukē savo tarnus ir padavē jiems savo gērybes. Vienam jis davē penkis talentus, kitam du, kitam gi vieną, kiekvienam, žiūrint jo gabumo, ir tuojau iškeliavo. Tas, kurs buvo gavęs penkis talentus, nuējo, jais vertēsi ir pelnē kitus penkis. Taippat ir kurs buvo gavęs du, pelnē kitudu. Kursai gi buvo gavęs vieną ,nuējęs įkasē ji į žemes ir paslēpē savo valdovo pinigus. Daugeliui laiko praslinkus, tų tarnų valdovas atējo ir darē su jais apyskaitą. Priējo tas, kurs buvo gavęs penkis talentus, ir atnešē kitus penkis talentus, sakydamas: Viešpatie, tu man davei penkis talentus; štai, aš pelniau dar kitus penkis. Jo valdovas jam tarē: Gerai, gerasis ir ištikimasis tarne; kadangi tu buvai ištikimas ant nedaug, aš tave pastatysiu ant daug; įeik į savo viešpaties džiaugsmą. Priējo gi ir tas, kurs buvo gavęs du talentu, ir tarē: Viešpatie, tu man davei du talentu; štai aš pelniau dar kitudu. Jo valdovas jam tarē: Gerai ,gerasis ir ištikimasis tarne; kadangi tu buvai ištikimas ant nedaug, aš tave pastatysiu ant daug; įeik į savo viešpaties džiaugsmą. Priējęs gi ir tas, kurs buvo gavęs vieną talentą, tarē: Viešpatie, aš žinau, kad tu kietas žmogus; tu pjauni, kur nesējai, ir renki, kur nebarstei; bijodamas aš nuējau ir paslēpiau tavo talentą žemēse; štai, tu turi, kas tavo. Atsakydamas gi jo viešpats jam tarē: Piktasis tarne ir tinginy, tu žinojai, kad aš pjaunu, kur nesējau, ir renku, kur nebarsčiau; taigi, tau reikējo pavesti mano pinigus pinigų maininkams, ir sugrįžęs aš juk būčiau gavęs kas mano su palūkanomis. Taigi, atimkite iš jo talentą ir duokite tam, kurs turi dešimtį talentų. Nes kiekvienam turinčiam bus duota, ir jis apsčiai turēs; iš to gi, kurs neturi, ir tai, ką jis regisi turįs, bus atimta. Ir nenaudingą tarną išmeskite laukan į tamsybes: ten bus verksmo ir dantų griežimo. Kuomet gi žmogaus Sūnus ateis savo didenybēje ir draug su juo visi jo angelai, tuomet jis atsisēs ant savo didenybēs kresēs.

ATNAŠAVIMAS.

Psl. 44, 17.

Tavo tēvų vietoje tau gims sūnų; tu įstatysi juos kunigaikščiais ant visos žemēs.

TYLI MALDA.

Priimk Viešpatie mūsų grynas aukas, kurias Tau atnašaujame šiandien, kaipo ženklus mūsų tikējimo ir suteik, kad būtų mums užstatu amžinosios laimēs. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Psl. 44, 18.

Jie atsimins tavo vardą ,iš kartos į kartą ;todel tautos šlovins tave per amžius ir per amžių amžius.

PO KOMUNIJOS.

Tos šventos ir paslaptingos aukos, kurias mes

atnašaujame del didesnės Tavo garbės, Tėve ir mielaširdingas Teisėjau ir taipgi prie Tavo šventųjų, prašydami užtarymo, kad kurie užsitarnavo sau laike žemiškos kelionės amžinąją laimę, tegul ir mums patarnauja del sutvirtinimo mūsų darbų ir mūsų norų prie Taves, neišgiriamo ir laime nesibaigiančio Amžinojo Šaltinio. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS PAŠVENTIMO BAŽNYČIOS DIENOJE.

ĮŽANGA.

Gen. 28, 17.

Kaip gi baisi šita vieta! Čia ne kas kita, kaip tik Dievo namai ir dangaus vartai ir vadinasi priėjimas prie Dievo. O kaip malonūs yra Tavo darbai o Viešpatie! Trokšta ir siekia mano siela darbų Viešpaties. Garbė būk...

Kaip gi...

MELSKIMES.

Visagalis ir amžinasis Dieve, kuris del garbės Savo vardo ir del išganymo sielų lietuvių tautos ir mūsų brolių, tą darbą mums leidai veikti, išklausyk maloniai mūsų maldų, kurias šiandien linksmomis dvasiomis atnašaujame prieš Tavo meilės sostą ir suteik, kad Tau trokštume tarnauti teisigai, ištikimai ir amžinąjį gyvenimą galėtume apturėti. Per mūsų Viešpatį....

LEKCIJA IŠ ŠVENTO JONO APREIŠKIMO KNYGOS. 21, 2—5.

BROLIAI! Anuo metu kalbėjo šv. Jonas: Aš mačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, prisirengusią kaip sužieduotinė, papuoštą savo sužieduotiniui. Aš girdėjau didelį balsą iš sosto tariant: Štai Dievo padangtė su žmonėmis, ir jis gyvens su jais; jų Dievas. Dievas nušluostys nuo jų akių kiekvieną ašarą; mirties daugiau nebebus, nei dejavimo, nei šauksmo, nei skausmo nebebus daugiau; nes kas buvo pirma, išnyko. Tuomet sėdintis soste tarė: Štai aš darau visa nauja.

Gradualas.

Ta vieta Dievo padaryta. Tai namas Jo. Tegul išklauso maldas žmonių ir tegul susimyli ant jųjų. Alleluja, alleluja.

Psl. 137, 2.

Aš pagarbinsiu tavo šventos bažnyčios linkon ir girsiu tavo vardą. Alleluja.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL LUKO. 19, 1—10.

Anuo metu, Jezus ėjo per Jėriką. Štai, čia buvo vienas žmogus, vardu Zakajus, nuitininkų viršininkas ir turtingas. Jis norėjo pamatyti Jėzų, kas jis esąs, bet negalėjo del minios, nes pats buvo mažo ūgio. Taigi, jis užbėgo priešakin ir įlipo į moro medį, kad jį matytų, nes ten jis turėjo praeiti. Atėjęs į tą vietą ir pažvelgęs aukštyn, Jezus pamatė jį ir jam tarė: Zakajau, lipk skubiai žemyn, nes man reikia šiandien pabūti tavo namuose. Jis skubiai nulipo ir priėmė jį su džiaugsmu. Tai matydami visi murmėjo ir sakė, kad jis užėjęs pas nusidėjėlį. Zakajus gi atsistojęs tarė Viešpačiui: Viešpatie, štai aš duodu pusę savo gėrybių beturčiams, ir jei kuo nuskriaudžiau ką nors, grąžinu keturgubai. Jezus jam tarė: Šiandien suteikta išganymas šitiems namams, nes ir jis yra Abraomo sūnus. Nes žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę.

ATNAŠAVIMAS.

Viešpatie Dieve, mano sielos paprastume atnėšiau Tau viską ir žmones Tavo iš džiaugsmo pašaukiau. Dieve lietuvių tautos, tegu švenčiasi Tavo valia.

TYLI MALDA.

Atverk ausis Tavo, ant maldavimų mūsų ir suteik, kad mes Tavo meile persiėmę, prieitume prie dangiškos Tėvynės. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Mat. 21, 13.

Mano namai vadinsis maldos namai; jūs gi padarėte iš jų galvažudžių olą.

PO KOMUNIJOS.

Mielaširdingas ir Gerasis Tėve, kuriam žinoma yra mūsų tautos nelaimė, pažvelgk ant mūs savo meilinga akimi ,peržvelgk prasikaltimus mūsų, pataisyk kelius, valdyk ir vesk mus pagal surėdymą šio pasaulio, kad mes Teisybei tarnaudami, galėtume po mirčiai amžinąją šviesą regėti. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS LAIDOTUVĖSE, GEDULINGOSE SUKATUVĖSE IR KITOSE MIRUSIŲJŲ ATMINIMO DIENOSE.

ĮŽANGA.

Amžinąjį atilsį duok mirusiems Viešpatie, ir amžinoji šviesa tešviečia jiems per amžių amžius. Amen.

Apr. 14 ,13.

Aš girdėjau balsą iš dangaus man tariantį: Rašyk: Palaiminti numirusieji, kurie miršta Viešpatyje! Jau nuo dabar, sako Dvasia, jie tesiilsi nuo savo vargų; nes jų darbai juos seka.

Amžinąji atilsį...

MELSKIMES.

Visagalis Dieve ir Tēve, kurio esybinis būdas yra meilē ir žmogaus pasigailējimas, nuolankiai Taves maldaujame už murusiojo vēlę, mūsų brolio (sesers) N......, idant neatmintumei jo (jos) silpnybių ir prasikaltimų, bet būdamas gailestingas ir atmindamas jo (jos) tikējimą ir viltį į Tave Tēvą ir teisingiausiajį Teisēją, priimtumei jį (ją) į dangaus Tēvynę. Per mūsų Viešpatį....

MALDA UŽ VYSKŪPUS ARBA KUNIGUS.

Priimk, prašome, Viešpatie, šitą Tau daromą auką už vyskupą (kunigą) N..., kad jisai, kuris šiame pasauly tiek Tau buvo užsitarnavęs, jog leidai jam būtį vyskupu (kunigu), galētu ir dangaus karalystēje su Tavo Šventaisiais draugēje gyventi. Per mūsų Viešpatį...

MALDA UŽ TĒVUS.

Priimk, Viešpatie, auką, kurią Tau aukojame už mirusį tēvą (motiną), ir suteik jam (jai) amžinąją linksmybę gyvųjų šaly, ir mumis drauge su jais Šventųjų laimēn teikis nuvesti. Per mūsų Viešpatį...

MALDA UŽ MIRUSIUS BROLIUS, ARTIMUS IR GERADARIUS.

Dieve, kurio gailestingumas begalo yra didelis, priimk maloningai šias maldas už mirusius mūsų brolius, artimus bei geradarius, kuriems Tavo vardą leidai išpažinti, duok jiems šiuo išganymo Sakramentu lamēti visų nusidējimų atleidimą. Per mūsų Viešpatį...

MALDA UŽ VISUS MIRUSIUS.

Žvilgterēk maloningai, Viešpatie, į auką, kurią Tau darome už visus mirusius Tavo tarnus ir tarnaites, idant kaip jiems davei būti krikščionimis, lygiai suteiktum ir jiems teisingą užmokesnį. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠV. POVILO APAŠTALO RAŠTO Į TESALONIKIEČIUS, 1; 4, 13—18.

(Laidotuvių Dienoje)

BROLIAI! Mes nenorime palikti jūsų be žinių apie užmigusius, kad jūs neliūdētumēte, kaip kiti, kurie neturi vilties. Nes jei mes tikime, kad Jezus mirē ir atsikēlē, tai taip Dievas užmigusius per Jēzų atves draug su juo. Nes tai mes sakome jums Viešpaties žodžiu: Mes, kurie esame gyvi, paliekamieji iki Kristaus atējimui, nepranoksime užmigusiųjų. Nes pats Viešpats, kuomet bus duota paliepimas, ir atsilieps arkangelo balsas ir Dievo trimitas, nužengs iš dangaus; tuomet mirusieji ,kurie yra Kristuje, atsikels pirmi. Paskui mes, kurie esame gyvi, būsime visuomet su Viešpačiu. Taigi, pasidrąsinkite vieni kitus šitais žodžiais.

LEKCIJA IŠ IZAIJO PRANAŠO KNYGOS. 66, 12, 14, 16 ir 18.

(Kasdieninēse už mirusius mišiose.)

Štai aš pasuksiu ant jos tarsi ramybēs upę ir kaip patvinstantį upelį tautų garbę, kurią jūs turēsite: Jūs būsite nešami prie krūčių ir ant kelių meilinsis prie jūsų. Taip kaip ką nors meiliai glaudžia prie saves jo motina, taip aš jus paguosiu ir jūs būsite paguosti Jeruzalēje. Jūs matysite ir jūsų širdys džiaugsis, ir jūsų kaulai žaliuos, kaip žolē: Viešpaties ranka pasidarys žinoma jo tarnams, ir jis rūstinsis ant savo nepritelių. Nes štai Viešpats ateis ugnyje ir kalp vēsulas jo kariški vežimai, kad užsidegime įvykintų jo narsą ir jo sudraudimą ugnies liepsnoje.

Gradualas.

Amžinąjį atilsį duok mirusiems Viešpatie ir amžinoji šviesa te šviečia jiems par amžių amžius, Amen.

Psl. 34, 9.

Mano gi siela džiaugsis Viešpatyje ir gērēsis Jo išgelbējimu.

Trakt.

Išliuosuok Viešpatie visų mirusiųjų vēles iš kalčių, o šventoji Tavo malonē tegu joms padeda ir įveda į amžinąjį gyvenimą.

GIESME.

Diena rūsti ir teisimo
Pelenais vers sutvērimą,
Pagal Dovido skelbimą.
Kokia baimē ims kiekvieną,
Kad Teisējas tirs tą dieną
Nusidējēlius lig vieno.
Atsilieps baisus trimitas,
Ir minias nesuskaitytas
Ves, kur sostas pastatytas.
Ims mirtis, gamta, drebēti
Ir numirēliai krutēti,
Teisiančiam atsakinēti.
Knygos bus atidarytos,
Kur kaltybēs surašytos
Nusidējēlių darytos.
Soste sēdintis Teisējas,
Nedorybēms paaiškējus,
Baus, kas rasis nusidējęs.
Ką aš vargšas (šē) jam sakysiu?
Kur užtarymo prašysiu,
Kai save kaltu (ta) išvysiu?....
Viešpatie didžios galybēs,
Duok iš amžinos gērybēs
Būti tuomet be kaltybēs.
Atsimink, Jezau, meilingai,
Manes ieškojęs gailingai,
Nežūdyk manes baisingai!
Del manes taip daug kentējai,
Net brangiausią kraują liejai,
Išganyt mane norējai.
Teikis, Jezau, dovanoti
Iki reiks į teismą stoti,
Leisk man kaltes numazgoti,
Esu kalta (s) ir vaitoju,
Gailesį širdy nešioju,
Prašančiam (ai) suteiki rojų!
Magdalenos pagailējai,
Latrui dangų pažadējai,
Gelbēt ir mane norējai.
Dieve meilēs begalinēs,
Nuo ugnies gink pragarinēs,
Mano gailesį pažinęs!
Skirk mane nuo prakeiktųjų,
Duok man vietą tarp šventųjų,
Dešinēje stosiančiųjų.
Kai pasmerksi prakeiktuosius,
Liepsnai amžinai skirtuosius,
Vesk mane pas išrinktuosius.
Meldžiu šiardžia sugraudinta,
Gailios ašaros man krinta,
Duok man, Jezau, mirtį šventą!
Anoje dienoj verksmingoj,
Kaip iš žemēs stebuklingai,
Kelsis žmogus prasikaltęs,
Jezau, jam atleiski kaltes.
Ir per savo malonybę
Duok jam danguje linksmybę.
Amen.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL.

JONO 11, 21—27.

(Laidotuvių dienoje.)

Anuo metu Morta tarē Jezui: Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar aš žinau, kad Dievas tau duos, ko tik tu iš Dievo paprašysi. Jezus jai tarē: Tavo brolis atsikels. Morta jam atsakē: žinau, kad jis atsikels atsikēlime, paskutinēje dienoje. Jezus jai tarē: Aš atsikēlimas ir gyvybē; kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas, ir kiekvienas, kurs gyvas ir į mane tiki, nemirs per amžius. Ar tai tiki? Ji jam atsakē: Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, kurs atējai į šį pasaulį.

EINA ŠVENTOS EVANGELIJOS ŽODŽIAI PAGAL

JONO. 6, 37—40.

(Metinių mirimo sukaktuvių dienoje.)

Anuo metu, Jezus tarē žydų minioms: Visa, ka Tēvas man duoda, ateis pas mane, ir ateinančio pas mane aš neatstumsiu. Nes aš nužengiau iš dangaus ne savo valios vykinti, bet valios to, kurs yra mane siuntęs. Ta gi yra mane siuntusio Tēvo valia, kad nieko iš to ,ką jis yra man davęs, nepamesčiau, bet kad tai prikelčiau paskutinēje dienoje. Nes ta yra mane siuntusio Tēvo valia, kad kiekvienas, kurs mato Sūnų ir į jį tiki, turētų amžinąjį gyvenimą, ir kad aš jį prikelčiau paskutinēje dienoje.

ATNAŠAVIMAS.

Viešpatie Jezau Kristau, garbēs karaliau, parodyk ypatingiausį pasigailējimą vēlēms tų brolių ir seserų kurie bendrai su mumis gyveno, vargo ir kentējo. Atmink Viešpatie, jogei nužengei į šią ašarų pakalnę, kad išgelbēti nusidējēlį žmogų ir švenčiausiąjį savo kraują praliejai, kad mus išvaduoti. Per kruviną Tavo kančią meldžiu Taves Jezau Kristau, idant įvestumei į amžinąją šviesybę vēles tų, kurie gyveno ir mirē su ženklu Tavo tikybos.

TYLI MALDA.

Pasigailēk Viešpatie mirusiojo Tavo tarno, kurio paminējimui sudedame šią šventąją auką ir suteik, idant jo vēlē susivienytų su Tavimi, amžinąja laime. Per mūsų Viešpatį...

KOMUNIJA.

Amžinoji šviesa tešviečia jiems Viešpatie. Su Tavo šventaisiais tegu susijungia. Amžinąjį atilsį duok mirusiems Viešpatie, ir amžinoji šviesa tešviečia jiems per amžių amžius. Su Tavo šventaisiais tegu susijungia.

PO KOMUNIJOS.

Priimk Viešpatie nuolankias maldas Bažnyčios už vēlę Tavo tarno (tarnaitēs) N....... ir suteik, idant nuvalyta nuo žemiškos sutepties, Tau pasigailint, amžinąją šviesą paregētų. Per mūsų Viešpatį...

MALDA UŽ VYSKŪPUS IR KUNIGUS.

Prašome Tave, Viešpatie, idant mirusis Tavo tarnas vyskupas (kunigas) N...... šiaja auka Tave permaldautas, laimētų Tavo gailestingumą ir į amžinajį atilsį galētų įeiti. Per mūsų Viešpatį...

MALDA UŽ TĒVUS.

Prašome, Viešpatie, teužpelni švenčiausiojo Sakramento auka, mirusiam tēvui (motinai) amžinajį atilsį ir amžinąją šviesybę ir tesuteikia jiems amžinąją Tavo laimę. Per mūsų Viešpatį...

MALDA UŽ MIRUSIUS BROLIUS, ARTIMUS IR GERADARIUS.

Visagalis ir maloningasis Dieve, teikis mirusius mūsų brolius, artimus ir geradarius, už kuriuos Tau šią auką darome, šiojo Sakramento galybe nuo visokių nuodēmių apvalyti ir jiems Savo malonę amžinoje šviesoje suteikti. Per mūsų Viešpatį...

MALDA UŽ VISUS MIRUSIUS.

Prašome, Taves Viešpatie, teesie mirusiems Tavo tarnams ir tarnaitēms mūsų malda naudinga, idant jie netiktai būtų liuosi nuo nusidējimų bet ir Tavo išganyme galētu dalyvauti. Per mūsų Viešpatį...

ŠVENTOS MIŠIOS PADĒKAVONEI.

ĮŽANGA.

Tebūna palaiminta šventoji Trejybē ir neišskiriama Vienybē; išpažinsime ją, nes padarē su mumis mielaširdystę Savo.

Psl. 8.

Viešpatie mūsų, Vešpatie, kaip stebētinas yra Tavo Vardas visoje žemēje.

Garbē būk...

Tebūna...

MELSKIMES.

Visagalis amžinasis Dieve, Kurio mielaširdystei nēra rubēžių, o turto gērybēs nēra išsiamiamos, suteik maldaujantiems Tavo vaikams savo mielaširdystę, idant galētų pasiekti Tavo amžinosios laimēs užmokestį. Per mūsų Viešpatį...

LEKCIJA ŠVENTO POVILO APAŠTALO RAŠTO Į RYMIEČIUS. 11, 33—36.

BROLIAI! O, Dievo turtų, išminties ir žinojimo gilybē, kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo keliai! Nes kas pažino Viešpaties mintį, arba kas buvo jo patarējas? Arba kas davē jam pirmas, kad tam būtų atsilyginta. Nes iš jo, per jį ir jame yra visa; jam garbē per amžius! Amen.

Gradualas. Dan. 3 .

Palaimintas esi Viešpatie, Kurs dovanoji prasikaltimus ir valdai gilumas. Alleluja, alleluja.

Palaimintas esi Viešpatie ant dangaus tvirtybių ir garbingas esi per amžius. Alleluja.

pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. Jūs pažįsite juos ant jų vaisių. Argi kas renka vynuoges nuo erškėčių ar fygas nuo usnių? Taip, kekvienas geras medis duoda gerų vaisių, blogas gi medis duoda blogų vaisių. Geras medis negali duoti blogų vaisių, nė blogas medis gerų vaisių duoti. Kiekvienas medis, kurs neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir į ugnį įmestas. Taigi, jūs pažinsite juos ant jų vaisių. Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę. Daugelis man sakys aną dieną: Viešpatie, Viešpatie! argi ne tavo vardu mes pranašavome, ar ne tavo vardu išvarinėjome piktasias dvasias ir ar ne tavo vardu darēme daug stebuklų? Tuomet aš jiems išpažinsiu: Aš niekuomet jūsų nepažinau; atstokite nuo manes, jūs piktadariai! Taigi, kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius ir juos daro, bus panašus į išmintingą žmogų, pastačiusį savo namus ant uolos. Lijo lietus, upēs patvino, pūtē vējai, bet jie nesugriuvo, nes buvo pastatyti ant uolos. Ir kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius, bet jų nedaro, bus panašus į paiką žmogų, kurs pastatē savo namus ant smilčių. Lijo lietus, upēs patvino, pūtē vējai ir puolē ant tų namų, ir jie sugriuvo o jų griuvimas buvo didelis. Ir atsitiko, kad, Jezui pabaigus šituos žodžius, minios stebējosi jo mokslu, nes jis juos mokē, kaip tas kurs turi valdžios, ir ne kaip Rašto žinovai ir parisiejai.

(17.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Rymiečius.

(4, 1-25.)

BROLIAI! Tai ką, sakysime, gavo mūsų tēvas kūnu, Abraomas? Nes jei Abraomas nuteisintas darbais, jis turi garbēs, tačiau ne pas Dievą. Ką sako Raštas? Abraomas tikējo Dievui, ir tai palaikyta jam teisumu. Tam, kurs dirba, alga nepaskaitoma kaip malonē, bet kaip skola. Tam gi, kurs nedirba, bet tiki į tąjį, kursai nuteisina bedievį, jo tikējimas Dievo malonēs nutarimu įskaitomas į teisumą. Taip ir Dovidas kalba apie laimę žmogaus, kuriam Dievas pripažįsta teisumą be darbų: Palaiminti, kurių neteisybēs atleistos ir kurių nuodēmēs uždengtos! Palaimintas žmogus, kuriam Viešpats neįskaito nuodēmēs! Taigi ar tas palaiminimas tenka tik apipjaustytiems, ar taippat ir neapipjaustytiems? Nes sakome, kad Abraomui tikējimas įskaitytas į teisumą. Tai kaip jis buvo įskaitytas? apipjaustyme ir neapipjaustyme? Apipjaustyme ne, bet neapipjaustyme. Ir apipjaustymo ženklą jis gavo kaip žymę teisumo tikējimu, kurį turējo, būdamas dar neapipjaustytas; kad jis būtų tēvas visų, kurie priima tikējimą, nebūdami apipjaustyti, kad ir jiems būtų įskaitytas į teisumą; taippat kad jis būtų tēvas apipjaustytųjų, kurie ne vien apipjaustymą yra priēmę, bet dar vaikščioja pēdsakomis tikējimo, kurį mūsų tēvas Abraomas turējo, tebebūdamas neapipjaustytas. Nes pažadējimas, kad jis būsiąs pasaulio tēvainis, teko Abraomui ir jo ainijai ne per įstatymą, bet per tikējimo teisumą. Nes jei iš įstatymo esantieji yra tēvainiai, tai tikējimas nebeturi vertēs, pažadējimas nieku pavirto. Įstatymas juk gamina tik rūstybę; nes kame nēra įstatymo, nēra nē peržengimo. Todel tēvainystē per tikējimą, kad ji būt malonē ir kad pažadējimas būtų tvirtas visiems ainiams, ne tiktai tiems, kurie yra vien iš Įstatymo, bet ir tiems, kurie yra iš Abraomo tikējimo. Jis yra visų mūsų tēvas, (kaip parašyta: Aš padariau tave daugelio tautų tēvu), Dievo akyvaizdoje, kuriam įtikējo, kurs atgaivina mirusius ir šaukia neesamus dalykus, kaip esamus. Jis prieš viltį tikējo vilčiai, kad būsiąs daugelio tautų tēvas, taip kaip jam buvo pasakyta: Tokia bus tavo ainija. Nes jis nesusilpnējo tikējimu ir nežiūrējo savo apmirusio kūno, nors buvo kone šimto metų, nē apmirusios Saros įsčios. Jis neabejojo netikējimu, duodamas Dievui garbę ir buvo pilniausiai įsitikinęs, kad ką tik jis yra pažadējęs, gali ir daryti. Todel tai ir buvo jam įskaityta į teisumą. Kad gi jam buvo įskaityta į teisumą, tai parašyta ne tik del jo, bet ir del mūsų, kuriems bus įskaityta, jei mes tikēsime į tą, kurs prikēlē iš numirusių Jezų Kristų, mūsų Viešpatį, išduotąji del mūsų kaltybių ir prisikēlusį mums nuteisinti.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

1, 1-20.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Štai, aš siunčiu tavo akyvaizdoje savo angelą, kursai ties tavim taisys tau kelią. Šaukiančiojo tyrumoje balsas: Taisykite Viešpaties kelią, darykite tiesius jo takus. Buvo Jonas, kurs krikštijo tyrumoje ir skelbē atgailos krikštą nuodēmēms atleisti. Pas jį ējo visa Jūdejos šalis ir visi Jerozolimiečiai, buvo jo krikštijami Jordano upēje ir išpažino savo nuodēmes. Jonas buvo apsivilkęs kupranugario plaukais, aplink savo strēnas turējo šikšninę juostą ir valgē skērius ir laukinį medų. Jis skelbē, sakydamas: Po manes ateina galingesnis už mane; jam aš neesu vertas parpuolęs atrišti jo kurpių

diržėlį. Aš jus krikštijau vandenimi, jis gi jus krikštys šventąja Dvasia. Atsitiko, kad anose dienose atėjo iš Galiliejos Nazarėto Jezus ir buvo Jono pakrikštytas Jordane. Tuojau išeidamas iš vandens, jis matė atvirą dangų ir Dvasią nužegiančią kaip karvelį ir pasiliekančią ant jojo. Iš dangaus gi pasigirdo balsas: Tu mano mylimasai sūnus, tavyje aš turiu sau pasimėgimo. Dvasia tuojau išvarė jį į tyrumą. Tyrumoje jis buvo keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis naktų, buvo gundomas šėtono, buvo su žvėrimis, ir angelai jam tarnavo. Po to gi ,kaip Jonas buvo išduotas, Jezus atėjo į Galilieją, skelbė Dievo karalystės evangeliją ir sakė: Laikas pasidarė pilnas, ir Dievo karalystė prisiartino; darykite atgailą ir tikėkite evangelijai. Eidamas išilgai Galiliejos jūros, jis pamatė Simoną ir jo brolį Andriejų, leidžiančius tinklus į jūrą (nes juodu buvo žvėjai), ir Jezus jiedviem tarė: Eikita paskui mane, aš padarysiu kad judu butumėta žvėjai žmonių. Juodu tuojau, palikusiu tinklus, sekė jį. Paėjęs iš čia truputį, jis pamatė Zebediejaus sūnų Jokūbą ir brolį Joną, betaisančius taippat laive tinklus, ir tuojau juodu pašaukė. Juodu, palikusiu savo tėvą Zebediejų laive su samdininkais sekė jįjį.

(18.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Rymiečius.

(5, 1-21.)

BROLIAI, nuteisinti tikėjimu būkime ramybėje su Dievu per mūsų Viešpatį Jezų Kristų, per kurį turime taippat su tikėjimo pagalba priėjimą prie tos malonės, kurioje stovime ir giriames Dievo vaikų garbės viltimi. Ir negana to; mes giriames net prispaudimais, žinodami, kad prispaudimas gamina ištvermę ištyrimą, o ištyrimas viltį. Viltis neapgauna, nes Dievo meilė mūsų širdyse išlieta šventosios Dvasios, kuri mums yra duota. Juk kam gi Kristus, mums dar silpniems tebesant, tinkamu metu mirė už nusidėjėlius? Nes vargu kas nors miršta už teisųjį. Ir jei kas gal ir apsiimtų mirti už gerąjį, tai Dievas parodo mums savo meilę, tuo, kad, mums dar tebesant nusidėjėliais, tinkamu metu Kristus už mus numirė; taigi, juo labiau dabar nuteisinti jo krauju būsime išgelbėti per jį nuo rūstybės. Nes jei tebebūdami neprieteliais, buvome sutaikinti su Dievu jo Sūnaus mirtimi, daug labiau jau sutaikinti būsime išgelbėti jo gyvenimu. Negana to, mes dar giriamės Dievu per mūsų Viešpatį Jezų Kristų per kurį dabar gavome sutaikinimą. Todel kaip mirtis perėjo ant visų žmonių, kadangi visi jame nusidėjo, — nes iki įstatymui nuodėmė buvo pasaulyje, tik nuodėmė nebuvo įskaitoma, nes nebuvo įstatymo; tačiau mirtis viešpatavo nuo Adomo iki Mozei net ir tiems, kurie nebuvo nusidėję prasikaltimu, panašiu į Adomo, kurs yra būsimojo vaizdas. Bet ne taip yra su dovana, kaip su nuodėme. Nes jei per vieno nuodėmę daugelis mirė, tai daug labiau Dievo malonė ir dovana gausiai pasipylė ant daugelio per vieno žmogaus, Jezaus Kristaus, malonę. Ne, netaip, kaip su vieno nuodėme, yra su malone, nes teismas juk virto pasmerkimu del vieno nuodėmės, malonė gi išgelbėjo iš daugelio nupuolimų į nuteisinimą. Nes jei del vieno nuodėmės mirtis viešpatavo per tą vieną, daug labiau tie, kurie gauna malonės, dovanos ir teisybės apstumą, viešpataus gyvenime per vieną Jezų Kristų. Taigi, kaip per vieno nuodėmę pasmerkimas atėjo visiems žmonėms, taip ir vieno teisumu, gyvenimo nuteisinimas ateina visiems žmonėms. Nes kaip vieno žmogaus nepaklusnumu daugelis pasidarė nusidėjeliais, taip ir vieno paklusnumu daugelis bus padaryta teisiais. Įstatymas pasku įėjo, kad nuodėmė pasigausintų. Bet kame gausinosi nuodėmė, ten dar labiau gausinosi malonė, kad kaip viešpatavo nuodėmė del mirties, taip viešpatautų ir malonė amžinajam gyvenimui per mūsų Viešpatį Jezų Kristų.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(1, 21-38.)

Anuo metu, Jezus įėjo į Kaparnaumą ir tuojau įėjęs subatoje i sinagogą jis juos mokė. Jie stebėjosi jo mokslu, nes jis juos mokė kaip tas, kurs turi valdžios ir ne kaip Rašto žinovai. Jų sinagogoje buvo žmogus nešvarios dvasios apsėstas. Tasai sušuko, tardamas: Kas mums darbo su tavim, Jezau, Nazarėnai? ar atėjai mūsų pražudytų? Aš žinau, kas tu: Dievo Šventasis. Jezus sudraudė jį, tardamas. Nutilk ir išeik iš žmogaus. Ir nešvarioji dvasia ,tąsydama jį ir dideliu balsu šaukdama, išėjo iš jo. Visi stebėjosi, taip kad vienas kitą klausinėjo, sakydami: Kas tai yra? Koks tai naujas mokslas? nes jis su valdžia duoda paliepimų net nešvarioms dvasioms, ir jos jo klauso. Ir gandas apie jį tuojau nuėjo į visa Galiliejos šalį. Tuojau išėję iš sinagogos, jie draug su Jokūbu ir Jonu atėjo į Simono ir Andriejaus namus. Simono gi uošvė gulėjo drugio krečiama; jie tuojau jam apie tai kalbėjo. Jis priėjo ir, paėmęs ją už rankos, ją pakėlė; drugys tuojau ją pametė, ir ji jiems tarnavo. Atėjus vakarui, kuomet saulė buvo nusileidus, jie atgabeno pas jį visus sergančius ir piktosios dvasios apsėstuosius, ir visas miestas buvo susirinkęs

duotosios malonės. Aš turiu būti Jėzaus Kristaus tarprie durų. Jis pagydė daugelį, kurie byvo visokių ligų kankinami, ir išvarė daug piktųjų dvasių jis nedavė joms kalbėti, nes jos pažino jį. Atsikėlęs labai anksti dar neauštant, jis išėjo ir, nuėjęs į tuščią vietą, tenai meldėsi. Simonas ir tie, kurie su juo buvo, sekė jį. Radę jį jie jam sakė: Visi taves ieško. Jis jiems tarė: Eikime į artimiausius sodžius ir miestus, kad ir tenai sakyčiau pamokslus, nes tam aš esu atėjęs.

(19.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Rymiečis.

(6. 1-23.)

BROLIAI! Tai ką gi sakysime? ar pasiliksime nuodėmėje, kad gausintūsi malonė? Anaiptol. Nes mes mirėme nuodėmei, kaip gi dar joje gyvensime? Ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie esame krikštu artimiausiai suvienyti su Jezumi Kristumi, krikštu dalyvaujame jo mirtyje? Nes krikštu, kuriuo dalyvaujame mirtyje, mes esame draug su juo palaidoti, kad, kaip Kristus kėlėsi iš numirusių per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumem nauju gyvenimu. Nes jei mes suaugome su juo jo mirties panašumu, taippat būsime ir prisikėlime. Mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra draug prikaltas ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmingas kūnas ir kad mes daugiau nebevergautumem nuodėmei. Nes, kas mirė, tas yra paliuosuotas nuo nuodėmės. O jei mes numirėme su Kristumi ,tai mes tikime, kad taippat draug su Kristumi būsime gyvi. Mes žinome, kad Kristus ,atsikėlęs iš numirusių, jau nebemiršta; mirtis ant jo daugiau nebeviešpatauja. Nes kad jis mirė del nuodėmės, tai mirė vieną kartą; kad gi yra gyvas, tai gyvas Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, gyvais gi Dievui vienybėje su mūsų Viešpačiu Jezumi Kristumi. Taigi, tegul nuodėmė nebeviešpatauja jūsų mirtingame kūne, taip kad jūs butumėte paklusnūs jų geiduliams. Neleiskite nuodėmei naudotis savo nariais kaip neteisybės ginklais; patys pasiduokite Dievui kaipo atgaivintieji iš numirusių ir savo narius Dievui kaipo teisybės ginklus. Nes nuodėmė nebeviešpataus ant jūsų; jūs juk nebeesate po įstatymu, bet po malone. Tai ką gi? ar mes nusidėsime, kad nebeesame po įstatymu, bet po malone? Ar jūs nežinote, jog kam pasiduodate vergais, kad jo klausytumėte, esate vergai to, kurio klausote, ar tai nuodėmės vedančios į mirtį, ar tai paklusnumo vedančio į teisumą. Bet ačiū Dievui, jog, buvę nuodėmės vergais, jūs pasidarėte nuoširdžiai paklusnūs įsakymams to mokslo, kurio esate išmokinti. Išliuosuoti nuo nuodėmės jūs pasidarėte teisybės tarnais. Aš kalbu, kaip kad žmonės kalba del jūsų kūno silpnumo. Nes kaip davėte savo narius tarnauti paleistuvystei ir neteisybei del neteisybės, taip dabar duokit savo narius tarnauti teisybei del pašventinimo. Juk būdami nuodėmės vergais, jūs neklausėte teisybės. Kokį gi pelną turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdžiates? Nes tokių dalykų galas yra mirtis. Bet dabar išliuosuoti nuo nuodėmės ir pasidarę Dievo tarnais, turite kaipo savo vaisių pašventinimą ir kaipo jo tikslą amžinąji gyvenimą. Nes nuodėmės alga mirtis. Dievo gi dovana amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Jezuje Kristuje.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(3, 1-14.)

Anuo metu, penkioliktais ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Poncijui Pilotui valdant Judieją, Erodui gi esant Galiliejos tetrarku, jo broliui Pilypui Ituriejos ir Trachonitės krašto tetrarku, Lizanijui Abilenės tetrarku, po vyriausiais kunigais Annu ir Kajifu, Viešpaties žodis pasigirdo Zakarijo sūnui Jonui tyruose.Taigi, jis atėjo ir skelbė visoje Pajordanėje atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių knygoje: Tyruose šaukiančiojo balsas! Taisykite Viešpaties kelia, darykite jo takus tiesius. Kiekvenas slėnys bus užpiltas, o kiekvienas kalnas ir kalnelis bus padarytas žemas; kas kreiva, bus tiesu; kur nelygu, bus lygūs keliai. Ir kiekvienas kūnas išvys Dievo išganymą. Minioms, kurios ateidavo, kad būtų jo pakrikštytos, jis sakė: Angių veisle, kas jus pamokino bėgti nuo ateisiančios rūstybės? Duokite tat vertingų atgailos vaisių ir nesakykite: Tėvą turime Abraomą. Nes aš sakau jums, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų. Nes kirvis jau pridėtas prie medžių šaknies. Taigi, kiekvienas medis, kurs neduoda gero vaisiaus, bus iškirstas ir į ugnį įmestas. Minios jį klausė, sakydamos: Tai ką gi mes turime daryti? Atsakydamas, jis joms kalbėjo: Kas turi dvi jupi, tegul duoda neturinčiam; kas turi ko valgyti, taippat tedaro. Taippat ir muitininkai atėjo krikštytis ir jam sakė: Mokytojau, ką mes turime daryti? Jis jiems tarė: Nereikalaukite nieko daugiau, kaip jums nustatyta. Ir kareiviai klausė jį, sakydami: O mes ką turime daryti? Jis jiems tarė: Niekam nedarykite prievartos ,neskriauskite ir tenkinkites savo alga.

(20.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Rymiečius.

(7, 1-26.)

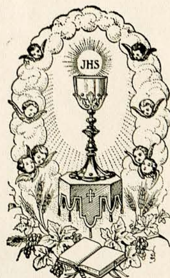
Ar jūs, broliai, nežinote (nes aš kalbu žinantiems įstatymą: kad įstatymas viešpatauja ant žmogaus, kolei jis yra gyvas? Nes ištekėjusi moteriškė yra surišta įstatymu, kolei vyras yra gyvas; bet jei vyras miršta, ji yra liuosa nuo vyro įstatymo. Taigi, vyrui gyvam tebesant, ji vadinsis svetimoterē, jei bus su kitu vyru; bet jei jos vyras miršta, ji yra liuosa nuo vyro įstatymo ir nebebus svetimoterē, jei bus su kitu vyru. Taigi, ir jūs, mano broliai, esate per Kristaus kūną numarinti įstatymui, kad priklausytumēte kitam, iš numirusių atsikēlusiajam, kad neštumem vaisių Dievui. Nes kuomet buvome kūne, įstatymo sužadinti nuodēmingi geiduliai veikē mūsų nariuose, kad jie neštų vaisiaus mirčiai. Dabar gi mes paliuosuoti nuo įstatymo esame numirę tam, kurio buvome laikomi, taip kad mes tarnaujame naujoje dvasioje, ne po pasenusiu Raštu. Tai ką gi sakysime? ar įstaytmas yra nuodēmē? Anaiptol. Bet nuodēmę aš pažinau tiktai per įstatymą; nes apie pageidimą aš nieko nebūčiau žinojęs, jei įstatymas nesakytų: Negeisk. Nuodēmē gavo progos ir per įsakymą pažadino manyje visokį pageidimą. Nes be įstatymo nuodēmē buvo negyva. Aš gyvenau kitados be įstatymo; bet kaip tik atējo įsakymas, nuodēmē atgijo; aš gi numiriau. Ir taip pasirodē, kad įsakymas duotas gyvenimui, veda mane į mirtį. Nes nuodēmē gavo progos iš įsakymo, suvedžiojo mane ir juo nužūdē mane. Taigi, įstatymas, tiesa, yra šventas ir įsakymas yra šventas, teisingas ir geras. Ar gi tat iš to, kas gera, man pasidarē mirtis? Visai ne. Bet nuodēmē, kad pasirodytų esanti nuodēmē, tuo kas yra gera, padarē man mirtį; kad nuodēmē būtų be saiko nuodēminga per įsakymą. Mes juk žinome, kad įstatymas yra dvasiškas; bet aš esu kūniškas, parduotas į nuodēmēs valdžią. Nes ką aš darau, aš neišmanau; nes ne gera, kurio noriu, aš darau, bet darau pikta, kurio nekenčiu. O jei tai darau, ko nenoriu, aš juk pritariu įstatymui, kad jis geras. Dabar gi tai darau jau nebe aš, bet gyvenanti manyje nudēmē. Nes žinau, kad manyje, tai yra mano kūne, negyvena gerumas. Nes norēti yra arti manes, bet padaryti gera aš neįstengiu. Nes až darau ne gera, kurio noriu, bet darau pikta, ko nenoriu. O jei aš tai darau, ko nenoriu, darau jau nebe aš, bet gyvenanti manyje nuodēmē. Taigi, aš randu tokį įstatymą, kad, kuomet aš noriu daryti gera, prie manęs yra prikibęs piktumas. Aš, tiesa, gērējuos Dievo įstatymu, žiūrint vidujinio žmogaus, bet matau savo nariuose kitą įstatymą, pasipriešinantį mano proto įstatymui ir darantį mane belaisvį nuodēmēs įstatymo, kurs yra mano nariuose. Nelaimingas aš žmogus; kas malone išliuosuos nuo to irtingo kūno? Dievo malonē per mūsų Viešpatį Jezų Kristų. Taigi, aš pats protu tarnauju Dievo įstatymui, kūnu gi nuodēmēs įstatymui.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(3, 15-38.)

Anuo metu, tautai esant tos nuomonēs ir visiems manant savo širdyse apie Joną, ar kartais jis ne Kristus, Jonas atsakē, sakydamas visiems: Aš, tiesa, jus krikštyju vandenimi, bet ateis galingesnis už mane, kuriam aš neesu vertas atrišti jo kurpių dirželį; jis krikštys jus šventąja Dvasia ir ugnimi. Jo vētyklē jojo rankoje; jis išvalys savo klojimą ir surinks kviečius į savo kluoną, o pelus sudegins neužgesoma ugnimi. Daug dar ir kitų dalykų jis mokino ir skelbē tautai. Tetrarkas Erodas, jo pabartas del savo brolio pačios Erodiados ir del visų piktenybių, kurias Erodas darē, prie viso to pridējo dar ir tai, kad uždarē Joną kalējime. Kuomet visa tauta krikštijosi, taippat ir Jezui apsikrikštijus, atsitiko, kad, jam besimeldžiant, atsidarē dangus, šventoji Dvasia nužengē ant jo kuniškame pavidale, kaip balandis, ir balsas atsiliepē iš dangaus: Tu mylimasai mano Sūnus, tavyje aš turiu pasimēgimo. Jēzui buvo apie tris dešimtis metų, kuomet jis pradējo. Jis buvo laikomas Juozapo sūnumi, kurs buvo Hēlio, kurs buvo Matato, kurs buvo Levio, kurs buvo Melkio, kurs buvo Janes, kurs buvo Juozapo, kurs buvo Matatijo, kurs buvo Amoso, kurs buvo Naumo, kurs buvo Heslio, kurs buvo Nagēs, kurs buvo Mahato, kurs buvo Matatijo, kurs buvo Semējo, kurs buvo Juozapo, kurs buvo Jūdo, kurs buvo Joanos, kurs buvo Rēsos, kurs buvo Zorobabēlio, kurs buvo Salatielio, kurs buvo Nērio, kurs buvo Malkio, kurs buvo Adio, kurs buvo Kosano, kurs buvo Elmadano, kurs buvo Hero, kurs buvo Jezaus, kurs buvo Eliezerio, kurs buvo Jorimo, kurs buvo Matato, kurs buvo Lēvio, kurs buvo Simeono, kurs buvo Jūdo, kurs buvo Juozapo, kurs buvo Jonos, kurs buvo Eliakimo, kurs buvo Melēos, kurs buvo Menos, kurs buvo Matatos, kurs buvo Natano, kurs buvo Dovido, kurs buvo Jēsēs, kurs buvo Obedo, kurs buvo Boozo, kurs buvo Salmono, kurs buvo Naasono, kurs buvo Aminadabo, kurs buvo Aramo, kurs buvo Esrono, kurs buvo Pareso, kurs buvo Jūdo, kurs buvo Jokūbo, kurs buvo I-

zaoko, kurs buvo **Abraomo**, kurs buvo **Tarēs**, kurs buvo **Nakoro**, kurs buvo **Sarugo**, kurs buvo **Ragavo**, kurs buvo **Palēgo**, kurs buvo **Ebero**, kurs buvo **Salēs**, kurs buvo **Kainano**, kurs buvo **Arpaksado**, kurs buvo **Sēmo**, kurs buvo **Noēs**, kurs buvo **Lameko**, kurs buvo **Matusales**, kurs buvo **Enoko**, kurs buvo **Jarēdo**, kurs buvo **Malalelio**, kurs buvo **Kainano**, kurs buvo **Enoso**, kurs buvo **Sēto**, kurs buvo **Adomo**, kurs buvo **Dievo**.

LEKCIJOS IR EVANGELIJOS NUO KALĒDŲ IKI GAVENIOS.

(1.)
Lekcija Śvento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.
(2, 1-8.)

BROLIAI, mes turime labiau laikytis tų dalykų, kuriuos girdējome, kad kartais nebūtumem šalin nunešti. Nes jei jau, angelams terpininkaujant apskelbtasis žodis turējo galios, ir kiekvienas peržengimas ir nepaklusnumas gavo teisingą atsilyginimą, kaip gi mes išvengsime, jei paniekinsime taip didelį išganymą, kurs pradžioje buvo Viešpaties apskelbtas ir yra mums patvirtintas tų, kurie girdējo, draug Dievu paliudijant ženklais ir stebuklais, įvairiais jēgos apsireiškimais ir šventosios Dvasios teikimais, taip kaip buvo jo valia. Nes ne angelams Dievas pavergē būsimąjį pasaulį, apie kurį mes kalbame. Yra gi juk vienas paliūdijęs vienoje vietoje, sakydamas: Kas gi yra žmogus, kad tu jį atsimeni, arba žmogaus sūnus, kad jį lankai. Padarei jį maž ką mažesnį už angelus; garbe ir šlove apvainikavai jį ir pastatei jį ant savo rankų darbų. Visa pavergei po jo kojomis. Nes tuo pačiu, kad visa jam pavergē, jis nepaliko nieko, kas nebūtų jam pavergta. Dabar dar mes nematome, kad visa būtų jam pavergta.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(2, 21-24.)

Anuo metu, praslinkus aštuonloms dienoms, kuomet reikējo apipjaustyti vaikelis, praminta jis vardu Jezus, taip, kaip jis buvo Angelo pavadintas, pirma, nekaip buvo pradētas įsčioje. Pasibaigus jos apsiplovimo dienoms, įsakytoms Mozēs įstatymo, jie nunešē jį į Jeruzalę, kad statytų jį Viešpaties akyvaizdoje, kaip parašyta Viešpaties įstatyme: Kiekvienas vyriškis, pirmgimis, bus pašvęstas Viešpačiui, ir kad duotą auką taip, kaip įsakyta Viešpaties įstatyme, dvejetą purplelių arba du jaunu balandžiu.

(2.)
Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.
(2, 9-18.)

BROLIAI! Tą, kurs buvo padarytas maž ką mažesnis už angelus, kad jis Dievo maloningumu paragautų mirties už visus. Jezų del mirties kentējimo mes matome apvainikuotą garbe ir šlove. Nes tam, del kurio ir per kurį yra visi dalykai, kurs norējo atvesti daug vaikų į garbę, priderējo, kad jis kančia padarytų tobūlą jų išganymo vykintoja. Nes kurs pašventina ir pašventinamieji visi yra iš vieno. Del tos priežasties jis nesigēdi vadinti juos broliais, sakydamas: Aš skelbsiu tavo vardą savo broliams, susirinkimo viduryje aš girsiu tave. Ir vēl: Štai aš ir mano vaikai, kuriuos Dievas yra man davęs. O kadangi vaikai turi bendrą kūną ir kraują, ir jis taippat pasidarē jų dalininkas, kad mirtimi sugriautų tą, kurs turējo mirties valdžią, tai yra piktąją dvasią, ir išliuosuotų tuos, kurie mirtles baime buvo laikomi visą gyvenimą vergystēje. Nes jis nekur neima sau angelų bet ima sau Abraomo ainiją. Todel jis turējo pasidaryti visukuo panašus į brolius, kad būtų gailestingas ir ištikimas vyriausis kunigas Dievui, kad permaldautų už tautos nuodēmes. Nes todel, kad pats kentējo ir buvo gundytas, jis gali padēti ir tiems, kurie yra gundomi.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(2, 25-32.)

Anuo metu, Jeruzalēje buvo žmogus, vardu Simeonas; tas žmogus buvo teisus ir dievobaimingas, laukląs Izraelio paguodos, ir šventoji Dvasia buvo jame. Jam buvo šventosos Dvasios apreikšta, kad jis neišvysiąs mirties, kol pirma nebus matęs Viešpaties Pateptojo. Dvasios paragintas jis atējo į bažnyčią. Įnešant gimdytojams vaikelį Jezų, kad padarytų už jį, kaip rekalavo įstatymo paprotys, jis paēmē jį į savo rankas, garbino Dievą ir tarē: Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną, kaip esi kalbējęs, ramybēje, nes mano akys matē tavo išganymą, kurį prirengei visų tautų akyvaizdoje, šviesą pagonims apšviesti ir tavo tautos Izraello garbę.

(3.)
Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.
(3, 1-6.)

Todel, Šventieji broliai, dangiškojo pašaukimo dalininkai, įsižiūrēkite į pasiuntinį ir vyriausįjį mūsų išpažinimo kunigą, į Jezų, kurs yra ištikimas jį pastačiusiam, taip kaip buvo ir Mozē visuose jo namuose. Nes jis buvo laikomas vertas tiek didesnēs kaip Mozē

garbės, kiek didesnę pagarbą turi tas, kurs pastatė namus, už pačius namus. Nes kiekvieni namai yra kieno nors statomi; tasai gi, kurs visa sutvėrė, yra Dievas. Ir Mozė, tiesa, buvo ištikimas visuose jo namuose kaipo tarnas paliudyti tam, kas turėjo būti pasakyta; Kristus gi kaipo Sūnus ant savųjų namų. Tie namai mes esame, jei tik tvirtai laikome iki galui pasitikėjimą ir vilties gyrių.

Eina Šventas Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(2, 33-38.)

Anuo metu, Jezaus tėvas ir motina stebėjosi tais dalykais, kurie buvo apie jį sakomi. Simeonas gi palaimino juos ir tarė jo motinai Marijai: Štai, šitas pastatytas puolimui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas,kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys. Buvo taippat pranašė Ona, Panuėlio duktė, iš Asero giminės; ji buvo labai pasenusi; po savo mergystės ji buvo gyvenusi septynerius metus su savo vyru, dabar gi buvo našlė aštuonių dešimtų ketverių metų. Ji neatsitraukdavo nuo bažnyčios ir tarnaudavo Dievui naktį ir dieną pasninkais ir maldomis. Ir ji atėjo tą pačią valandą, garbino Viešpatį ir kalbėjo apie jį visiems, kurie laukė Izraelio atpirkimo.

(4.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

3, 7-17.)

BROLIAI! kaip sako šventoji Dvasia: Šiandien jei išgirstumėte jo balsą, niekietinkite savo širdžių, kaip erzinime, gundymo dienoje tyruose, kame jūsų tėvai mane gundė; jie ištyrė mane ir matė mano darbus per keturias dešimtis metų. Todel aš buvau užsirūstinęs ant tos giminės ir tariau: Jie visuomet klysta širdžia. Jie gi nepažino mano kelių. Taigi, aš prisiekiau savo rūstybėje: jie neįeis į mano atilsį. Veizdėkite, broliai, kad kartais nebūtų kuriame jūsų piktos netikėjimo širdies, atstoti nuo gyvojo Dievo; bet patys save paraginkite kasdien, kolei dar vadinasi „šiandien", kad kurs nors jūsų nebūtų nusidėjimo apgaulės sukietintas. Nes mes pasidarėme Kristaus dalininkai, jei tačiau tvirtai laikome iki galui pradinį pasitikėjimą juo. Kolei sakoma: šiandien, jei jo balsą išgirstumėte, nekietinkite savo širdžių, kaip aname erzinime. Nes kaikurie išgirdę erzino, bet ne visi, kurie išėjo iš Aigipto Mozės vedami. O ant kurių jis rūstinosi keturias dešimtis metų? Argi ne ant nusidėjusiųjų, kurių lavonai buvo ištiesti tyruose.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(2, 39-45.)

Anuo metu, padarę visa kaip reikalavo Viešpaties įstatymas, Ona sugrįžo į Galilieją, į savo miestą Nazaretą. Vaikelis gi augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo jame. Jo gimdytojai kas metai eidavo į Jeruzalę į Velykų šventę. Kuomet jam buvo jau dvyliką metų, jie atėjo kaip buvo šventės paprotys, į Jeruzalę. Kada gi, šventės dienoms pasibaigus, jie grįžo, vaikas Jezus pasiliko Jeruzalėje; bet jo gimdytojai tai nežinojo. Manydami jį esant draug keliaujančiųjų tarpe, jie ėjo visą dieną ir ieškojo jo tarp genčių ir pažįstamų. Nesuradę sugrįžo jo beieškodami į Jeruzalę.

(5.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(4, 1-11.)

BROLIAI! bijokime, kad kartais, tebepasiliekant pažadėjimui įeiti į jo atilsį, kas nors jūsų neatsirastų neįėjęs. Nes ir mums yra apskelbta, kaip ir jiems; bet jiems išgirstas žodis nebuvo naudingas, nes nebuvo suvienytas su girdėtųjų dalykų tikėjimu. Bet mes įeisime į atilsį, mes, kurie tikėjome, kaip jis yra pasakęs: Taip aš prisiekiau savo rūstybėje: Jie neįeis į mano atilsį! ir tai darbams jo pasaulio įkūrimo pasibaigus. Nes jis yra pasakęs vienoje vietoje apie septintąją dieną taip: Dievas ilsėjosi septintoje dienoje nuo visų savo darbų. Ir šičia vėl: Jie neįeis į mano atilsį. Kadangi tat pasilieka kaikuriems įeiti į jį, tie gi, kuriems pirmiesiems buvo apskelbta, neįėjo del netikėjimo, tai jis dar kartą skiria vieną dieną „šiandieną", kalbėdamas taip ilgam laikui praslinkus, pas Dovidą, kaip aukščiau pasakyta: Šiandien jei išgirstumėte jo balsą, nekietinkite savo širdžių. Nes jei Jozuė būtų jiems suteikęs atilsį, Dievas niekuomet nebebūtų kalbėjęs apie kitą paskesnę dieną. Taigi, subatos atilsis dar tebėra paliktas Dievo tautai. Nes kas įėjo į jo atilsį, tas ir ilsisi nuo savo darbų, taip kaip Dievas nuo savųjų. Todel skubinkimes įeiti į tą atilsį, kad kas nenupultų, eidamas tuo netikėjimo pavyzdžiu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(2, 46-52.)

Anuo metu, atsitiko, kad po trijų dienų jie rado Jezų bažnyčioje, sėdintį mokytojų tarpe, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį. Visi gi, kurie girdėjo jį, stebėjosi jo išmanymu ir atsakymais. Pamatę jį, jie nustebo, ir jo motina jam tarė: Sūnau, kam mums taip padarei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu ieškojova taves. Jis jiems tarė: Kam manes ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo? Bet jie nesuprato, ką jis jiems buvo pasakęs. Ir jis iškeliavo su jais, atėjo į Nazaretą, ir buvo jiems paklusnus. Jo motina laikė visus šituos žodžius savo širdyje. Jezus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones.

(6.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(4, 12-16.)

BROLIAI! Dievo žodis yra gyvas, sekmingas ir aštresnis už visokį dviašmenį kalaviją, siekiąs iki atskyrimui sielos ir dvasios, taippat sunėrimų ir smegenų, ir yra širdies minčių ir užmanymų teisėjas. Joks sutvērimas nėra neregimas jo akyvaizdoje; visa yra plika ir atidengta akims to, kuriam turime duoti apyskaitą. Taigi, turėdami didį vyriausįjį kunigą, kurs įėjo į dangų, Jezų, Dievo Sūnų, laikykimes išpažinimo. Nes mes turime vyriausįjį kunigą ne tokį, kurs negalėtų užjausti mūsų silpnybių, bet gundytą visais žvilgsniais panašiu būdų, tačiau be nuodėmės. Todel artinkimes su pasitikėjimu į malonės sostą, kad gautumēm pasigailėjimo ir rastumēm malonės tinkamai pagalbai.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(4, 14-20.)

Anuo metu, Jezus Dvasios galybe sugrįžo į Galilieją, ir gandas apie jį pasklido visoje šalyje. Jis mokino jų sinagogose ir buvo visų giriamas. Jis atėjo į Nazaretą, kame buvo užaugintas, įėjo, kaip buvo papratęs, subatos dieną į sinagogą ir atsistojo skaityti. Jam buvo paduota pranašo Izaijo knyga. Atskleidęs knygą, jis rado vietą, kame buvo parašyta: Viešpaties Dvasia ant manes, todel jis patepė mane ir siuntė mane nešti linksmos naujienos beturčiams, gydyti tų, kurių širdis sutrinta, skelbti atvadavimo apkaltiems ir akliems, kad jie atgaus regėjimą, išliuosuoti sulaužytųjų, apsakoti maloningų Viešpaties metų ir atsilyginimo dienos. Suvyniojęs knygą, jis atidavė ją tarnui ir atsisēdo. Visų akys sinagogoje buvo į jį atkreiptos.

(7.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(5, 1-6.)

BROLIAI! Nes kiekvienas vyriausis kunigas, paimtas iš žmonių, yra įstatomas žmonēms, tuose dalykuose, kurie liečia Dievą, kad atnašautų dovanas ir aukas už nuodėmes, kaipo tas, kurs gali pasigailēti nežinančiųjų ir klystančiųjų, nes ir jis pats yra apsiaustas silpnybēs; ir todel jis turi kaip už žmones, taip ir pats už save atnašauti aukas už nuodēmes. Ir nēvienas neima pats sau pagarbos, bet tik tas, kurs Dievo šaukiamas, kaip Aaronas. Taip ir Kristus ne pats sau pasisavino vyriausiojo kunigo garbę, bet tasai, kurs jam pasakē: Tu mano Sūnus; aš šiandien pagimdžiau tave. Kaip ir kitoje vietoje sako: Tu kunigas per amžius Melkizedēko būdu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(4, 21-30.)

Anuo metu, Jezus pradėjo mokintiniams sakyti: Šiandien įvyko šitie Rašto žodžiai, kuriuos jūs girdėjote. Visi pripažino jam tiesą, stebējosi malonēs žodžiais, kurie ējo iš jo burnos, ir sakē: Ar jis ne Juozapo sūnus. Jis jiems tarē: Jūs berods pasakysite man tą patarlę: Gydytojau, gydyk pats save: Didžių dalykų, kokių mes girdējome padarytų Kaparnaume, padaryk ir čia savo gerai nepriimamas savo tēvynēje. Sakau jums tiesą: Buvo daug našlių Izraelyje Elijo dienose, kuomet dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mēnesius ir pasidarē didelis badas visoje šalyje. Bet nē pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elijas, tik pas našlę Sidonijos Sareptoje. Taippat daug buvo raupsuotų pranašo Elisiejaus laiku, ir nēvienas iš jų nebuvo pagydytas, tik syras Naamanas. Visi sinagogoje, tai girdēdami, pasidarē pilni rūstybēs. Jie atsikēlē, išvarē jį iš miesto ir nvedē jį iki viršūnei kaino, ant kurio buvo pastatytas jų miestas, kad jį žemyn nustumtų. Bet jis, praējęs tarp jų, nuējo šalin.

(8.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(5, 7-14.)

BROLIAI! Jezus atnašavęs savo kūno dienose su didžiu skausmu ir ašaromis prašymus ir maldavimus tam, kurs galėjo išgelbėti jį nuo mirties, buvo išklausytas del savo pagarbos. Ir nors buvo Dievo Sūnus, jiš išmoko paklusnumo iš to, ką kentėjo, ir pabaigtas pasidarė visiems, kurie jo klauso, amžinojo išganymo priežastis, Dievo pramintas vyriausis kunigas Melkizedėko budu. Apie tai mes turime pasakyti didžių dalykų ir vargiai išaiškinamų, nes jūs pasidarėte silpni klausyti. Nes turėdami, žiūrint laiko, būti mokytojais, jūs vėl privalote, kad butumėte mokinami, kokie yra pradiniai dalykai Dievo žodyje; jūs pasidarėte tokie, kuriems reikia pieno, ne kieto valgio. Nes kiekvienas, kuriam duodama pieno, neturi prityrimo teisybės moksle: jis juk yra kūdikis. Kietas gi valgis yra tobūliesiems: tiems kurie turi įpratimu išlavintus jausmus atskirti gera ir pikta.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(4, 31-37.)

Anuo metu, Jezus atėjo į Galiliejos miestą Kaparnaumą ir tenai mokino juos subatomis. Jie stebėjosi jo mokslu, nes jo žodis buvo galingas. Sinagogoje buvo nešvarios dvasios apsėstas žmogus; jis sušuko dideliu balsu, tardamas: Paliauk, kas mums darbo su tavim, Jezau—Nazarėnai? Ar tu atėjai mūsų pražūdyti? Aš žinau, kas tu, Dievo Šventasis. Jezus jį sudraudė sakydamas: Nutilk ir išeik iš jo. Nubloškęs jį į vidurį, šėtonas išėjo iš jo ir nėkiek jam nepakenkė. Baimė apėmė visus, ir jie kalbėjosi tarp saves, sakydami: Koks tai žodis, nes jis su valžia ir galybe duoda paliepimų nešvarioms dvasioms, ir jos išeina? Gandas apie jį platinosi visose tos šalies vietose.

(9.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(6, 1-8.)

BROLIAI! palikdami pradinį mokslą apie Kristų, pakilkime prie tobūlesnių dalykų, nebedėdami pamatų moksle apie grįžimąsi nuo mirusių darbų ir apie tikėjimą į Dievą, apie krikštus, taippat apie rankų uždėjimą, numrusių atsikėlimą ir amžinąjį teismą. Ir tai padarysime, jei tik Dievas leis. Nes negalimas dalykas, kad tie, kurie buvo viena sykį apšviesti ir paragavo dangaus dovanos, kurie pasidarė šventosios Dvasios dalininkai, paragavo taippat gero Dievo žodžio ir būsimojo amžio jėgų ir tačiau nupuolė, vėl būtų atnaujinti atgailai tie, kurie patys sau kala prie kryžiaus Dievo Sūnų ir laiko apjuoka. Nes žemė, geriantį dažnai krintantį ant jos lietų ir gaminanti žolę, tinkamą tiems kurių ji įgyvenama, gauna iš Dievo palaiminimo; bet jei ji duoda erškėčių ir usnių, ji yra atmesta, artima prakeikimo, ir jos galas sudeginimas.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(4, 38-45.)

Anuo metu, atsikėlęs iš sinagogos, Jezus įėjo į Simono namus. Simono uošvė buvo labai drugio krečiama; tai jie jį prašė už ją. Atsistojęs prie jos, jis sudraudė drugį, ir tas ją pametė. Ji tuojau atsikėlus jiems tarnavo. Saulei nusileidus, visi, kurie turėjo sergančių visokiomis ligomis, vedė juos pas jį. Jis gi, padėdamas ant kiekvieno ranką, gydė juos. Taippat piktoji dvasia išeidavo iš daugelio, šaukdama ir sakydama: Tu Dievo Sūnus. Sudrausdamas juos, jis nedavė jiems kalbėti, nes jie žinojo jį esant Kristų. Išaušus jis išėjo ir ėjo į tuščią vietą. Bet minios ieškojo jo ir atėjo pas jį; jos laikė jį, kad jis nuo jų neatstotų. O jis joms tarė: Ir kitiems miestams aš turiu skelbti Dievo karalystės evangeliją, nes tam aš siųstas. Taigi, jis sakė pamokslus Galiliejos sinagogose.

(10.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(6, 9-20.)

BROLIAI! Iš jūsų gi, mylimiausieji, mes tikimes geresnių dalykų ir artimesnių išganymui, nors ir taip kalbame. Nes Dievas nėra neteisingas, kad užmirštų jūsų darbą ir meilę, kurią parodėte jo vardu jūs, kurie tarnavote šventiesiems ir tebetarnaujate. Bet mes trokštame, kad kiekvienas jūsų parodytų tą patį uolumą pilnai išlaikyti viltį iki galui, kad neaptingtumėte, bet būtumėte sekėjai tų, kurie tikėjimu ir kantrybe paveldės pažadėjimus. Nes Dievas, duodamas pažadėjimą Abraomui, kadangi neturėjo nieko didesnio už save, kuriuo prisiektų, prisiekė pats savimi, sakydamas: Ištikrųjų, aš laiminte palaiminsiu tave ir dauginte padauginsiu tave. Ir taip jis kantriai laukda-

mas gavo, kas buvo žadēta. Žmonēs būtent prisiekia didesniu už save, ir patvirtinanti prisieka daro galą kiekvienam jų ginčui. Todel Dievas, norēdamas apsčiau parodyti pažadējimo tēvainiams savo nutarimo nemainingumą, pridējo prisieką, kad vien nemainingais dalykais, kuriuose negali būti, kad Dievas meluotų, turētumem tvirčiausią paguodą, mes bēgusieji laikyti pasiūlytos vilties, kurią mes turime kaip tikrą ir stiprų sielos inkarą, įeinantį į patį vidų už užkabos, kur kaip pirmtakūnas už mus įējo Jezus, pasidaręs vyriausis kunigas per amžius Melkizedēko būdu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(5, 1-11.)

Anuo metu, atsitiko, kad minioms besiveržiant į jį Dievo žodžio klausytis, jis pats stovējo prie Genezareto ežero. Jis pamatē du laivu sustojusiu prie ežero kranto: žvējai buvo išēję ir plovē tinklus. Įējes į vieną iš tųdviejų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašē jį atstumti truputį nuo kranto ir atsisēdęs mokino iš laivo. Liovęsis kalbēti, jis tarē Simonui: Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksmui. Atsakydamas Simonas jam tarē: Mokytojau, mes per visą nakti vargę nieko nesugavome, bet del tavo žodžio aš įleisiu tinklą. Tai padarę, jie užgriebē didelę žuvų daugybę; taip kad jų tinklas ēmē trūkti. Jie pamojo draugams, buvusiems kitame laive, ateiti ir jiems padēti. Tie atējo ir pripildē abudu laivu, taip kad kone skendo. Tai pamatęs Simonas Petras puolē Jezui į kelius, sakydamas: Išeik nuo manes, Viešpatie, nes aš žmogus nuodēmingas. Nes išgąstis buvo apēmęs jį ir visus su juo buvusius del to žuvų valksmo, kurias jie buvo sugavę; taippat Zebediejaus sūnu du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jezus gi tarē Simonui: Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. Prisiyrę laivais prie kranto, jie visa paliko ir sekē jį.

(11.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(7, 1-13.)

BROLIAI! Nes tas Melkizedēkas, Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigas, kurs pasitiko Abraomą, kuomet jis sugrįžo, nugalējęs karalius, ir jį palaimino, kuriam Abraomas davē iš visų dalykų dešimtinę, kurs visupirma, išvertus jo vardą, yra teisybēs karalius, paskui gi Salemo karalius, tai yra, ramybēs karalius, be tēvo, be motinos, be giminēs, be savo dienų pradžios ir be gyvenimo galo, padarytas panašus į Dievo Sūnų, pasilieka kunigas per amžius. Įsižiūrēkime, kaip didis yra tas, kuriam pats patriarkas Abraomas davē geresniųjų dalykų dešimtinę. Tie Lēvio sūnūs, kurie gauna kunigystę, einant įstatymu, turi įsakymą imti dešimtinę iš tautos, tai yra, iš savo brolių, nors ir jie yra taippat išēję iš Abraomo strēnų; šitasai gi, kurs neįeina į jų giminę, ēmē dešimtinę iš Abraomo ir palaimino tą, kurs turējo pažadējimus. Juk nēra jokios abejonēs, kad mažesnis yra aukštesniojo laiminamas. Čionai ima dešimtinę marūs žmonēs, tenai gi tas, apie kurį liudija kad jis yra gyvas. Ir (taip sakant) per Abraomą taippat Lēvis, kurs ima dešimtinę, buvo apkrautas dešimtine. Nes jis dar tebebuvo savo tēvo strēnose, kuomet tą pasitiko Melkizedēkas. Taigi, jei tobūlumas būtų įvykintas lēvitine kunigyste, (nes tauta po jo būdama gavo įstatymą) kam dar reikējo, kad kiltų kitoks kunigas Melkizedēko būdu ir nesivadintų Aarono būdu? Nes pasikeičiant kunigystei, reikia, kad pasikeistų ir įstatymas. Juk tas, apie kurį tai sakoma, yra iš kitos giminēs, iš kurios nēvienas netarnavo altoriui.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(5, 12-16.)

Anuo metu, Jezui esant viename miestų, atsitiko, kad štai vienas žmogus pilnas raupsu, pamatęs Jezų, parpuolē ant veido ir prašē jį, sakydamas: Viešpatie, jei nori, gali mane pagydyti. Ištiesęs ranką jis jo prisilietē ir tarē: Noriu, būk pagydytas. Ir raupsai tuojau atstojo nuo jo. Jis liepē jam niekam nesakyti. Eik, tarē jam, pasirodyk kunigui ir atnašauk už savo pagijimą, kaip yra įsakęs Mozē jiems paliudyti. Tačiau kalbos apie jį platinosi juo labiau. Daug minių ateidavo jo klausytūsi ir kad būtų pagydytos iš savo ligų. Jis gi pasitraukdavo į tyrus ir melsdavosi.

(12.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(7, 14-21.)

BROLIAI! nes visiems žinoma, kad mūsų Viešpats yra kilęs iš Jūdo; apie kunigus gi toje giminēje Mozē nēra nieko kalbējęs. Ir dar labiau tai aišku, jei kilsta kitoks kunigas, einant Melkizedeko panašumu, kurs yra padarytas ne kūniško įsakymo įstatymu einant, bet nesiliaujančiosios gyvybēs jego. Juk apie jį liudijama: Tu kunigas per amžius Melkizedēko būdu.

Taip įvyksta ankščiau buvusiojo įstatymo atmetimas del jo silpnumo ir nenaudingumo; nes įstatymas nieko neatvedė į tobūlybę; įvedama gi geresnė viltis, kuria mes artinames į Dievą. Ir kiek ne be prisiekos, (nes kiti be prisiekos buvo padaryti kunigais, šitas gi su prisieka to, kurs jam tarė: Viešpats prisiekė ir jis nesigailės. Tu kunigas per amžius.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(5, 17-26.)

Anuo metu, vieną dieną atsitiko, kad jis sėdėjo mokindamas. Sėdėjo taippat parisiejai ir įstatymo mokytojai, kurie buvo atėję iš visų Galiliejos ir Jūdiejos sodžių ir iš Jeruzalės. Čia buvo Viešpaties galybė, kad juos gydytų. Štai keli vyrai atnešė patale stabo ištiktą žmogų. Jie ieškojo, kaip jį įneštų ir ties juo padėtų. Nesumanydami del žmonių, kuriuo daiktu jį įneštų, jie užlpo ant stogo ir nuleido jį pro plytas žemyn į vidų su patalu ties Jėzumi. Pamatęs jų tikėjimą, jis tarė: Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos. Tuomet Rašto žinovai ir parisiejai pradėjo galvoti ir sakyti: Kas jis, kad kalba piktžodžiavimus? Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas? Bet Jezus, žinodamas jų mintis, atsiliepė ir jiems tarė: Ką manote savo širdyse? Kas yra pigiau, sakyti: Tau atleistos nuodėmės, ar sakyti: Kelkis ir vaikščiok? Kad gi žinotumėte žmogaus Sūnų turint žemėje valdžios atleisti nuodėmes (jis tarė stabo ištiktajam): Sakau tu, kelkis, imk savo patalą ir eik į savo namus. Tasai, tuojau atsikėlęs jų akyvaizdoje, pasiėmė patalą, kuriame gulėjo, ir nuėjo į savo namus, garbindamas Dievą. Visus apėmė išgąstis, ir jie garbino Dievą. Pilni baimės jie kalbėjo: Šiandien mes matėme stebėtinų dalykų.

(13.)
Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.
(7, 22-28.)

BROLIAI! tiek geresnės sandoros laiduotojas yra padarytas Jezus. Anų daug buvo kunigų, nes mirtis neleido jiems pasilikti; šitas gi, kadangi pasilieka per amžius, turi amžiną kunigystę. Todel jis ir gali išgelbėti amžinai tuos, kurie artinasi per jį į Dievą, nes yra visuomet gyvas, kad mus užtartų. Nes priderėjo, kad toks mums būtų vyriausis kunigas, šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių ir aukštesnis už dangų, kuriam neprivalu kasdien, kaip vyriausiems kunigams, atnašauti aukas pirma už savas nuodėmes, paskui už žmonių; nes jis tai padarė vieną kartą, aukodamas pats save. Nes įstatymas įstato vyriausiais kunigais žmones su silpnybėmis, vėlesnis gi už įstatymą prisiekos žodis Sūnų tobūlą per amžius.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(5, 27-39.)

Anuo metu, Jezus išėjo ir pamatė muitininką vardu Lėvį, sėdintį muitinėje. Jam jis tarė: Sek mane. Tasai, visa palikęs, atsikėlė ir jį sekė. Lėvis pakėlė jam savo namuose didelį pokylį. Tenai buvo didelis būrys muitininkų ir kitų, kurie draug su jais sėdėjo už stalo. Parisiejai ir jų Rašto žinovai murmėjo ir sakė jo mokytiniams: Kam jūs valgote ir geriate su muitininkais ir nusidėjėliais?Atsakydamas Jezus jiems tarė: Sveikieji neprivalo gydytojo, bet tie, kurie serga. Aš neatėjau šaukti į atgailą teisiųjų, bet nusidėjėlių. Jie gi jam tarė: Kam Jono mokytiniai dažnai pasninkoja ir meldžiasi, taippat ir parisiejų, tavieji gi valgo ir geria? Jis jiems tarė: Argi jūs galite versti pasninkoti vestuvininkus, kolei su jais yra jaunikis? Bet ateis dienų, kuomet jaunikis bus nuo jų atimtas, tuomet anose dienose jie pasninkos. Jis pasakė jiems taippat prilyginimą: Niekas nesiuva lopo iš naujo drabužio į palaikį drabužį, kitaip jis ir naują suplėšytų ir palaikiui netiktų lopas iš naujo. Ir niekas nepilia jauno vyno į palaikes statines; kitaip jaunas vynas perplėštų statines, jis pats ištekėtų ir statinės pagęstų. Bet jaunas vynas reikia pilti į naujas statines, tai abeji išlieka. Niekas, gerdamas seną vyną, nenori tuojau jauno; nes sako: Senasis geresnis.

(14.)
Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.
(8, 1-7.)

BROLIAI! Pasakytųjų dalykų svarbiausis yra tas: Mes turime tokį vyriausį kunigą, kursai sėdosi didenybės sosto dešinėje danguje, tarną šventyklos ir tikrosios padangtės, kurią ištiesė Viešpats, ne žmogus. Nes kiekvienas vyriausis kunigas yra įstatomas atnašauti dovanas ir aukas; todel reikia ir šitam turėti ką nors, ką jis atnašautų. Jeigu jis būtų žemėje, jis net nebūtų nė kunigas; nes čia yra tokių, kurie atnašauja dovanas, eidami įstatymu, kurie tarnauja dangiškųjų dalykų paveikslui ir šešėliui; kaip buvo pasakyta Mozei, kuomet jis turėjo daryti padangtę. Veizdėk (tarė

jis), visa padaryk, laikydamos tau kalne parodytojo paveikslo. Bet dabar jam teko tiek geresnė tarnystė, kiek geresnės sandoros jis yra tarpininkas, paremtos geresniais pažadėjimais. Nes jei ana pirmoji sandora būtų buvusi be ydos, juk nebūtų buvę ieškota vietos antrajai.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(6, 1-5.)

Anuo metu, antrą kart pirmoje subatoje, Jezui einant per javus, atsitiko, kad jo mokytiniai skynėsi varpų ir rankomis sutrynę valgė. Tuomet kaikurie parisiejai jiems sakė: Kam jūs darote, ko nevalia subatomis? Jiems atsakydamas Jezus tarė: Ar jūs ir tai neskaitėte, ką darė Dovidas, kuomet duvo alkanas, jis pats ir kurie su juo buvo? Kaip jis įėjo į Dievo namus, ėmė padėtinių duonų, valgė ir davė tiems, kurie su juo buvo, tuotarpu kad jų nevalia valgyti kaip tiktai kunigams? Jis jiems pasakė: Žmogaus Sūnus taippat subatos Viešpats.

(15.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(8, 8-13.)

BROLIAI! Nes peikdamas juos, jis sako: Štai, ateis dienos, sako Viešpats ir aš padarysiu su Izraelio namais ir su Jūdo namais naują sandorą; ne tokią sandorą, kokią, aš dariau su jų tėvais tą dieną, kurioje paėmiau juos už rankos išvesti jų iš Aigipto žemės; nes jie nepasiliko mano sandoroje; ir aš apleidau juos, sako Viešpats. Nes štai kokią sandorą aš darysiu po tų dienų su Izraelio namais, sako Viešpats: Aš dėsiu savo įstatymus į jų mintis ir įrašysiu juos į jų širdis; aš būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta. Nėvienas nebemokins savo artimo ir nėvienas savo brolio, sakydamas: Pažink Viešpatį! nes visi bus mane pažinę nuo mažiausio iki didžiausiam jų tarpe; nes aš dovanosiu jų kaltybes ir jau nebeatsiminsiu jų nuodėmių. Sakydamas: naują sandorą, jis palaikė pirmąja pasenusia. Kas gi sensta ir karšta, yra arti žuvimo.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(6, 6-11.)

Anuo metu, taippat kitą subatą atsitiko, kad Jezus įėjo į sinagogą ir mokino. Tenai buvo žmogus, kurio dešinė ranka buvo padžiūvusi. Taigi, Rašto žinovai ir parisiejai tėmijo, ar jis gydys subatoje, kad rastų delko jį kaltinti. Bet jis žinojo jų mintis ir tarė žmogui su padžiūvusia ranka: Kelkis ir stokis į vidurį. Tas gi atsikėlęs atsistojo. Tuomet Jezus jiems tarė: Aš klausiu jus, ar valia subatoje gera daryti, ar pikta? gelbėti gyvybę, ar sunaikinti? Pažvelgęs į visus aplinkui, jis tarė žmogui: Ištiesk savo ranką. Tasai ištiesė, ir jo ranka vėl buvo sveika. Jie gi pasidarė pilni nesamonės ir kalbėjosi tarp saves, ką padarytų Jėzui.

(16.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(9, 1-12.)

BROLIAI! Turėjo, tiesa, ir pirmoji sandora įsakymų apie tarnavimą Dievui ir žemišką šventyklą. Nes buvo padaryta padangtė, kurios priešakinėje dalyje buvo gabijos, stalas, padėtinės duonos, ir ji vadinosi šventoji. Už antrosios užkalbos buvo padangtė, vadinama švenčiausioji; ji turėjo auksinį smilkytuvą, auksu iš visų pusių aptrauktą sandoros skrynią, kurioje buvo auksinė dėžė su manna, auglius išleidusi Aarono lazda ir sandoros plokštės; o ant jos buvo garbės kerubai, apsiaučiantys permaldavimo vietą. Bet dabar nėra reikalo kalbėti apie tai atskirai. Taigi, dalykams taip esant sutvarkytiems, į priešakinę padangtę įeidavo visuomet kunigai, kuomet jie ėjo aukojimo tarnystę; į antrąją gi vieną kartą metuose, vienas vyriausis kunigas ne be kraujo, kurį jis atnašauja už savo ir už tautos nežinojimą. Taip šventoji Dvasia nurodo, kad kelias į šventyklą dar nėra atviras, tebestovint pirmajai padangtei. Tai yra dabartinio laiko paveikslas, sulig kuriuo atnašaujamos dovanos ir aukos, negalinčios padaryti tobūlo sąžinėje tarnaujančiojo Dievui, nes jos susideda tik iš valgių ir gėrimų, visokių apsiplovimų, ir yra tik kūniški įstatai, kurie yra įsakyti iki pataisymo metui. Kristus gi, atėjęs kaip vyriausis būsimųjų gėrybių kunigas, per didesnę ir tobūlesnę padangtę, ne rankomis padirbtą, tai yra, ne šito sutvėrimo, bet savo krauju įėjo vieną kartą už visus į šventyklą, radęs amžiną atpirkimą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(6, 12-19.)

Anose dienose, atsitiko, kad Jezus išėjo į kalną melstis ir praleido naktį maldoje Dievui. Išaušus, jis

pasivadino savo mokytinius ir išsirinko iš jų tarpo dvyliką (kuriuos jis ir apaštalais praminė): Simoną, kurį jis praminė Petru, ir jo brolį Andriejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų, Matą ir Tomą. Alpiejaus sūnų Jokūbą ir Simoną, vadinamą Uoliuoju, Jokūbo brolį Jūdą ir Jūdą Iskarijotą, kurs buvo išdavėjas. Jis nužengė su jais ir sustojo lygioje vietoje, kame buvo jo mokytinių minia ir didi daugybė tautos iš visos Jūdiejos, iš Jeruzalės, iš Pajurės, Tyro ir Sidono, kurie buvo atėję jo klausytis ir išsigydyti nuo savo ligų. Taippat nešvariųjų dvasių varginamieji buvo pagydomi.

(17.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(9, 13-18.)

BROLIAI, jei gyvulių kraujas šlakstant, pašventina suteptuosius, apvalydamas kūną, kaip gi daug labiau kraujas Kristaus, kurs aukojo pats save nesuteptą Dievui, apvalys mūsų sąžinę nuo mirusių darbų, kad mes tarnautumem gyvajam Dievui. Ir todel jis yra naujos sandoros tarpininkas, kad, įvykus mirčiai atpirkti nuo padarytųjų po pirmąja sandora peržengimų, pašauktieji gautų amžinosios tėvainystės pažadėjimą. Nes kame yra testamentas, reikia, kad tarpininkautų testamentą darančiojo mirtis. Nes testamentas įgyja galios mirtimi; kitaip jis neturi galios, iki tebėra gyvas, kurs davė testamentą. Todel nei pirmasis nebuvo pašventintas be kraujo.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(6, 20-28.)

Anuo metu, Jezus pakėlęs akis ant savo mokytinių, sakė: Palaiminti beturčiai, nes jūsų yra Dievo karalystė. Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pasotinti. Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksites. Palaiminti būsite, kuomet žmonės neapkes jūsų, atstums jus, darkys ir atmes jūsų vardą kaipo piktą dėliai žmogaus Sūnaus. Džiaugkites toje dienoje ir linksminkites, nes štai jūsų užmokesnis didelis danguje, nes taippat jų tėvai darė pranašams. Bet dėja jums turtingieji, nes jūs jau turite savo paguodą. Dėja jums, kurie esate sotūs, nes būsite alkani. Dėja jums, kurie dabar juokiates, nes gedėsite ir verksite. Dėja, kuomet žmonės jus laimina, nes lygiai taip jų tėvai darė netikriems pranašams. Bet jums, kurie klausote, aš sakau: Mylėkite savo nepritelius, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia. Laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskites už šmeižančius jus.

(18.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(9, 19-28.)

BOLIAI! Nes Mozė, perskaitęs visai tautai visus įstatymo įsakymus, ėmęs gyvulių kraujo su vandenimi ir raudona vilna ir ysopu, apšlakstė ir pačią knygą ir visą tautą, sakydamas: Tai yra kraujas sandoros, kurią Dievas jums įsakė. Jis taippat krauju apšlakstė padangtę ir visus tarnystės indus. Einant įstatymu, kone visakas apvaloma krauju, ir be kraujo išliejimo nėra atleidimo. Taigi, reikėjo, kad dangiškųjų dalykų paveikslai būtų taip apvalyti, patys gi dangiškieji geresnėmis už šitas aukomis. Nes Jezus įėjo ne į rankomis padarytą šventyklą, tikrosios paveikslą, bet į patį dangų dabar pasirodyti už mus Dievo akyvaizdoje ir ne dažnai pats saves aukoti, kaip kad vyriausis kunigas įeina į šventyklą, kas metai su svetimu krauju, nes kitaip jam būtų reikėję kentėti daug kartų nuo pasaulio pradžios; bet dabar jis pasirodė vieną kartą amžių pabaigoje nuodėmes atimti savo auka. Ir kaip žmonėms skirta vieną sykį mirti, paskui gi būna teismas, taip ir Kristus buvo paaukotas vieną kartą daugelio nuodėmėms atimti; antrą kartą jis pasirodys be nuodėmės jo laukiantiems išganymui.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(6, 29-38.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Kas tave užgauna per vieną skruostą, tam atstatyk ir kitą. Kas atima iš taves skreistę, tam negink ir jupos. Duok kiekvienam, kurs tave prašo, ir nereikalauk atgal iš to, kurs atima, kas tavo. Kaip norite, kad jums žmonės darytų taippat ir jūs jiems darykite. Jei mylite tuos, kurie jus myli, koks čia jūsų nuopelnas? juk ir nusidėjėliai myli tuos, kurie juos myli. Jei gera darote tiems, kurie jums gera daro, koks jūsų nuopelnas? juk ir nusidėjėliai tai daro. Jei skolinate tiems, iš kurių tikites atgausią, koks jūsų nuopelnas? juk ir nusidėjėliai skolina nusidėjėliams, kad tolygiai atgautų. Jūs velyk mylėkite savo neprietelius, gera darykite ir skolinkite, nieko iš to nesitikėdami. Tuomet jūsų užmokesnis bus gausus, ir jūs būsite Aukščiausiojo vaikai; nes jis maloningas nedėkingiems ir

piktiems. Taigi, būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas. Neteiskite ir nebūsite teisiami; nepasmerkite ir nebūsite pasmerkti, atleiskite ir bus jums atleista. Duokite, tai ir jums duos; saiką gerą, ir su kaupu duos jums į prieglobstį. Nes tuo pačiu saiku, kokiu seikēsite, bus jms atseikēta.

(19.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(10, 1-10.)

BROLIAI! Nes įstatymas, turēdamas tik būsimųjų gērybių šešelį, ne patį dalykų atvaizdą, nekuomet negali tomis pačiomis kas met atnašaujamomis aukomis padaryti besiartinančiųjų tobūlų. Kitaip juk būtų liautasi jas atnašavus; delto kad vieną karta apvalyti Dievo garbintojai nebeturētų daugiau jokios nuodēmēs sąžinēs. Bet kaip tik jomis daroma kas metai nuodēmių atsiminimas. Nes negalima atimti gyvulių krauju nuodēmes. Todel įeidamas į pasaulį, jis sako: Aukos ir atnašos tu nenorējai, bet prirengei man kūną. Deginamosios aukos už nuodēmę tau nepatiko. Tuomet aš tariau: Štai, ateinu, — knygos rietime yra parašyta apie mane, — daryti tavo, o Dieve, valios. Pasakęs pirma: „Aukų ir atnašų ir deginamųjų aukų už nuodēmę tu nenorējai, ir nepatiko tau, kas aukojama, einant įstatymu; paskui sako: Štai, aš ateinu daryti tavo, o Dieve valios". Taip jis prašalina pirmąjį dalyką, kad įstatytų antrą. Toje valioje mes esame pašventinti Jezaus Kristaus kūno paaukojimu vieną kartą už visus.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(6, 39-48.)

Anuo metu, Jezus pasakē mokintiniams prilyginimą: Argi gali aklas vesti aklą? ar ne abudu įpuola į duobę? Mokytinis ne didesnis už mokytoją: kiekvienas bus tobulas, jei bus kaip jo mokytojas. Kam tu matai krislą savo brolio akyje, nepatēmiji gi rąsto savo paties akyje? Arba, kaip tu gali sakyti savo broliui: Broli, leisk, aš išmesiu krislą iš tavo akies, pats savo akyje nematydams rąsto? Veidmainy, išmesk pirma rastą iš savo akies ir tuomet matysi, kaip galētumei išimti krislą iš savo brolio akies. Nes nēra gero medžio, kurs neštų blogų vaisių, nē blogo medžio, kurs neštų gerų vaisių. Kiekvienas medis pažįstamas ant jo vaisiaus. Nei nuo usnių nerenkama fygų, nei nuo erškēčio neskinama vynuogių. Geras žmogus iš gero savo širdies iždo išneša, kas gera, ir piktas žmogus iš pikto iždo išneša, kas pikta; nes burna kalba iš širdies gausumo. Kam jūs mane vadinate: Viešpatie, Viešpatie! Ir nedarote, ką aš sakau? Kiekvienas, kurs pas mane ateina, klauso mano žodžių ir juos vykina, aš jums parodysiu, į ką jis panašus. Jis panašus į žmogų, kurs pastatē namus, giliai iškasęs ir padējęs pamatą ant uolos. Potviniui užējus, srovē ištiko tuos namus, bet negalējo jų pajudinti, nes turējo pamatus ant uolos.

(20.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(10, 11-27.)

BROLIAI! Ir tuotarpu kad kiekvienas kunigas stovi kasdien eidamas tarnystę ir dažnai atnašaudamas tas pačias aukas, kurios negali niekuomet atimti nuodēmių, šitas, atnašavęs vieną auką už nuodēmes, sēdi per amžius Dievo dešinēje, laukdamas toliau, kolei iš jo neprietelių nebus padaryta jo kojoms suolelio. Nes jis viena atnaša padarē pašventinamuosius tobūlus per amžius. Tai mums liudija ir šventoji Dvasia. Nes pasakęs: Ta yra sandora, kurią aš su jais darysiu po tų dienų, Viešpats sako: Aš duosiu savo įstatymus į jų širdis ir įrašysiu juos į jų mintis, ir aš daugiau nebeatsiminsiu jų nuodēmių ir neteisybių. Kame gi jos yra atleistos, ten jau nebēra aukos už nuodēmę. Taigi, broliai, turēdami pasitikējimo įeiti Kristaus krauju į šventyklą nauju ir gyvu keliu, kurį jis mums prirengē pro užkabą, tai yra per savo kūną, ir turēdami didį kunigą Dievo namams, artinkimes tikra širdimi, pilnu tikējimu, apsišlakstę širdis nuo piktos sąžinēs ir apsiplovę kūną tyru vandenimi, tvirtai laikykimes nekeičiamo mūsų vilties išpažinimo, (nes tas) kurs pažadējo, yra ištikimas), ir tēmykime vieni kitus, kad ragintumēmes į meilę ir į gerus darbus; neapleiskime savo susirinkimo, kaip kaikurie turi įprotį, bet pasidrąsinkite ir tai tuo labiau, juo arčiau matote ateinančią dieną. Nes mums savu noru nusidedant po to, kaip gavome tiesos pažinimą, jau nebelieka aukos už nuodēmes, bet baisus teismo laukimas ir ugnies karštis, kurs turi praryti priešininkus.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(7, 1-10.)

Anuo metu, pabaigęs visus šituos savo žodžius, girdint tautai, Jezus iējo į Kaparnaumą. Vieno šimti-

ninko tarnas, kurs jam buvo brangus, sirgo ir buvo marinamas. Išgirdęs apie Jėzų, jis siuntė pas jį žydų vyresniuosius ir prašė jį ateiti ir pagydyti jo tarną. Atėję pas Jėzų, jie labai jį meldė ir jam sakė: Jis vertas, kad tai jam padarytumei, nes jis myli mūsų tautą ir pats mums pastatė sinagogą. Jezus ėjo su jais. Jam jau nebetoli nuo namų esant, šimtininkas atsiuntė pas jį prietelių ir sakydino: Viešpatie, nevargink saves, nes aš nevertas, kad įeitumei po mano stogu. Todėliai aš ir saves nelaikiau vertu ateiti pas tave; bet tark žodį, ir mano tarnas bus sveikas. Nes ir aš, nors esu po valdžia pastatytas žmogus, turiu po savim kareivių ir sakau šitam: Eik, ir jis eina, kitam: Ateik, ir ateina, ir savo tarnui: Daryk tai, ir jis daro. Tai išgirdęs Jėzus stebėjosi ir atsigręžęs tarė sekusiai jį miniai: Ištikrųjų, sakau jums, nė Izraėlyje aš neradau tokio tikėjimo. Sugrįžę į namus, kurie buvo siųsti, rado sirgusį tarną sveiką.

(21.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(10, 28-39.)

BROLIAI! Kas paniekino Mozės įstatymą, dviems ar trims paliudijant, jis turi mirti be jokio pasigailėjimo; pamanykite, kaip daug sunkesnių bausmių pelnosi, kas pamina po kojų Dievo Sūnų, laiko suteptu sandoros kraują, kuriuo yra pašventintas, ir išniekina malonės Dvasią? Nes mes žinome tą, kurs yra pasakęs: Mano yra kerštas ir aš atsilyginsiu; ir vėl: Viešpats teis savo tautą. Baisu yra įpulti į gyvojo Dievo rankas. Atsiminkite pirmąsias dienas, kuriose, jūs, apšviesti, išlaikėte didžią kentėjimų kovą, ar tai patys išniekinimais ir varginimais būdami padaryti apjuoka, ar tai būdami draugai tų, su kuriais taip pasielgta. Nes jūs ir kalinius užjautėte ir priėmėte su džiaugsmu jūsų turtų išplėšimą, žinodami, kad jūs turite geresnį ir pasiliekantį lobį. Taigi, nenustokite savo pasitikėjimo, kurs turi didį užmokesnį. Nes jums reikia kantrybės, kad darydami Dievo valią, gautumėte, kas pažadėta. Nes dar mažą truputį, ir kurs turi ateiti, ateis ir neužtruks. Mano gi teisusis iš tikėjimo yra gyvas; bet jei atsitrauks, jis nebepatiks mano sielai. Mes neesame atsitraukimo vaikai žuvimui, bet esame tikėjimo sielai laimėti.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(7, 11-18.)

Anuo metu, atsitiko, kad Jezus ėjo į miestą, kurs vadinasi Naimas; draug su juo ėjo jo mokytiniai ir skaitlinga minia. Prisiartinant jam prie miesto vartų, štai buvo išnešamas numirėlis, vienatinis sūnus savo motinos, o ta buvo našlė; draug su ja ėjo didelė miesto minia. Pamatęs ją Viešpats, gailestingumo sujudintas dėliai jos, jai tarė: Neverk. Ir jis prisiartino ir prisilietė neštuvų. (Tie gi, kurie nešė, sustojo). Tuomet jis tarė: Jaunikaiti, sakau tau, kelkis. Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti. O jis atidavė jį jo motinai. Visus apėmė baimė, ir jie garbino Dievą sakydami: Didis pranašas kilo mūsų tarpe, ir Dievas aplankė savo tautą. Ta žinia apie jį pasklido visoje Jūdiejoje ir visoje aplinkinėje šalyje. Visa tai papasakojo Jonui jo mokytiniai.

(22.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(11, 1-16.)

BROLIAI! Tikėjimas gi yra pasitikėjimas tuo, ko viliamės, tvirtas įsitikinimas apie tai, kas neregima. Nes juo gavo gerą liudijimą senieji. Tikėjimu mes suprantame, kad pasaulis sutvarkytas Dievo žodžiu, taip kad iš neregių pasidarė regimi dalykai. Tikėjimu Abelis atnašavo Dievui gausesnę auką negu Kainas, ir juo jis gavo liudijimą esąs teisus, Dievui liudijant apie jo dovanas, juo taippat jis jau miręs dar tebekalba. Del tikėjimo Enokas buvo atimtas, kad nematytų mirties, ir jo neberasta, Dievui jį atėmus; nes pirm atėmimo jis buvo gavęs liudijimą, kad patikęs Dievui. Be tikėjimo gi negalima patikti Dievui; nes tam, kurs artinasi į Dievą, reikia tikėti, kad jis yra, ir kad jo ieškantiems jis yra atlygintojas. Tikėjimu Noė, gavęs apreiškimą apie tai, kas dar nebuvo regima, baimės apimtas, padirbo laivą savo namams išgelbėti; taip jis pasmerkė pasaulį ir buvo padarytas tėvainis teisumo, kurs yra iš tikėjimo. Tikėjimu pramintasis Abraomu sutiko išeiti į šalį, kurią turėjo gauti kaipo tėvainystę; jis išėjo, nežinodamas, kur eina. Tikėjimu jis pasiliko žadėtojoje žemėje kaip svetimoje, gyvendamas padangtėse, taippat kaip Izaokas ir Jokūbas, to paties pažadėjimo bendratėvainiai. Nes jis laukė miesto tvirtais pamatais, kurio statytojas nevalsinga Sara gavo galios pradėti, ir tai nežiūrint jos amžio, nes tikėjo ištikimą esant tą, kurs buvo pažadėjęs. Todel ir iš vieno žmogaus (ir tai apmirusiu kūnu) kilo ainija, skaitlinga, kaip dangaus žvaigždės ir kaip nesuskaitomos jūros krante esančios smiltys. Tikėjime jie visi mirė, negavę to, kas buvo pažadėta, bet tai matydami ir sveikindami ištolo ir išpažindami esą kelei-

viai ir svečiai žemėje. Nes kurie taip kalba, rodo, kad jie tebeieško tėvynės. Ir jei jie būtų manę apie tą, iš kurios buvo išėję, jie juk turėjo laiko sugrįžti; bet jie troško geresnės, tai yra dangiškosios. Todel Dievas nesigėdi vadintis jų Dievas, nes jis prirengė jiems miestą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(7, 19-23.)

Anuo metu Jonas, pasivadinęs du iš savo mokytinių, siuntė pas Jėzų ir sakydino: Ar tu esi tas, kurs turi ateiti, ar mes kito laukiame? Atėję pas jį, tie žmonės tarė: Jonas Krikštytojas siuntė mudu pas tave ir sakydina: Ar tu esi tas, kurs turi ateiti, ar mes kito laukiame? (Tą pačią valandą jis pagydė daugelį nuo ligų, slogų, nuo piktų dvasių ir daugeliui aklų dovanojo regėjimą). Atsakydamas jis jiems tarė: Nuėję apsakykite Jonui, ką esate girdėję ir matę: akli regi, raiši vaikščioja, raupsuoti pagydomi, kurtiniai girdi, numirėliai keliasi, beturčiams skelbiama evangelija. Palaimintas, kas nepasipiktins manimi.

(23.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(11, 17-40.)

BROLIAI! Tikėjimu Abraomas atnašavo Izaoką, kuomet buvo mėginamas, ir aukojo savo vienatinį sūnų tas, kurs buvo gavęs pažadėjimus, kuriam buvo pasakyta: Izaoke bus tau pavadinta ainija; nes jis manė, kad Dievas gali prikelti ir iš numirusių; todel jis ir atgavo jį kaipo paveikslą. Tikėjimu Izaokas, žiūrėdamas būsimų dalykų, laimino Jokūbą ir Ezavą. Tikėjimu Jokūbas mirdamas laimino kiekvieną Juozapo sūnų ir nusilenkė jo lazdos viršūnei. Tikėjimu Juozapas mirdamas priminė Izraēlio vaikų išėjimą ir davė paliepimų apie savo kaulus. Tikėjimu Mozė gimęs buvo savo gydytojų slepiamas tris mėnesius, nes jie matė kūdikį esant gražų ir nepabugo karaliaus įsakymo. Tikėjimu Mozė užaugęs išsigynė esąs Paraono dukters sūnus, bevelydamas būti varginamas draug su Dievo tauta, kaip turėti iš nuodėmės laikinio džiaugsmo, laikydamas Kristaus apjuoką esant didesnius turtus kaip Aigipto gėrybes; nes jis žiūrėjo į užmokesnį. Tikėjimu jis paliko Aigiptą, nebijodamas karaliaus rūstybės; nes jis pasiliko ištvermingas, lyg kad būtų tai regėjęs, kas yra nematoma. Tikėjimu jis šventė Velykas ir apšlakstymą krauju, kad pirmgimių žudytojas jų nepaliestų. Tikėjimu jie perėjo Raudonąją jūrą, kaip sausą žemę, tuotarpu kad tai mėginusieji aigiptiečiai buvo praryti. Tikėjimu sugriuvo Jeriko sienos, ėjus aplink jas per septynias dienas. Tikėjimu paleistuvė Raaba nepražuvo su netikinčiais, nes ji buvo taikiai priėmusi žvalgus. Ir ką dar pasakysiu? nes pritrūktų man laiko pasakoti apie Gedeoną, Baraką, Samsoną, Jeftę, Dovidą, Samuēlį ir pranašus, kurie tikėjimu nugalėjo karalystes, darė teisybę, laimėjo pažadėjimus, sučiaupė liūtų nasrus, užgesė ugnies smarkumą, ištrūko nuo kalavijo ašmenų, silpni pasidarė stiprūs, buvo karžygiai kovoje, nugalėjo kariškas svetimųjų stovyklas. Moterys atgavo prikėlimu savo numirėlius. Kiti buvo kankinti, neprisiimami paliuosavimo, kad rastų geresnį atsikėlimą. Kiti vėl prityrė pasityčiojimų ir plakimų, beto dar pančių ir kalėjimų, buvo akmenimis užmušti, pjūklu perpjauti, gundyti, mirė kalaviju nukirsti, klaidžiojo avių ir ožkų kailiuose, kentėjo stoką, buvo prislėgti, suvarginti, tie, kurių pasaulis nebuvo vertas, klaidžiojo tyruose kalnuose, lindynėse ir žemės urvuose. Tie visi tikėjimu gavę gerą liudijimą, negavo, kas buvo žadėta, nes Dievas mums parūpino geresnį dalyką, kad jie ne be mūsų pasiektų tobūlybę.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(7, 24-29.)

Anuo metu, Jono pasiuntiniams nuējus, Jezus pradėjo kalbėti minioms apie Joną: Ko išėjote į tyrus pamatyti? Ar vėjo linguojamos nendrės? Bet ko išėjote pamatyti? Ar minkštais drabužiais apvilkto žmogaus? Štai, kurie brangiuose rūbuose ir geruose, tie yra karalių namuose. Bet ko išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau kaip pranašo. Jis tas, apie kurį parašyta: Štai aš siunčiu savo angelą ties tavo veidu; jis pataisys tavo kelią ties tavimi. Nes, sakau jums, tarp gimusiųjų iš moterų nėra nė vieno didesnio pranašo už Joną Krikštytoją. Bet mažiausis dangaus karalystėje didesnis už jį. Visi žmonės, kurie girdėjo, ir muitininkai pripažino Dievo teisybę ir krikštydinos Jono krikštu.

(24.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(12, 1-6.)

Broliai! Todel ir mes, turėdami aplink save taip didelį liudytojų debesį, atmetę visokią naštą ir stovin-

čią aplink mus nuodėmę, bėgkime mums paskirtomis lenktynėmis, žiurėdami į tikėjimo kurėja ir baigėją, į Jezų, kurs už padėtą jam džiaugsmą kentėjo kryžių, nieku palaikęs apjuoką, ir sėdosi Dievo sosto dešinėje. Ištikrųjų įsižiūrėkime į tą, kurs iškentėjo tokį prieštaravimą prieš save nuo nusidėjėlių, kad nepailstumėte, susilpnėję savo sieloje. Nes jūs dar nesipriešinote iki kraujui, kovodami prieš nuodėmę, ir jūs užmiršote paraginimą, kurs yra atkreiptas į jus, kaipo vaikus, šiais žodžiais: Mano sūnau, neversk nieku Viešpaties drausmės ir nesusilpnėk, kuomet esi jo baramas; nes ką Veišpats myli, baudžia; plaka gi jis kiekvieną sūnų ,kurį priima.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(7, 30-35.)

Anuo metu, Parisiejai gi ir įstatymo žinovai paniekino Dievo nutarimą apie juos, nesiduodami jam krikštyti. Viešpats dar tarė: Taigi, su kuo aš palyginsiu šitos kartos žmones? ir į ką jie panašūs? Jie panašūs į vaikus, sėdinčius prekyvietėje, kurie kalbėdamies tarp saves sako: Mes jums žaidėme vamzdžiais, ir jūs nešokote; mes raudas giedojome, ir jūs neverkėte. Atėjo Jonas Krikštytojas; jis nevalgė duonos, negėrė vyno, tai jūs sakote: Jis Piktosios dvasios apsėstas. Atėjo žmogaus Sūnus; jis valgo ir geria, o jūs sakote: Štai žmogus rijūnas, vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių prietelis. Bet išmintis randa pateisinimo pas visus išminties vaikus.

(25.)

Lekcija Śvento Povilo Apaštalo Rašto į Żydus.

(12, 7-13.)

BBOLIAI! Būkite ištvermingi drausmės metu. Dievas elgiasi su jumis kaip su sūnumis; nes kurs yra sūnus, kurio tėvas nepabaudžia? Bet jei esate liuosi nuo bausmės, kurios dalininkai yra visi kiti, tai jūs esate neteisėti vaikai ir ne sūnūs. Toliau, mes turėjome baudėjus mūsų kūno tėvus ir gerbėme juos; argi ne daug labiau būsime paklusnūs dvasių Tėvui ir taip būsime gyvi? Nes anie baudė mus savo valia nedaugelio dienų metui, šitas, gi tam, kas naudinga, kad dalyvautumem jo šventume. Tiesa, kiekviena bausmė dabartiniame laike rodosi neesanti džiaugsmas, bet nuliudimas; paskui tačiau suteiks ja išlavintiems ramiausį teisumo vaisių. Todel atitieskite nuleistas rankas ir palinkusius kelius ir žengkite tiesius žingsnius savo kojomis, kad kas šlubuodamas neklystų, bet velyk būtų pagydytas.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(7, 36-50.)

Anuo metu, vienas parisiejus prašė Jezų pas save valgyti. Taigi, įėjęs į parisiejaus namus, jis atsisėdo prie stalo. Štai, moteriškė, kuri buvo žinoma mieste nusidėjėlė, kaip tik patyrė jį esant prie stalo parisiejaus namuose, atsinešė alebastrinį indą tepalo ir, atsistojus užpakalyje prie jo kojų ėmė laistyti jo kojas ašaromis, šluostė savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė tepalu. Matydamas tai parisiejus, kurs buvo jį pakvietęs, kalbėjo pats sau vienas:; Jei šitas būtų pranašas, juk žinotų, kas ir kokia yra moteriškė, kuri prisiliečia jojo, nes ji nusidėjėlė. Atsiliepdams Jezus jam tarė: Simonai, turiu tau šį tą pasakyti. Jis tarė: Sakyk, mokytojau. Vienas skolintojas turėjo du skolininku: vienas buvo jam skolingas penkis šimtus denarų, kitas penkias dešimtis. Neturint jiedviem iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem. Katras tat labiau jį myli? Simonas atsakė ir tarė: Manau, kad tas, kuriam daugiau dovanojo. Jis jam sakė: Nutarei teisingai. Ir atsigręžęs į moteriškę tarė Simonui: Matai šitą moteriškę? Aš įėjau į tavo namus; tu nedavei vandens mano kojoms, šita gi laistė mano kojas ašaromis ir šluostė savo plaukais. Tu manes nepabučiavai; šita gi, kaip tik įėjo, nesiliovė bučiavusi mano kojų. Nepatepei aliejumi mano galvos, šita gi patepė tepalu mano kojas. Todėliai sakau tau: atleidžiama jai daug nuodėmių, nes ji daug mylėjo. Kam gi mažiau atieidžama, tas mažiau myli. Jai gi jis tarė: Tau atleidžiama nuodėmės. Sėdėjusieji draug prie stalo ėmė sakyti patys sau: Kas yra tasai, kurs ir nuodėmes atleidžia? Jis gi tarė moteriškei: Tavo tikėjimas išgelbėjo tave; eik ramybėje.

(26.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Żydus.

(12, 14-24.)

BROLIAI! Ieškokite taikos su visais ir šventumo, be kurio nėvienas neregės Dievo, žiūrėdami, kad nėvienas neatstotų nuo Dievo malonės, kad koki kartumo šaknis aukštyn želdama nesutrukdytų ir kad jos nebūtų sutepta daug. Nėvienas tenebūna paleistuvis, ar šventų dalykų niekintojas kaip Ezavas, kurs del vieno valgio pardavė savo pirmgimystės teisas. Jūs

juk žinote, kad ir paskiau, norėdamas paveldėti palaiminimą, buvo atmestas; nes neberado vietos atgailai, nors su ašaromis ieškojo jos. Nes jūs priėjote ne prie paliečiamojo kalno, nei prie degančios ugnies, nei prie viesulo, tamsybės ir audros, nei prie trimito garso, nei žodžių balso, kurį išgirdusieji meldė, kad žodis nebūtų jiems sakomas. Nes jie negalėjo pakelti, kas buvo sakoma: Jei ir gyvulys paliestų kalną, turi būti užmuštas akmenimis. Ir taip baisu buvo, kas pasirodė, kad Mozė tarė: Aš nusigandau ir drebu. Bet jūs prisiartinote prie Siono kalno ir gyvojo Dievo miesto, prie dangiškosios Jeruzalės, prie daug tūkstančių angelu susirinkimo, prie įrašytųjų danguje primgimių bažnyčios, prie visų teisėjo Dievo, prie tobūlų teisiųjų dvasių, prie naujosios sandoros tarpininko Jezaus ir prie apšlakstymo, geriau kalbančio, kaip Abelio.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(8, 1-10.)

Anuo metu, atsitiko, kad jis keliavo per miestus ir sodžius, sakydams pamokslus ir skelbdamas Dievo karalystės evangeliją. Su juo buvo dvylika ir kaikuros moterys, kurios buvo pagydytos nuo piktųjų dvasių ir ligų: Marija, vadinama Magdalena, iš kurios buvo išėję septyni velniai, Erodo užveizdo Kuso pati Joana, Susana ir daug kitų, kurios jam tarnavo savo lobiu. Susirinkus skaitlingai miniai ir besiskubinant pas jį iš miestų, jis kalbėjo prilyginimu: Sėjėjas išėjo savo sėklos sėtų. Jam sėjant, dalis krito prie kelio, buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai ją sulesė. Kita dalis krito ant uolos ir išdygus padžiūvo, nes neturėjo drėgmės. Kita krito tarp arškėčių ir draug išdygę erškėčiai nusmelkė ją. Kita dalis krito į gerą žemę ir išdygus nešė šimteriopą vaisių. Tai sakydamas jis šaukė: Kas turi ausis klausyti, tas teklausai. Jo mokytiniai klausė jį, ką tas prilyginimas reiškiąs. Jis jiems tarė: Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptį, kitiems gi skelbiama prilyginimais, kad regėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų.

(27.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(12, 25-29.)

BROLIAI! Veizdėkite, kad jūs neatsisakytumėte nuo kalbančiojo; nes jei jie atsisakydami nuo to, kurs kalbėjo žemėje, neištrūko, juo mažiau mes, jei nusigrįšime nuo to, kurs kalba mums iš dangaus. Jo balsas pajudino tuomet žemę, dabar gi vėl žada sakydamas: Dar kartą aš pajudinsiu ne tik žemę, bet ir dangų. Sakydamas „dar kartą", nurodo pajudintųjų dalykų pasikeitimą, kaip padarytųjų, kad pasiliktų tai, kas yra nejudinama. Taigi, gavę nepajudinamą karalystę, parodykime dėkingumą, juo tarnaukime patikdami Dievui su baime ir pagarba. Nes mūsų Dievas yra ryjanti ugnis.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(8, 11-15.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Tas prilyginimas štai ką reiškia: Sėkla Dievo žodis. Prie kelio tai tie, kurie klauso; paskui ateina piktoji dvasia ir atima žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Ant uolos tie, kurie išgirdę su džiaugsmu priima žodį; bet jie neturi šaknų; jie tiki iki laikui ir pagundos metu jie atsitraukia. Kas gi krito tarp erškečių, tai tie, kurie kad ir klauso, bet šalin eidami rūpesnių, turtų ir gyvenimo džiaugsmų nutroškinami ir neneša vaisiaus. Kas gi krito į gerą žemę, tai tie, kurie klauso žodžio, jį palaiko tikrai geroje širdyje ir neša vaisiaus kantrume.

(28.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(13, 1-5.)

Brolių meilė tepasilieka jūsų tarpe. Neužmirškite vaišingumo, nes juo kaikurie priėmė angelus, to nežinodami. Atsiminkite kalinius, lyg kad būtumėte draug apkalti, ir vargstančiuosius, kaipo tie, kurie patys pasiliekate kūne. Moterystė tebūnie visų gerbiama ir moterystės patalas nesuteptas; nes paleistuvius ir svetimoterius teis Dievas. Jūsų elgesys tebūnie be godo, jums pasitenkinant tuo, ką turite; nes jis pats pasakė: Aš taves nepamesiu ir neapleisiu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(8, 16-18.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Niekas uždegęs žiburį neapvožia jo indu ir nededa po guoliu, bet stato ant žibintuvo, kad įeinantieji matytų šviesą. Nes nėra paslėptų dalykų, kurie nebūtų apreikšti, nė uždengtų, kurie nepasidarytų žinomi ir neišei-

tų aikštėn. Taigi, žiūrėkite, kaip jūs klausote. Nes turinčiam bus duodama, o iš neturinčio net ir tai, ką jis tariasi turįs, bus atimta.

(29.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(13, 6-12.)

BROLIAI! Taip kad su pasitikėjimu galime sakyti: Viešpats mano padėjėjas; aš nebijosiu, ką nors galėtų padaryti man žmogus. Atsiminkite savo vyresniuosius, kurie skelbė jums Dievo žodį. Žiūrėdami, koks buvo jų pasielgimo galas, sekite jų tikėjimu. Jezus Kristus vakar ir šiandien tas pats ir per amžius. Nesiduokite suvedžioti įvairiais ir svetimais mokslais. Nes geriausia yra sutvirtinti širdį malone, ne valgiais; jie nebuvo naudingi tiems, kurie jų laikėsi. Mes turime altorių, nuo kurio neturi teisės valgyti tie, kurie tarnauja padangtei. Nes kurių gyvulių kraujas už nuodėmę yra vyriausiojo kunigo įnešamas į šventyklą, tų kūnai sudeginami už stovyklos. Todel ir Jezus žmonėms pašventinti savo krauju kentėjo už vartų.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(8, 19-21.)

Anuo metu, atėjo pas Jezų jo motina ir broliai, bet del minios negalėjo prieiti. Jam buvo pasakyta: Tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir nori matyti tave. Atsakydamas jis jiems tarė: Mano motina ir mano broliai tie, kurie klauso Dievo žodžio ir vykina.

(30.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Žydus.

(13, 13-25.)

BROLIAI! Išeikime pas Jezų už stovyklos, nešdami jo apjuoką. Nes čia mes neturime pasiliekančio miesto, bet ieškome būsimojo. Taigi, per jį atnašaukime visuomet Dievui gyriaus auką, tai yra, jo vardą išpažįstančųjų lūpų vaisių. Neužmirškite gera daryti ir dalintis su kitais; nes tokiomis atnašomis užsipelnoma Dievo maloningumas. Klausykite savo vyresniųjų ir būkite jiems pasidavę; nes jie budi, kaip tie, kurie duos apyskaitą už jūsų sielas, kad jie tai darytų su džiaugsmu ir nedūsaudami; nes tai nebūtų jums naudinga. Melskites už mus, nes mes pasitikime, kad turime gerą sažinę, norėdami visame gerai pasielgti. Tuo labiau aš jus meldžiu tai daryti, kad juo greičiau būčiau jums sugražintas, ramybės gi Dievas, kurs amžinosios sandoros krauju išvedė iš numirusiųjų didį avių Ganytoją mūsų Viešpatį Jezų Kristų, tegul padaro jus tinkamus visam, kas gera, kad darytumėte jo valią, vykindami jumyse, kas jam patinka, per Jezų Kristų, kuriam tebūnie garbė per amžių amžius. Amen. Meldžiu jus, broliai, priimti tą paguodos žodį; nes aš parašiau jums trumpais žodžiais. Žinokite, kad mūsų brolis Timotiejus paleistas; su juo (jei jis veikiai ateis) aš pamtysiu jus. Pasveikinkite visus savo vyresniuosius ir visus šventuosius. Sveikina jus broliai iš Italijos. Malonė teesie su jumis visai. Amen.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(8, 22-25.)

Anuo metu, vieną dieną atsitiko, kad jis įėjo į laivą draug su savo mokytiniais ir jiems tarė: Persiirkime į anapus ežero. Jie atsistūmė nuo kranto. Jiems plaukiant, jis užmigo. Ant ežero užėjo audra; jie buvo apipiliami vandenimi ir atsirado pavojuje. Tuomet prisiartinę jie pažadino jį sakydami: Mokytojau, mes žūname. Jis atsikėlęs sudraudė vėją ir vandens bangas: jos aprimo ir pasidarė tyluma. Mokytiniams jis tarė: Kame jūsų tikėjimas? Jie nusigandę ir nustebę, sakė vienas kitam: Kas gi jis, kad duoda paliepimų vėjams ir jūrai, ir tie jo klauso?

(31.)

Lekcija Śvento Povilo Apaštalo Rašto į Rymiečius.

(14, 1-9.)

BROLIAI! Silpnąjį tikėjimu priimkite, nesiginčydami del nuomonių. Nes vienas tiki jam esą valia visa valgyti; silpnasis gi tevalgai daržoves. Kursai valgo, tegul neniekina nevalgančiojo, ir kursai nevalgo, teneteisia valgančiojo; nes Dievas jį priėmė. Kas tu esi, kad teisi svetimą tarną? Jis stovi ar puola savo Viešpačiui; bet jis stovės, nes Dievas gali palaikyti jį stačią. Vienas daro skirtumą tarp vienos dienos ir kitos, kitas gi laiko visas dienas lygiomis; tegul kiekvienas esti pilnai įsitikinęs apie savo nuomonės tikrumą. Kas daro skrtumą tarp dienų ,jis tai daro Viešpačiui: kas valgo, valgo Viešpačiui, nes jis sako ačiū Dievui. Nes nėvienas iš mūsų negyvena sau ir nėvienas sau nemiršta. Nes ar gyvename, gyvename Viešpačiui, ar mirštame, Viešpačiui mirštame. Taigi, ar esate gyvi, ar mirštame, mes esame Viešpaties. Juk

tam Kristus numirē ir atsikēlē, kad viešpatautų mirusiesiems ir gyviesiems.

Eina Šventos Evangelijo žodžiai pagal Luko.
(8, 27-37.)

Anuo metu ,kaip Jezus išējo ant kranto, jį sutiko vienas žmogus, jau nuo daugelio laiko piktosios dvasios apsēstas: jis nebevilkējo jokiu drabužiu ir nebesilaikē namuose, bet kapuose. Pamatęs Jezų jis parpuolē ties juo ir šaukdamas dideliu balsu tarē: Kas man darbo su tavimi, Jēzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Maldauju tave, nekankink manes. Jezus gi buvo liepęs nešvariai dvasiai išeiti iš žmogaus. Nes jau nuo daugelio laiko buvo jį apsēdusi; nors jis buvo surakinamas grandinēmis ir įdedamas į pančius, bet sutraukydavo raiščius ir buvo piktosios dvasios išvaromas į tyrus. Tuomet Jezus paklausē jį, tardamas: Kuo tu vardu? Jis atsakē: Legionas; nes į jį buvo įēję daug piktųjų dvasių. Jie jį meldē neliepti jiems eiti į gelmę. Buvo tenai didelē kaimenē kiaulių, kurios ganēsi kalne. Jie jį įprašē leisti jiems į jas įeiti. Jis joms leido. Tuomet piktoji dvasia išējo iš žmogaus ir įējo į kiaules; kaimenē tuojau padurmu įsimetē į ežerą ir prigērē. Piemenys, pamatę, kas buvo atsitikę, pabēgo ir davē žinią į miestą ir sodžius. Gyventojai išējo pamatyti, kas buvo įvykę, ir atējo pas Jēzų. Jie rado žmogų, iš kurio piktosios dvasios buvo išēję, apvilktą ir sveiko proto, sēdintį prie jo kojų, ir nusigando. Tie, kurie buvo matę, papasakojo jiems, kaip jis buvo pagydytas nuo legiono. Visa Gerazēnų šalies daugybē meldē jį atstoti nuo jų, nes jie buvo apimti didelēs baimēs. Jis gi įējęs į laivą sugrįžo.

(32.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Rymiečius.
(14, 10-23.)

Kam tu teisi savo broli? arba tu, kam niekini savo brolį? Juk mes visi stosimes prieš Kristaus teismo krasę. Nes yra parašyta: Kaip aš esu gyvas, sako Veišpats, man priklaups kiekvienas kelias, ir kiekvienas liežuvis išpažins Dievą? Taigi, kiekvienas mūsų duos Dievui už save apyskaitą. Todel nebeteiskite daugiau kits kito, velyk rūpinkites tuo, kad neduotumēte savo broliui progos užsigauti ar pasipiktinti. Aš žinau ir esu įsitikinęs Viešpatyje Jēzuje, kad nēra nieko sutepta savyje; tiktai kurs ką nors laiko suteptu, tam tai yra sutepta. Taigi, jei del valgio tavo brolis nuliūsta, tu nebesielgk, kaip reikalauja meilē. Nestumk į prapultį savo valgiu to, už kurį Kristus numirē! Taigi, tegul tam, kas mums gera, nebūnie piktžodžiuojama! Nes Dievo karalystē ne valgis ir ne gērimas, bet teisumas, ramybē ir džiaugsmas šventojoje Dvasioje. Nes kas tuo tarnauja Kristui, įtinka Dievui ir žmonių giriamas. Taigi, ieškokime to, kas padaugina ramybę, ir laikykime kits kitam, kas praverčia pagerinimui. Negriauk del valgio Dievo darbo! Visi dalykai, tiesa, nesutepti; bet iš to darosi negerumas žmogui, kurs valgo pasipiktindamas. Gera yra nevalgyti mēsos, negerti vyno ir nedaryti nieko kita, kuo tavo brolis pasižeidžia, ar piktinasi, ar silpnēja. Tu esi įsitikinęs? tai būk sau Dievo akyvaizdoje: Palaimintas tas, kurs nesmerkia pats saves del to, ką jis laiko teisingu! Kas daro skirtumą, valgydamas, tas pasmerktas, nes elgiasi ne sulig įsitikinimu. Visa gi kas nesutinka su įsitikinimu, yra nuodēmē.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(8, 38-56)

Anuo metu žmogus, iš kurio buvo išējus piktoji dvasia, prašē Jezaus, kad galētų būti su juo, bet Jezus paleido jį sakydamas: Grįžk į savo namus ir pasakok, kaip didžių dalykų Dievas yra tau padaręs. Jis nuējo ir visame mieste skelbē, kaip didžių dalykų buvo jam padaręs Jezus. Jēzui sugrįžus, atsitiko, kad jį priēmē minia, nes visi buvo jo belaukią. Štai atējo vienas žmogus vardu Jajiras, sinagogos viršininkas, ir parpuolē prie Jēzaus kojų, prašydamas jį užeiti į jo namus; nes jis turējo vienturtę dukterį, arti dvylikos metų, ir ta buvo marinama. Atsitiko, kad einant jis buvo minios spaudžiamas. Viena moteriškē, serganti nuo dvylikos metų kraujo plūdimu, kuri buvo išleidusi gydytojams visą savo lobį ir nēvieno negalējo būti pagydyta, prisiartino iš užpakalio, prisilietē jo rūbo kuto, ir jos kraujo plūdimas tuojau sustojo. Jezus tarē: Kas manes prisilietē? Visiems ginantis, Petras ir su juo buvusieji tarē: Mokytojau, minia tave spaudžia ir stumia, o tu sakai: Kas manes prisilietē? Bet Jezus tarē: Kas nors manes prisilietē, nes aš žinau, kad iš manes išējo galybē. Moteriškē, matydama, kad ji nepasiliko nepatēmyta, priējo drebēdama, parpuolē prie jo kojų ir pasakē visų žmonių akyvaizdoje, delko ji prisilietusi ir kaip tuojau pagijusi. Tuomet jis jai tarē: Dukter, tavo tikējimas pagelbējo tau; eik ramybēje. Dar jam tebekalbant, atējo kas ten iš namų pas sinagogos viršininką ir jam pasakē: Tavo duktē mirē; nebevargink jo. Bet Jezus, išgirdęs tą žodį, tarē

mergaitės tėvui: Nebijok, tik tikėk, ir ji bus sveika. Atėjęs į namus jis neleido įeit su savim niekam daugiau kaip tik Petrui, Jokūbui, Jonui ir mergaitės tėvui bei motinai. Visi verkė ir raudojo jos. Bet jis tarė: Neverkite, nes mergaitė nemirė, tik miega. Jie išjuokė jį, žinodami, kad ji mirusi. Bet Jezus, laikydamas jos ranką, sušuko: Mergaite, kelkis! Jos dvasia sugrįžo, ir ji tuojau atsikėlė. Jis liepė duoti jai valgyti. Jos gimdytojai stebėjosi; jis gi liepė jiems niekam nesakyti, kas buvo įvykę.

(33.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Rymeičius.

(15, 1-6.)

BROLIAI! Mes stipresnieji turime pakęsti silpnųjų silpnybes ir ne sau įtikti. Kiekvienas jūsų teįtinka savo artimui jo labui, pagerinimui. Nes ir Kristus ne sau įtiko, bet kaip yra parašyta: Niekinimai niekinančiųjų tave puolė ant manes. Nes visa, kas tik yra parašyta, parašyta mums pamokinti, kad mes kantrumu ir Rašto paguoda turėtumem vilties. Kantrybės gi ir paguodos Dievas teduodie jums turėti vienokius jausmus kits į kitą, sekant Jezum Kristum, kad vienširdžiai viena burna garbintumėte Dievą, mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus Tėvą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(9, 1-6.)

Anuo metu, suvadinęs dvylikę apaštalų, Jezus davė jiems galybės ir valdžios ant visų piktųjų dvasių ir ligoms gydyti. Paskui jis išsiuntė juos Dievo karalystės skelbti ir ligonių gydyti. Jis jiems tarė: Nieko nesiimkite su savim į kelią, nei lazdos, nei delmono, nei duonos, nei pinigų ir neturėkite dviejų jupų. Į kokiuos tik namus įeisite, tenai pasilikite ir iš ten neišeikite. Kas nors jūsų nepriimtų, išeidami iš to miesto nusikratykite net ir dulkes nuo savo kojų liudijimui prieš juos. Taigi, išėję jie ėjo aplinkui per sodžius, skelbami evangeliją ir visur gydydami.

(34.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Rymiečius.

(15, 7-21.)

BROLIAI! Priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė Dievo garbei. Nes aš sakau, jog Jezus Kristus pasidarė apipjaustymo tarnas del Dievo tiesos, kad būtų patvirtinti žadėjimai tėvams, ir kad pagonys garbintų Dievą del gailestingumo, kaip parašyta: Todel aš išpažinsiu tave, Viešpatie, tarp pagonių ir giedosiu tavo vardui. Vėl Raštas sako: Linksminkites, pagonys, draug su jo tauta! Ir vėl: Girkite, visi pagonys, Viešpatį ir garbinkite jį, visos tautos! Vėl Izaijas sako: Ateis Jesės šaknis, tas kurs kelsis viešpatauti pagonims; jame pagonys turės vilties. Vilties Dievas tepripildai jus visokio džiaugsmo ir ramybės tikėjime, kad šventosios Dvasios galybe jūs gausiai turėtumėte vilties. Aš pats, mano broliai, esu įstikinęs apie jus, kad ir jūs esate pilni meilės, pripildyti visokio žinojimo, taip kad galite kits kitą perspėti. Tačiau aš parašiau jums, broliai, daiimi drąsiau, kad jums priminčiau del mano Dievo duotosios malonės. Aš turiu būti Jezaus Kristaus tarnas, šventai besidarbuojąs Dievo evangelijai, kad pagonių atnaša būtų meili ir šventosios Dvasios pašventinta. Taigi, aš galiu girtis Kristuje Jėzuje tuo, kas paliečia Dievą. Nes aš nedrįsčiau sakyti nieko tokio, ko pagonims atvesti į paklusnumą Kristus nėra per mane padaręs žodžiu ir darbais, ženklų ir stebuklų galia, šventosios Dvasios galia; taip kad nuo Jeruzalės ir aplinkui iki Ilyrijai visur skelbiau Kristaus evangeliją. To gi aš laikiaus, kad skelbiau tą evangeliją ne ten, kur Kristaus vardas buvo žinomas, kad nestatyčiau ant svetimo pamato, bet kaip parašyta: Tie, kuriems nebuvo apie jį skelbta, matys jį, ir kurie negirdėjo, patirs.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(9, 7-11.)

Anuo metu, tetrarkas Erodas išgirdo, kas buvo Jezaus daroma, ir svyravo, nes kaikurių buvo sakoma: Jonas atsikėlė š numrusių, kitų gi: Elijas pasirodė, kitų vėl: Kėlėsi vienas iš senųjų pranašų. Erodas tarė: Jonui aš nukirsdinau galvą; kas gi yra šitas, apie kurį aš girdžiu tokių dalykų? Taigi, jis ieškojo jo pamatyti. Sugrįžę apaštalai papasakojo jam visa, ką buvo darę. Tuomet, pasiėmęs juos, jis pasitraukė nuošaliai į tuščią vietą prie Betsaidos. Tai patyrusios minios sekė jį. Jis juos priėmė, kalbėjo jiems apie Dievo karalystę ir pagydė tuos, kurie gydymo privalė.

(35.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Rymiečius.

(15, 22-33.)

BROLIAI! Todel aš ir buvau labai sutrukdytas ateiti pas jus, ir iki dabar esu sulaikomas. Bet dabar, nebeturėdamas daugiau vietos šiuose kraštuose, turėdamas gi jau nuo daugelio metų noro ateiti pas jus, turiu vilties, pradėjęs kelionę į Ispaniją, praeidamas išvysti jus ir būti jūsų į ten palydėtas, kuomet pirma būsiu šiek tiek jumis pasidžiaugęs. Taigi, dabar aš keliausiu į Jeruzalę šventiesiems tarnauti. Nes Makedonija ir Achaja yra nutarusios sudėti aukų beturčiams Jeruzalės šventųjų tarpe. Taip jie nutarė; jie juk anų skolininkai. Nes jei pagonys pasidarė jų dvasinių gėrybių dalininkai, tai turi jiems tarnauti kūno dalykais. Taigi, tai pabaigęs ir atidavęs jiems tą naudą, keliausiu pro jus į Ispaniją. Aš žinau, kad, ateidamas pas jus, ateisiu su Kristaus evangelijos palaiminimo pilnybe. Taigi, aš maldauju jus, broliai, per mūsų Viešpatį Jezų Kristų ir per šventosios Dvasios meilę padėti man jūsų maldomis už mane pas Dieva, kad aš būčiau išliuosuotas nuo netikinčiųjų Jūdiejoje ir kad mano patarnavimo atnaša patiktų šventiesiems Jeruzalėje, kad aš Dievo valia ateičiau su džiaugsmu pas jus ir su jumis atsigaivinčiau. Ramybės gi Dievas tebūnie su jumis visais. Amen.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(9, 12-17.)

Anuo metu, diena jau baigėsi; tai dvylika priėję jam tarė: Paleisk minias, kad, nuėjusios į aplinkui esančius sodžius ir kiemus, rastų užeigos ir valgyti, nes čia esame tuščioje vietoje. Bet jis jiems tarė: Jūs duokite jiems valgyti. Jie jam atsakė: Mes neturime daugiau kaip penkis duonos kepalus ir dvi žuvi; jei nebent mes eitumėm ir pirktumėm visai šitai miniai valgyti. Buvo gi apie penkis tūkstančius vyrų. Jis tarė savo mokytiniams: Susodinkite juos eilėmis po penkias dešimtis. Jie taip padarė ir visus susodino. Tuomet paėmęs penkis duonos kepalus ir dvi žuvi, jis pažvelgė į dangų, palaimino juos, laužė ir dalino savo mokytiniams, kad dėtų ties miniomis. Visi valgė ir buvo sotūs; ir dar atimta, kas buvo likę trupinių, dvyliką pintinių.

(36.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Kolosiečius.

(3, 1-7.)

BROLIAI! Jei jūs atsikėlėte draug su Kristumi, ieškokite, kas yra aukštai, kame Kristus sėdi Dievo dešinėje; pamėgkite tai, kas yra aukštai, ne kas žemėje. Nes jūs esate numirę, ir jūsų gyvenimas yra paslėptas su Kristumi Dievuje. Kuomet pasirodys Kristus, jūsu gyvybė, tuomet ir jūs pasirodysite draug su juo garbėje. Taigi, marinkite savo narius, kurie yra žemiški, paleistuvystę, susitepimą, gašlumą, piktą pageidimą ir godulystę, kuri yra stabmeldystė. Del jų Dievo rūstybė ateina ant netikėjimo vaikų. Jiems ir jūs buvote kitados pasidavę, kuomet gyvenote jų tarpe.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(9, 18-27.)

Anuo metu, kuomet Jezus buvo vienas ir meldėsi, su juo buvo ir mokytiniai. Jis paklausė juos: Ką minios sako mane esant? Jie atsakė ir tarė: Vieni sako esant Joną Krikštytoją, kiti Eliją, dar kiti, kad prisikėlęs vienas iš senųjų pranašų. Jis jiems tarė: Jūs gi ką sakote mane esant? Atsakydamas Simonas Petras tarė: Dievo Kristų. Jis sudraudė juos ir liepė niekam tai nesakyti, tardamas: Žmogaus Sūnus turi daug kentėti, būti atmestas vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir Rašto žinovų, būti užmuštas ir trečioje dienoje atsikelti. Visiems gi jis sakė: Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats saves, tegul kasdien neša savo kryžių ir teseka mane. Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, praras ją; kas gi prarastų savo gyvybę del manes, ją išgelbės. Nes kokia nauda būtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, pats gi save prapuldytų, ar sau darytų nuostolį? Kas gėdysis manes ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sūnus, atėjęs savo Tėvo ir šventųjų angelų didenybėje. Sakau jums tiesą: Yra kaikurie iš čia stovinčiųjų, kurie neragaus mirties, kolei išvys Dievo karalystę.

(37.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Rašto į Tesalonikiečius.

(4, 1-9.)

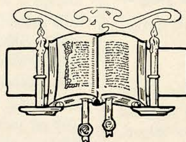
BBOLIAI, mes prašome jus ir maldaujame Viešpatyje Jėzuje taip elgtis, kaip išmokote iš mūsų, kalp

jums reikia elgtis ir patikti Dievui, kad darytumėte daugiau pažangos. Nes jūs žinote, kokius įsakymus aš jums daviau Viešpaties Jezaus vardu. Nes ta yra Dievo valia, kad jūs būtumėte šventi, kad susilaikytumėte nuo paleistuvystės, kad kiekvienas mokėtų laikyti savo indą šventume ir pagarboje, nepasiduodamas gašliam geiduliui, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo, ir kad nėvienas neskriaustų ir neapgaudinėtų savo brolio reikale; nes Viešpats yra visų tų dalykų keršytojas, taip kaip mes jau sakėme ir liudijome. Nes Dievas nepašaukė mūsų į susitepimą, bet į šventumą. Taigi, kas tai laiko nieku, ne žmogų niekina, bet Dievą, tą, kurs dargi davė į mūsų širdis savo šventąją Dvasią. Apie brolių meilę mums nėra reikalo jums rašyti, nes jūs patys išmokote iš Dievo kits kitą mylėti.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(9, 28-45.)

Anuo metu, apie aštuonias dienas po tų žodžių atsitiko, kad Jezus pasiėmė Petrą, Jokūbą ir Joną ir užėjo ant kalno melstis. Jam besimeldžiant, jo veido išvaizda pasidarė kitokia ir jo apdaras baltas ir žibąs. Štai, du žmogu kalbėjosi su juo: tai buvo Mozė ir Elijas. Jie buvo regimi didenybėje ir kalbėjo apie mirtį, kurią jis turėjo iškentėti Jeruzalėje. Petras ir su juo buvusieji buvo miego apimti; pabudę jie matė jo didenybę ir du žmogu, stovėjusiu su juo. Jiems nuo jo atstojant, Petras tarė Jēzui: Mokytojau, gera mums čia būti; padarykime tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui; bet jis nežinojo, ką kalbąs. Tai jam bekalbant, užėjo debesys ir apdengė juos. Jiems įeinant į debesį, mokytiniai nusigando. Iš debesies pasigirdo balsas, kurs sakė: Šitas yra mylimasis mano Sūnus, jo klausykite. Balsui atsiliepiant, Jezus radosi vienas. Jie tylėjo ir anose dienose niekam nesakė nieko iš to, ką buvo matę. Sekančią dieną atsitiko, kad, jiems nueinant nuo kalno, juos sutiko skaitlinga minia. Štai vienas žmogus iš minios sušuko, sakydamas: Mokytojau, maldauju tave, pažvelgk į mano sūnų, nes jis mano vienturtis. Nes dvasia nutveria jį, ir jis tuojau šaukia, parmeta ir tąso jį, taip kad jis putoja, ir taip jį plėšo, kad vos ne vos nuo jo atstoja. Aš prašiau tavo mokytinius išvaryti ją, bet jie negalėjo. Atsakydamas Jezus tarė: O, netikinti ir iškrypusi gimine! iki kolei aš būsiu pas jus ir jus kęsiu? Atvesk čia savo sūnų. Kuomet jis ėjo artyn, piktoji dvasia parbloškė jį ir tąsė. Jezus sudraudė nešvariąją dvasią, pagydė vaiką ir atidavė jį jo tėvui. Visi stebėjosi Dievo didenybe. Visiems stebintis visais tais dalykais, kuriuos jis darė, jis tarė savo mokytiniams: Dėkites jūs į savo širdį šituos žodžius; nes žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas. Bet jie nesuprato tų žodžių ir jie buvo jiems uždengti, kad jų neišmanytų. Jie net bijojo klausti jį apie tuos žodžius.

LEKCIJOS IR EVANGELIJOS GAVĒNIOS LAIKE.

I. SAVAITĖ.

(1.)

Lekcija iš Izaijo Pranašo Knygos.

(38, 1-6.)

Anuo metu, karalius Ezekijas susirgo mirtinai. Pas jį atējo pranašas Amoso sūnus Izaijas ir jam tarē: Štai ką Viešpats sako: Sutvarkyk savo namus, nes tu mirsi ir neliksi gyvas. Ezekijas gi nugrįžo savo veidą į sieną ir meldēsi Viešpačiui, sakydams: Aš maldauju, Viešpatie, atsimink, kaip vaikščiojau tavo akyvaizdoje tiesoje ir tobula širdimi, ir dariau, kas gera tavo akyse. Ir Ezekijas verkē labai graudžiai. Tuomet buvo suteiktas Viešpaties žodis Izaijui ir pasakyta: Eik ir kalbēk Ezekijui: Štai ką sako Viešpats, tavo tēvo Dovido Dievas: Aš girdējau tavo maldą ir mačiau tavo ašaras; štai aš pridēsiu prie tavo dienų dar penkioliką metų, išgelbēsiu iš asyrijiečių karaliaus rankų tave ir šitą miestą ir jį ginsiu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(8, 5-13.)

Anuo metu, kuomet Jezus įējo į Kaparnaumą, prie jo prisiartino šimtininkas ir meldē jį, sakydams: Viešpatie, mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kankinasi. Jezus jam tarē: Aš ateisiu ir jį pagydysiu. Bet šimtininkas atsakydamas kalbējo: Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitumei po mano stogu, bet tark tiktai žodį, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu žmogus po valdžia pastatytas ir turiu po savim kareivių; aš sakau šitam: Eik, ir jis eina: kitam: Ateik, ir jis ateina, ir savo tarnui: Tai daryk, ir jis daro. Girdēdamas tai, Jezus stebējosi ir ējusiems paskui save tarē: Ištikrųjų, sakau jums, aš neradau taip didžio tikējimo Izraēlyje. Taigi, aš saku jums, daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir sēsis prie stalo dangaus karalystēje su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu; karalystēs gi vaikai bus išmesti laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo. Šimtininkui gi Jezus tarē: Eik, ir tebūna tau, kaip įtikējai. Ir tą pačia valandą tarnas pagijo.

(2.)

Lekcija iš Izaijo Pranašo Knygos.

(58, 1-9.)

Šauk, nesiliauk, pakelk kaip trimitas savo balsą ir skelbk mano tautai jų kaltybes ir Jokūbo namams jų nuodēmes. Nes jie jieško manes diena iš dienos ir nori žinoti mano kelius, lyg tauta, kuri darē teisybę ir kuri nepametē savo Dievo teisētumo; jie meldžia manes teisybēs nutarimų, nori prisiartinti į Dievą. Kam mes pasninkojome ir tu nepažvelgei, žeminome savo sielas ir tu nežinojai? Štai jūsų pasninko dienoje randasi jūsų pačių valia, ir jūs slēgiate visus savo skolininkus. Štai jūs pasninkojate byloms ir vaidams ir bedieviškai mušate kumštimi. Nebepasninkokite, kaip iki šiai dienai, kad jūsų šauksmas būtų išgirstas augštybēje. Argi tai toks pasninkas, kokį aš išsirinkau, kad žmogus vargintų savo sielą per dieną, nulenktų savo galvą kaip lanką ir klotų po savim maišą ir pelenus? Argi tai tu vadinsi pasninku ir patinkančia Viešpačiui diena? Argi pasninkas, kurį aš išsirinkau, ne toks: Atrišk bedievystēs mazgus, atrišk prispaudimo raiščius, paleisk laisvus tuos, kurie prislēgti, ir nuplēšk kiekvieną naštą, laužk alkstančiam tavo duoną ir įsivesk į savo namus beturčius ir klajūnus; pamatęs pliką, apdengk jį ir nepaniekink savo kūno. Tuomet tavo šviesa ištrikš kaip aušra ir tavo sveikata greičiaus užtekēs; tavo teisybē eis tavo veido priešakyje ir Viešpaties garbē surinks tave. Tuomet tu šauksies, ir Viešpats išklausys; šūkausi ir jis tars: Štai aš čia. Jei atimsi iš savo tarpo grandinę, jei liausies tiesęs pirštą ir kalbējęs, kas nenaudinga.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(5, 43-48 ir 6, 1-4.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Jūs girdējote, kad buvo sakyta: Mylēsi savo artimą ir nekęsi savo neprietelio. Aš gi jums sakau: Mylēkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskites už persekiojančius ir šmeižiančius jus, kad būtumēte vaikai jūsų Tēvo, esančio danguje, kurs leidžia savo saulei užtekēti ant gerųjų ir piktųjų, ir lydina ant teisiųjų ir neteisųjų. Nes jei jūs mylite tuos, kurie jus myli, kokį turēsite užmokesnį? Argi ir muitininkai tai nedaro? Ir jei jūs sveikinate tik savo brolius, ką jūs viršaus darote? Argi ir pagonys tai nedaro? Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tēvas tobūlas. Žiūrēkite, kad savo teisybēs nedarytumēte žmonių akyvaizdoje, idant jų būtumēte matomi; kitaip jūs neturēsite užmokesnio pas savo Tēvą, kurs yra danguje. Taigi, duodamas

išmaldos, netrimituok ties savim trimitu, kaip kad veidmainiai daro snagogose ir gatvēse, kad būtų žmonių gerbiami. Ištikrųjų, sakau jums, jie atsiēmē savo užmokesnį. Tau gi duodant išmaldos, tegul tavo kairioji nežino, ką tavo dešinioji daro, kad tavo išmalda būtų slaptoje, ir tavo Tēvas, kurs mato slaptoje, tau atsilygins.

(3.)

Lekcija iš Izaijo Pranašo Knygos.

(58, 9-14.)

Tuomet tu šauksies, ir Viešpats išklausys; šūkausi ir jis tars: Štai aš čia. Jei atimsi iš savo tarpo grandinę, jei liausies tiesęs pirštą ir kalbējęs, kas nenaudinga, jei atversi alkstančiam savo gailestingumą ir pasotinsi prislēgtą sielą, tavo šviesa užtekēs tamsybēje, ir tavo tamsybē bus kaip vidudienis. Viešpats tau duos visuomet atilsio, padarys tavo sielą pilną spindējimų ir išliuosuos tavo kaulus; tu būsi kaip palaistytas sodnas ir kaip vandens šaltinis, kurio vanduo neišsenka. Bus atstatyta tavyje, kas nuo amžių buvo paversta tyrais, tu dēsi pamatus kartai ir kartai, būsi vadinamas tvorų statytoju, takų taisytoju ramybei. Jei tu nukreipsi savo koją nuo subatos, kad nedarytumei mano šventą dieną, ko tu nori, jei vadinsi subatą pasigērējimu, šventa ir garbinga Viešpaties diena, jei laikysi ją pagarboje, neeidamas savo keliais ir nevykindamas savo valios, kad kalbētumei tuščią šneką, tuomet tu gerēsies Viešpačiu; aš pakelsiu tave augščiaus už žemēs augštybes ir valgydinsiu tave tavo tēvo Jokūbo tēvainyste; nes Viešpaties burna kalbējo.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(6, 47-56.)

Anuo metu, vēlai vakare laivas buvo jūros viduryje, ir jis pats vienas ant kranto. Matydamas, kaip jie vargsta besiirdami (nes vējas buvo jiems priešingas), apie ketvirtą nakties sargybą jis atējo pas juos, eidamas jūros paviršiu, ir norējo pro juos praeiti. Jie kaip tik pamatē jį einantį jūros paviršiu, manē, kad tai šmēkla, ir sušuko. Nes visi jį matē ir nusigando. Jis tuojau kalbējos su jais ir jiems tarē: Pasitikēkite, tai aš, nebijokite. Jis įsēdo pas juos į laivą; vējas liovēsi. Jie dar labiau stebējosi tarp saves; jie nesuprato stebūklo su duona, nes jų širdis buvo apakusi. Perplaukęs į aną pusę, jis atvyko į Genezarēto šalį ir prisiirē prie kranto. Jiems išējus iš laivo, žmonēs tuojau jį pažino, bēgiojo po visą aną šlį ir ēmē nešti guoliuose ligonis tenai, kame girdējo jį esant. Kur tik jis įeidavo į miestelius, ar sodžius, ar miestus, jie guldydavo ligonis aikštēse ir maldavo jį leisti jiems prisiliesti nors jo drabužio kuto ,ir visi, kurie tik prisiliesdavo, pagydavo.

(4.)

Lekcija iš Ezekielio Pranašo Knygos.

(34, 11-16.)

Nes taip kalba Viešpats Dievas: Štai, aš pats pridabosiu savo kaimenę ir ją suieškosiu. Kaip antai, avininkas savo avis suieško, nuo jo kaimenēs išklydusias, šitaip aš savo avis suieškosiu ir išgelbēsiu jas iš visų kampų, kur jos išsklaidytos buvo tame laike, kad ūkana ir tamsa buvo. Aš jas iš visų žmonių išvesiu ir iš visų žemių surankiosių, ir jas į jų žemę įvedęs ganysiu ant kalnų Izraelio ir visose lankose ir visuose žemēs tarpupiuose. Aš jas išvesiu ant geriausiųjų ganyklų ir jų daržai ant aukštųjų kalnų Izraelyje stovēs; tenai jos minkštame darže gulēs ir gerą ganyklą turēs ant kalnų Izraelio. Aš pats aveles ganysiu, ir aš joms guolį įtaisysiu sako Viešpats Dievas. Aš prapuolusiąją suieškosiu, ir paklydusiąją parvesiu, ir įžeistają apraišiosu, ir negalinčiąją pridabosiu ir kuri riebi ir drūta yra, aš apsergēsiu ir jos priveizdēsiu, kaip pareitis.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(25, 31-46.)

Kuomet gi žmogaus Sūnus atels savo didenybēje ir draug su juo visi jo angelai, tuomet jis atsisēs ant savo didenybēs krasēs. Visos tautos bus surinktos ties juo, ir jis atskirs juos vienus nuo kitų, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių. Avis jis pastatys savo dešinēje, ožius gi kairēje. Tuomet karalius tars tiems kurie bus jo dešinēje: Ateikite, mano Tēvo palaimintieji, paveldēkite jums nuo pasaulio įkūrimo prirengtą karalystę. Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs mane pagirdēte; buvau svečias, ir jūs mane priēmēte; buvau plikas, ir jūs mane apdengēte; ligonis, ir jūs mane aplankēte; buvau kalējime, ir jūs atējote pas mane. Tuomet teisieji jam atsakys ir tars: Viešpatie, kuomet mes tave matēme alkaną ir tave valgydinome, trokštantį ir tave girdēme? Kuomet mes tave matēme svečią ir tave priēmēm, ar pliką ir tave apdengēme? Arba kuomet mes tave matēme ligonį ar kalējime, ir atējome pas tave? Ir atsakydamas karalius

jiems tars: Ištikrųjų sakau jums, kiek kartų jūs tai padarēte vienam šitų mano mažiausių brolių, man padarēte. Tuomet jis sakys ir tiems, kurie bus kairēje: Eikite šalin nuo manes, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams. Nes aš buvau išalkęs, ir jūs manes nepavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs manes nepagirdēte; buvau svečias ir jūs manes nepriēmēte; plikas ir neapdengēte; ligonis ir kalējime, ir jūs neaplankēte manes. Tuomet ir jie jam atsakys, tardami: Viešpatie, kuomet mes tave matēme alkaną, ar trokštantį ,ar švečią, ar pliką, ar ligonį, ar kalējime ir tau netarnavome? Tuomet jis jiems atsakys, tardamas: Ištikrųjų, sakau jums, kiek kartų tai nepadarēte vienam iš šitų mažiausių, nē man napadarēte. Ir eis šitie į amžinąja kančią, teisieji gi į amžinąjį gyvenimą.

(5.)

Lekcija iš Izaijo Pranašo Knygos.

(55, 6-11.)

BROLIAI, jieškokite Viešpaties, kolei jis galima rasti. Šaukkites į jį, kolei jis arti. Tegul bedievis pameta savo kelią ir neteisusis savo mntis ir tegrįžta į Viešpatį, o jis jo pasigailēs, ir į mūsų Dievą, nes jis labai pasiryžęs dovanoti. Nes mano mintis ne jūsų mintis, ir mano keliai ne jūsų keliai, sako Viešpats. Nes kaip dangus augštai nuo žemēs, taip augštesni mano keliai už jūsų kelius ir mano mintys už jūsų mintis. Ir kaip lietus ir sniegas nusileidžia iš dangaus ir ten daugiaus nebegrįžta, bet girdo žemę, vilgo ją ir daro ją derlingą, duoda sēklos sējančiam ir duonos valgančiam, taip bus mano žodis, kurs išeina iš mano burnos; jis negrįš į mane tuščias, bet padarys, ko tik aš norējau, ir bus sekmingas tuose dalykuose, kuriems aš jį siunčiu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(21, 10-17.)

Anuo metu, Jezui įējus į Jeruzalę, sujudo visas miestas ir sakē: Kas yra šitasai? Minios gi sakē: Tai Jezus, pranašas iš Nazareto Galiliejos. Jezus įējo į Dievo bažnyčią ir išvarinējo visus parduodančius ir perkančius bažnyčioje ir pargriovē pinigų maininkų stalus ir karvelių pardavējų krases. Jis jiems sakē: Parašyta: Mano namai vadinsis maldos namai; jūs gi padarēte iš jų galvažudžių ola. Tuomet prie jo prisiartino akli ir raiši bažnyčioje, ir jis juos pagydē. Vyriausieji gi kunigai ir Rašto žinovai, matydami stebūklus, kuriuos jis buvo padaręs, ir vaikus, šaukiančius bažnyčioje ir sakančius: Osanna Dovido sūnui, užsidegē pykčiu ir jam tarē: Ar girdi, ką ties sako? Jezus jiems tarē: Taip. Ar niekuomet neskaitēte: Iš kūdikių ir žindančių burnos prirengei tobūla gyrių? Ir juos palikęs jis išējo iš miesto į Betaniją ir tenai pasiliko.

(6.)

Lekcija iš Išējimo Knygos.

(24, 12-18.)

Anose dienose, Viešpats tarē Mozei: Užeik pas mane ant kalno ir būk tenai; aš tau duosiu akmenines plokštis, ir įstatymą bei paliepimus, kuriuos parašiau, kad juos pamokytumei. Tuomet pakilo Mozē ir jo tarnas Jozuē: O Mozē eidamas į Dievo kalną, tarē vyresniesiems: Laukite čionai, kolei pas jus nesugrįšiva. Turite draug su jumis Aroną ir Hurą; jei iškils koks klausimas, kreipkites į juodu. Ir Mozei užžengus, debesys apdengē kalną. Ir Viešpaties šlovē pasiliko ant Sinajaus, pridengdama jį debesimi per šešias dienas, o septintoje Dienoje Dievas pašaukē Mozę iš tarp tamsybių. Viešpaties gi šlovēs išvaizda buvo kaip deganti ugnis ant kalno viršunēs, matoma Izraelio sūnums. Ir Mozē, įējęs į debesies vidurį, užējo ant kalno ir buvo tenai keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

Anuo metu, kaikurie Rašto žinovai ir parisiejai atsiliepē ir jam sakē: Mykotojau, mes norime matyti iš taves ženklo. Jis jiems atsakydamas tarē: Pikta ir svetimoteriaujanti karta reikalauja ženklo, ir jai nebus duota kito ženklo, kaip tik pranašo Jonos ženklas. Nes kaip Jona buvo tris dienas ir tris naktis bangžuvio pilve, taip žmogaus Sūnus bus tris dienas ir tris naktis žemēs širdyje. Ninivos žmonēs kelsis teisme su šita karta ir ją pasmerks, nes jie darē atgailą, sakant pamokslus Jonai, ir štai čia daugau, nekaip Jona. Pietų karalienē kelsis teisme su šita karta ir ją pasmerks, nes ji ējo nuo žemēs pakraščių klausytis Saliamono išminties, ir štai čia daugiau, kaip Saliamonas. Kuomet nešvarioji dvasia išeina iš žmogaus, ji vakščioja sausose vietose, ieškodama atilsio, ir neranda. Tuomet ji sako: Grįšiu į savo namus, iš kur išējau. Ir atējus randa juos tuščius, iššluotus ir papuoštus. Tuomet ji eina, pasiima septynias kitas dvasias, piktesnes už save, ir įējusios jos tenai gyve-

na; ir paskesnieji to žmogaus dalykai darosi blogesni už pirmuosius. Taip bus ir šitai nedoriausiai kartai. Dar jam tebekalbant minioms, štai jo motina ir broliai stovējo lauke ir ieškojo kalbētis su juomi. Kažinkas gi jam tarē: Štai, tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir taves ieško. Jezus atsakydamas tam, kurs jam kalbējo, tarē: Kas mano motina ir kas mano broliai? Ir ištiesęs ranką į savo mokytinius, sakē: Štai mano motina ir mano broliai. Nes kas nors daro valią mano Tēvo esančio danguje, tas mano brolis, ir sesuo ir motina.

(7.)

Lekcija iš Ezekielio Pranašo Knygos.

(12, 38-50.)

Anose dienose, Dievo žodis man atējęs tarē: Kam jūs žemēje Izraelio tarp saves tą kalbate sakydami: „tēvai rūkščias uogas valgē, bet vaikams dantys nuo jų atšipo?" Kaip tikrai aš gyvas esmi, taria Viešpats Dievas, tokia kalba ne tur daugiaus kalbēta būti tarpe jūsų Izraelyje. Nes štai, visos sielos mano yra; tēvo siela taipjau mano yra, kaip sūnaus siela. Kuri siela nusideda, toji turi prapulti. Taigi jei kursai yra teisus, tikrai ir gerai darąs. Kurs ant kalnų ne valgo, kurs savo akis ne pakelia, pagarbinti dievaičius namų Izraelio, ir savo artymo moterį ne apgēdina, ir nesiliečia prie žmonos, jai ant drapanų turint; kurs nei vienam iškados ne daro, kurs skolininkui jo užstatą atiduoda, kurs nei nuo vieno nieko neima su prievarta, kurs išalkusiam savo duonos padalija ir nuogą aprēdo; Kurs ne išduoda ant palūkanų, kurs nuomų, ne išveržia, kurs savo ranką nuo neteisumo šalin kreipia, kurs žmonēms tikrą teismą padaro, kurs pagal mano tiesas elgiasi ir mano prisakymus laiko, kad tikrai juos darytų: tai yra teisus vyras, tas gyvas bus būtinai, sako Viešpats, Dievas.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(18, 1-9.)

Anuo metu, iš ten išējęs Jezus pasitraukē į Tyro ir Sidono šalį. Ir štai, moteriškē kananietē, išējus iš anų ribų, šaukē, jam tardama: Pasigailēk manes Viešpatie, Dovido Sūnau! mano duktē skaudžiai piktosios dvasios kankinama. Bet jis jai neatsake nē žodžio. Taigi, jo mokytiniai prisiartinę meldē jį sakydami: Atleisk ją, nes šaukia paskui mus. Jis gi atsakydams tarē: Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis. Bet ji atējo ir pagarbino jį sakydama: Viešpatie, padēk man. Jis atsakydamas tarē: Negera imti vaikų duoną ir mesti šunims. Ji gi tarē: Taip, Viešpatie! bet ir šunyčiai ēda trupinius, kurie krinta nuo jų valdovų stalo. Tuomet Jezus atsakydamas jai tarē: O, moteriške, tavo tikējimas didelis; tebūna tau, kaip nori. Ir tą pačią valandą jos duktē pasveiko.

(8.)

Lekcija iš Ezekielio Pranašo Knygos.

(15, 21-28.)

BROLIAI! Nes kuri siela nusideda, ta turi prapulti. Sūnus netur nešioti tēvo nusižengimą ir tēvas netur nešioti sūnaus nusižengimą; bet teisiojo teisybē tur ant jo būti, ir neteisiojo neteisybē tur ant jo būti.Ir jei neteisingasis atsiverčia nuo visų savo nuodēmių, kurias jis daręs ir laiko visas mano tiesas ir daro tikrai ir gerai, tai jis išliks ir ne prapuls. Visų jo peržengimų, ne bus minēta; bet jis gyvas bus del teisybēs jo daromosios. Bet gal tu manai, kad aš myliu prapuolimą Dievo nesibijančiojo, taria Viešpats Dievas? Ir ne toli labiaus, kad jis prisiverstų nuo savo nelabo pasielgimo ir išliktų? Ir jei teisusis šalin kreipias nuo savo teisybēs ir pikta daro ir elgiasi pagal visas biaurybes, Dievo nesibijančiojo daromasias, ar tas turētų išlikti? Bet, visos jo teisybēs, jo darytosios, ne bus minēta, bet savo nusidējimuose ir prasikaltimuose kuriuos jis padaręs prapuls. Tačiau tariate: „Dievas neteisiai daro". Taigi girdēkite, jūs iš namų Izraelio: ar ne taip yra, kad aš teisiai teisiu, ir jūs neteisiai? Nes jei teisusis šalin kreipiasi nuo savo teisybēs ir pikta daro, tai jis tur prapulti; bet del savo nelabumo, kurį jis padaręs, jis tur prapulti. Ir vēl, jei nelabasis Dievop atsiverčia nuo savo neteisybēs padarytosios, ir dabar teisiai ir gerai elgiasi, tas savo sielą gyvą išlaikys. Nes kadangi jis mato ir atsiverčia nuo viso savo padarytojo nelabumo, tai jis išliks ir ne prapuls, taip sako Visagalis Dievas.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(5, 1-15.)

Anuo metu, po to buvo žydų šventē, ir Jezus nuējo į Jeruzalę. Jeruzalēje yra prie Avių vartų tvenkinys, ebraiškai vadinamas Betsada, turįs penkis prieangius. Juose gulējo didelē daugybē sergančių, aklų, raišų džiūstančių, kurie laukē vandens pasijudinimo. Nes Viešpaties angelas kartais nužengdavo į tvenkinį, ir vanduo pasijudindavo. Kas tik, vande-

niui pasijudinus, pirmas įeidavo į tvenkinį, pasveikdavo, vis tiek, kokia liga jis sirgo. Buvo tenai vienas žmogus, kurs sirgo savo liga tris dešimtis aštuonerius metus. Pamatęs jį gulintį ir patyręs, kad jis serga jau daug laiko, Jezus jį paklausē: Ar nori būti sveikas? Ligonis jam atsakē: Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kurs, vandeniui pasijudinus, įkeltų mane į tvenkinį; kolei gi aš pats nueinu, kitas įžengia pirm manes. Jezus jam tarē: Kelkis, imk savo guolį ir vakščiok. Tas žmogus tuojau pasveiko, pasiēmē savo guolį ir vaikščiojo. Buvo gi tą dieną subata. Todel žydai sakē pagadytytajam: Šiandien subata, tau nevalia neštis savo guolio. Jis jiems atsakē: Tas, kurs mane pagydē, man tarē: Imk savo guolį ir vaikščiok. Jie jį paklausē: Kas yra tas žmogus, kurs tau tarē: Imk savo guolį ir vakščiok? Bet pagydytasai nežinojo, kas jis, nes Jezus buvo pasitraukęs nuo susirinkusios toje vietoje minios. Paskui Jezus sutiko jį bažnyčioje ir jam tarē: Štai tu pasveikai ,jau nebenusidēk, kad tau neatsitiktų kas nors piktesnio. Tas žmogus nuējo ir pasakē žydams, kad tai buvo Jezus, kurs jį pagydē.

(9.)

Lekcija iš Atkartoto Įstatymo Knygos.

(26, 12-19.)

Anuo metu, kalbējo Mozē: kuomet būsi atidavęs visų tavo vaisių dešimtinę, trečiais dešimtinių metais duosi Lēvitui, ateiviui, našlaičiui ir našlei, kad valgytų tarp tavo vartų ir pasisotintų, ir kalbēsi Viešpaties, tavo Dievo, akyvaizdoje: Aš paēmiau, kas pašvęsta, iš mano namų ir tai daviau Lēvitui, ateiviui, našlaičiui ir našlei, kaip man įsakei; neperžengiau tavo įsakymų ir neužmiršau tavo paliepimo. Nevalgiau jų mano nuliudime ir jų neatskyriau, būdamas kuo nors suteptas, ir nieko iš jų neatskyriau, būdamas kuo nors suteptas, Viešpaties, mano Dievo, balsui ir visa padariau, kaip man įsakei. Pažvelgk iš savo šventyklos ir iš augštosios dangaus buveinēs ir palaimink savo tautą, Izraelį, ir tą žemę, kurią mums davei, kaip esi prisiekęs mūsų tēvams, žemę, plūstančią, pienu ir medumi. Šiandien Viešpats, tavo Dievas, tau įsakē pildyti visa tavo širdimi ir visa tavo siela. Šiandien išrinkai Viešpatį, kad jis tau būtų Dievas, kad vakščiotumei jo keliais, užlaikytumei jo įstatus, paliepimus ir nutarimus ir būtumei paklusnus jo valiai. Ir Viešpats šiandien išsirinko tave, kad jam būtumei visai nuosavi tauta, kaip jis yra tau kalbējęs, ir kad užlaikytumei visus jo įsakymus, kad jis padarytų tave prakilnesne už visas tautas, kurias yra sutvēręs savo šlovei vardui ir garbei, kad būtumei tauta pašvęsta Viešpačiui, tavo Dievui, kaip jis yra kalbējęs.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(17, 1-9.)

Anuo metu šešioms dienoms, Jezus pasiēmē su savim Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedē juos nuošaliai ant aukšto kalno. Tenai jis atsimainē jų akyvaizdoje: jo veidas žbējo, kaip saulē, jo gi drabužiai pasidarē balti kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodē Mozē ir Elijas, kuriuodu kalbējosi su juomi. Atsiliepdamas Petras tarē Jezui: Viešpatie, mums čia gera būti; jei nori, padarykime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui. Dar jam tebekalbant, štai, šviesus debesis apsiautē juos, ir štai, balsas iš debesies sakē: Šitas mano mylimasai Sūnus, kuriame aš turiu sau daug pasimēgimo; jo klausykite. Tai išgirdę mokytiniai parpuolē ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jezus priējo, jų prisilietē ir jiems tarē: Kelkites ir nebijokite. Pakēlę savo akis, jie nieko daugiau nebematē, kaip tik vieną Jēzų. Nueinant jiems nuo kalno, Jezus davē jiems įsakymą tardamas: Niekam nesakykite apie tą regējimą, kolei žmogaus Sūnus neatsikels iš numirusių.

(10.)

Lekcija iš Danielio Pranašo Knygos.

(9, 15-19)

III. SAVAITĒ.

Anose dienose, meldē Viešpatį Danielius sakydamas: Dieve mūsų, tu išvedei savo žmones iš Egipto žemēs tvirta ranka ir vardą sau padarei, koks jis dabar yra; mes nusidējome ir visaip nedorai pasielgēme. Bet del visos savo teisybēs nugręžk šalin savo kerštą ir piktumą, nuo miesto Jeruzalēs ir nuo šventojo savo kalno! Del mūsų nuodēmių ir del mūsų tēvų nusižengimų, nešioja Jeruzalē ir visi žmonēs išgēdinimą prieš visus, iš visų pusių mus apstojančius. Taigi išgirsk mūsų Dieve, savo tarno maldą ir jo prašymus, žvilgterēk maloniai į savo šventovę, kuri yra atmesta nuo taves Pačio. Palenk savo ausis ir išgirsk; atverk savo akis ir išvysk, kaip mes esame nusiminę ir tavo miestas, del kurio mes šiandieną taves prašome. Nes mes kreipiames su maldomis, ne vardan savo teisybēs, bet vardan tavo didžios mielaširdystēs. Išklausyk Viešpatie, dovanokie, dabok ir darykie vardan savo didžios garbēs. Nes tavo miestas ir tavo žmonēs šaukiasi prie taves savo Dievo ir Viešpaties.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(8, 21-29.)

Anuo metu, Jezus kalbējo savo mokintiniams: Aš einu sau, jūs gi ieškosite manes ir mirsite savo nuodēmēje. Kur aš einu, jūs negalite prieiti. Tuomet žydai tarē: Juk jis neužmuš pats saves, nes pasakē: Kur aš einu, jūs negalite prieiti? Jis jiems atsakē: Jūs esate iš žemybēs, aš esu iš aukštybēs. Jūs esate iš šio pasaulio, aš neesu iš šio pasaulio. Todel aš jums pasakiau, kad jūs mirsite savo nuodēmēse, nes, jei netikēsite, kad tai aš esu, jūs mirsite savo nudēmēje. Tuomet jie jį paklausē: Kas gi tu esi? Jezus jiems tarē: Kam čia aš jums bekalbu? Daug aš turēčiau apie jus sakyti ir teisti. Bet tas, kurs yra mane siuntęs, tiesakalbis; ir aš kalbu pasauliui tai, ką esu iš jo girdējęs. Jie nesuprato, kad jis jiems kalbējo apie savo Tēvą, Dievą. Tai Jezus jiems tarē: Kuomet jūs aukštyn pakelsite žmogaus Sūnų, tuomet pažinsite, kad tai aš esu ir kad pats iš saves aš nieko nedarau, bet taip kalbu, kaip pamokino mane Tēvas. Kursai mane siuntē, yra su manim; jis nepaliko manes vieno, nes aš visuomet tai darau kas jam patinka.

(11.)

Lekcija iš Karalių Knygos.

(3; 17, 8-16.)

Anose dienose Elijui buvo suteiktas Viešpaties žodis ir pasakyta: Kelkies ir eik į Sidoniečių Sareptą ir pasiliksi tenai; nes tenai aš įsakiau vienai moteriškei našlei maitinti tave. Jis kēlēsi ir nuējo Sarepton. O atējęs prie miesto vartų, jis pamatē moteriškę našlę, renkančią malkas, pašaukē ją ir jai tarē: Duok man truputį vandens inde atsigerti. Kuomet gi ji ējo atneštų, jis sušuko paskui ją ir tarē: Atnešk man, meldžiamoji, ir duonos kasnelį savo rankoje. Ji atsakē: Kaip Viešpats, tavo Dievas, gyvas, aš neturiu duonos, o tik miltų kibire, kiek sauja galima pasemti, ir truputį aliejaus puodelyje; štai renkuos šiek tiek malkų, kad sugrįžus prirengčiau sau ir savo sūnui valgyti, ir kad paskui mirtumēva. Elijas jai tarē: Nesibijok, bet eik ir daryk, kaip sakei; tečiaus iš to trupučio miltų pirma padaryk man mažą paplotį ir atnešk pas mane; sau gi ir savo sūnui padarysi paskui. O Viešpats, Izraelio Dievas, štai ką sako: Miltų kibire nepristigs ir aliejaus puodelyje nebus mažiaus iki tai dienai, kurioje Viešpats duos lietaus ant žemēs paviršio. Ji nuējo ir padarē, kaip Elijas buvo sakęs; ir valgē jis, ir ji, ir jos namai; o nuo anos dienos miltų puode nepritrūko ir aliejaus asuotyje nepasidarē mažiaus pagal Viešpaties žodį, kurį jis buvo kalbējęs per Eliją.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(23, 1-12.)

Anuo metu, Jezus kalbējo minioms ir savo mokytiniams, tardamas: Rašto žinovai ir parisiejai atsisēdo ant Mozēs krasēs. Taigi, visa, ką tik jie jums sako, laikykite ir darykite; bet nesielgkite taip, kaip jie elgiasi; nes jie sako ir nedaro. Nes jie riša sunkias ir nepakeliamas naštas ir deda žmonēms ant pečių; savo gi pirštu jie nenori jų pajudint. Visus savo darbus jie daro, kad būtų žmonių matomi; todel jie daro savo atsiminimo ženklus platesnius ir didina kutus. Jie mēgsta pirmas vietas pokyliuose ir pirmas krases sinagogose ir pasveikinimus prekyvietēje ir būti žmonių vadinami rabbi. Jūs gi nesivadinkite rabbi, nes vienas jūsų mokytojas, visi gi jūs broliai. Ir nēvieno nevadinkite sau ant žemēs tēvu, nes vienas jūsų Tēvas, kurs yra danguje. Nesivadinkite mokytojais, nes jūsų mokytojas vienas, Kristus. Kas iš jūsų didesnis, bus jūsų tarnas. Kas gi save išaukštna, bus pažemintas, ir kas save pažemina, bus išaukštintas.

(12.)

Lekcija iš Esteros Knygos.

(13. 8-11; 15-17.)

Anose dienose, Mardokajis gi meldēsi Viešpačiui, atsimindamas visus jo darbus, ir tarē: Viešpatie, Visagalis karaliau, visa pasilieka tavo valžioje ir nēra, kas galētų pasipriešinti tavo valiai, jei tu nutarei išgelbēti Izraelį. Tu padarei dangų ir žemę ir visa kas yra dangaus plote. Tu esi visų Viešpats, ir nēra, kas priešintūsi tavo didenybei. O dabar, Viešpatie, Karaliau, Abraomo Dieve, pasigailēk savo tautos, nes mūsų neprieteliai nori pražūdyti mus ir išnaikinti tavo tevainystę. Nepaniekink savo dalies, kurią atpirkai sau iš Aigypto. Išklausyk mano maldavimą ir būk malonus savo daliai ir liktienai ir paversk mūsų liūdesį į džiaugsmą, kad likę gyvi šlovintumem tavo vardą, Viešpatie; ir neužčiaupk burnos tų, kurie tave šlovina.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(20, 17-28.)

Anuo metu eidamas į Jerozolimą, Jezus ēmē

skyrium dvyliką mokytinių ir jiems tarē: Štai, mes einame į Jeruzalę, žmogaus Sūnus bus išduotas vyriausiems kunigams ir Rašto žinovams; jie pasmerks jį mirti, ir paduos jį pagonims tyčiotis, plakti ir prikalti ant kryžiaus; ir trečioje dienoje jis atsikels iš numirusių, tuomet prie jo prisiartino Zebediejaus sūnų motina draug su savo sūnumis ir parpuolē, kažinko iš jo melsdama. Jis jai tarē: Ko nori? Ji jam sako: Tark, kad šituodu mano sūnu tavo karalystēje sēdētų vienas tavo dešinēje, kitas tavo kairēje. Atsakydamas Jezus tarē: Nežinote, ko prašote: Ar galite gerti taurę kurią aš gersiu? Jie sako: Galime. Jis jiems tarē: Mano taurę, tiesa, jūs gersite, sēdēti gi mano dešinēje, ar mano kairēje ne mano dalykas duoti jums, bet tiems, kuriems mano Tēvo prirengta. Išgirdę dešimts užsidegē pykčiu prieš du broliu. Jezus gi pasivadino juos pas save ir tarē: Jūs žinote, kad pagonių kunigaikščiai viešpatauja ant jųjų, ir kurie didesni, vykina ant jų valdžią. Netaip bus tarp jūsų; bet kas tik tarp jūsų nori būti didesnis, tebūna jūsų tarnas, ir kas tarp jūsų nori būti pirmas, bus jūsų vergas; taippat kaip žmogaus Sūnus atējo, ne kad jam tarnautų, bet kad jis pats tarnautų ir duotų savo gyvybę kaip atvadavimą už daugelį.

(13.)

Lekcija iš Jeremijo Pranašo Knygos.

(17, 5-10.)

Tai sako Viešpats Dievas: blogas yra žmogus, kuris pasitiki žmogumi ir kūną savo ranka laikąs, gi širdžia nutolęs nuo Dievo. Jis paliks kaip atsiskyrēlis tyrumoje ir neregēs būsiančiojo palinksminimo, bet liks džiūstančioje vietoje, nevaisingoje žemēje, kur niekas gyventi negali. Palaimintas žmogus, kurs pasitiki Viešpačiu ir Dievas liks jo prieglauda. Jis bus kaip medis prie upelio sodintas ir įsišaknijęs, kurs nei potvinio nesibijo, nei kaitrumo; nes jo lapai visada liekti žali ir vaisiaus nešti nesiliauja. Bet kitaip yra su žmogaus širdimi, kuri yra sunku perveizēti iki jos gilumo. Bet Viešpats Dievas, kurs yra visokios galybēs, gali kiekvieno žmogaus širdį matyti ir duoti atlyginimą su lig norų ir sulig paties žmogaus darbų.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

16, 19-31.

Anuo metu, buvo vienas turtingas žmogus, kurs vilkēdavo purpura ir ploniausia drobe ir kasdien puikiai pokyliavo. Buvo taippat vienas elgeta, vardu Lozorius, kurs gulējo pas ano duris, pilnas vočių, ir geldē pasisotinti krintančiais nuo turtuolio stalo trupiniais, bet niekas jam neduodavo. Šunys ateidavo ir laižydavo jo votis. Atsitiko, kad elgeta mirē ir buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį. Mirē taippat ir turtingasis ir buvo palaidotas pragare. Būdamas kančiose, jis pakēlē savo akis ir pamatē iš tolo Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių. Tuomet jis sušuko: Tēve Abraome, pasigailēk manes ir siųsk Lozorių savo piršto galo pamirkyti į vandenį, kad atgaivintų mano liežuvį, nes kenčiu kančias šitoje liepsnoje. Abraomas jam atsakē: Sūnau, atsimink, kad tu gavai gērybių savo gyvenime, tuotarpu kad Lozorius gavo nelaimių; dabar jis turi paguodos, tu gi kankinamas. Be visa to tarp mūsų ir jūsų stipriai padaryta didelē gelmē, taip kad tie, kurie norētų, negali iš čia nueiti pas jus, nei iš ten čion ateiti. Jis tarē: Tai meldžiu tave, tēve, siųsti jį į mano tēvo namus, nas aš turiu penkis brolius, — juos jis teperspēja, kad ir jie neateitų į šitą kančių vietą. Abraomas jam atsakē: Jie turi Mozę ir pranašus; tegul jų klauso. Anas gi sakē: Ne, tēve Abraome, bet jei kas iš mirusiųjų ateitų pas juos, jie darys atgailą. Jis tačiau jam tarē: Jei jie neklauso Mozēs ir pranašų, jie netikēs, jei ir iš numirusių kas atsikeltų.

(14.)

Lekcija iš Pradžios Knygos.

(37, 6-22.)

Anose dienose, Juozapas sakē savo broliams: Paklausykite mano sapno, kurį sapnavau: Man rodēsi, kad mes rišame lauke pēdus, ir mano pēdas tarsi atsikēlē ir stovējo, o jūsų pēdai aplink stovēdami nusilenkē prieš mano pēdą. Jo broliai atsakē: Bene būsi mūsų karalius? arba rasi mes būsime paduoti tavo valdžion? Tie tat sapnai ir šnekos dar labiaus pakurstē pavydą ir neapykantą. Jis sapnavo dar kitą sapną, kurį apsakodamas broliams tarē: Mačiau sapne lyg-kad saulę ir mēnesį ir vienuoliką žvaiždžių nusilenkiant prieš mane. O kada tai papasakojo savo tēvui ir broliams, barē jį jo tēvas ir tarē: Ką reiškia tas sapnas, kurį sapnavai? argi aš ir tavo motina ir tavo broliai nusilenksime prieš tave iki žemei? Taigi, jo broliai jam pavydējo; o tēvas tylomis svarstē tą dalyką. Kada jo broliai, ganydami tēvo bandas, buvo prie Sikēmo, Izraelis jam tarē: Tavo broliai gano avis Sikēmo šalyje; eikš, aš tave siųsiu pas juos. Jam atsakius: Štai aš ,tarē į jį: Eik ir pažiūrēk, ar visa laiminga tavo broliams ir galvijams, ir man pranešk, kas darosi. Išsiųstas iš Ebrono slēnio, jis nuējo Sikēman.

Tenai vienas vyras jį rado klaidžiojantį po lauką ir paklausė, ko jieškąs. O jis atsakė: Jieškau savo brolių: pasakyk man, kame jie gano bandas. Ir vyras jam tarė: Jie pasitraukė iš šitos vietos; girdėjau gi juos sakant: Eikime į Dotainą. Juozapas tat nuėjo paskui savo brolius ir rado juos Dotaine. Jie pamatę jį ištolo, pirma negu prie jų prisiartino, manė jį užmušti ir kalbėjosi tarp saves: Štai ateina sapnuotojas. Eikite, užmiškime jį ir įmeskime į seną, šulinį, ir sakysime: laukinis žvėris jį prarijo, ir tuomet pasirodys, ką jam padės jo sapnai. O tai išgirdęs Rubenas stengėsi jį išliuosuoti iš jų rankų ir sakė: Neužmuškite jo ir neišliekime kraujo; bet įmeskite jį į šitą šulinį, kurs yra tyruose, ir užlaikykite savo rankas nesuteptas; tai gi kalbėjo norėdamas jį atimti iš jų rankų ir sugrąžinti tėvui.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(21, 33-46.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Pasiklausykite kito prilyginimo. Buvo žmogus šeimininkas, kurs įsiveisė vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė jame spaustuvą, pastatė bokštą, parsamdė jį vynininkams ir iškeliavo į svetimą šalį. Atėjus vaisių metui, jis siuntė savo tarnus pas vynininkus atsiimtų jo vaisių. Bet vynininkai, nutvėrė jo tarnus, vieną primušė, kitą nužudė, kitą gi užmušė akmenimis. Jis vėl siuntė kitus tarnus, daugiau kaip buvo pirmųjų; ir su tais jie taip pat padarė. Galų gale jis siuntė pas juos savo sūnų sakydamas: Jie drovėsis mano sūnaus. Bet vynininkai, pamatė sūnų, kalbėjosi tarp saves: Tasai tėvainis; eikite, užmuškime jį ir turėsime jo tėvainystę. Ir nutvėrę jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė. Taigi, ką atėjęs vynuogyno viešpats padarys aniems vyninkams? Jie jam tarė: Jis piktai nužudys piktuosius ir parsamdys savo vynuogyną kitiems vynininkams, kurie jam atiduos vaisių savo metu. Jezus jiems tarė: Ar jūs niekuomet neskaitėte Raštuose; Tas akmuo, kurį statytojai atmetė, pasidarė kampinis akmuo; tai Viešpaties padaryta ir stebėtina mūsų akyse? Todel aš sakau jums, kad Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duoda josios vaisius. Ir kas krinta ant to akmens, tas suduš; ir ant ko jis puola, tą sutreškins. Vyriausieji kunigai ir parisiejai, išgirdę jo prilyginimus, suprato, kad jis apie juos kalba. Ir ieškodami jo sulaikyti, jie bijojo minių, nes jos laikė jį pranašu.

(15.)

Lekcija iš Pradžios Knygos.

(27, 6-40.)

Anose dienose, Rebėka tarė savo sūnui Jokūbui: Girdėjau tavo tėvą kalbant su tavo broliu Izaoku ir jam sakant:Atnešk man iš savo medžioklės ir padaryk man valgius, kad valgyčiau ir kad tave palaiminčiau Viešpaties akyvaizdoje, pirma negu numirsiu. Dabar tat, mano sūnau, paklausyk mano patarimų, ir nuėjęs pas kaimenę atnešk man du geriausiu ožiuku, kad iš jų padaryčiau tavo tėvui valgius, kokiuos jis mėgsta valgyti. Kada tu juos įneši, ir jis pavalgys, tepalaimina tave, pirma negu numirs. Jokūbas jai atsakė: Žinai, kad mano brolis Ezavas žmogus gauruotas, o aš plikas; jei mano tėvas mane pačiupinės ir pajus, bijausi, kad nemanytų, būk aš norėjęs iš jo pasityčioti, ir aš užtraukčiau ant saves prakeikimą užuot palaiminimo. O motina jam tarė: Tas prakeikimas, mano sūnau, tekrinta ant manes; tik paklausyk mano balso ir nuėjęs atnešk, ką sakiau. Jis nuėjo, atnešė ir atidavė motinai. Ji pataisė valgius, kaip žinojo mėgstant jo tėvą; paskui apvilko Jokubą geriausiais Ezavo rūbais, kuriuos turėjo pas save namie, ir ožiukų kailiais apvyniojo jo rankas ir apdengė kaklo nuogumą; ir padavė jam valgius ir duoną, kurią buvo iškepusi. Jis tai atnešęs tarė: Mano tėve! Tasai gi atsakė: Girdžiu. Kas tu esi, mano sūnau? Jokūbas tarė: Aš tavo pirmgimis Ezavas; padariau, kaip man įsakei; kelkies, sėskies ir valgyk iš mano medžioklės, kad tavo siela mane palaimintų. Izaokas vėl tarė savo sūnui: Kaipgi, mano sūnau, galėjai taip greitai rasti? Jis atsakė: Dievo valia buvo, kad man veikiai pasitaikytų, ko norėjau. Ir Izaokas tarė: Eik čionai, kad prisiliesčiau prie tavęs, mano sūnau, ir įsitikrinčiau, ar tu esi mano sūnus Ezavas, ar ne. Jis priėjo prie tėvo; o jį apčiupinėjęs Izaokas tarė: Balsas, tiesa, yra Jokūbo balsas; bet rankos yra Ezavo rankos. Ir jis jo nepažino, nes gauruotos rankos buvo jį padariusios panašiu į vyresnįjį. Laimindamas tat jį, tarė: Tu esi mano sūnus Ezavas? Jit atsakė: Aš esu. O Izaokas tarė: Nešk, mano sūnau, valgius iš savo medžioklės, kad mano siela tave palaimintų. O kada paduotuosius suvalgė, davė jam taipogi vyno, kurio atsigėręs, jam tarė: Prisiartink prie manes ir pabučiuok mane, mano sūnau! Jis priėjo ir jį pabučiavo. Ir tuojau, kaip tik pajuto jo rubų kvapą, jį laimindamas tarė: Štai mano sūnaus kvapas kaip kvapas pilno lauko, kurį Viešpats palaimino Dievas tau teduoda iš dangaus rasos ir iš žemės riebumo javų ir vyno apstybę. Ir tau tetarnauja tautos ir tenusilenkia prieš tave; kas tave keiktų,

pats teesie prakeiktas ;ir kas tave laimintų, teprisipildo palaiminimais. Vos tik Izaokas buvo pabaigęs savo žodžius, ir Jokūbui išėjus laukan, atėjo Ezavas ir atnešė tėvui išvirtus iš savo medžioklė; valgius, sakydamas: Kelkies, mano tėve, ir valgyk iš tavo sūnaus medžioklės, kad tavo siela mane palaimintų. Ir Izaokas jam tarė: Kas gi tat tu esi? Jis atsakė: Aš tavo pirmgimis sūnus Ezavas. Izaokas nusigando smarkiausiu išgąsčiu ir, nustebęs labiaus negu tikėtina, tarė: Tai kas gi yra anas, kurs jau pirma man atnešė iš to, ką buvo sumedžiojęs ir aš valgiau iš viso, pirma negu tu atėjai? Ir aš jį laiminau, ir jis bus palaimintas. Ezavas, išgirdęs tėvo žodžius, suriko didžiu balsu ir labai nusiminęs sakė: Palaimink taipogi ir mane tėve! Jis tarė Tavo brolis atėjo apgaulingai ir paėmė palaiminimą. O anas pridurė: Teisingai praminta jį vardu Jokūbas; nes štai jis antrą sykį mane apgavo; pirma jis atėmė mano pirmgimystę, o dabar vyliumi išgavo taipogi mano palaiminimą. Ir dar sakė tėvui:Ne jaugi pas tave nebeliko ir man palaiminimo? Izaokas atsakė: Aš jį įstačiau tavo ponu ir jam pavergiau visus jo brolius ;aš jį patvirtinau javais ir vynu; ir po to, mano sūnau, ką aš galėčiau dar tau padaryti? Ezavas jam tarė: Argi tik vieną teturi, tėve, palaiminimą? maldauju palaiminti taipogi ir mane. Ir kad jis balsiai raudojo, sugraudentas Izaokas tarė: Žemės riebume ir dangaus rasoje iš augštyblų bus tavo palaiminimas. Gyvensi iš kalavijo ir tarnausi savo broliui; ir ateis laikas, kada nusikratysi ir atriši jo jungą nuo savo sprando.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(15, 11-32.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Vienas žmogus turėjo du sūnų. Jaunesnysis iš judviejų tarė tėvui: Tėve, duok man lobio dalį, kuri man tenka. Jis padalijo jiedviem lobį. Ne po daug dienų jaunesnysis sūnus visa surinkęs iškeliavo į tolima šalį ir išaikvojo tenai savo lobį, gyvendamas išdykusiai. Jam visa išaikvojus, kilo anoje šalyje smarkus badas, ir jis pradėjo stokoti. Taigi, jis nuėjo ir pristojo prie vieno anos šalies gyventojo; tas jį nusiuntė į savo ūkį kiaulių, ganyti. Jis geidė pripildyti savo pilvą kiaulių ėdamomis žliauktėmis, bet niekas jam jų nedavė. Apsimąstęs pats sau vienas, jis tarė: Kiek tai samdininkų mano tėvo namuose turi apsčiai duonos, aš gi čia badu stimpu! Kelsiuos, eisiu pas savo tėvą ir jam sakysiu: Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau; jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi; laikyk mane kaip vieną savo samdininkų. Taigi, jis kėlėsi ir grįžo pas savo tėvą. Bet jam dar toli tebesant, jo tėvas pamatė jį ir buvo gailestingumo sujudintas; pribėgęs jis puolė jam ant kaklo ir jį pabučiavo. Sūnus jam tarė: Tėve, nusidėjau dangui ir tau; jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi. Tačiau tėvas tarė savo tarnams: Greitai išneškite gražiausį drabužį ir apvilkite jį; duokite jam žiedą ant rankos ir kurpes ant jo kojų; atveskite taippat penėtą veršį ir papjaukite; valgykime ir pokyliaukime, nes šitas mano sūnus buvo miręs ir atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado. Taigi, jie pradėjo pokyliauti. Vyresnis jo sūnus buvo tuotarpu lauke; pareidamas ir artindamos į namus, jis išgirdo muziką ir šokius. Jis pasišaukė vieną tarną ir pasiklausė kas tai yra. Tas jam pasakė: Tavo brolis parėjo, tai tavo tėvas papjovė penėtą veršį, kad jį sveiką sulaukęs. Tuomet jis papyko ir nenorėjo eiti į vidų. Taigi, jo tėvas išėjęs pradėjo jį prašyti. Bet jis atsakydamas tarė savo tėvui: Štai, tiek metų aš tau tarnauju ir niekuomet neperžengiau tavo įsakymo, tačiau tu niekuomet man nedavei nė ožiuko, kad pasilinksminčiau su savo prieteliais; bet kaip tik parėjo šitas tavo sūnus, prarijęs savo lobį su kekšėmis, tu jam penėtą veršį papjovei. Tuomet jis jam tarė: Sūnau, tu visuomet esi su manim ir visa kas mano, tai ir tavo. Reikėjo gi pokyliauti ir džiaugtis, nes šitas tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo prapuolęs ir vėl atsirado.

(16.)

Lekcija iš Karalių Knygos.

(5, 1-15.)

IV. SAVAITĖ.

Anuo metu, Syrijos karaliaus kariuomenės viršininkas Naamanas, buvo vyras galingas pas savo poną ir didžiai gerbiamas, nes per jį Viešpats buvo išgelbėjęs Syriją; jis buvo drąsus ir turtingas vyras, bet raupsuotas. Buvo gi išėję iš Syrijos galvažudžiai ir nusivedė iš Izraelio žemės nelaisvėn mažą mergaitę; ji tarnavo Naamano pačiai ir tarė savo poniai: Kadgi mano ponas būtų buvęs pas pranašą, kurs yra Samarijoje; jis tikrai būtų išgydęs jį nuo raupsų, kuriuos turi. Taigi, Naamanas įėjo pas savo poną ir jam apskelbė, sakydamas: Taip ir taip kalbėjo mergaitė iš Izraelio žemės. O Syrijos karalius jam tarė: Eik tenai, o aš nusiųsiu Izraelio karaliui laišką. Jis iškeliavo, pasiėmęs su savim dešimtį talentų sidabro, šešis tūkstančius aūksinių ir dešimtį išeiginių drabužių, ir nunešė pas Izraelio karalių laišką, kuriame bu-

vo parašyta: Gavęs šitą laišką žinok, jog siunčiu pas tave savo tarną Naamaną, kad išgydytumei jį nuo jo raupsų. Izraelio karalius, perskaitęs laišką, perplėšė savo drabužius ir tarė: Argi aš Dievas, kad galėčiau užmušti ir atgaivinti, jog tasai siunčia pas mane, idant išgydyčiau žmogų nuo jo raupsų? Tėmykite ir matykite, kad jis ješko prieš mane priekabių. Išgirdęs apie tai Dievo žmogus Elisiejus, būtent, kad Izraelio karalius perplėšęs savo rūbus, siuntė pas jį ir sakydino: Kam perplėšei savo rūbus? teateina jis pas mane ir težino, jog yra Izraelyje pranašas. Taigi, Naamanas atėjo su arkliais ir vežimais ir sustojo prie Elisiejaus namų angos. O Elisiejaus siuntė pas jį pasiuntinį, ir sakydino: Eik ir apsiplauk septynis kartus Jordane, ir tavo kūnas pasidarys sveikas, ir būsi apkuoptas. Naamanas supyko ir ėjo šalin, sakydamas: Aš maniau, kad jis išeis prie manes, atsistojęs šauks Viešpaties, savo Dievo vardą, prisilies savo ranka raupsų vietos ir išgydys mane. Nejaugi Damasko upės Abana ir Parparas ne geresnės už visus Izraelio vandenis, kad aš juose mazgočiaus ir būčiau apkuoptas? Kuomet tat jis apsigrįžo ir ėjo šalin apmaudingas, jo tarnai prisiartino prie jo ir jam kalbėjo: Tėve, jei pranašas būtų tau pasakęs ir didelį dalyką, tikrai būtumei turėjęs daryti, kaip gi labiaus, kada jis dabar tau pasakė: Apsiplauk ir būsi apkuoptas? Taigi, jis nusileido ir apsiplovė Jordane septynis sykius, kaip Dievo žmogus buvo kalbėjęs, ir jo kūnas atsitaisė, kaip mažo vaiko kūnas, ir jis liko apkuoptas. Sugrįžęs pas Dievo žmogų su visais savo palydovais, jis atėjo, stojosi jo akyvaizdoje ir tarė: Aš žinau tikrai, kad nėra kito Dievo visoje žemėje, kaip tiktai Izraelyje. Maldauju tat, kad priimtumei iš tavo tarno palaiminimą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(4, 23-30.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Jūs berods pasakysite man tą patarlę: Gydytojau, gydyk pats save: Didžių dalykų, kokių mes girdėjome padarytų Kaparnaume, padaryk ir čia savo tėviškėje! Ir jis pridūrė: Ištikrųjų, sakau jums ,nėvienas pranašas gerai nepriimamas savo tėvynėje. Sakau jums tiesą: Buvo daug našlių Izraelyje Elijo dienose, kuomet dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius ir pasidarė didelis badas visoje šalyje. Bet nė pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elijas, tik pas našlę Sidonijos Sareptoje. Taippat daug buvo raupsuotų pranašo Elisiejaus laiku, ir nėvienas iš jų nebuvo pagydytas, tik syras Naamanas. Visi sinagogoje, tai girdėdami, pasidarė pilni rūstybės. Jie atsikėlė, išvarė jį iš miesto ir nuvedė jį iki viršūnei kalno, ant kurio buvo pastatytas jų miestas, kad jį žemyn nustumtų. Bet jis, praėjęs tarp jų, nuėjo šalin.

(17.)

Lekcija iš Karalių Knygos.

(4, 1-7.)

Anuo metu, viena gi moteriškė šaukė į Elisiejų ir sakė: Tavo tarnas mano vyras mirė, ir tu žinai, kad tavo tarnas bijojosi, Viešpaties; o štai dabar ateina skolintojas paimtų dviejų mano sūnų, kad juodu jam vergautų. Elisiejus jai tarė: Ko nori kad tau padaryčiau? Pasakyk man, ką turi savo namuose? O ji atsakė: Aš, tavo tarnaitė neturiu savo namuose nieko kita, kaip tik truputį aliejaus pasitepti. Jis jai tarė: Eik, pasiskolink iš visų savo kaimynų nemaža tuščių indų; paskui įeik ir užsirakink savo duris, kuomet tu ir tavo sūnūs būsite viduje, ir pilk iš ano į visus šituos indus, ir kuomet bus pilni, atimsi šalin. Taigi, moteriškė ėjo ir užsirakino paskui save ir savo sūnus duris; jie padavinėjo indus, o ji pylė. Kuomet gi indai buvo pilni, ji tarė savo sūnui: Atnešk man dar indą. Bet jis atsakė: Nebeturiu. Ir aliejus apsistojo. Tuomet ji atėjo ir pasakė Dievo žmogui; o jis tarė: eik parduok aliejų ir atsilygink savo skolintojui; tu gi ir tavo sūnūs gyvenkite iš to, kas liks.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(18, 15-22.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Jei tavo brolis tau nusidėjo, eik ir bark jį tarp saves ir tarp jo vieno. Jei jis taves paklausys, tu laimėjai savo brolį. Jeigu gi jis taves nepaklausytų, imk su savim dar vieną ar du, kad kiekvienas dalykas būtų nutartas dviejų ar trijų liudytojų pasakymu. Jei jis ir jų nepaklausytų, pasakyk Bažnyčiai; jei jis nepaklausytų Bažnyčios, tebūna jis tau, kaip pagonis ir muitininkas. Ištikrųjų, sakau jums, ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje. Aš dar jums sakau: Jei du iš jūsų susitars ant žemės apie kurį nors dalyką jo melsti, bus jedviem padaryta mano Tėvo, kurs yra danguje. Nes kame du ar trys susirinkę mano vardu, ten aš esu jų tarpe. Tuomet priėjęs jį Petras tarė: Viešpatie, kiek sykių aš turiu atleisti savo broliui, kuomet jis

man nusideda? ar iki septynių? Jezus jam tarē: Aš nesakau tau iki septynių, bet iki septyniasdešimtis septynių kartų.

(18.)
Lekcija iš Išējimo Knygos.
(20, 12-14.)

Sako Dievas gerbk tavo tēvą ir tavo motiną, kad būtumei ilgaamžis ant žemēs, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos. Neužmuši, Nesvetimoteriausi, Nevogsi, Nekalbēsi prieš tavo artimą neteisaus liūdijimo. Negeisi tavo artimo namų, ir netrokši jo pačios, nei tarno, nei tarnaitēs, nei jaučio, nei asilo, nei jokių dalykų, kurie jo yra. Visa gi tauta girdējo griausmus ir trimito skardą ir matē žaibus ir smilkstantį kalną, o nusigandę ir baimēs apimti stovējo ištolo, sakydami Mozei:Tu mums kalbēk ir klausysime:tenekalba mums Viešpats, kad kartais nenumirtumem. Ir Mozē tarē tautai: Nesibijokite; nes Dievas atējo, kad jus ištirtų, ir kad jo baimē būtų jumyse, ir kad nenusidētumēt. O kalbējo Mozei: Tai sakysi Izraēlio sūnums: Jūs matēte kad aš jums kalbējau iš dangaus. Nedarysite sau sidabrinių dievų, ir auksinių dievų sau nedirbsite. Padarysite man altorių iš žemēs ir ant jo aukosite jūsų deginamas aukas ir dēkojimo atnašas, jūsų avis ir jaučius kiekvienoje vietoje, kurioje bus mano vardo atmintis: aš pas tave ateisiu ir tave palaiminsiu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.
(15, 1-20.)

Anuo metu, prie Jezaus priējo Rašto žinovai ir parisiejai iš Jerozolimos ir sakē: Kodel tavo mokytiniai peržengia vyresniųjų padavimą? nes jie neslmazgoja sau rankų, kuomet valgo duonos. Jis gi atsakydamas jiems tarē: Kodel ir jūs peržengiate Dievo paliepimą dēliai savo padavimo? nes Dievas yra pasakęs: Gerbk tēvą ir motiną; ir: Kas keiktų tēvą ar motiną, mirte tenumiršta. Jūs gi sakote: Kas nors sakytų tēvui ar motinai: Koki tik dovana yra iš manes, jį tau pravers, jis galēs negerbti savo tēvo ar savo motinos. Taip jūs nieku pavertēte Dievo paliepimą dēliai savo padavimo. Veidmainiai, gerai apie jus pranašavo Izaijas, sakydamas: Šita tauta gerbia mane lūpomis, jų gi širdis toli nuo manes. Bet jie veltui garbina mane, mokindami žmonių mokslų ir įsakymų. Po to suvadinęs pas save minias, jis joms tarē: Klausykite ir supraskite. Ne kas pro burną įeina, sutepa žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai sutepa žmogų. Tuomet priējo jo mokytiniai jam tarē: Ar žinai, kad parisiejai, išgirdę šitą žodį, pasipiktino? Bet jis atsakydamas tarē: Kiekvienas augalas kurio mano dangiškasis Tēvas neįveisē, bus išrautas. Palikite juos, jie akli ir aklų vadovai; jeigu gi aklas veda aklą, abudu įpuola į duobę. Atsiliepdamas Petras jam tarē: Išaiškink mums šitą prilyginimą. Jezus atsakē: Ar dar ir jūs be išmonēs? Ar jūs nesuprantate, kad visa, kas įeina pro burną, eina į pilvą ir išmetama laukan? Kas gi išeina iš burnos, tai eina iš širdies, ir tai sutepa žmogų. Nes iš širdies išeina piktos mintys, žmogžudystēs, svetimoterystēs, paleistuvystēs, vagystēs, neteisingi liudijimai, piktžodžiavimai. Tie tai dalykai sutepa žmogų; valgyti gi nemazgotomis rankomis nesutepa žmogaus.

(19.)
Lekcija iš Jeremijo Pranašo Knygos.
(7, 1-7.)

Anose dienose, Dievo žodis Pranašui Jeremijui tarē: Stokis Dievo namų duryse skelbk mano girdētą žodį, sakydamas: Klausykite Viešpaties žodžio, jūs visi iš Judos, kurie per šiuos vartus įeinate, melstis prie Viešpaties. Tai sako Viešpats, Izraelio Dievas; pagerinkite savo pasielgimą ir būdą, tai aš gyvensiu su jumis šioje vietoje. Netikēkite apgaulingiems žodžiams, kurie sako: čia yra Dievo bažnyčia, čia yra Viešpaties Dievo bažnyčia. Bet gerinkite savo pasielgimą ir būdą, kad teisiai elgtumētes prieš kits kitą. Kad svetimiems našlaičiams ir našlēms, nedarytumēte skriaudų, kad nekaltą kraują nenorētumēte pralieti šioje vietoje, ir nesektumēte kitų dievų vardan savo pačių blogumo; tai aš visuomet su jumis gyvęsiu šioj vietoj, žemēje, kurią daviau tēvams jūsų nuo amžių ir per amžių amžius, sako Viešpats Dievas.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(4, 38-44.)

Anuo metu, atsikēlęs iš sinagogos, Jezus įējo į Simono namus. Simono uošvē buvo labai drugio krečiama; tai jie jį prašē už ją. Atsistojęs prie jos, jis sudraudē drugį, ir tas ją pametē. Ji tuojau atsikēlus jiems tarnavo. Saulei nusileidus, visi, kurie turējo sergančių visokiomis ligomis, vedē juos pas jį. Jis gi, padēdamas ant kiekvieno ranką, gydē juos. Taippat piktoji dvasia išeidavo iš daugelio, šaukdama ir sakydama: Tu Dievo Sūnus. Sudrausdamas jas, jis nedavē

joms kalbēti, nes jos žinojo jį esant Kristų. Išaušus jis išējo ir ējo į tuščia vietą. Bet minios ieškojo jo ir atējo pas jį; jos laikē jį, kad jie nuo jų neatstotų. O jis joms tarē: Ir kitiems miestams aš turiu skelbti Dievo karalystēs evangeliją, nes tam aš siųstas. Taigi, jis sakē pamokslus Galiliejos sinagogose.

(20.)

Lekcija iš Skaitlių Knygos.

(20, 1-3 ir 6-13.)

Anose dienose pirmame mēnesyje visa Izraelio sūnų daugybē atējo į Sino tyrumą ;ir tauta pasiliko Kadēse. Tenai mirē Marija ir buvo palaidota toje pačioje vietoje. O kuomet tautai pristigo vandens, jie susirinko prieš Mozę ir Aaroną ir padarę sumišimą, tarē: Velyk būtumem pražuvę tarp mūsų brolių Viešpaties akyvaizdoje! Mozē ir Aaronas, palikę daugybę, įējo sandoros šētron, puolē kniupšti ant žemēs, šaukēsi į Viešpatį ir tarē: Viešpatie Dieve! išgirsk šitos tautos šauksmą ir atverk jiems savo iždą, gyvojo vandens šaltinį, kad, jiems pasisotinus, liautūsi jų murmējimas. Ir ant judviejų pasirodē Viešpaties šlovē. Ir Viešpats kalbējo Mozei tardamas: Imk lazdą ir surink tautą tu ir tavo brolis Aaronas, ir jų akyse kalbēkita uolai, ir ji duos vandens. Ir kuomet išgausi iš uolos vandens, atsigers visa daugybē ir jų galvijai. Taigi, Mozē ēmē Viešpaties akyvaizdoje buvusią lazdą, kaip jam buvo įsakęs, ir surinkęs daugybę ties uola, jiems tarē: Klausykite maištininkai ir netikēliai: Argi mudu galēsiva iš šitos uolos išgauti jums vandens? Ir kuomet Mozē pakēlē ranką, ištikdamas lazda du kartu uolą, ištriško vandens labai apsčiai, taip kad buvo tauta stovējo ištolo. Mozē gi prisiartino prie tamsaus debesies, kuriame buvo Dievas. Bet to Viešpats dar ko gerti tautai ir galvijams. Bet Viešpats tarē Mozei ir Aaronui: Kadangi man netikējota ir neparodēta mano šventumo Izraelio sūnų akyvaizdoje, judu neįvesita šitos tautos į žemę, kurią jiems duosiu. Tasai yra Prieštaravimo vanduo, kame Izraelio sūnūs murmējo prieš Viešpatį, ir jis parodē jų tarpe savo šventumą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(4, 5-42.)

Anuo metu, Jezus atējo į Samarijos miestą, vadinamą Sikaru, arti lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionēs Jezus atsisēdo, taip kaip buvo, prie šulinio. Buvo apie šeštą valandą. Viena moteriškē samaritonē atējo semtis vandens. Jezus jai tarē: Duok man gerti. Nes jo mokytiniai buvo nuēję į miestą nusipirktų valgyti. Ta moteriškē samaritonē jam sakē: Kaip gi tu, būdamas žydas, prašai gerti mane, moteriškę samaritonę?Nes žydai nebendrauja su samaritonais. Atsakydamas Jezus jai tarē: Jei tu pažintumei Dievo dovaną ir kas yra tas, kurs tau sako: Duok man gerti, tu tikrai būtumei iš jo prašiusi ir jis duotų tau gyvojo vandens. Moteriškē jam sakē: Viešpatie, tu juk neturi kuo pasisemti, šulinys gilus; tai iš kur tu turi gyvojo vandens? Argi tu didesnis už mūsų tēvą Jokūbą, kurs mums davē tą šulinį, pats iš jo gērē, taippat jo vaikai ir jo gyvuliai? Atsakydamas Jezus jai tarē: Kiekvienas, kurs geria šitą vandenį, vēl trokš; kas gi gers vandens, kurį aš jam duosiu, tas nebetrokš per amžius, vanduo, kurį aš jam duosiu, bus jame šaltinis vandens trykštančio į amžinąjį gyvenimą. Moteriškē jam sako: Viešpatie, duok man to vandens, kad nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau čia semtis. Jezus jai tarē: Eik, pavadink savo vyrą ir ateik čionai. Moteriškē atsakē: Aš neturiu vyro. Jezus jai tarē: Gerai pasakei: aš neturiu vyro. Nes tu turējai penkis vyrus ir tas, kurį dabar turi, tai ne tavo vyras; čia tu tiesą pasakei. Moteriškē jam tarē: Viešpatie, matau, kad tu pranašas. Mūsų tēvai garbindavo ant šito kalno, jūs gi sakote Jeruzalēje esanti vieta, kur reikią garbinti. Jezus jai tarē: Materiške, tikēk manim ,ateina valanda, kuomet jūs nei ant šito kalno, nei Jeruzalēje negarbinsite Tēvo. Jūs garbinate, ko nežinote, mes garbiname, ką žinome, nes išganymas ateina iš žydų. Bet ateina valanda ir dabar jau yra, kuomet tikri garbintojai garbins Tēvą dvasioje ir tiesoje; nes ir Tēvas ieško tokių garbintojų. Dievas yra dvasia, ir jo garbintojams reikia garbinti dvasioje ir tiesoje. Moteriškē jam tarē: Aš žinau, kad ateis Mesijas (tai yra Kristus); taigi, atējęs jis visa mums apskelbs. Jezus jai tarē: Aš esu, kurs su tavim kalbu. Tuotarpu atējo jo mokytiniai ir stebējosi, kad jis kalbasi su moteriške. Tačiau nē vienas nesakē: Ko klausiesi, arba: apie ką su ja kalbi? Moteriškē gi paliko savo ąsotį, nuējo į miestą ir sakē žmonēms: Ateikite ir išvyskite žmogų, kurs man pasakē visa, ką tik esu padariusi; ar ne jis Mesijas? Jie išējo iš miesto ir ējo pas jį. Tuotarpu mokytiniai prašē jį sakydami: Rabbi, valgyk! Jis jiems atsakē: Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote. Tuomet mokytiniai kalbējosi tarp saves: Ar neatnešē jam kas nors valgyti? Jezus jiems tarē: Mano valgis yra daryti valią to, kurs mane siuntē, kad ištesēčiau jo darbą. Ar jūs nesakote: Yra dar keturi mēnesiai ir ateina pjūtis? Štai, sa-

kau jums: Pakelkite savo akis ir pasižiūrėkite į laukus, kad jie jau pabalę pjučiai. Pjovėjas gauna užmokesnį ir renka vaisius amžinajam gyvenimui, kad draug džiaugtūsi ir sėjėjas ir pjovėjas. Nes čia pasirodo tikras esąs tas pasakymas: Kas kitas sėja ir kas kita pjauna. Aš siunčiau jus pjauti, tai delko jūs nevargote; kiti vargo, ir jūs įstojote į jų darbus. Daug iš ano miesto samaritonų įtikėjo į jį del moteriškės žodžių, kuri liudijo; Jis man pasakė visa, ką tik esu padariusi. Atėję pas jį samaritonai prašė jį pasilikti pas juos, ir jis pasiliko tenai dvi dieni. Daug daugiau įtikėjo į jį del jo pamokslo. Moteriškei gi jie sakė: Tikime jau nebe del tavo šnekos; mes patys girdėjome ir žinome, kad šitas tikrai pasaulio Gelbėtojas.

(21.)

Lekcija iš Skaitlių Knygos.

(28, 1-31.)

Anuo metu, Viešpats kalbėjo Mozei: Įsakyk Izraelio sūnums ir jiems tark: Mano atnašą, duonas ir deginimą meiliausiam kvapui man atnašausite paskirtu metu. Šitos yra aukos, kurias turite atnašauti. Kasdien du metiniu avinėliu be kliaudos kaipo nuolatinę deginamąją auką: vieną aukosite rytmetį, o antrą vakarop; dešimtą efos dalį smulkių miltų, kurie tebūna įmaišyti ketvirtoje hino dalyje tyriausio aliejaus. Tai yra nuolatinė deginamoji auka, kurią aukojote ant Sinajaus kalno, sudegindami Viešpačiui, kad būtų meiliausis kvapas. Prie kiekvieno avinėlio liejamajai aukai atnašausite Viešpaties šventykloje ketvirtą hino dalį vyno. O antrąjį avinėlį taippat atnašausite vakarop su visomis rytmetinės aukos apeigomis ir su liejamaja auka kaipo meiliausio kvapo atnašą Viešpačiui. Subatos dieną atnašausite du metiniu avinėliu be kliaudos, o duoninei aukai dvi dešimtini smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi ,taipogi liejamąją auką, kuri, kaip įsakyta, išliejama kas subata, kaipo amžina deginamoji auka. O pirmą kiekvieno mėnesio dieną atnašausite deginamajai Vešpaties aukai du veršiu iš bandos, vieną aviną, septynis metinius avinėlius be kliaudos, ir duoninei aukai tris dešimtines smulkių miltų, sumaišytu su aliejumi, prie kiekvieno veršio ir dvi dešimtini smulkių miltų sumaišytų su aliejumi prie kiekvieno avino, ir dešimtinės dešimtinę smulkių miltų su aliejumi kaipo duoninę auką prie kiekvieno avinėlio. Tai yra deginamoji auka meiliausiojo kvapo ir deginimas Viešpačiui. Lejamosios gi vyno aukos, išlietinos prie kiekvienos kruvinos aukos, bus šitos: pusė hino prie kiekvieno veršio, trečia dalis prie avino, ketvirta prie kiekvieno avinėlio. Tai bus deginamoji auka kiekvienam mėnesiui, kurie metuose eina kits po kito. Bus taipogi atnašauta Viešpačiui auka už nuodėmes, kaipo amžina deginamoji auka daug su jos liejamaja auka. O pirmame mėnesyje, keturioliktoje mėnesio dienoje bus Viešpaties Pascha ir penkioliktoje dienoje iškilmė. Neraugintas duonas valgys septynias dienas. Pirmoji iš tų dienų bus gerbiama ir šventa; joje nedirbsite jokio vergiško darbo: ir atnašausite deginamajai aukai, kuri susmilkoma Viešpačiui, du veršiu iš bandos, vieną aviną, septynis metinius avinėlius be kliaudos, ir prie jų duoninę auka iš smulkių miltų, kurie turi būti sumaišyti su aliejumi, po tris dešimtines prie kiekvieno veršio, dvi dęšimtini prie avino ir po dešimtinės dešimtinę prie kiekvieno avinėlio, tai yra prie septynių avinėlių; ir vieną ožį už nuodėmę, kad būtų už jus permaldavimas, neskaitant rytmetinės deginamosios aukos, kurią visuomet atnašausite. Taip darysite kiekvienoje iš septynių dienų, kad būtų ugniai maistas ir Viešpačiui meiliausis kvapas, kurs kils iš deginamosios aukos ir kiekvienos liejamosios aukos. Taipogi septintoji diena bus jums iškilmingiausi ir šventa; joje nedirbsite jokio vergiško darbo. Taipogi pirmuonių diena, kuomet ,pasibaigus savaitėms, atnašausite Viešpačiui naujus vaisius, bus gerbiama ir šventa; joje nedirbsite jokio vergiško darbo, ir atnašausite deginamajai aukai, kad būtų meiliausis kvapas Viešpačiui, du veršiu iš bandos, vieną aviną ir septynis metinius avinėlius be kliaudos, ir jų duoninei aukai su aliejumi sumaišytų smulkių miltų tris dešimtines prie kiekvieno veršio, dvi prie avino, dešimtinės dešimtinę prie kiekviene avinėlo, kurių išviso bus septyni; taipogi ožį, kurs pjaunamas permaldavimui; neskaitant nuolatinės deginamosios ir jos liejamosios aukos. Visa be kliaudos draug su jų liejamomis atnašomis.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(8, 1-11).

Anuo metu, Jezus išėjo į Alyvų kalną: auštant gi jis vėl atėjo į bažnyčią, ir visi žmonės susirinko prie jo; jis atsisėdo ir juos mokino. Tuotarpu Rašto žinovai ir parisiejai atvedė pas jį moteriškę, sugautą svetimoteriaujant. Jie pastatė ją į vidurį ir jam tarė: Mokytojau, šita moteriškė ką tik sugauta svetimoteriaujant. Įstatyme Mozė liepė mums tokią užmušti akmenimis. Tu gi ką pasakysi? Jie tai sakė, gundydami jį, kad galėtų jį apkaltinti. Bet Jazus žemyn pasilenkęs rašė pirštu ant žemės. Kadangi jie nesiliovė jį klausę, jis atsitiesė ir jiems tarė: Kas iš jūsų be

nuodėmės, tegul pirmas meta į ją akmenį. Ir vėl pasilenkęs jis rašė ant žemės. Tai išgirdę, jie vienas po kito ėjo šalin, pradedant nuo vyresniųjų. Pasiliko vienas Jezus ir moteriškė, stovėjusi viduryje. Vėl atsitiesęs Jezus jai tarė: Materiške, kame tie, kurie tave kaltino? niekas taves nepasmerkė? Ji atsakė: Niekas, Viešpatie. Tuomet Jezus jai tarė: Nė aš taves nepasmerksiu; eik ir daugiau nebenusidėk.

(22.)

Lekcija iš Karalių Knygos.

(3, 16-28.)

V. SAVAITĖ.

Anose dienose, atėjo pas karalių dvi moteriški paleistuvi ir stojosi jo akyvaizdon. Viena jųdviejų tarė: Meldžiamasis, mano pone; aš ir šita moteriškė gyvenova vienuose namuose ir aš pagimdžiau pas ją kambaryje kūdikį; trečią gi dieną po to, kaip aš pagimdžiau, pagimdė ir ji, ir buvova draug, ir nieko kito nebuvo draug su mudviem namuose, atskyrus mudvi. Šitos gi moteriškės sūnus mirė nakčia, nes miegodama nugulė jį. Ir atsikėlus vidurnakčio tylumoje, ėmė mano sūnų iš mano miegančios tarnaitės pašonės ir padėjo savo prieglobstin; savo gi sūnų, kurs buvo miręs, padėjo mano preglobstin. Kuomet atsikėliau rytmetį savo sūnaus žindytų, pasirodė, kad jis buvo miręs; apžiūrėjus jį rupestingiaus dienos šviesoje, pažinau, kad tai ne manasis, kurį buvau pagimdžiusi. Kita gi moteriškė atsakė: Ne taip yra, kaip sakai, bet tavo sūnus mirė, o manasis gyvas. Bet ana priešingai kalbėjo: Tu meluoji, nes manasis gyvas, o tavo sūnus mirė. Taip jiedvi ginčijosi karaliaus akyvaizdoje. Tuomet karalius tarė: Šita sako: Mano sūnus gyvas, o tavo sūnus mirė; o šita atsako: Ne, tavo sūnus mirė, o manasis gyvas. Taigi, karalius tarė: Atneškite man kalaviją. O kuomet atnešta kalaviją pas karalių, jis tarė: Padalinkite gyvąjį vaiką į dvi pusi ir duokite vieną pusę vienai, o kitą pusę kitai. Tuomet moteriškė, kurios sūnus buvo gyvas, tarė karaliui, (nes jos širdyje pakilo gailestis dėlei jos sūnaus): Meldžiamasis pone, duokite jai kūdikį gyvą ir jo neužmuškite. O ana priešingai sakė :Tenebūna nei man, nei tau, bet tebūna padalintas. Tuomet karalius atsiliepė ir tarė: Duokite šitai kūdikį gyvą ir tenebūna užmuštas, nes ji jo motina. Taigi, visas Izraelis išgirdo nutarimą, kurį buvo padaręs karalius, ir bijojosi karaliaus, matydami Dievo išmintį esant jame teismui daryti.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

2, 13-25.)

Anuo metu, žydų Velykos buvo arti, ir Jezus nuėjo į Jeruzalę. Jis rado bažnyčioje parduodančių jaučius, avis ir karvelius ir sėdinčių pinigų maininkų. Pasidaręs tarsi rimbą iš virvelių, jis išvarė visus iš bažnyčios, taippat avis ir jaučius, išbarstė manininkų pinigus ir parvertė stalus. Pardavinėjusiems gi karvelius jis tarė: Atsiimkite juos iš čia ir nedarykite iš mano Tėvo namų prekybos namų. Jo gi mokytiniai atsiminė, kad yra parašyta: Uolumas del tavo namų graužia mane. Bet žydai atsiliepė ir jam sakė: Kokį ženklą tu gali mums parodyti, kad tai darai? Jezus atsakė ir jiems tarė: Sugriaukite šitą bažnyčią, ir aš per tris dienas ją pastatysiu. Tuomet žydai sakė: Šita bažnyčia statyta keturias dešimtis šešerius metus, o tu nori per tris dienas ją pastatyti? Bet jis kalbėjo apie savo kūno bažnyčią. Tik paskui, jam atsikėlus iš numirusių, jo mokytiniai atsiminė, kad jis tai buvo sakęs, ir tikėjo Raštui ir Jezaus pasakytiems žodžiams. Jam esant Jeruzalėje Velykų šventėje, daugelis įtikėjo į jo vardą, nes matė jo daromus stebuklus. Bet pats Jezus jais neįsitikėjo, nes jis visus pažino; jam nereikėjo, kad kas liūdytų apie žmogų, nes jis pats žinojo, kas yra žmoguje.

(23.)

Lekcija iš Išėjimo Knygos.

(32, 7-14.)

Anose dienose, Viešpats kalbėjo Mozei ir tarė: Eik, nužengk; tavo tauta, kurią išvedei iš Aigypto žemės nusidėjo. Veikiai atstojo nuo kelio, kurį jiems parodei. Jie sau pasidarė lietinį veršį ir pagarbino ir aukodami jam aukas tarė: Šitie yra tavo dievai, Izraeliau, kurie tave išvedė iš Aigypto žemės. Ir Viešpats dar sakė Mozei: Matau, kad šita tauta kieto sprando; leisk man, kad mano, rustybė užsidegtų prieš juos, ir kad juos išnaikinčiau, ir padaryčiau iš taves didelę tautą. O Mozė maldavo Viešpatį, savo Dievą, tardamas: Kodel Viešpatie, tavo rustybė sukilsta prieš tavo tautą, kurią išvedei iš Aigypto žemės su didžia galybe ir stipria ranka? Meldžiu, kad nesakytų Aigyptiečiai: Išvedė juos apgaulingai, idant užmuštų kalnuose ir išnaikintų nuo žemės; teatsileidžia tavo rustybė ir duokies parmaldauti už tavo tautos nedorybę. Atsimink savo tarnus Abraomą, Izaoką ir Izraelį, kuriems pats per save prisiekei, tardamas: Padauginsiu jūsų ainijai, ir valdysite ją visuomet. Ir

Viešpats davēsi permaldauti, kad nedarytų pikta, kurį norējo daryti savo tautai.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.
(7, 14-31.)

Anuo metu ,švenčių pusēje Jezus atējo į bažnyčią ir mokino. Žydai stebējosi ir sakē: Kaip jis gali žinoti Raštą, kad jis nesimokino? Jiems atsakydamas Jezus tarē: Mano mokslas ne mano, bet to, kurs yra mane siuntęs. Jei kas norēs vykinti jo valią, tas pažins, ar tas mokslas iš Dievo, arba ar aš pats iš saves kalbu. Kas pats iš saves kaba, tas ieško savos garbēs; kas gi ieško garbēs to, kurs yra jį siuntęs; tas tiesakalbis, ir jame nēra neteisybēs. Argi ne Mozē davē jums įstatymą? tačiau nēvienas iš jūsų nesilaiko įstatymo. Kodel jūs ieškote manes užmušti? Minia atsakydama tarē: Tu piktosios dvasios apsēstas, kas taves ieško užmušti? Atsakydamas Jezus jiems tarē: Aš padariau vieną darbą, ir jūs visi stebitēs. Juk Mozē davē jums apipjaustymą (ne kad jis būtų iš Mozēs, bet iš tēvų), ir jūs apipjaustote žmogų subatoje. Jei žmogui daromas apipjaustymas subatoje,kad neperžengus Mozēs įstatymo, tai kam jūs pykstate ant manes, kad aš visa žmogų pagydžiau subatoje? Neteiskite kaip akis rodosi, bet darykite teisingą teismą. Kaikurie jeruzaliečiai sakē: Argi tai ne tas, kurio ieško užmušti? Štai jis viešai kalba, ir niekas jam nieko nesako. Argi jau vyresnieji tikrai pažino, kad jis Kristus? Bet apie šitą mes žinome, iš kur jis; atējus gi Kristui, niekas nežinos, iš kur jis. Taigi, Jezus, mokindamas bažnyčioje ,garsiai šaukē: Ir mane jūs pažįstate ir žinote, iš kur aš. Tačiau aš neatējau pats savaime, bet tikētinas yra tas, kurs mane siuntē, kurio jūs nepažįstate. Aš jį pažįstu, nes nuo jo esu, ir jis yra mane siuntęs. Taigi, jie ieškojo sugauti jį, bet niekas neištiesē prieš jį rankos, nes jo valanda dar nebuvo atējusi. Daugelis iš minios įtikējo į jį ir sakē: Kad Kristus ateis, ar jis darys daugiau stebūklų, kaip kad šitas daro?

(24.)
Lekcija iš Ezekielio Pranašo Knygos.
(36, 23-28.)

Tai sako Viešpats Dievas: Aš savo didį vardą pašvęsiu, kuris buvo niekinamas tarpe žmonių, kurį jūs patys esate niekinę tarpe jųjų, kad žinotų žmonēs jog aš esu jų Dievu, kad aš po jų akims pasirodysiu esąs šventu. Aš parvesiu jus iš pagonų ir suruinksiu iš visų žemių ir vēl jus į jūsų žemę įvesiu. Aš apvalysiu jus švariu vandeniu, kad būtumēte liuosi nuo visų jūsų nešvarybių ir nuo visų jūsų dievaičių aš jus atitrauksiu. Aš duosiu jums naują širdį ir dvasią; atimsiu iš jūs kūno akmens širdį ir duosiu jums kūnišką širdį. Aš savo dvasią jums duosiu ir padarysiu tokiais, kurie mano įsakymus pildysite, įstatus laikysite ir darbus veiksite su lig mano noro. Ir gyvensite žemēje, kurią aš esu davęs tēvams jūsų; jūs būsite mano žmonēmis, aš gi būsiu jūsų Dievas, taip sako Viešpats Galybių.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.
(9, 1-38.)

Anuo metu, praeidamas Jezus pamatē žmogų aklą gimusį. Jo mikytiniai paklausē jį: Rabbi, kas nusidējo, šitas ar jo gimdytojai, kad jis gimē aklas? Jezus atsakē: Nei šis nenusidējo, nei jo gimdytojai, bet kad apsireikštų jame Dievo darbai. Man reikia daryti darbai to, kurs mane siuntē, kolei yra dienos; ateina naktis, kuomet niekas nebegalēs nieko daryti. Kolei aš tebesu pasaulyje, aš esu pasaulio šviesa. Tai pasakęs, jis spjovē žemēn, padarē iš seilių purvo, patepē purvu jo akis ir jam tarē: Eik, nusiprausk Siloēs tvenkinyje (išvertus tai reiškia Siųstasis). Jis nuējo, nusiprausē ir parējo regis. Kaimynai ir kurie buvo jį matę ankščiau, nes jis buvo elgeta, klausē: Ar tai ne tas pats, kurs sēdēdavo ir elgētavo? Kiti sakē: Tai jis. Kiti vēl: Visai ne, tik į aną panašus, Pats gi jis sakē: Tai aš. Tuomet jie jį klausē: Kaip tau atsivērē akys? Jis atsakē: Tas žmogus, kurs vadinasi Jezus, padarē purvo, patepē mano akis ir man tarē:Eik į Siloes tvenkinį ir nusiprausk. Aš nuējau, nusiprausiau ir regiu. Jie jį paklausē: Kame jis? Jis atsakē: Nežinau. Jie nuvedē buvusįjį akląjį pas parisiejus. Buvo gi subata, kuomet Jezus padarē purvo ir atvērē jo akis. Taigi, parisiejai vēl jį klausē, kaip jis praregējęs. Jis jiems atsakē: Jis padējo man ant mano akių purvo, aš nusiprausiau ir regiu. Tuomet kaikurie parisiejai sakē: Tas žmogus ne iš Dievo, nes nelaiko subatos. Kiti kalbējo: Kaip galētų žmogus nusidējēlis daryti tokių stebūklų? Taip radosi tarp jų nesutarties. Jie vēl klausē akląjį: Ką tu sakai apie tą, kurs atvērē tau akis?Jis atsakē: Tai pranašas. Tačiau žydai nenorējo tikēti, kad jis būtų buvęs aklas ir praregējęs, iki nepasišaukē praregējusio gimdytojų. Jie juos klausē, sakydami: Ar šitas jūsų sūnus, apie kurį jūs sakote, kad jis gimęs aklas? Tai kaip gi jis dabar regi? Jo gimdytojai jiems atsakē ir tarē: Mes žinome, kad šitas mūsų sū-

nus ir kad jis yra gimęs aklas; kaip gi jis dabar regi, mes nežinome; nežinome taippat, kas atvērē jo akis; klauskite jį patį; jis užaugęs, tegu kalba pats už save. Jo gimdytojai taip sakē, nes bijojo žydų; nes žydai jau buvo susitarę tą, kad išpažintų jį esant Kristų, išmesti iš sinagogos. Todel jo gimdytojai pasakē: Jis jau užaugęs, klauskite jį patį. Dabar jie vēl pasišaukē žmogų, kurs buvo buvęs aklas, ir jam tarē: Duok Dievui garbę. Mes žinome, kad tas žmogus nusidējēiis. Bet jis jiems atsakē: Ar jis nusidējēlis, aš nežinau; viena žinau, kad aš buvau aklas, dabar gi regiu. Tuomet jie vēl jį klausē: Ką jis tau padarē? kaip tau atvērē akis? Jis atsakē: Sakiau jau jums ir girdējote; kam vēl norite išgirsti? Ar ir jūs norite būti jo mokytiniais? Bet jie ēmē keikti jį ir sakē: Tu būk jo mokytinis, mes gi esame Mozēs mokytiniai. Mes žinome, kad Mozei yra kalbējęs Dievas; iš kur gi šitas, mes nežinome. Atsiliepdamas žmogus jiems tarē: Tai ir stebētina, kad jūs nežinote, iš kur jis; o juk jis atvērē man akis. Tačiau mes žinome, kad Dievas nusidējēlių neišklauso; bet jei kas yra Dievo garbintojas ir daro jo valią, tą išklauso. Nuo amžių negirdēta, kad būtų atvēręs aklo gimusiojo akis. Jei jis nebūtų iš Dievo, nieko nebūtų galējęs padaryti. Atsakydami jie jam tarē: Tu visas esi gimęs nuodēmēse ir nori mus mokinti: ir išmetē jį laukan. Jezus išgirdo kad jie buvo išmetę jį laukan, ir sutikęs jį paklausē: Ar tu tiki į Dievo Sūnų? Atsakydamas jis tarē: Kas jis, Viešpatie, kad aš į jį tikēčiau? Jezus jam tarē: Tu jį matai; kursai kalba su tavim, tai tas. Jis tarē: Tikiu, Viešpatie, ir parpuolęs pagarbino jį.

(25.)

Lekcija iš Karalių Knygos.

(4, 25-38.)

Anose dienose, moteriškē iškeliavo ir atvyko pas Dievo žmogų ant Karmēlio kalno. O pamatęs ją ištolo, Dievo žmogus tarē savo tarnui Giezui: Štai ta Sunamietē. Eik tat jai priešais ir sakyk jai: Ar viskas gerai dedasi su tavim, su tavo vyru ir su tavo sūnumi? Ji atsakē: Gerai. O atējus prie Dievo žmogaus ant kalno, apkabino jo kojas; Giezis gi priējo jos atitrauktų. Tečiaus Dievo žmogus tarē: Palik ją nes jos siela apkartusi, o Viešpats paslēpē nuo manes ir man neapreiškē. Ji jam tarē :Argi aš prašiau iš mano pono sūnaus? Argi aš tau nesakiau: Neklaidink manes? O jis tarē Giēziui: Apsijuosk savo kulšis, imk mano lazdą savo rankon ir eik. Jei sutiktų tave žmogus, nesisveikink su juo, ir jei kas su tavim sveikintūsi, neatsakyk jam; ir padēsi mano lazdą ant vaiko veido. Bet vaiko motina tarē: Kaip Viešpats gyvas ir gyva tavo siela, aš neatstosiu nuo taves. Taigi, jis atsikēlē ir ējo paskui ją. Giēzis gi atējo pirm judviejų ir padējo lazdą vaikui ant veido; tečiaus nebuvo nei žado, nei jautimo. Tuomet jis sugrįžo jam priešais ir jam apskelbē, sakydamas: Vaikas neprisikēlē. Taigi, Elisiejus ējo į namus, ir štai numiręs vaikas gulējo jo patale. Įējęs, jis užsirakino duris paskui save ir paskui vaiką ir meldēsi Viešpačiui. Paskui jis užkopē ir atsigulē ant vaiko; jis padējo savo burną ant jo burnos, ir savo akis ant jo akių, ir savo rankas ant jo rankų, ir pasilenkē ant jo, ir vaiko kūnas sušilo. Po to jis atsikēlē, ējo namuose vieną sykį šen ir ten; paskui užkopo ir išsitiesē ant jo, o vaikas sužiovojo septynis sykius ir atvērē akis. Tuomet jis pašaukē Giēzį ir jam tarē: Pavadink tą Sunamietę. Pavadinta ji įējo pas jį. Jis gi tarē: Pasiimk savo sūnų. Ji priējo, puolē jam po kojų ir nusilenkē iki žemei; po to pasiēmē savo sūnų ir išējo; o Elisiejus sugrįžo Galgalon.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(7, 11-16.)

Anuo metu, atsitiko, kad Jezus ējo į miestą, kurs vadinasi Naimas; draug su juo ējo jo mokytiniai ir skaitlinga minia. Prisiartinant jam prie miesto vartų, štai buvo išnešamas numirēlis, vienatinis sūnus savo motinos, o ta buvo našlē; draug su ja ējo didelē miesto minia. Pamatęs ją Viešpats, gailestingumo sujudintas dēliai jos, jai tarē: Neverk. Ir jis prisiartino ir prisilietē neštuvų. (Tie gi, kurie nešē, sustojo). Tuomet jis tarē: Jaunikaiti, sakau tau, kelkis. Numirēlis atsisēdo ir ēmē kalbēti. O jis atidavē jį jo motinai. Visus apēmē baimē, ir jie garbino Dievą sakydami: Didis pranašas kilo mūsų tarpe, ir Dievas aplankē savo tautą.

(26.)

Lekcija iš Karalių Knygos.

(3; 17, 17-24.)

Anose dienose, atsitiko, kad apsirgo moteriškēs šeimininkēs sūnus, ir jo liga buvo smarkiausi, taip kad jame nebeliko kvēpavimo. Taigi, ji tarē Elijui: Kas yra bendra tarp manes ir taves, Dievo žmogau? Argi tam atējai pas mane, kad būtų primintos ano neteisybēs, ir kad užmuštumei mano sūnų? O Elijas jai tarē: Duok man savo sūnų. Ir ēmęs jį iš jos prieglobjo buveinę, ir padējo ant savo patalo. Paskui jis šaukēsi į Viešpatį ir tarē: Viešpatie, mano Dieve, argi ir

sčio, jis užsinēšē į viršutinį kambarį, kame pats turēnašlę, pas kurią aš šiaip taip išlaikomas, nubaudei, kad numarinai jos sūnų? Po to jis išsitiesē ant vaiko išilgai tris sykius, ir šaukē į Viešpatį ir tarē: Viešpatie, mano Dieve, maldauju, tesugrįžta šita vaiko siela į jo kūną! O Viešpats išklausē Elijo balsą, ir vaiko siela sugrįžo į jį, ir jis atgijo. Tuomet Elijas ēmē vaiką ir nukēlē jį nuo augšto į apatinį butą, atidavē jo motinai ir tarē: Štai, tavo sūnus gyvas. O moteriškē tarē Elijui: Dabar, iš šito atsitikimo aš pažįstu, kad tu esi Dievo žmogus, ir kad Viešpaties žodis tavo burnoje yra tikras.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(11, 1-45.)

Anuo metu, buvo vienas ligonis Lozorius iš Marijos ir jos sesers Mortos miestelio, Betanijos. (Mariją gi buvo ta pati, kuri patepē Viešpatį tepalu ir nušluostē jo kojas savo plaukais; jos tai brolis Lozorius sirgo). Taigi ,jo seserys siuntē pas jį ir sakydino: Viešpatie! Štai tas kurį tu myli, serga. Išgirdęs Jezus jiems tarē: Ta liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, kad per ją būtų pagarbintas žmogaus Sūnus. Jezus mylējo Mortą, jos seserį Mariją ir Lozorių. Išgirdęs jį sergant, jis tuotarpu pasiliko dvi dieni toje pačioje vietoje; joms praslinkus, jis tarē savo mokytiniams: Eikime vēl į Jūdieja. Mokytiniai jam sakē: Mokytojau, žydai ką tik ieškojo taves užmušti akmenimis, ir tu vēl tenai eini? Jezus atsakē: Ar ne dvyliką valandų turi diena? Jei kas vaikščioja dieną, nesuklumpa, nes mato šio pasaulio šviesą; bet je ivaikščioja naktį, suklumpa, nes nēra jame šviesos. Taip jis pasakē ir po to jiems tarē: Mūsų prietelis Lozorius miega, bet aš einu jo pažadinti iš miego. Tuomet jo mokytiniai jam tarē: Viešpatie, jei miega, bus sveikas. Jezus kalbējo apie jo mirtį, jie gi manē apie užmigimą paprastu miegu. Tuomet Jezus jau aiškiai jiems pasakē: Lozorius mirē, ir del jūsų, — kad tikētumēte, — aš džiaugiuos, jog nebuvau tenai. Bet eikime pas jį. Tuomet Tomas, vadinamas Dvynas ,tarē kitiems mokytiniams: Eikime ir mes mirti su juo. Atējęs Jezus rado jį jau keturias dienas gulintį kape. (Betanija buvo arti Jeruzalēs, apie penkioliką varsnų atstu nuo jos.). Daug žydų buvo atēję pas Mortą ir Mariją judviejų paguosti del jų brolio. Morta, kaip tik išgirdo, kad Jezus ateina, išējo jo pasitikti; Marija gi pasiliko namie. Morta tarē Jezui: Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar aš žinau, kad Dievas tau duos, ko tik tu iš Dievo prašysi. Jezus jai tarē: Tavo brolis atsikels. Morta jam atsakē: Žinau, kad jis atsikels atsikēlime, paskutinēje dienoje. Jezus jai tarē: Aš atsikēlimas ir gyvybē; kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas, ir kiekvienas, kurs gyvas ir į mane tiki, nemirs per amžius. Ar tai tiki? Ji jam atsakē: Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, kurs atējai į šį pasaulį. Tai pasakius, ji nuējo ir pašaukē savo seserį Mariją, tylomis sakydama: Mokytojas čia ir tave šaukia. Kaip tik ji išgirdo, greitai atsikēlē ir ējo pas jį. Nes Jezus dar nebuvo įējęs į miestelį; jis dar tebebuvo toje pačioje vietoje, kur jį buvo pasitikus Morta. Žydai gi, kurie buvo su ja namuose ir ramino ją, pamatę, kad Marija greitai atsikēlē ir išējo, sekē ją, sakydami: Ji eina pas kapą verkti tenai. Kaip tik Marija atējo, kame buvo Jezus, ir jį pamatē, puolē jam po kojų ir jam tarē: Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Tuomet Jezus, pamates ją verkiančią ir atējusius su ja žydus verkiančius, susigriaudino dvasioje ir pats save sujudino. Jis tarē: Kur jį padējote? Jie jam atsakē: Viešpatie, eik ir pasižiūrēk. Jezus apsiašarojo. Todel žydai kalbējo: Štai, kaip jis jį mylējo. Kaikurie gi iš jų sakē: Ar tas, kurs atvērē akis aklam gimusiam negalējo padaryti, kad šitas nebūtų miręs? Jezus vēl susigriaudinęs pats savyje, priējo prie kapo. Buvo gi tai ola uždaryta, akmenimi. Jezus tarē: Atimkite akmenį. Mirusiojo sesuo Morta jam atsakē: Viešpatie, jau dvokia, nes jau keturias dienas guli. Jezus jai tarē: Argi aš tau nesakiau, kad, jei tikēsi, išvysi Dievo garbę. Atritus akmenį, Jezus pakēlē aukštyn akis ir tarē: Tēve, dēkoju tau, kad mane išklausei. Aš, tiesa, žinojau kad tu visuomet mane išklausai; bet tai pasakiau del čia aplinkui stovinčių žmonių, kad jie tikētų, jog tu esi mane siuntęs. Tai pasakęs, jis sušuko garsiu balsu: Lozoriau ,išeik laukan. Numirēlis tuojau išējo surištomis raiščiais kojomis ir rankomis, ir jo veidas buvo aprištas skepeta. Jezus jiems tarē: Atriškite jį ir leiskite eiti.

(27.)

Lekcija iš Izaijo Pranašo Knygos.

BROLIAI! Štai ką sako Viešpats: Malonēs metu aš išklausiau tave ir išgebējimo dieną aš tau padējau; aš išlaikiau tave ir paskyriau tave tautos sandora, kad pažadintumei šali ir paveldētumei sunaikintasias tevainystes, kad sakytumei tiems, kurie yra pančiuose: Išeikite; ir tiems, kurie tamsybēse: Eikite aikštēn. Jie ganysis ant kelių, ir visose lygumose bus jų ganyklos. Jie nealks ir netrokš; jų neištiks karštis ir saulē, nes

tas, kurs jų pasigaili, juos veda ir girdo juos prie vandens šaltinių. Aš paversiu visus savo kalnus keliais ir mano takai bus paaugštinti. Štai šitie ateina iš tolo, štai tie iš šiaurēs ir nuo jūros, o tie iš pietų šalies. Garbinkite, dangūs; džiaugkis, žemē; kalnai, linksmai skelbkite gyrių, nes Viešpats paguos savo tautą ir pasigailēs savo beturčių. Sionas tarē: Viešpats paleido mane ir Viešpats užmiršo mane. Argi gali moteriškē užmiršti savo kūdikį, kad nepasigailētu savo isčios sūnaus? Bet jei ji užmirštų, aš tačiau neužmiršiu taves.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(49, 8-15.)

Anuo metu, Jezus kalbējo mokintiniams, sakydamas: Aš pasaulio šviesa. Kas mane seka, nevaikščioja tamsybēje; jis turēs gyvenimo šviesos. Bet parisiejai jam tarē: Tu liudiji pats save; tavo liudijimas netikras. Jezus atsakē ir jiems tarē: Jei aš ir pats apie save liudyčiau, mano liudijimas tikras; nes aš žinau, iš kur atējau ir kur einu; jūs gi nežinote, iš kur ateinu ir kur einu. Jūs teisiate, žiurēdami kūno, aš nieko neteisiu; bet, jei aš teisiu, mano teismas tikras, nes aš ne vienas; su manim yra, kurs mane siuntē, Tēvas. Ir jūsų įstatyme parašyta, kad dviejų žmonių liudijimas tikras. Aš esu, kurs apie save liudiju, ir liudija apie mane Tēvas, kurs yra mane siuntęs. Tuomet jie jį paklausē: Kame tavo Tēvas? Jezus atsakē: Jūs nepažįstate nei manes, nei mano Tēvo; jei pažintumēte mane, pažintumēte juk ir mano Tēvą. Tuos žodžius Jezus pasakē prie iždyno, mokindamas bažnyčioje; ir niekas jo nesuēmē, nes jo valanda dar nebuvo atējusi.

(28.)

Lekcija iš Pranašo Jono Knygos.

(3, 1-10.)

SAVAITĒ VI.

Anose dienose, Viešpaties žodis atējęs Pranašui Jonai tarē: Kelkis eik į miestą Ninivos ir sakyk jiems šitą žodį, kurį tau liepiu. Kēlēsi Jona ir ējo į miestą Ninivos pagal Dievo žodį. Ninivē buvo didis Dievo miestas, trijų dienų kelionēs ilgas. Pradējęs pirmą kelionēs dieną Ninivoje šaukē sakydamas: keturias dešimts dienų nuo šio laiko, ir Ninivē bus sugriauta. Girdēdami tuos žodžius, žmonēs Ninivēs įtikējo į Dievą, įsakē kad kiekvienas pasninkautų ir vilkējo ašutinius nuo mažiausio ligi didžlausio. Taipogi ir Ninivēs karalius, išgirdęs apie visa tai, atsikēlē iš savo kresēs, apsivilko ašutiniu drabužiu ir atgailojo. Ir davē įsakymą karalius ir jo pavaldiniai, kad nei žmonēms, nei gyvuliams neduoti maisto nei gērimo. Ir pasninkaujantieji sutvērimai turējo melsti Dievą, ir prižadētl atsiversti nuo savo daromųjų blogybių. Delto tikēdamiesi, kad Dievas atkreips savo kerštą nuo visos žmonijos. Ir pamatē Dievas savo žmonių darbus, kurie atsikreipē nuo savo blogųjų kelių ir pasigailējo savo žmonijos.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(7, 32-39.)

Anuo metu, minios šnekas apie Jezu išgirdo parisiejai. Todel vyriausieji kunigai ir parisiejai siuntē tarnų jo sugauti. Bet Jezus jiems sakē: Dar trumpą laiką aš esu su jumis; paskui eisiu pas tą, kurs yra mane siuntęs. Jūs ieškosite manes ir nerasite, nes, kame aš esu, jus negalite prieiti. Tuomet žydai kalbējosi tarp saves: Kur jis žada eiti, kad mes jo nerasime? Argi jis eis pas išsiskirsčiusius tarp pagonių ir mokins pagonis? Ką reiškia tie žodžiai, kuriuos jis pasakē: Jus ieškosite manes ir nerasite, ir: Kur aš esu, ten jūs negalite prieiti? Paskutinēje, didžlojoje švenčių dienoje Jezus stovējo ir šaukē, sakydamas: Jei kas trokšta, teateinie pas mane ir tegul geria. Kas tiki į mane, kaip sako Raštas, iš to vidaus tekēs gyvojo vandens upēs. Sakē gi jis tai apie Dvasią, kurią turējo gauti tikintieji į jį; nes Dvasia dar nebuvo duota, kadangi Jezus dar nebuvo pagarbintas.

(29.)

Lekcija iš Izaijo Pranašo Knygos.

(1, 16-19.)

Tai sako Viešpats Dievas: apsimazgokite, būkite nesutepti, atimkite savo minčių piktenybę iš po mano akių, liaukites piktai darę, mokinkites gera daryti, ieškokite tai, kas teisinga, padēkite prislēgtam, darykite teisybę nešlaičiui, ginkite našlę. Tuomet ateikite ir bilinēkites su manim, sako Viešpats. Jei jūsų nuodēmēs būtų kaip škarlatas, bus išbaltintos kaip sniegas, ir jei jos būtų raudonos kaip purpura, bus baltos, kaip vilna. Jei jūs norēsite ir manes klausysite, jūs valgysite žemēs gērybių.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(7, 1-13.)

Anuo metu, Jezus vaikščiojo Galiliejoje; jis nenorējo pasilikti Jūdiejoje, nes žydai ieškojo jo užmušti. Buvo arti žydų padangčių šventē. Tuomet jo broliai jam sakē: Eik iš čia ir keliauk į Jūdieja, kad ir tavo mokytiniai matytų tavo darbus, kuriuos darai. Nes niekas nedaro nieko slapčia, jei pats nori būti žinomas. Jei tu tai darai, tai duokis pažinti save pasauliui. Nes net jo broliai netikējo į jį. Jezus jiems atsakē: Mano laikas dar neatējo, jums gi laikas visuomet patogus. Pasaulis negali laikyti jūsų neapykantoje, manes gi jis nekenčia, nes aš apie jį liudiju, kad jo darbai pikti. Jūs eikite į tą šventę; aš gi į tą šventę neeisiu, nes mano laikas dar ne pilnas. Tai pasakęs, jis pasiliko Galiliejoje. Jo broliams išējus, ir jis nuējo į šventę, ne viešai, bet lyg slapčia. Šventēs dienoje žydai ieškojo jo ir klausinējo: Kame jis? Minioje buvo apie jį daug šnekų. Vieni tvirtino: Jis geras; kiti gi sakē: Ne, jis suvedžioja žmones. Tačiau niekas nekalbējo apie jį atvirai, nes bijojo žydų.

(30.)

Lekcija iš Kunigų Knygos.

(19, 1-2; 11-9 ir 25.)

Anose dienose, Viešpats kalbējo Mozei ir tarē: Kalbēk visam Izraelio sūnų susirinkimui ir jiems sakyk: Būkite šventi, nes aš Viešpats, jūsų Dievas, esu šventas. Nevogsite. Nemeluosite, ir neivienas neapgaudinēs savo artimo. Neprisieksi melagingai mano vardu ir nesutepsi tavo Dievo vardo. Aš Viešpats, Nekaltinsi neteisingai savo artimo ir prievarta jo neapiplēši. Tavo samdininko alga nepasiliks pas tave lig rytui. Nekeiksi kurtinio ir nedēsi kliūties prieš aklą; bet bijosies Viešpaties, tavo Dievo, nes aš Viešpats. Nedarysi, kas neteisinga, ir neteisi neteisingai. Neatsižvelgsi į beturčio ypatą, nei į galiūno veido šlovę. Daryk teisingą teismą savo artimui. Nebūsi savo tautoje apmeluotojas, nei slapčia neapkalbinēsi. Netykosi savo artimo kraujo. Aš Viešpats. Nelaikysi savo širdyje neapykantos prieš tavo brolį, bet bark jį viešai, kad pats neturētumei dēlei jo nuodēmēs.Nejieškok keršto ir neatsimink savo kaimynų neteisybēs. Mylēsi tavo prietelį, kaip pats save. Aš Viešpats. Užlaikysite mano įstatus. Aš Viešpats, jūsų Dievas.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(10, 22-38.)

Anuo metu, kaip buvo Jeruzalēje bažnyčios pašventimo šventē, buvo žiema. Jezus vaikščiojo bažnyčioje Saliamono prieangyje. Tenai žydai apstojo jį ir jam sakē: Ikikolei tu laikysi mus netikrybēje? Jei tu Kristus, pasisakyk mums atvirai. Jezus jiems atsakē: Aš jums sakiau, tik jūs netikite. Darbai, kuriuos aš darau savo Tēvo vardu, tie liūdija apie mane. Bet jūs netikite, nes neesate iš mano avių tarpo. Mano avys klauso mano balso; aš jas pažįstu, ir jos seka mane. Aš joms duodu amžinąjį gyvenimą, ir jos nepražus per amžius; niekas neišplēš jų iš mano rankos. Ką man davē mano Tēvas, tai užvis didesnis dalykas, ir niekas negali išplēšti iš mano Tēvo rankos. Aš ir Tēvas esame vienas. Tuomet žydai pasiēmę akmenų, kad jį užmuštų. Jezus jiems atsakē: Aš jums parodžiau daug gerų darbų iš savo Tēvo; už kurį iš jų jūs norite užmušti mane akmenimis? Žydai jam atsakē: Ne už gerą darbą mes tave mušame, bet už piktžodžiavimą, ir kad tu, būdamas žmogus, darai pats iš saves Dievą. Jezus jiems atsakē: Arg neparašyta jūsų įstatyme: Aš tariau: jūs dievai. Jei jis pavadino dievais tuos, kuriems buvo suteiktas Dievo žodis, — Raštas gi negali būti panaikintas, tai ir valia jums sakyti tam, kurį Tēvas pašventino ir siuntē į pasaulį: Tu piktžodžiuoji, delto kad aš pasakiau: Aš Dievo Sūnus? Jei aš nedarau savo Tēvo darbų, netikēkite manim. Bet jei aš darau ir jei nenorite manim tikēti, tai tikēkite darbams, kad pažintumēte ir įsitikintumēte, kad Tēvas yra manyje ir aš Tēvuje.

(31.)

Lekcija iš Pranašo Ozejo Knygos.

(4, 1-10.)

Anuo metu, kalbējo Pranašas Ozejas Izraelitams: Klausykite jūs Viešpaties savo Dievo, kurs turi priežastį barti toje žemēje gyvenančius, nes joje nēra nei tikējimo, nei meilēs, nei Dievo išpažinimo. Bet vien tik melai, apgavystēs, Dievo niekinimas ir randasi viena kraujo kaltybē, po kitai. Todel ta žemē vargo susilauks ir visiems kaimynams pikta stosis, nes ir žvērys ant lauko ir paukščiai po dangumi ir žuvys jūrēsē bus išnaikintos. Tačiau nereikia barti nei kolioti, nes tavo žmonēs yra lygūs tiems, kurie kunigus kolioja. Todel turēsi suklupti dienoje ir pranašas naktį tavo šalyje parpuls; taip aš tavo motiną sunaikinsiu. Mano žmonių nelaimē, kad jie nenor mokin-

tis. Nes tu paniekini Dievo žodį, todel aš ir tave paniekinsiu, kad jau nebūsi mano kunigu. Tu užmiršti įsakymus savo Dievo, todel aš užmiršiu tavo vaikus. Juo daugiau jų randasi, juo daugiau jie prieš mane nusideda, todel aš jų garbę išgēdinsiu. Jie sunaudoja aukas už nuodēmes mano žmonių ir trokšta jų prasikaltimų. Todel lygiai taip atsitiks žmonēms, kaip ir kunigui, nes aš jų darbus suieškosiu ir jiems už juos atlyginsiu, kaip yra užsipelnę. Valgydami jie nepasisotins, paleistuvaudami nieko nelaimēs, nes jie Viešpatį Dievą praranda ir jo neatboja, todel jie bus sunaikinti, taip sako Visagalis Dievas.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(7, 36-50.)

Anuo metu, vienas parisiejus prašē Jezų pas save valgyti. Taigi, įējęs į parisiejaus namus, jis atsisēdo prie stalo. Štai, moteriškē, kuri buvo žinoma mieste nusidējēle, kaip tik patyrē jį esant prie stalo parisiejaus namuose, atsinešē alebastrinį indą tepalo ir, atsistojus užpakalyje prie jo kojų, ēmē laistyti jo kojas ašaromis, šluostē savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepē tepalu. Matydamas tai parisiejus, kurs buvo jį pakvietęs, kalbējo pat sau vienas: Jei šitas butų pranašas, juk žinotų, kas ir koki yra moteriškē, kuri prisiliečia jojo, nes ji nusidējēlē. Atsiliepdamas Jezus jam tarē: Simonai, turiu tau ši tą pasakyti. Jis tarē: Sakyk, mokytojau. Vienas skolintojas turējo du skolininku: vienas buvo jam skolingas penkis šimtus denarų, kitas penkias dešimtis. Neturint jiedviem iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem. Katras tat labiau jį myli? Simonas atsakē ir tarē: Manau, kad tas, kuriam daugiau dovanojo. Jis jam sakē: Nutarei teisingai. Ir atsigręžęs į moteriškę tarē Simonui: Matai šitą moteriškę? Aš įējau į tavo namus; tu nedavei vandens mano kojoms, šita gi laistē mano kojas ašaromis ir šluostē savo plaukais. Tu manes nepabučiavai; šita gi, kaip tik įējo, nesiliovē bučiavusi mano kojų. Nepatepei aliejumi mano galvos, šita gi patepē tepalu mano kojas. Todēliai sakau tau; atleidžiama jai daug nuodēmių, nes ji daug mylējo. Kam gi mažiau atleidžiama, tas mažiau myli. Jai gi jis tarē: Tau atleidžiama nuodēmēs. Sēdējusieji draug prie stalo ēmē sakyti patys sau: Kas yra tasai, kurs ir nuodēmes atleidžia? Jis gi tarē moteriškei: Tavo tikējimas išgelbējo tave; eik ramybēje.

(32.)

Lekcija iš Jeremijo Pranašo Knygos.

(17, 13-18.)

Anose dienose, Jeremijas tarē: Viešpatie, visi kurie tave nustoja, bus sugēdintais, ir atpuolusieji nuo taves, į žemę bus įrašyti; nes jie nustoja taves Viešpatie, gyvųjų vandenų versmēs. Išgydyk mane Viešpatie, tai būsiu pagydytas; gelbēk mane, tai būsiu išgelbētas, nes tu esi mano garbē. Štai jie man sako: Kame gi yra Dievo žodis? Teateina! Bet aš nuo taves nebēgau mano ganytojau, pasilikau taves sekdamas; aš negeidžiau žmogaus dienų, tu tai žinai, kas iš mano burnos išējo, tai yra tiesa po tavo akimis. Tik tu nebūk man baisus, nes esi mano pasitikējimas nelaimēje. Tebūna sugēdintais tie, kurie mane persekioja, bet tenebūnu aš pats. Teišsigąsta jie, bet ne aš, teužeina ant jų nelaimēs diena ir sunaikink juos dvigubai, Viešpatie Dieve mūsų.

Eina Šventos Evangelijo sžodžiai pagal Jono.

(11, 47-54.)

Anuo metu, vyriausieji kunigai ir parisiejai surinko tarybą ir kalbējo:Ką darysime, kadangi tas žmogus daro daug stebūklų? Jei paliksime jį taip, visi įtikēs į jį; ateis romēnai ir atims mūsų kraštą ir tautą. Vienas iš jų, vardu Kajifas, būdamas tais metais vyriausiuoju kunigu, jiems tarē: jums geriau, jei vienas žmogus mirs už tautą ne kaip visa tauta pražūtų. Tai jis pasakē ne pats savaime, tik būdamas tais metais vyriausiuoju kunigu, pranašavo, kad Jezus turējo mirti už tautą ir ne tik už tautą, bet ir kad surinktų vienybēn išsklaidytuosius Dievo vaikus. Nuo tos dienos jie buvo nusistatę jį užmusti. Todel Jezus nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet išējo į šalį arti tyrų, į miestą, kurs vadinasi Efremas. Tenai jis pasiliko su savo mokytiniais.

(33.)

Lekcija iš Pranašo Jeremijo Knygos.

(18, 18-23.)

Anose dienose, kalbējo bedieviai žydai susirinkime, eikime susikalbēkime prieš teisingąjį suokalbį! Nes kunigai negali klysti nuo įsakymų Dievo ir išmintingi, negali piktą pamokinimą duoti ir pranašai negal netikrai mokinti. Eikime ir užmuškime jį ir neatbokime ant jo visų žodžių. Pribūk Viešpatie Dieve prie manes ir išgirsk balsą mano priešininkų. Argi duoda-

ma kada nors už gera blogumas, nes jie jau iškasē mano sielai duobę. Suteik, kad aš po jų akims stovēčiau kalbēdamas jiems gera, kad tavo kerštą nuo jų nukreipus. Todel bauskie jų vaikus badu, atiduok juos po ranka kalavijo; telieka jų žmonos be vaikų ir tampa našlēmis; tegul vyrai jųjų žūva per mirtį ir jaunuomenē kovoje kardu tebūna sunaikinta. Tebūna šauksmas jų išgirstas iš jų namų, kaip tu netikētai būrius kareivių ant jų užleisi, nes jie iškasē man duobę, kad mane sugauti ir mano kojoms pataisē pinkles. Kadangi tu žinai Viešpatie Dieve jų mintis, kad mane jie rengiasi nužūdyti, todel nedovanokie jiems jų nusižengimų ir, jų nuodēmēs tenebūna išdildytos iš po tavo akių. Tebūna jie parblokšti po tavo akimis ir elgkis su jais pagal savo kertšą, Viešpatie Dieve mūsų.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(12, 10-36.)

Anuo metu, vyriausieji kunigai nutarē užmušti ir Lozorių, nes daug žydų del jo ējo ir tikējo į Jezų. Kitą dieną didelē minia, kuri buvo atējusi į šventes, išgirdę Jēzų ateinant į Jeruzalę, pasiēmē palmių šakų, išējo jam priešais ir šaukē: Osanna, palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardu, Izraelio karalius! Jezus, radęs asilaitį, užsēdo ant jo, kaip parašyta; Nebijok, Siono dukte, štai tavo karalius ateina; jis sēdi ant asilaičio. Jo mokytiniai pradžioje tai nesuprato, bet kuomet Jezus buvo pagarbintas, jie atsiminē, kad tai buvo apie jį parašyta ir jie buvo jam tai padarę. Taip tat liudijo apie jį minia, kuri buvo su juo, kuomet jis pašaukē iš kapo Lozorių ir prikēlē jį iš numirusių. Todel taippat minia išējo jo pasitiktų, nes jie buvo girdēję jį padarius tą stebuklą. Parisiejai gi kalbējosi tarp saves: Matote, kad mes nieko negalime padaryti; štai visi žmonēs eina paskui jį. Tarp tų, kurie buvo atēję pagarbinti šventēse, buvo kaikurie pagonys. Jie priējo Pilypą, kurs buvo iš Betsaidos Galiliejoje, ir prašē jį sakydami: Tamsta, mes norētumem pamatyti Jezų. Pilypas atējo ir pasakē Andriejui, Andriejus gi ir Pilypas vēl pasakē tai Jezui. Jezus atsakē jiems tardamas: Atējo valanda, kad žmogaus Sūnus būtų pagarbintas. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, jei kviečių grūdas nekris į žemę ir nebus apmiręs, jis pasilieka vienas; jeigu gi jis bus apmiręs, jis neša daug vaisiaus. Kas myli savo gyvybę, tas praras ją, ir kas nekenčia savo gyvybēs šiame pasaulyje, išlaikys ją amžinajam gyvenimui. Jei kas nori man tarnauti, tas tesekie mane, kame aš esu, ten bus ir mano tarnas. Jei kas man tarnaus, mano tēvas pagerbs jį. Dabar mano siela nerami. Ir ką aš turiu sakyti? Tēve, gelbēk mane nuo šios valandos! Bet to dēliai aš atējau į šią valandą. Tēve, pagarbink savo vardą! Tuomet pasigirdo balsas iš dangaus: Ir pagarbinau ir vēl pagarbinsiu. Tai išgirdus stovējusi tenai minia sakē, kad griaustinis sugriaudęs. Kiti gi sakē: Angelas jam kalbējo. Atsakydamas Jezus tarē: Ne del manes pasigirdo tas balsas, bet del jūsų. Dabar įvyksta teismas pasauliui; dabar šio pasaulio kunigaikštis bus išmestas laukan. Aš gi, kuomet pakeltas aukštyn nuo žemēs, visa patrauksiu prie saves. Jis tai sakē, nurodydamas, kokia mirtimi turējo mirti. Minia jam atsakē:Mes girdējome iš įstatymo, kad Kristus pasilieka per amžius, kaip gi tu sakai: Reikia, kad žmogaus Sūnus būtų pakeltas aukštyn? Kas tas žmogaus Sūnus? Jezus jiems tarē: Dar trumpą laiką šviesa yra jūsų tarpe. Vaikščiokite, kolei turite šviesos, kad tamsybē jūsų neužpultų. Kas vaikščioja tamsybēje, nežino, kur jis eina. Kolei turite šviesą, tikētkite į šviesą, kad būtumēte šviesos vaikai. Tai pasakęs Jezus nuējo ir pasislēpē nuo jų.

(34.)

Lekcija iš Izaijo Pranašo Knygos.

(50, 5-10.)

VII SAVAITĒ.

BROLIAI! Viešpats Dievas atvērē man ausį, aš gi nepriēštaravau, nesitraukiau atgal. Aš daviau savo kūną mušantiems ir mano skruostus raunantiems: aš nenugręžau savo veido nuo tų, kurie koliojo ir spjaudē į mane. Viešpats Dievas mano padējējas, todel aš padariau savo veidą kaip kiečiausią uolą ir aš žinau, kad nebūsiu sugēdintas. Arti tas, kurs mane teisina; kas man prieštaraus? Stokime draug; kas mano priešininkas? teprisiartina prie manes. Štai Viešpats Dievas mano padējējas; kas yra tas, kurs mane pasmerktų? Štai visi bus sutrinti kaip drabužis kandis suēs juos. Kas iš jūsų bijo Viešpaties ir klausosi jo tarno balso? Kas vaikščioja tamsybēje ir kuriam nēra šviesos, tas tegul pasitiki Viešpaties vardu ir remiasi savo Dievu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(12, 1-9.)

Anuo metu, šešiomis dienomis pirm Velykų Jezus atējo į Betaniją, kame gyveno buvęs numiręs ir Jezaus prikeltasis Lozorius. Tenai jam padaryta po-

kylį. Morta tarnavo, Lozorius buvo vienas iš sēdējusių draug su juo prie stalo. Marija gi ēmē brangaus tikrojo nardo tepalo svarą, patepē Jezaus kojas ir nušluostē jo kojas savo plaukais. Namai pasidarē pilni tepalo kvapo. Tuomet vienas iš jo mokytinių, Jūdas Iskarijotas, kurs turējo jį išduoti, tarē: Kodel neparduota to tepalo už tris šimtus denarų ir neatiduota beturčiams? Pasakē gi jis tai, ne kad jam būtų rūpēję beturčiai, bet kad buvo vagis ir, laikydamas piniginę, pasisavindavo, kas į ją buvo įdēdama. Bet Jezus atsakē: Palikite ją, nes ji tai palaikē mano laidotuvių dienai. Beturčių jūs visuomet turite savo tarpe, mane gi nevisuomet turite. Didelē žydų minia patyrē jį tenai esant ir atējo ne tik del Jezaus, bet taippat pamatytų Lozoriaus, kurį jis buvo prikēlęs iš numirusių.

(35.)

Lekcija iš Pranašo Jeremijo Knygos.

(11, 18-20.)

Anose dienose, Jeremijas Pranašas tarē: Viešpatie, apreiškiai man ir aš žinau; parodei man darbus jųjų. Ir aš kaip avis ramioji, kuri vedama ant aukos, nežinojau, kad jie prieš mane susitarę, kalbējo: pagadinkime medį su jo vaisiumi, išraukime jį iš žemēs gyvųjų, kad jo vardas daugiaus nebūtų minimas. Bet tu Viešpatie Dieve, teisusis teisējau, perbandąsis širdis, duok man kerštą tavo matyti ant jųjų, nes aš tau pavedu savo teismą, mano Dieve.

Kančia mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus pagal Morkų.

(14, 1-72; 15, 1-46.)

Anuo metu, buvo likę dvi dieni iki Velykų ir Neraugintos duonos šventei. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo, kaip galētų sugauti jį klasta ir užmušti. Bet jie sakē: Ne šventą dieną, kad kartais nekiltų tarp žmonių maišto. Jam esant Betanijoje Simono Raupsuotojo namuose ir sēdint už stalo, atējo moteriškē su alebastriniu indu brangaus tikrojo nardo tepalo ir, sudaužius indą, išpylē jam ant galvos. Kaikurie buvo nepatenkinti ir vienas kitam sakē: Kam padaryta tas tepalo aikvojimas? Nes tas tepalas buvo galima parduoti daugiau kaip už tris šimtus denarų ir išdalinti beturčiams. Jie murmējo ant jos. Bet Jezus tarē: Atstokite nuo jos; kam jai esate įkyrūs? Ji padarē man gerą darbą. Nes beturčių jūs visuomet turite su savim ir, kada tik norite, galite daryti jiems gera, mane gi ne visuomet turite. Ji padarē, ką galējo; ji išanksto patepē mano kūną laidotuvēms. Ištikrųjų, sakau jums, kur tik visame pasaulyje bus skelbiama šita evangelija, bus sakoma jos atsiminimui ,ir ką ji yra padariusi. Tuomet vienas iš dvylikos Jūdas Iskarijotas nuējo pas vyriausius kunigus, kad jį jiems išduotų. Jie tai išgirdę apsidžiaugē ir pasižadējo duosią jam pinigų. Taigi, jis ieškojo, kaip galētų patogiai jį išduoti. Pirmą Neraugintos duonos dieną, kuomet atnašavo Velykų avinēlį, mokytiniai jam sakē: Kur nori, kad mes eitumēm ir prirengtumēm tau valgyti Velykų avinēlį? Tuomet jis siuntē du savo mokytiniu ir jiedviem tarē: Eikite į miestą; ten sutiks judu žmogus nešąs vandens ąsotį; sekite jį ir, kur jis įeis, sakykite namų savininkui: Mokytojas sako: Kame yra mano vieta, kur galēčiau valgyti Velykų avinēlį draug su savo mokytiniais? Jis parodys judum didelį priruoštą kambarį; tenai mums prirengkite. Jo mokytiniai išējo ir atējo į miestą. Jie rado, kaip jis jiems buvo sakęs, ir prirengē Velykas. Vakare jis atējo su dvylika. Jiems sēdint už stalo ir valgant, Jezus tarē Ištikrųjų, sakau jums, vienas iš jūsų, kurs su manim valgo, išduos mane. Jie nuliūdo ir vienas po kito pradējo jam sakyti: Argi aš? Jis jiems tarē: Vienas iš dvylikos, kurs su manim dažo ranką į indą. Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie jį parašyta, bet dēja tam žmogui, per kurį žmogaus Sūnus išduodamas. Geriau būtų tam žmogui, jei jis nebūtų gimęs.Jiems bevalgant, Jezus ēmē duonos, palaiminęs perlaužē, davē jiems Ir tarē: Imkite, tai yra mano kūnas. Paēmęs taurę ir padēkojęs, jis davē jiems: ir visi iš jos gērē. Jis jiems sakē: Tai yra mano kraujas naujosios Sandoros, kurs bus išlietas už daugelį. Ištikrųjų, sakau jums, aš jau nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tai dienai, kada jį naują gersiu Dievo karalystēje. Pakalbēję giesmę, jie išējo į Alyvų kalną. Tuomet jis jiems sakē: Jūs visi šią naktį manimi pasipiktinsite, nes parašyta: Aš ištiksiu ganytoją, ir avys išsisklaidys. Bet atsikēlęs iš numirusių aš pirm jūsų nueisiu į Galilieją. Petras gi jam tarē: Kad ir visi pasipiktintų tavimi, tačiau ne aš. Jezus jam pasakē: Ištikrųjų, sakau tau: šiandien šitą naktį, gaidžiui dar nē du kartu nepragydus, tu tris kartus manes išsiginsi. Bet jis dar kalbējo: Kad ir mirti su tavim turēčiau, aš taves neišsiginsiu. Taippat ir visi kalbējo. Jie atējo į ūkį, vadinamą Getsemane. Tenai jis tarē savo mokytiniams: Sēskitēs čionai, kolei aš melsiuos. Jis pasiēmē su savim Petrą, Jokūbą ir Joną, pradējo išgastauti ir bodētis ir jiems tarē: Mano siela nuliūdus iki mirčiai, pasilikte čionai ir budēkite. Paējējęs truputį toliau, jis parpuolē ant žemēs ir meldēsi, kad valanda, jei tai būtų galima,

praeitų pro jį. Jis sakė: Abba, Tėve, visa tau galima, atimk nuo manes šitą taurę: tačiau ne ko aš noriu, bet ko tu! Atėjęs atgal, jis rado juos miegančius ir tarė Petrui: Simonai, miegi? negalėjai vienos valandos budėti! Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pagundą. Dvasia, tiesa, stropi ,bet kūnas silpnas. Nuėjęs antrą kartą jis meldėsi, kalbėdamas tuos pačius žodžius. Sugrįžęs rado juos vėl miegančius, (nes jų akys buvo mieguistos) ir jie nežinojo, ką jam atsakyti. Jis atėjo trečią kartą ir jiems tarė: Miegokite jau ir ilsėkites. Gana: valanda atėjo; štai, žmogaus Sūnus bus išduotas į nusidėjėlių rankas. Kelkites, eikime; štai, tas, kurs mane išduos, arti. Dar jam tebekalbant, atėjo vienas iš dvylikos Jūdas Iskarijotas ir draug su juo didelė minia su kalavijais ir su vėzdais nuo vyriausiųjų kunigų, Rašto žinovų ir vyresniųjų. Jo išdavėjas buvo jiems davęs ženklą ir pasakęs: Kurį aš pabučiuosiu, tai tas; nutverkite jį ir veskite atsargiai. Atėjęs jis tuojau prisiartino prie jo ir tarė: Sveikas, Mokytojau, ir pabučiavo jį. Tuomet jie pakėlė prieš jį rankas ir suėmė jį. Vienas iš aplinkui stovėjusiųjų, išsitraukęs kalaviją, ištiko vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį. Atsiliepdamas Jezus jiems tarė: Kaip prieš galvažudį jūs išėjote su kalavijais ir su vėzdais manes sugautų. Kasdien būdavau pas jus bažnyčioje mokindamas, ir jūs manes nesulaikėte. Bet Raštai turi įvykti. Tuomet jo mokytiniai, palikę jį, pabėgo visi. Vienas gi jaunikaitis sekė jį, apsislautęs paklode ant pliko kūno; jie sugavo jį. Bet jis pametęs paklodę, pabėgo nuo jų plikas. Jie nuvedė Jezų pas vyriausįjį kunigą; ten susirinko visi kunigai, Rašto žinovai ir vyresnieji. Petras ištolo jį sekė į vyriausiojo kunigo kiemą; jis atsisėdo draug su tarnais prie ugnies ir šildėsi. Vyriausieji kunigai ir visa taryba ieškojo liudijimo prieš Jezų, kad galėtų atiduoti jį nužudyti, bet nerado. Nes daugelis liūdijo prieš jį neteisiai, bet jų liūdijimai nesutarė. Kaikurie atsikėlė neteisiai liudijo prieš jį sakydami: Mes girdėjome jį sakant: Aš sugriausiu šitą rankomis padarytą bažnyčia ir per tris dienas pastatysiu kitą ne rankomis padarytą. Bet ir jų liudijimas nesutarė. Tuomet vyriausis kunigas, atsistojęs į vidurį, paklausė Jezų, sakydamas: Ar tu nieko neatsakai į tai, ką šitie prieš tave liudija? Bet jis tylėjo ir nieko neatsakė. Vyriausis kunigas vėl jį paklausė ir jam tarė: Ar tu Kristus, palaimintojo Dievo Sūnus? Jezus jam atsakė: Aš esu; jūs matysite žmogaus Sūnų, sėdintį Dievo galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse. Tuomet vyriausis kunigas, perplėšdamas savo rūbus, tarė: Kam dar mums reikia liudytojų? Grdėjote piktžodžiavimą; kaip jums regisi? Jie visi jį nuteisė vertą esant mirties. Kaikurie pradėjo į jį spjaudyti, dangstyti jam veidą, mušti jį kumščiomis ir jam sakyti: pranašauk. Tarnai daužė jo veidą plaštakomis. Kuomet Petras buvo žemai kieme, atėjo viena iš vyriausiojo kunigo tarnaičių. Ji, pamačius Petrą besišildantį, pažvelgė į jį ir tarė: Ir tu buvai su Jėzumi Nazarėnu. Bet jis išsigynė, sakydamas: Aš nežinau ir nesuprantu, ką tu sakai. Jis išėjo laukan ties kiemu. Tuomet gaidys pragydo. Vėl pamačius jį tarnaitė pradėjo sakyti stovėjusiems aplinkui: Šitas iš jų tarpo. Jis vėl išsigynė. Po valandėlės čia pat stovėjusieji vėl sakė Petrui: Tikrai tu vienas iš jų, nes tu ir galiliejietis. Tai jis pradėjo keiktis ir prisiekioti: Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį kalbate. Tuojau gaidys antrą kartą pragydo. Tuomet Petras atsiminė žodį, kurį Jezus buvo jam pasakęs: Gaidžiui dar nė du kartu nepragydus, tu tris kartus manes išsiginsi. Ir jis pradėjo verkti. Tuojau ryto metą, vyriausieji kunigai, pasitarę su vyresniaisiais, Rašto žinovais ir su visa taryba, surišdino Jezų, nuvedė ir įdavė jį Pilotui. Pilotas jį klausė: Ar tu esi žydų karalius? Jis atsakydamas jam tarė: Tu tai sakai. Tuomet vyriausieji kunigai kaltino jį daugeliu dalykų. Pilotas vėl jį klausė, sekydamas: Ar tu nieko neatsakai? Veizdėk, del kokių didžių dalykų jie tave skundžia. Bet Jezus daugiau nieko neatsakė, taip kad Pilotas stebėjosi. Jis buvo papratęs išleisti jiems per šventes vieną iš kalinių, kurio jie prašė. Buvo gi tarp jų vienas, vardu Barabas, sugautas draug su maištininkais maište jis buvo užmušęs žmogų. Taigi ,atėjusi minia pradėjo prašyti, kad jis jiems padarytų, kaip visuomet. Pilotas jiems atsakė ir tarė: Ar norite, kad jums žydų karalių išleisčiau? Nes jis žinojo vyriausius kunigus jį iš pavydo išdavus. Bet vyriausieji kunigai pakurstė minią, kad jiems velyk Barabą paleistų. Tuomet Pilotas vėl atsiliepdamas jiems tarė: Tai ko gi norite, kad padaryčiau žydų karaliui? Jie vėl šaukė: Prikalk jį ant kryžiaus. Pilotas jiems sakė: Ir ką gi jis pikta padarė? Bet jie dar labiau šaukė: Prikalk jį ant kryžiaus. Tuomet Pilotas, norėdamas patenkinti tautą, išleido jiems Barabą ir, rykštėmis nuplakdinęs Jezų, padavė jį prikalti ant kryžiaus. Kareiviai nusivedė jį į teismo rūmo kiemą ir sušaukė visą būrį. Jie apvilko jį purpura, nupynę arškėčių vainiką, uždėjo ant jo ir pradėjo jį sveikinti: Sveikas, žydų karaliau! Jie mušė jo galvą nendre, spjaudė į jį ir atsiklaupę garbino jį. Pasityčioję iš jo, jie nuvilko nuo jo purpurą, apvilko jį jo rūbais ir išvedė jį prikaltų ant kryžiaus. Jie privertė vieną pro šalį ėjusį, Simoną Kirenietį, kurs grįžo iš lauko, Aleksandro ir Rufo tėvą, nešti jo kryžių. Taip jie nuvedė jį į Golgotos vietą, tai reiškia kaukolės vietą.

Tenai jie davė jam gerti vyno, sumaišyto su mira, bet jis neprisiėmė. Prikalę jį ant kryžiaus, jie pasidalino jo rūbus, mesdami del jų burtą, kas ką turėjo gauti. Buvo trečia valanda, kuomet jie prikalė jį ant kryžiaus. Buvo taippat padarytas antrašas, kurs rodė jo kalčią: ŽYDŲ KARALIUS. Draug su juo jie prikalė ant kryžių du galvažudžiu, vieną dešinėje pusėje, kitą jo kairėje. Taip įvyko Raštas ,kurs sako: Jis paskaitytas tarp piktadarių. Kurie pro šalį ėjo, piktžodžiavo jam ir kraipydami savo galvas sakė: Šia tau, kursai griauni Dievo bažnyčią ir per tris dienas vėl ją pastatai, gelbėk pats save, nužengdamas nuo kryžiaus. Taippat ir vyriausieji kunigai su Rašto žinovais tyčiodamies vieni kitiems sakė: Kitus jis išgelbėjo, pats saves negali išgelbėti. Kristus Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, kad matytumem ir tikėtumem. Taippat ir tuodu, kurie su juo buvo prikalti ant kryžių, tyčiojosi iš jo. Šeštai valandai atėjus, pasidarė visoje žemėje, tamsu, iki devintai valandai. Devintoje valandoje Jezus sušuko didžiu balsu, sakydamas: Eli, Eli, lamma sabakthani! tai reiškia: Mano Dieve, mano Dieve! kam mane apleidai! Kaikurie iš stovėjusių aplinkui išgirdę sakė: Štai, jis šaukia Eliją. Tuomet pribėgęs vienas primirkė kempinę uksaus, užmovė ją ant nendrės ir davė jam gerti, sakydamas: Palaukite, žiurėkime, ar ateis Elijas jo nuimtų. Jezus gi, sušukęs dideliu basu, atidavė dvasią. Tuomet bažnyčios uždanga pusiau perplyšo nuo viršaus iki apačiai. Šimtininkas gi, kurs stovėjo ties juo, matydamas jį tokiuo šauksmu atidavus dvasią, tarė Ištikrųjų šitas žmogus buvo Dievo Sūnus. Ištolo žiūrėjo taippat moteriškės; tarp jų buvo Marija Magdalena, Marija Jokūbo jaunesniojo ir Juozapo motina, ir Salomė, kurios, jam dar Galiliejoje esant, jį sekė ir jam tarnavo, ir daug kitų kurios buvo su juo atėjusios į Jerozolimą. Jau vakare, (kadangi tai buvo Prisirengimo diena, kuri esti prieš subatą), atėjo Juozapas iš Arimatiejos, kilnus tarybos narys, kurs taippat laukė Dievo karalystės; jis drąsiai įėjo pas Pilotą ir prašė Jezaus kūno. Pilotas stebėjosi, kad jis būtų jau miręs, ir pasišaukęs šimtininką, klausė jį, ar jis jau miręs. Patyręs tai iš šimtininko, jis dovanojo kūną Juozapui. Juozapas nupirko paklodę, nuėmęs jį įvyniojo į paklodę, paguldė jį kape, iškaltame uoloje, ir pririto akmenį prie kapo angos. Marija Magdalena ir Marija Juozapo motina žiurėjo, kur jis buvo padėtas.

(36.)

Lekcija iš Izaijo Pranašo Knygos.

(62, 11 ir 63, 1-7.)

Štai Viešpats davė išgirsti žemės pakraščiuose: Sakykite Siono dukteriai: Štai ateina tavo Gelbėtojas, štai jo užmokesnis su juo ir jo atlyginimas ties juo. Kas tasai, kurs ateina iš Edomo, rausvais drabužiais iš Bosros? Tai aš, kurs kalbu teisybę ir esu pirmas kovotojas išgelbėjimui. Tai kodel gi tavo apvalkalas raudonas ir tavo drabužiai kaip minančiųjų spaustuvė? Aš myniau spaustuvą vienas ir iš tautų tarpo nebuvo su manim nei vieno. Aš myniau juos savo narse ir sumindžiojau juos savo rustybėje; jų kraujas užtiško ant mano drabužių ir aš sutepiau visus savo apdarus. Nes keršto diena buvo mano širdyje, mano atvadavimo metai atėjo. Aš žvalgiaus aplinkui ir nebuvo padėjėjo, jieškojau ir nebuvo kas padėtų; mane išgelbėjo mano petys ir man padėjo pats mano užsidegimas. Aš sumindžiojau tautas tavo narse, nugirdžiau jas savo užsidegime ir nubloškiau žemėn jų galybę. Aš atsiminsiu Viešpaties pasigailėjimus, girsiu Viešpatį del viso to, ką mums Viešpats yra suteikęs ir del gėrybių daugybės Izraelio namams, kurių jis jiems gausiai davė žiūrėdamas savo maloningumo ir savo gailestingumo daugybės.

Kančia mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus pagal Luko.

(22, 1-71 ir 23, 1-53.)

Anuo metu, artinosi Neraugintosios duonos šventė, kuri vadinasi Velykos. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo, kaip nužudytų Jėzų; bet jie bijojo tautos. Taigi, šėtonas įėjo į Jūdą, vieną iš dvylikos, kurs vadinasi Iskarijotas. Jis nuėjo ir kalbėjosi su vyriausiais kunigais ir viršininkais, kaip jis jiems jį išduosiąs. Jie apsidžiaugė ir susiderėjo duot jam pinigų. Jis apsiėmė ir ieškojo progos išduoti jį be minių. Taip atėjo Neraugintosios duonos diena, kurioje reikėjo pjauti Velykų avinėlis. Tuomet Jezus siuntė Petrą ir Joną ir tarė: Nuėję prirengkite mums valgyti Velykų avinėlį. Juodu paklausė: Kame nori, kad prirengtumem? Jis jiems atsakė: Štai, judu įeinant į miestą, judu pasitiks vienas žmogus, nešąs ąsotį vandens; sekite jį į namus, į kuriuos įeis, ir sakykite namų šeimininkui: Mokytojas tau sako: Kame yra butas, kuriame galėčiau valgyti Velykų avinėlį draug su savo mokytiniais? Jis parodys jums priruoštą didelį kambarį; tenai prirengkite. Nuėję jie rado, kaip jis jiems buvo pasakęs, ir prirengė Velykų avinėlį. Va-

landai atėjus, jis sėdosi prie stalo ir draug su juo dvylika apaštalų. Tuomet jis jiems tarė: Geiste geidžiau valgyti draug su jumis šitą Velykų avinėlį pirma, nekaip kentėsiu. Nes, sakau jums, nuo šio laiko aš nebevalgysiu jo, kolei bus įvykintas dangaus karalystėje. Paėmęs taurę, jis dėkojo ir tarė: Imkite ir dalinkite tarp saves. Nes, sakau jums ,aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus, iki neateis Dievo karalystė. Paėmęs duonos, jis dėkojo, laužė, davė jiems ir tarė: Tai yra mano kūnas, kurs už jus duodamas; tai darykite mano atsiminimui. Taippat paėmė ir taurę po vakarienės ir tarė: Ta taurė yra naujoji sandora mano kraujuje, kurs bus už jus išlietas. Tačiau štai mano išdavėjo ranka yra su manim ant stalo. Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, taip kaip apie jį nutarta ;tačiau dėja tam žmogui, per kurį jis bus išduotas. Jie ėmė klausinėti vienas kito, kas iš jų esąs, kurs tai padarysiąs. Kilo tarp jų ir ginčas, kas jų rodosi didžiausis. Bet jis jiems tarė: Pagonių karaliai viešpatauja jiems ir kurie turi valdžios ant jų, vadinasi geradariai. Jūs gi netaip; bet kurs tarp jūsų yra didžiausis, tepasidaro kaip mažiausis, ir kas yra viršininkas, tebūna kaip tarnas. Nes kas didesnis: tas, kurs sėdi prie stalo, ar kurs tarnauja? argi ne kurs sėdi prie stalo? Aš gi esu jūsų tarpe kaip tas, kurs tarnauja. Jūs esate tie, kurie pasilikote su manim mano ištyrimuose; todel aš pavedu jums karalystę, kaip mano Tėvas yra man pavedęs, kad valgytumėte ir gertumėte prie mano stalo mano karalystėje ir sėdėtumėte sostuose, teisdami dvyliką Izraelio giminių. Viešpats dar kalbėjo: Simonai, Simonai! Štai, šėtonas raikalavo jūsų, kad persijotų jus, kaip kviečius; bet aš prašiau už tave, kad tu nenustotumei tikėjimo; todel tu kada nors grįžęs stiprink savo brolius. Tas jam atsakė: Viešpatie, aš esu pasiryžęs eiti su tavim į kalėjimą ir mirti. Bet jis tarė: Sakau tau, Petrai: Pirma nekaip gaidys šiandien sugiedos, tu tris kartus išsiginsi pažįstąs mane. Paskui jis jiems kalbėjo: Kuomet aš siunčiau jus be maišelio, be delmono ir autuvo, ar jums ko nors trūko? Jie atsakė: Nieko. Tuomet jis jiems tarė: Bet dabar kas turi maišėlį, tepaslima; taippat ir delmoną; o kas neturi, teparduoda savo jupą ir tenusiperka kalaviją. Nes, sakau jums, turi įvykti manyje dar ir tai, kas parašyta: Jis paskaitytas tarp piktadarių. Nes tai, kas mane paliečia, baigiasi. Jie tarė: Viešpatie: štai čia du kalaviju. Jis jiems tarė: Gana. Išėjęs jis ėjo savo papročiu į Alyvų kalną. Paskui jį ėjo ir mokytiniai. Atėjęs į vietą, jis jiems tarė: Melskites, kad neipultumėte į pagundą. Po to atsitraukęs nuo jų, ir atsiklaupęs jis meldėsi ir sakė: Tėve, jei nori, atimk šitą taurę šalin nuo manes. Tačiau tebūna ne mano valia, bet tavo. Tuomet jam pasirodė angelas iš dangaus, kurs jį stiprino. Grumdamos pats savyje, jis karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė, kaip lašai kraujo, varvančio žemėn. Atsikėlęs nuo maldos ir atėjęs pas savo mokytinius, jis rado juos bemiegančius iš nuliūdimo ir jiems tarė: Ko miegate? Kelkites, melskites, kad neipultumėte į pagundą. Dar jam tebekalbant, štai, atėjo žmonių minia; jų priešakyje ėjo vienas iš dvylikos, kurs vadinosi Judas, ir artinosi prie Jezaus jo pabučiuoti. Jezus gi jam tarė: Jūdai, pabučavimu tu išduodi žmogaus Sūnų? Tie, kurie buvo aplink jį, matydami, kas iš to bus, paklausė jį: Viešpatie, ar ištikti kalaviju? Vienas jų ištiko vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. Atsiliepdamas Jezus tarė: Liaukites, jau gana, prisilietė jo ausies ir išgydė jį. Tiems gi, kurie buvo atėję prie jo, vyriausiems kunigams, bažnyčios viršininkams ir vyresniesiems Jezus tarė: Išėjote su kalavijais ir su vėzdais, lyg kad prieš galvažudį. Kuomet buvau kasdien su jumis bažnyčioje, jūs nepakėlėte prieš mane rankų; bet tai yra jūsų valanda ir tamsybės valdžia. Jie nutvėrė jį ir vedė į vyriausiojo kunigo namus. Atstu sekė ir Petras. Susikūrus ugnį viduryje kiemo ir jiems susėdus aplinkui, Petras atsisėdo jų tarpe. Viena tarnaitė, pamačius jį sėdintį prie šviesos ir įsižiūrėjus į jį tarė: Ir šitas buvo draug su juo. Bet jis išsigynė jo sakydamas: Materiške, aš jo nepažįstu. Po valandėlės pamatęs jį kitas tarė: Ir tu esi iš jųjų tarpo. Petras gi atsakė: O žmogau, neesu. Arti vienos valandos praslinkus, dar kitas tvirtino sakydamas: Tikrai ir šitas buvo su juo, ne jis ir galiliejietis. Bet Petras tarė: Žmogau, aš nežinau, ką tu sakai. Ir tuojau, dar jam tebekalbant, gaidys pragydo. Tuomet Viešpats atsigręžęs pažvelgė į Petrą; ir Petras atsiminė Viešpaties žodį, kaip jis buvo pasakęs: Pirma, nekaip gaidys giedos, tu tris kartus išsiginsi manes. Po to Petras ,išėjęs laukan, karčiai verkė. Tie vyrai, kurie laikė Jezų, tyčiojosi iš jo ir mušė jį. Jie dangstė jį, mušė jį į veidą ir klausė jį, sakydami: Pranašauk, kas tave užgavo.. Piktžodžiuodami jie sakė prieš jį ir daug kitų dalykų. Išaušus susiėjo tautos vyresnieji, vyriausieji kunigai, Rašto žinovai, nusivedė jį į savo susirinkimą ir klausė: Jei tu Kristus, tai sakyk mums. Jis jiems tarė: Jei aš jums sakysiu, jūs man netikėsite. Jeigu gi ir paklausiu ,neatsakysite man ir nepaleisite. Tačiau nuo šio meto žmogaus Sūnus sėdės Dievo galybės dešinėje. Tuomet visi paklausė: Tai tu esi Dievo Sūnus? Jis atsakė: Jūs patys sakote; nes aš esu. Jie tarė: Kam dar mums reikia liudijimo? juk patys girdėjome iš jo burnos. Tuomet visa jų daugybė kėlėsi ir nusivedė jį pas Pilotą. Tenai jie ėmė skųsti jį,

sakydami: Radome, kad šitas kelia sumišimą mūsų tautoje, draudžia duoti mokesčius ciesoriui ir sakosi esąs Kristus karalius. Pilotas paklausē jį: Ar tu esi žydų karalius? Atsakydamas jis tarē: Tu sakai. Tuomet Pilotas pasakē vyriausiems kunigams ir minioms: Aš nerandu šitame žmoguje jokios kalčios. Bet jie dar smarkiau tvirtino, sakydami: Jis savo mokslu sukelia tautą visoje Jūdiejoje, pradedant nuo Galiliejos iki čionai. Pilotas, išgirdęs apie Galilieją, paklausē, ar tas žmogus gliliejietis. Patyręs gi ,kad jis iš po Erodo valdžios ,nusiuntē jį pas Erodą, kurs pats tomis dienomis taippat buvo Jeruzalēje. Erodas, pamatęs Jēzų, labai apsidžiaugē; jis jau senai norējo jį pamatyti, nes daug buvo apie jį girdējęs ir tikējosi išvysiąs jį darant kokį nors stebuklą. Jis davē jam daug klausimų, bet Jezus nieko jam neatsakē. Tuatrpu vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai stovējo ir nuolat jį skundē. Tuomet Erodas su savo kariuomene paniekino jį, pasityčiodamas apvilkdino baltu drabužiu ir nusiuntē atgal pas Pilotą. Tą pačia dieną Erodas ir Pilotas pastojo prieteliais, nes pirm to buvo vienas kitam neprieteiis. Pilotas, pasišaukęs vyriausius kunigus, viršininkus ir žmones, jiems tarē: Jūs atvedēte man šitą žmogų, būk jis keliąs maištą tautoje, ir štai, aš klausinēdamas jūsų akyvaizdoje, neradau tame žmoguje nēvienos tų kaltybių, del kurių jį skundžiate. Taippat ir Erodas; nes buvau nusiuntęs jus pas jį; ir štai nieko nepadaryta, kas rodytų jį esant vertą mirties. Taigi, aš jį nuplakdinsiu ir paleisiu. Jis šventēms turējo paleisti jiems vieną. Bet visa minia ēmē šaukti draug: Šalin, šitą, paleisk mums Barabą. Tasai gi del kokio ten mieste padaryto maišto ir už žmogžudystę buvo įmestas į kalējimą. Pilotas, norēdamas paleisti Jēzų, vēl jiems kalbējo. Bet jie šaukē priešais, sakydami: Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį! Tuomet jis sakē jiems trečią kartą :Ir ką gi pikta yra jis padaręs. Aš nerandu jame jokios kaltybēs, vertos mirties; taigi, nuplakdinsiu jį ir paleisiu. Bet jie nesiliovē reikalavę didžiu šauksmu, kad būtų prikaltas ant kryžiaus, ir jų šauksmas ējo vis smarkyn. Tuomet Pilotas nutarē padaryti, kaip jie reikalavo. Jis paleido jiems įmestąjį į kalējimą už žmogžudystę ir maištą, kurio jie reikalavo, Jēzų gi padavē jų valiai. Vesdami jį jie sugavo vieną kirenietį, Simoną, pareinantį iš lauko, ir uždējo ant jo kryžių, kad neštų paskui Jēzų. Jį sekē didelē minia liaudies ir moterų, kurios dejavo ir raudojo jo. Atsigręžęs į jas Jezus tarē: Jeruzalēs dukterys, ne manes verkite, bet verkite velyk pačios saves ir savo vaikų. Nes štai ateina dienos, kuriose sakys: Palaimintos nevaisingosios! palaimintos, kurios negimdē, ir krūtys, kurios nežindē! Tuomet jie ims sakyti kalnams: Griūkite ant mūsų, ir kauburiams: Apdengkite mus. Nes jei taip daroma žaliam medžiui, tai kas atsitiks su sausu? Draug su juo vedē nužudyti dar du piktadariu. Atēję į vietą, kuri vadinasi Kaukolē, jie prikalē tenai ant kryžių jį ir galvažudžiu du, vieną dešinēje, antrą kairēje pusēje. Jezus sakē: Tēve, atleisk jiems, nes nežino, ką darą. Pasidalindami jo drabužius ,jie metē burtą. Žmonēs stovējo ir žiurējo. Vyresnieji draug su kitais tyčiojosi iš jo ir sakē: Kitus išgelbējo, save teišgelbi, jei jis Kristus, Dievo išrinktasis. Tyčiojosi iš jo ir kareiviai: jie praeidavo, paduodavo jam uksaus ir sakē: Jei tu žydų karalius, gelbēk save. Buvo taippat viršuje jo padētas parašas graikiškai, lotiniškai ir ebraiškai: ŠITAS YRA ŽYDŲ KARALIUS. Venas tųdviejų galvažudžių, kurie kabējo, ēmē jam piktžodžiuoti, sakydamas: Jei Kristus, gelbēk pats save ir mus. Bet atsiliepdamas kitas draudē jį ir sakē: Ir Dievo tu nebijai, nors esi taippat pasmerktas! Mudu juk teisingai, nes gauname tą, ko mūsų darbai verti; šitas gi nepadarē nieko pikta. Tuomet jis tarē Jēzui: Viešpatie, atsimink mane, kuomet įeisi į savo karalystę. Jezus jam atsakē: Ištikrųjų, sakau tau, šiandien tu būsi su manim rojuje. Buvo apie šeštą velandą, ir visoje šalyje pasidarē tamsu iki devintai valandai. Saulē aptemo, ir bažnyčios uždanga pusiau perplyšo. Tuo met Jezus sušuko dideliu balsu, sakydamas: Tēve, į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią, ir su tais žodžiais numirē. Šimtininkas, matydamas, kas buvo atsitikę, garbino Dievą ir sakē: Tikrai šitas žmogus buvo teisus. Visa minia tų, kurie draug buvo prie to reginio ir matē, kas darēsi, grįžo, mušdamies sau į krūtinę. Atstu stovējo visi jo pažįstamieji, taippat moteriškēs, kurios buvo atējusios paskui jį, ir tai matē.Štai, buvo vienas vyras, vardu Juozapas, iš Jūdejos miesto Arimatiejos, tarybos narys žmogus geras ir teisus. Jis nebuvo pritaręs jų sumanymui ir darbams, ir pats laukē Dievo karalystēs. Tasai atējo pas Pilotą ir prašē Jezaus kūno, nuēmęs įvyniojo į maršką ir paguldē jį iškaltame kape, kuriame dar nieko nebuvo buvę paguldyta.

LEKCIJOS IR EVANGELIJOS NUO VELYKŲ IKI TREJYBĖS.

(1.)
Lekcija iš Apaštalų Darbų.
(10, 36-48.)

BROLIAI! Dievas siuntē Izraelio vaikams žodį, skelbdamas ramybę per Jēzų Kristų (jis yra visų Viešpats). Jūs žinote apie dalyką, įvykusį visoje Jūdiejoje, prasidējusį gi nuo Galiliejos po krikšto, kurį skelbē Jonas, apie Jēzų iš Nazrēto, kaip Dievas patepē jį šventąja dvasia ir galia. Jis perējo, geradarydams visus piktosios dvasios apsēstuosius, nes Dievas buvo su juo. Mes esame liudytojai viso to, ką jis darē žydų šalyje. Jį nužudē, pakabinę ant medžio. Dievas jį prikēlē trečioje dienoje ir davē jam apsirekšti, ne visai tautai, bet Dievo iš anksto paskirtiems liudytojams, — mums, kurie valgēme ir gērēme su juo po jo atsikēlimo iš numirusių. Jis mums įsakē skelbti tautai ir liudyti, kad jis yra Dievo pastatytasis teisējas gyvųjų ir mirusiųjų. Apie jį liudija visi pranašai, kad visi, kurie į jį tiki, gauna jo vardu nuodēmių atleidimą. Dar Petrui tebekalbant tuos žodžius, šventoji Dvasia nužengē ant visų, kurie klausēsi to pamokslo. Tikintieji iš apipjaustytųjų tarpo, atējusieji su Petru, stebējosi, kad šventosios Dvasios malonē buvo išlieta ir ant pagonių, nes jie girdējo juos, kalbančius kalbomis ir garbinančius Dievą. Tuomet Petras atsiliepē: Argi gali kas uždrausti pakrikštyti vandenimi tuos, kurie gavo šventąją Dvasią, kaip ir mes? Ir jis liepē pakrikštyti juos Viešpaties Jezaus Kristaus vardan. Po to jie prašē jį pasilikti pas juos keletą dienų.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(24, 13-35.)

Anuo metu, du iš apaštalų ējo tą pačią dieną į miestelį, vadinamą Emaus, į kurį iš Jeruzalēs buvo šešios dešimtys varsnų. Juodu kalbējosi tarp saves apie visa tai, kas buvo įvykę. Atsitiko, kad jiedviem besišnekant ir tarp saves besiteiraujant, pats Jezus prisiartino ir ējo draug su jais. Jų akys buvo sulaikytos, kad jo nepažintų. Jis jiems tarē. Kokie tai dalykai, apie kuriuos eidami kalbatēs tarp saves ir esate nuliūdę? Atsakydamas vienas, kurs buvo vardu Kleopas, jam sakē: Tu vienas esi svetimas Jeruzalēje, kad nepatyrei, kas joje atsitiko šiomis dienomis? Jis juos paklausē: Kas gi? Juodu atsakē: Jezui Nazarēnui, kurs buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyvaizdoje, kaip vyriausieji kunigai ir mūsų vyresnieji išdavē jį, kad būtų pasmerktas nužudyti, ir prikalē jį ant kryžiaus. Mes gi tikējomēs, kad jis atpirksiąs Izraelį. Dabar po viso to šiandien trečia diena, kaip tai įvyko. Tiesa, kaikurios moterys iš mūsiškių, kurios prieš išauštant buvo prie kapo, nustebino mus; neradusios jo kūno, jos parējo ir sakē, kad jos net mačiusios pasirodžiusius angelus, kurie sakę jį esant gyvą. Kaikurie mūsiškiai buvo irgi nuēję pas kapą ir rado taip, kaip moterys sakē, jo gi paties nematē. Tuomet jis jiems tarē: O, neišmanēliai ir nerangios širdies tikēti visam, ką yra kalbēje pranašai! Argi nereikējo, kad Kristus tai kentētų ir taip įeitų į savo garbę? Ir pradējęs nuo Mozēs ir visų pranašų, jis alškino jiems iš viso šventojo Rašto, kas buvo apie jį pasakyta. Taip jie prisiartino prie miestelio, į kurį juodu ējo; jis gi apsimetē toliau einąs. Bet juodu privertē jį, sakydami: Pasilik su mudum, nes artinasi vakaras, ir diena jau baigiasi. Taigi, jis įējo su jais. Atsitiko, kad sēdēdamas su jais prie stalo, jis ēmē duonos ,laimino, laužē ir jiems davē. Dabar jų akys atsivērē, ir jie pažino jį, bet jis pražuvo iš jų akių. Tuomet juodu kalbējo vienas kitam: Argi mūsų širdis nebuvo užsidegus mumyse, kuomet jis kalbējo kelyje ir aiškino Rašta? Atsikēlę juodu sugrįžo į Jeruzalę ir rado susirinkusius vienuoliką ir kitus draug su jais buvusius, kurie sakē: Viešpats ištikrųjų atsikēlē ir pasirodē Simonui. Tuomet ir juodu papasakojo, kas buvo atsitikę kelyje, ir kaip juodu pažino jį, kada jis laužē duoną.

(2.)
Lekcija iš Apaštalų Darbų.
(11, 1-18.)

Apaštalai ir broliai, buvusieji Jūdiejoje, išgirdo, kad ir pagonys priēmę Dievo žodį. Atvykus Petrui į Jeruzalę, tie, kurie buvo iš apipjaustytųjų tarpo, ginčijosi su juo sakydami: Kam įējai pas žmones neapipjaustytus ir su jais valgei? Tuomet Petras pradējo ir pasakojo jiems iš eilios, sakydamas: Aš meldžiaus Jopēs mieste ir dvasios pagavime mačiau regējimą: nusileido kažikoks indas, lyg didelē marška, už keturių kampų nuleidžiama iš dangaus. Jis atējo iki manes. Pažvelgęs į jį, aš žiūrējau ir mačiau žemēs keturkojus, žvēris, slankiojančius ir dangaus paukščius. Girdējau taipojau balsą, man sakantį:

Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk. Aš tariau: Anaiptol, Viešpatie, nes nieko paprasto ar sutepto niekuomet neįėjo į mano burną. Balsas antrą sykį atsiliepė iš dangaus: Ką Dievas apkuopė, tu nevadink paprastu. Taip atsitiko tris kartus, ir visa vėl buvo paimta atgal į dangų. Štai, tuojau namuose, kuriuose buvau, atsirado trys vyrai, siųsti pas mane iš Kesarijos. Šventoji gi Dvasia man įsakė eiti su jais, nėkiek nesvyruojant. Su manim ėjo ir šitie šeši broliai, ir mes įėjome į to žmogaus namus. Jis mums papasakojo, kaip savo namuose buvo matęs angelą, stovintį ir jam sakantį: Siųsk į Jopę ir parsikviesk Simoną, vadinamą Petru; jis kalbės tau žodžius, kuriais tu būsi išgelbėtas ir visi tavo namai. Man pradėjus kalbėti, šventoji Dvasia nužengė ant jų, kaip pradžioje ir ant mūsų. Aš atsiminiau Viešpaties žodį, kaip jis sakė: Jonas krikštijo vandenimi, jūs gi būsite pakrikštyti šventąja Dvasia. Jei tat Dievas jiems davė tą pačią malonę, kaip ir mums, kurie įtikėjome į Viešpatį, Jėzų Kristų, tai kas gi aš buvau, kad galėčiau uždrausti Dievui? Tai išgirdę, jie tylėjo ir garbino Dievą, sakydami: Taigi ir pagonims Dievas davė atgailos, kad būtų gyvi.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(24, 1-12.)

Anuo metu, pirmą savaitės dieną labai anksti moteriškės atėjo pas kapą, nešdamos su savim prirengtus kvepalus, ir rado akmenį atristą nuo kapo. Įėjusios jos nerado Viešpaties Jėzaus kūno. Kada jos del to buvo labai susirūpinusios, atsitiko, kad štai du vyru žibančiais rūbais atsistojo prie jų. Kadangi jos nusigando ir nuleido žemyn savo veidus, tai juodu joms tarė: Kam ieškote gyvojo tarp mirusių? Jo nėra čia; jis atsikėlė. Atsiminkite, kaip jis jums kalbėjo, dar tebebūdamas Galiliejoje, ir sakė: Reikia, kad žmogaus Sūnus būtų išduotas į žmonių nusidėjėlių rankas, būtų prikaltas ant kryžiaus ir trečią dieną prisikeltų. Tuomet jos atsiminė jo žodžius. Sugrįžusios nuo kapo, jos apskelbė visa tai vienuolikai ir visiems kitiems. Tai buvo Marija Magdalena, Joana, Jokūbo motina Marija ir kitos su jomis buvusios ,kurios tai papasakojo apaštalams. Tos žinios pasirodė jiems lyg tuščios pasakos, ir jie joms netikėjo. Tačiau Petras atsikėlęs nubėgo pas kapą ir pasilenkęs pamatė tik padėtas marškas; jis parėjo nustebęs dėliai to, kas buvo atsitikę.

(3.)

Lekcija iš Apaštalų Darbų.

(11, 19-26.)

BROLIAI! Tie, kurie buvo išsklaidyti persekiojime, kilusiame del Stepono, nuvyko iki Penikijai, Kiprui ir Antiokijai. Jie niekam daugiau neskelbė mokslo, kaip tik žydams. Bet jų tarpe buvo kipriečių ir kireniečių, kurie atvykę į Antiokiją, kalbėjo taipojau graikams ir skelbė Viešpatį Jėzų. Viešpaties ranka buvo su jais; didelis skaičius įtikėjo ir grįžosi į Viešpatį. Kuomet ta žinia pasiekė Jeruzalės bažnyčios ausis, išsiųsta į Antiokiją Barnabą. Atvykęs ir pamatęs Dievo malonę, jis džiaugėsi ir ragino visus savo širdies nusistatymu pasilikti Viešpatyje; nes jis buvo geras žmogus, pilnas šventosios Dvasios ir tikėjimo. Taip Viešpačiui prisidėjo didelė minia. Barnabas iškeliavo į Tarsą ieškoti Sauliaus; radęs jį, atsivedė į Antiokiją. Juodu visus metus išbuvo čia bažnyčioje ir mokino didelę minią, taip kad Antiokijoje pirmą kartą mokytiniai buvo pavadinti krikščionimis.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(24, 36-48.)

Anuo metu, jiems kalbant, Jezus atsistojo tarp jų ir jiems tarė: Ramybė jums, tai aš, nebijokite. Nusigandę ir pilni baimės, jie tarėsi matą dvasią. Tuomet jis jiems tarė: Ko esate nusigandę ir kodel tokios mintys kilsta jūsų širdyse? Matykite mano rankas ir kojas, jog tai aš pats; čiupinėkite ir žiurėkite; juk dvasia neturi kūno ir kaulų, kaip kad matote mane turint. Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir kojas. Jiems gi dar netikint ir besistebint iš džiaugsmo, jis tarė: Ar neturite čia ko nors valgyti? Jie padavė jam keptos žuvies dalį ir medaus korį. Paėmęs jis valgė jų akyvaizdoje ir kas liko jiems atidavė. Po to jis jiems tarė: Tie yra mano žodžiai, kuriuos esu jums pasakęs, dar tebebūdamas su jumis: Reikia, kad įvyktų visa, kas parašyta apie mane Mozės įstatyme, Pranašuose ir Psalmėse. Tuomet jis davė jiems išmanymo, kad jie suprastų Raštus, ir jiems tarė: Taip parašyta ir taip turėjo Kristus kentėti ir trečioje dienoje keltis iš numirusių. Reikia skelbti jo vardu atgailą ir nuodėmių atleidimas tarp visų tautų, pradedant nuo Jeruzalės. Jūs gi esate tų dalykų liudytojai.

(4.)
Lekcija iš Apaštalų Darbų.
(11, 27-30.)

BROLIAI! Tuo laiku atėjo iš Jeruzalės į Antiokiją pranašų. Vienas iš jų vardu Agabas kėlėsi ir Dvasios įkvėptas apskelbė būsiant didelį badą visame pasaulyje, kas ir įvyko, Klaudijui viešpataujant Mokytiniai gi, kiek kas turėjo, kiekvienas nutarė siųsti pašalpos Jūdiejoje gyvenantiems broliams. Jie taip ir padarė, siųsdami pas vyresniuosius per Barnabą ir Sauliaus rankas.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(24, 49-53.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Aš atsiųsiu ant jūsų, kas mno Tėvo pažadėta. Pasilikite mieste, iki jūs būsite apvilkti galybe iš aukštybės. Iš ten jis nusivedė juos Betanijos linkon ir pakėlęs savo rankas palaimino juos. Laimindamas gi jis atsiskyrė nuo jų ir pasikėlė į dangų. Jie pagarbino jį ir su dideliu džiaugsmu sugrįžo į Jeruzalę. Čia jie nuolat lankydavo bažnyčią, garbino ir dėkojo Dievui.

(5.)
Lekcija iš Apaštalų Darbų.
(12, 1-5.)

BROLIAI! Tuo pačiu metu karalius Erodas pridėjo ranką, kad vargintų kaikuriuos iš Bažnyčios. Jis nužudė kalaviju Jono brolį Jokūbą. Matydamas, kad tai patinka žydams, nepaliovė ir suėmė taippat Petrą. Buvo neraugintosios duonos dienos. Suėmęs, jis įmetė jį į kalėjimą ir padavė sergėti ketveriopai sargybai kiekvienai iš keturių kareivių. Po Velykų jis norėjo išvesti jį žmonėms. Taip Petras buvo laikomas kalėjime. Bažnyčia gi meldėsi nesilaudama už jį Viešpačiui.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.
(21, 1-14.)

Anuo metu, Jezus vėl pasirodė mokytiniams pas Tiberiados jūrą. Pasirodė gi taip: Buvo draug Simonas Petras, Tomas vadinamas Dvynu, Natanaēlis, kurs buvo iš Kanos Galiliejoje, Zebediejaus sūnu du ir kitudu iš jo mokytinių. Simonas Petras jiems tarė: Einu žvējoti. Jie jam atsakė: Ir mes einame su tavim. Jie išējo ir sēdo į laivą, bet tą naktį nieko nepagavo. Jau praaušus, Jezus stovējo ant kranto; tačiau mokytiniai nepažino, kad tai Jezus. Jezus jiems tarė: Vaikai, ar neturite ko valgyti? Jie atsakė: Ne. Jis jiems tarė: Įleiskite tinklą dešinėje laivo pusėje ir rasite. Jie įleido ir jau nebegalējo jo patraukti del žuvų daugybės. Tuomet tas mokytinis, kurį Jezus mylējo, tarė Petrui: Tai Viešpats. Simonas Petras, kaip tik išgirdo, kad tai Viešpats, apsisiautė jupa, nes buvo neapsivilkęs, ir įšoko į jūrą. Kiti gi mokytiniai atplaukė laivu, (nes buvo netoli nuo kranto tik apie dešimtį mastų), traukdami tinklą su žuvimis. Išėję ant sausumos, jie pamatę sukurtą ugnį, padētą ant žarijų žuvį ir duonos. Jezus jiems tarė: Atneškite žuvų, kurių dabar sugavote. Simonas Petras nuējo ir ištraukė ant sausumos tinklą, pilną didelių žuvų, kurių buvo šimtas penkios dešimtys trys. Nors jų taip daug buvo, bet tinklas nesuplyšo. Jezus jiems tarė: Eikite čia ir valgykite. Nėvienas iš sėdusiųjų valgyti nedrįso paklausti jį: Kas tu, nes jie žinojo, kad tai Viešpats. Jezus priējo, paēmė duoną ir davė jiems, taippat ir žuvį. Tai jau trečią kartą Jezus apsireiškė savo mokytiniams, po to kaip buvo atsikėlęs iš numirusių.

(6.)
Lekcija iš Apaštalų Darbų.
(12, 6-19.)

Anuo metu, kuomet Erodas jau turējo jį išvesti, Petras tą naktį miegojo tarp dviejų kareivių, apkaltas dviem grandinėm. Sargai prie angos sergējo kalējimą. Štai, atsirado Viešpaties angelas, ir šviesa apšvietė kambarį. Ištikęs Petro šoną, jis pažadino jį ir tarė: Kelkis greitai. Grandinės nukrito nuo jo rankų. Angelas jam tarė: Susijuosk ir apsiauk savo kurpėmis. Jis tai padarė: Anas jam tarė: Apsisiausk savo drabužiu ir eik paskui mane. Išėjęs jis sekė jį, bet nežinojo, kad tai tiesa, kas buvo angelo daroma; jis tarėsi matąs regējimą. Praėję pro pirmą ir antrą sargybą, juodu atėjo prie geležinių vartų, kuriais išeinama į miestą; jie savaime jiedviem atsidarė. Išėję jie paējo vieną gatvę, ir angelas ūmai atstojo nuo jo. Petras atsipeikėjęs tarė: Dabar aš tikrai žinau, kad Viešpats suntė savo angelą ir išgelbējo mane iš Erodo rankos ir iš visos žydų tautos laukimo. Apsimąstęs jis atėjo prie Morkumi vadinamojo Jono Motinos Marijos namų, kame buvo daug susirinkusių ir besimeldžiančių. Jam pabeldus į angos duris ,šējo pasiklausyti tarnaitė vardu Rodė. Pažinus Petro balsą, ji iš to džiaugmo neatidarė durų, bet įbėgus pasakė, kad Petras stovis prie durų. Jie jai tarė: Iš proto

išėjai. Bet ji tvirtino taip esą. Jie gi sakė: Tai jo angelas. Petras nesiliovė beldęs. Atidarę, jie pamatė jį ir nustebo. Pamoję jiems ranka tylėti, jis papasakojo, kaip Viešpats buvo jį išvedęs iš kalėjimo, ir tarė: Duokite apie tai žinią Jokūbui ir broliams. Išėjęs jis nuėjo į kitą vietą. Išaušus buvo nemažo sumišimo tarp kareivių, kas buvo atsitikę su Petru. Erodas liepė jo ieškoti; neradęs gi, padarė tardymą apie sargus ir liepė juos vesti šalin. Pats gi persikėlė iš Jūdiejos į Kesariją ir čia pasiliko.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(21, 15-17.)

Anuo metu, mokytiniams pavalgius, Jezus tarė Simonui Petrui: Jono sūnau, Simonai, ar myli mane labiau, kaip šitie? Jis jam atsakė: Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš tave myliu. Jis jam tarė: Ganyk mano avinėlius. Jis vėl jį klausė: Jono sūnau, Simonai, ar myli mane? Jis jam atsakė: Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave. Jis jam tarė: Ganyk mano avis. Jis klausė jį trečią kartą: Jono sūnau, Simonai, ar myli mane? Petra nuliūdo, kad jis jį trečią kartą klausė: Ar myli mane? Petras nuliūdo, kad jis jį trečią kartą klausė: Ar myli mane? ir jam atsakė: Viešpatie, tu visa žinai; tu žinai, kad aš tave myliu. Jis jam tarė: Ganyk mano avis.

(7.)

Lekcija iš Apaštalų Darbų.

(13, 1-5.)

BROLIAI! Antiokijos bažnyčioje buvo pranašų ir mokytojų; jų tarpe barnabas, Simonas, vadinamas Juodasis, Lucijus Kirenietis, tetrarko Erodo pienbrolis, Manaēnas ir Saulius. Jiems tarnaujant Viešpačiui ir pasninkojant, šventoji Dvasa jiems tarė: Išskirkite man Saulių ir Barnabą darbui, kuriam aš juos pavadinau. Tuomet jie pasninkojo, meldėsi, dėjo ant jų rankas ir juos išleido. Jie gi, šventosios Dvasios siųsti, nuėjo į Seleukiją ir iš ten nuplaukė į Kiprą. Atvykę į Salaminą, jie skelbė Dievo žodį žydų sinagogose.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(21, 18-24.)

Anuo metu, Jezus tarė Simonui Petrui: Ištikrųjų, ištkrųjų, sakau, tau, kuomet buvai jaunesnis, susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai; pasenęs gi tu ištiesi savo rankas; kitas sujuos tave ir ves, kur tu nenori. Tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi jis turėjo pagarbinti Dievą. Po tų žodžių jis jam tarė: Sek mane. Atsigręžęs Petras pamatė paskui einantį tą mokytinį, kurį Jezus mylėjo, kurs taippat vakarienėje buvo pasilenkęs ant jo krūtinės ir paklausė: Viešpatie, kas yra tas, kurs tave išduos? Taigi, pamatęs jį, Petras tarė Jezui: Viešpatie, kas gi bus su šituo? Jezus jam atsakė: Jei aš noriu, kad jis pasiliktų, iki ateisiu, kas tau rūpi? Tu sek mane. Todel šitas pasakymas pasklido tarp mokytinių, kad anas mokytinis nemirsiąs. Tačiau Jezus nesakė jam: Jis nemirs, bet: Jei aš noriu, kad jis pasiliktų, iki ateisiu, kas tau rūpi? Yra tai tas mokytinis, kurs liudija apie šituos dalykus ir tai parašė; ir mes žinome, kad jo liudijimas tikras.

(8.)

Lekcija iš Apaštalų Darbų.

(13, 6-13.)

BROLIAI! Padėjėju jie turėjo ir Joną. Perėję visą šalį iki Pafui, jie rado vieną žynį, netikrą pranašą, žydą vardu Barjēsus. Jis buvo pas prokonsulį Sergijų Povilą, žmogų išmintingą. Tasai, pasikvietęs Barnabą ir Saulių, troško išgirsti Dievo žodį. Bet jiems priešinosi Elimas, tai yra žynys (nes tai reiškia jo vardas), ir stengėsi nukreipti prokonsulį nuo tikėjimo. Saulius, jis ir Povilas, pilnas šventosios Dvasios, pažvelgęs į jį, tarė: O, pilnas visokio vyliaus, visokios klastos, velnio sūnau, visokios teisybės neprieteliau, ar tu nesiliausi kraipęs tiesius Viešpaties kelius? Dabar štai Viešpaties ranka ant taves, ir tu būsi aklas, nematąs saulės iki laikui. Tuojau krito ant jo aptemimas ir tamsa. Jis vaikščiojo aplinkui, ieškodamas, kas jam paduotų ranką. Tuomet prokonsulis, pamatęs, kas buvo įvykę, įtikėjo, stebėdamos Viešpaties mokslu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(20, 11-18.)

Marija tuotarpu stovėjo pas kapą lauke ir verkė. Beverkdama ji pasilenkė ir pažvelgė į kapą. Tenai jį pamatė du baltai apsivilkusiu angelu, vieną prie galvos ir antrą prie kojų, kame buvo padėtas Jėzaus kūnas. Juodu jai tarė: Moteriške, ko verki? Ji jiems atsakė: Nes paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur jį padėjo. Tai pasakius ji atsigręžė atgal ir pamatė stovintį Jezų, bet nežinojo, kad tai Jezus. Jezus jai

tarė: Moteriške, ko verki? ko ieškai? Manydama kad tai daržininkas, ji jam atsakė: Viešpatie, jei tu jį išsinešei, pasakyk man, kur jį padėjai; aš jį pasiimsiu. Jezus jai tarė: Marija! Atsigrężus ji jam tarė: Rabbon (tai yra: Mokytojau)! Jezus jai tarė: Nelaikyk manes, nes aš dar neužžengiau pas savo Tėvą. Eik velyk pas mano brolius ir jiems sakyk: Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas mano Dievą ir jūsu Dievą. Marija Magdalena nuėjo ir apskelbė mokytiniams: Aš mačiau Viešpatį, ir jis man tai pasakė.

(9.)
Lekcija iš Apaštalų Darbų.
(13, 14-22.)

Anuo metu, iš Pergės Povilas ir buvusieji ėjo toliau ir atvyko į Pizydijos Antiokiją. Įėję subatos dieną į sinagogą, jie atsisėdo. Paskaičius iš įstatymo ir pranašų, sinagogos viršininkai siuntė pas juos, sakydami: Vyrai, broliai, jei turite kokį paraginimo žodį žmonėms sakykite. Atsikėlęs Povilas ir ranka įsakydamas tylėti, tarė: Izraelio žmonės ir kurie bijote Dievo, klausykite. Izraelio tautos Dievas išrinko mūsų tėvus ir išaukštino tautą, kuomet jie buvo ateiviai Aigipto žemėje. Pakeliu petimi jis juos išvedė iš jos ir per keturias dešimtis metų kentė jų būdą tyruose. Sunaikinę septynias tautas Kanaane, jis burtomis jiems padalino anų žemę, praslinkus maž daug keturiems šimtams penkioms dešimtims metų. Paskui jis jiems davė teisėjų iki pranašui Samueliui. Nuo to meto jie reikalavo karaliaus. Dievas jiems davė vyrą iš Benjamino giminės Kiso sūnų Saulių, keturioms dešimtims metų. Pašalinęs šitą, jis pažadino jiems karalių Dovidą ;apie tą jis liudijo sakydamas: Radau Jesės sūnų Dovidą, žmogų, koks tinka mano širdžiai. Jis vykins visus mano norus.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato
(28, 1-7.)

Anuo metu, praėjus subatai, kuomet aušo pirmoji savaitės diena, atėjo Marija Magdalena ir kita Marija pasižiūrėtų kapo. Ir štai pasidarė didis žemės drebėjimas; nes Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, prisiartinęs nurito akmenį ir ant jo atsisėdo. Jo pažvelgimas buvo kaip žaibas, ir jo drabužiai kaip sniegas. Dėliai jo baisumo sargai nusigando ir pasidarė kaip numirę. Atsiliepdamas gi angelas tarė moteriškėms: Jūs nebijokite; nes aš žinau, kad ieškote Jezaus, kurs buvo prikaltas ant kryžiaus. Jo čia nėra, nes jis prisikėlė, kaip yra sakęs. Ateikite ir matykite vietą, kame Viešpats buvo paguldytas. Ir greitai eikite pasakyti jo mokytiniams, kad jis yra prisikėlęs ir štai eina pirm jūsų į Galilieją; tenai jį matysite. Štai aš jums tai išanksto apskelbiau.

(10.)
Lekcija iš Apaštalų Darbų.
(13, 23-37.)

BROLIAI! Iš jo giminės Dievas, kaip buvo žadėjęs, išvedė Izraeliui Gelbėtoją Jezų. Pirm pasirodant jam Jonas skelbė visai Izraelio tautai atgailos krikštą. Baigdamas savo kelionę, Jonas sakė: Aš neesu tas, ką manote mane esant; bet štai ateina po manes tas, kuriam aš nevertas atrišti kurpes nuo kojų. Vyrai, broliai, Abraomo giminės vaikai, ir kurie jūsų tarpe bijote Dievo, jums siųstas to išganymo žodis. Nes Jeruzalės gyventojai ir jos viršininkai jo nepažino ir savo pasmerkimu įvykino pranašų žodžius, skaitomus kas subata. Nors jie nerado jame jokios mirties priežasties, tačiau prašė Pilotą, kad galėtų jį užmušti. Įvykinę visa, kas apie jį buvo parašyta, jie nuėmė jį nuo medžio ir padėjo jį į kapą. Bet Dievas pažadino jį iš numirusių trečioje dienoje. Jis per daugelį dienų rodėsi tiems, kurie draug su juo buvo atvykę iš Galiliejos į Jeruzalę. Jie iki dabar tebėra jo liudytojai žmonėms. Mes jums skelbiame tą pažadėjimą, kurs buvo duotas mūsų tėvams, kad jį Dievas atitesėjo mūsų vaikams, prikeldamas Jėzų, taip kaip ir antrojoje psalmėje parašyta: Tu mano Sūnus, šiandien aš tave pagimdžiau. Kad gi jį pažadino iš numirusių, kad jis daugiau nebegrįžtų į puvimą, tai taip pasakė: Aš duosiu jums šventas ištikimas Dovido gėrybes. Todel ir kitur paskyta: Tu neduosi savo Šventajam matyti puvimo. Nes Dovidas, patarnavęs savo laiku Dievo valiai, užmigo, buvo palaidotas su savo tėvais ir matė puvimą. Tasai gi, kurį Dievas pažadino iš numirusių, nematė puvimo.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.
(28, 8-10.)

Anuo metu, Marija Magdalena ir kita Marija greitai išėjo iš kapo su baime ir dideliu džiaugsmu ir bėgo apskelbti jo mokytiniams: Ir štai jas sutiko Jezus ir tarė: Sveikos. Jos gi prisiartino, apkabino jo kojas ir jį pagarbino. Tuomet Jezus joms tarė: Nebijokite; eikite, apskelbkite mano broliams, kad eitų į Galilieją; ten jie mane matys.

(11.)

Lekcija iš Apaštalų Darbų.

(13, 38-43.)

Taigi, tebūnie žinoma jums, vyrai, broliai, kad per jį jums skelbiamas nuodėmių atleidimas ir kad kiekvienas, kurs tiki, išteisinamas iš viso, iš ko negalėjo išsiteisinti Mozės įstatyme. Todel žiūrėkite, kad neužeitų ant jūsų, kas pasakyta pranašų: Matykite, niekintojai, stebėkitės ir žūkite, nes aš darau jūsų dienose darbą, tą darbą, kuriuo jūs netikėsite, jei kas jums pasakos. Jiems išeinant, anie prašė kalbėti apie tuos pačius dalykus kitą subatą. Paleidus susirinkimą, daugelis žydų ir dievobaimingų naujatikių ėjo paskui Povilą ir Barnabą. Tuodu jiems kalbėjo ir ragino pasilikti Dievo malonėje.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(28, 11-20.)

Anuo metu, Marijai Magdalenai ir kitai Marijai nuėjus, štai, kaikurie sargai atėjo į miestą ir apskelbė vyriausiems kunigams visa, kas buvo atsitikę. Jie susirinkę su vyresniaisiais ir pasitarę, davė kareiviams daug pinigų, tardami: Sakykite, kad jo mokytiniai atėjo naktį ir jį pavogė, mums bemiegant. Ir jei apie tai išgirstų valdovas, mes jį perkalbėsime ir apsaugosime jus nuo pavojaus. Taigi, jie ėmę pinigus padarė, kaip buvo pamokyti; ir tas gandas prasiplatino pas žydus iki šiai dienai. Vienuolika gi mokytinių nuėjo į Galilieją, į kalną, kurį Jezus buvo jiems paskyręs. Ir matydami jį, jie pagarbino; bet kaikurie abejojo. Prisiartinęs Jezus jiems kalbėjo šiuos žodžius: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir šventosios Davasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai.

(12.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(13, 44-52.)

Anuo metu, sekančią subatą kone visas miestas suėjo pasiklausyti Dievo žodžio. Matydami minias, žydai pasidarė pilni pavydo ir piktžodžiuodami prieštaravo tam, kas buvo Povilo sakoma. Tuomet Povilas ir Barnabas drąsiai pasakė: Jums reikėjo pirma skelbti Dievo žodis; kadangi tačiau jūs jį atstumiate ir laikote save nevertais amžinojo gyvenimo, štai, mes kreipiames į pagonis. Nes taip yra mums įsakęs Viešpats: Aš pastačiau tave pagonių šviesa, kad būtumei išganymui iki žemės pakraščiu. Tai girdėdami, pagonys džiaugėsi ir garbino Viešpaties žodį. Visi, kiek tik buvo paskirta amžinajam gyvenimui, įtikėjo. Viešpaties gi žodis platinosi visoje šalyje. Bet žydai pakurstė maldingas ir gerbiamas moteris, taippat žymesniuosius mieste, sukėlė persekiojimą prieš Povilą ir Barnabą ir išmetė juodu iš savo ribų. Juodu gi, nukratę ant jų savo kojų dulkes, atvyko į Ikoniją. Tuotarpu mokytiniai buvo pilni džiaugsmo ir šventosios Dvasios.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(16, 9-14.)

Anuo metu, atsikėlęs iš numirusių anksti pirmą savaitės dieną, jis pirmiausiai pasirodė Marijai Magdalenai, iš kurios buvo išvaręs septynias piktas dvasias. Ji nuėjus apskelbė tiems, kurie buvo su juo buvę,o dobar gėdėjo ir verkė. Bet jie, išgirdę jį gyvą esant ir ją jį mačius, netikėjo. Paskui kitokiame pavidale jis pasirodė dviem iš jų kelyje, kuomet juodu ėjo į lauką. Nuėję jie apskelbė kitiems, bet nė jiems netikėjo. Paskiausiai jis pasirodė vienuolikai, kuomet jie sėdėjo už stalo; jis barė jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad jie netikėjo tiems, kurie buvo matę jį atsikėlusį.

(13.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(14, 1-20.)

BROLIAI! Ikonijoje Povilas ir Barnabas draug įėjo į žydų sinagogą ir taip kalbėjo, kad didelis žydų ir graikų skaičius įtikėjo. Netikinčiais gi pasilikusieji žydai kurstė ir erzino pagonių širdis prieš brolius. To nežiūrint, juodu čia psiliko daug laiko, drąsiai elgdamies Viešpatyje, kurs liudijo apie savo malonės žodį, duodamas įvykti per jų rankas ženklams ir stebuklams. Miesto minia pasidalino: vieni buvo su žydais, kiti su apaštalais. Bet pagonims ir žydams su savo viršininkais susitarus juos išgėdinti ir užmušti akmenimis, gavę apie tai žinią, jie pabėgo į Likaonijos miestus, Listrą ir Derbę, ir į visą šalį aplinkui ir tenai skelbė evangeliją. Listroje buvo vienas žmogus nesveikomis kojomis, luošas nuo pat savo gimimo, kurs niekuomet nebuvo vaikščiojęs. Jis klausėsi kalbančio Povilo. Tas, pežvelgęs į jį ir matydamas, kad jis turi tikėjimo į pagydymą, tarė dideliu balsu: Stokis stačias

ant savo kojų. Jis pašoko ir vaikščiojo. Minios, matydamos, ką Povilas buvo padaręs, pakėlė savo balsą ir sakė likaoniškai: Dievai, pasidarę panašūs į žmones, nužengė pas mus. Barnabą jie vadino Jupiteriu, Povilą gi, kadangi jis vadovavo kalboje, Merkuru. Priemiestyje buvęs Jupiterio kunigas atgabeno prie vartų jaučių ir vainikų ir norėjo draug su žmonėmis aukoti. Išgirdę apie tai apaštalai Barnabas ir Povilas, perplėšė savo jupą ir šoko į minias, šaukdami ir sakydami: Vyrai, ką čia jūs darote? Ir mes esame mirtingi, panašūs į jus žmonės. Mes skelbiame jums grįžtis nuo šių tuščių į gyvąjį Dievą, kurs padarė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra. Jis praeitais laikais, tiesa, leido visoms tutoms eiti savo keliais; tačiau nepaliko saves be liudijimo, geradarydamas iš dangaus, duodamas lietaus ir derliaus meto, maitindamas ir pripildydamas mūsų širdis linksmybės. Taip kalbėdami, juodu vos ne vos nuramino minias, kad jiems neatnašautų aukų. Bet atėjo iš Antiokijos ir Ikonijos kaikurie žydai. Jie, perkalbėję minias, sumušė akmenimis Povilą ir, manydami jį esant nebegyvą, išvilko iš miesto. Tačiau mokytinių apstotas, jis atsikėlė ir įėjo i miestą. Kitą dieną jis iškeliavo su Barnabu į Derbę, apskelbė evangeliją tam miestui ir daugelį išmokino.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(16, 15-18.)

Anuo metu, Jezus tarė apaštalams: Eidami į visą pasaulį, skelbkite evangeliją visam sutvērimui. Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi netikės, bus pasmerktas. Tuos, kurie tikės, lydės tokie stebūklai: Mano vardu jie išvarinės piktasias dvasias, kalbės naujomis kalbomis, ims žalčius ir jei ką mirtingą gertų, tai jiems nekenks; jie dės rankas ant ligonių ir tie pasveiks.

(14.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(14, 21-28.)

BROLIAI! Povilas su Barnabu sugrįžo į Listrą, Ikoniją ir Antiokiją, stiprino mokytinių sielas, ragindami pasilikti tikėjime ir kad per daugelį sielvartų mums reikia įeiti į Dievo karalystę. Pastatę jiems kiekvienoje bažnyčioje kunigų ir pasimeldę su pasninku, jie pavedė juos Viešpačiui, į kurį buvo įtikėję. Perėję per Pizydiją, jie atvyko į pampyliją, skelbė Viešpaties žodį Pergėje ir nuvyko į Ataliją. Iš čia jie plaukė į Antiokiją, kame jie buvo Dievo malonės paskirti darbui, kurį atliko. Pargrįžę ir surinkę bažnyčią, jie pranešė, kaip didžių dalykų Dievas buvo per juos padaręs ir kad buvo atidaręs pagonims tikėjimo angą. Jie pasiliko su mokytiniais netrumpą laiką.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(3, 1-15.)

Anuo metu, buvo Jeruzalėje vienas žmogus iš parisiejų, vardu Nikodemas, žydų vyresnysis. Jis nakčia atėjo pas Jėzų ir jam kalbėjo: Rabbi, mes žinome, kad tu atėjai nuo Dievo, kaipo mokytojas, nes niekas negalėtų daryti tų stebūklų, kuriuos tu darai, jei Dievas nebūtų su juo. Jezus atsakė ir jam tarė: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau tau, jei kas neatgims iš nauja, tas negalės matyti Dievo karalystės. Nikodemas jį paklausė: Kaip gali žmogus gimti senas būdamas? argi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos vidurius, kad vėl atgimtų? Jezus atsakė: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau tau, jei kas neatgims iš vandens ir šventosios Dvasios, tas negalės įeiti į Dievo karalystę. Kas gimę iš kūno, tai yra kūnas, ir kas gimė iš Dvasios, yra dvasia. Nesistebėk, kad tau pasakiau: reikia jums iš nauja gimti. Vėjas pučia, kur nori; girdi jo ūžimą, bet nežinai, iš kur ateina, ar kur eina; taip yra su kiekvienu, kurs gimė iš Dvasios. Nikodemas atsiliepė ir jį paklausė: Kaip gali tai būti? Atsakydamas Jezus jam tarė: Tu mokytojas Izraelyje ir tai nežinai? Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau tau, mes kalbame, ką žinome, ir liudijame, ką matėme, bet jūs nepriimate mūsų liudijimo. Jei man kalbant jums apie žemiškus dalykus, jūs netikite, kaip tikėsite, jei jums kalbėsiu apie dangiškuosius? Niekas neužžengė į dangų, kaip tik tas, kurs nužengė iš dangaus: žmogaus Sūnus, kurs yra danguje. Ir kaip Mozė pakėlė aukštyn žaltį tyruose, taip turi būti aukštyn pakeltas žmogaus Sūnus, kad kiekvienas kurs į jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.

(15.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(15, 1-3.)

Anuo metu, kaikurie atvykusieji iš Jūdiejos mokino brolius: Jei nebūsite apipjaustyti Mozės įpročiu, negalėsite būti išganyti. Kilus todel nemažam susirėmimui tarp jų ir Povilo bei Barnabos, buvo nutarta, kad Povilas ir Barnabas ir kaikurie iš anų tarpo nueitų del to klausimo pas apaštalus ir vyresniuosius į Jeruzalę. Taigi, jis bažnyčios palydėti ėjo per Penikiją

ir Samariją, pasakodami apie pagonių grįžimą ir darė didelio džiaugsmo visiems broliams.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(3, 15-21.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Nes Dievas nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį pasaulio teistų, bet kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas. Kas tiki į jį, tas neteisiamas; kas gi netiki, tas jau pasmerktas, nes netiki į viengimusiojo Dievo Sūnaus vardą. Pasmerkimas gi yra toks: Šviesa atėjo į pasaulį, bet žmonės labiau mėgo tamsybę, kaip šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Nes kiekvienas, kurs pikta daro, nekenčia šviesos ir neeina į šviesą, kad jo darbai nebūtų peikiami. Kas daro tiesą, tas eina į šviesą, kad jo darbai pasirodytų, nes jie padaryti Dievuje.

(16.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(15, 4-21.)

Anuo metu, atvykitę į Jeruzalę, jie buvo priimti bažnyčios, apaštalų ir vyresniųjų ir skelbė, kaip didžių dalykų Dievas buvo per juos padaręs. Tuomet kaikurie įtikėjusieji iš parisiejų skyriaus pakilo ir sakė: Reikia anuos apipjaustydinti, taippat įsakyti laikyti Mozės įstatymą. To dalyko ištirti susirinko apaštalai ir vyresnieji. Kilus dideliam ginčui, Petras atsistojo ir jiems tarė: Vyrai broliai, jūs žinote, kad nuo seno laiko Dievas išrinko iš mūsų tarpo, kad pagonys iš mano burnos išgirstų evangelijos žodį ir įtikėtų. Dievas, kurs pažįsta širdis, paliudijo, duodamas jiems šventosios Dvasios, kaip ir mums, ir nedarė jokio skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu apvalydamas jų širdis. Kam tat dabar gundote Dievą, dėdami ant mokytinių sprando jungą, kurio nei mūsų tėvai, nei mes negalėjome panešti? Juk mes taippat, kaip ir jie, tikimes būsią išganyti Viešpaties Jėzaus Kristaus malone. Tuomet visa daugybė nutilo ir klausėsi Barnabo ir Povilo, pasakojančių, kaip didžių ženklų ir stebūklų buvo Dievas per juodu padaręs tarp pagonių. Kuomet juodu nutilo, atsiliepė Jokūbas ir sakė: Vyrai, broliai, pasiklausykite manes. Simonas papasakojo, kaip Dievas pirmą sykį aplankė pagonis, kad imtų iš jų žmonių savo vardui. Su tuo sutinka pranašų žodžiai, kaip parašyta: Po to aš sugrįšiu ir vėl pastatysiu nupuolusią Dovido padangtę; kas joje sugriauta, aš atstatysiu ir atitiesiu ją, kad ieškotų Viešpaties kiti žmonės ir visos tautos, ant kurių šaukiamas mano vardas, sako Viešpats, kurs tai daro. Juk nuo amžių Viešpačiui žinomas jo darbas. Todel aš išrandu, kad nereikia daryti sunkenybių tiems, kurie iš pagonių grįžta į Dievą, tik parašyti jiems prisilaikyti nuo susitepimo stabais, nuo paleistuvystės, nuo pasmaugto ir nuo kraujo. Nes Mozė nuo senų laikų turi kiekviename mieste savo skelbėjų sinagogose, kame jis skaitomas kas subata.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(3, 25-36.)

Anuo metu ,tarp Jono mokytinių ir žydų kilo ginčas apie apsiplovimą. Jie atėjo pas Joną ir jam sakė: Rabbi, tas, kurs su tavim buvo anapus Jordano, apie kurį tu liudijai, štai dabar krikštija, ir visi eina pas jį. Atsakydamas Jonas tarė: Žmogus negali nieko sau imti, jei jam nebus duota iš dangaus. Jūs patys galite paliudyti apie mane, kad aš esu sakęs: Aš ne Kristus, tik esu siųstas pirm jo. Kas turi sužieduotinę, tas sužieduotinis; sužieduotinio gi prietelis, kurs stovi ir jį girdi, džiaugte džiaugiasi sužieduotinio balsu. Taigi ,tokio džiaugsmo aš pilnai prityriau. Reikia, kad jis augtų ir kad aš eičiau mažyn. Kas ateina iš aukštybės, tas stovi aukščiau už visus. Ką jis matė ir girdėjo, apie tai jis liudija; tačiau niekas nepriima jo liudijimo. Kas priėmė jo liudijimą, tas patvirtino, kad Dievas tiesakalbis. Nes ką Dievas siuntė, tas skelbia Dievo žodžius, nes Dievas ne saiku suteikia Dvasios. Tėvas myli Sūnų ir visa atidavė į jo rankas, kas tiki į Sūnų, tas turi amžinąjį gyvenimą; kas gi netiki Sūnui, tas nematys gyvenimo, tik Dievo rūstybė pasilieka ant jojo.

(17.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(15, 22-34.)

Tuomet apaštalai, vyresnieji su visu susirinkimu nutarė išrinkti iš savo tarpo žmonių ir siųsti į Antiokiją su Povilu ir Barnabu, būtent, Jūdą, kurs vadinosi Barsabas, ir Silą, žymiausius vyrus brolių tarpe. Per jų rankas jie nusiuntė tokį raštą: Apaštalai ir vyresnieji broliai siunčia pasveikinimą broliams iš pagonių tarpo Antiokijoje, Syrijoje ir Kilikijoje. Mes girdėjome, kad kaikurie išėjusieji iš mūsų tarpo, kuriems mes nebuvome pavedę, daro neramybės tarp jūsų žodžiais ir kelia sumišimo jūsų sielose. Todel mes, susirinkę krūvon, nutarėme išrinkti vyrų ir siųsti pas jus su mūsų mylimiausiais Barnabu ir Povilu, žmonė-

mis, kurie guldė savo gyvybes del mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus vardo. Taigi, mes išsiuntėme Jūdą ir Silą, kuriuodu ir patys jums tai pasakys žodžiais. Nes šventajai Dvasiai ir mums patiko nedėti ant jūsų jokios daugiau naštos, kaip tik šituos reikalingus dalykus: kad prisilaikytumėte nuo aukų stabams, nuo kraujo, nuo pasmaugto ir nuo paleistuvystės. Sergėdamies tų dalykų, jūs gerai darysite. Būkite sveiki. Jie išleisti nuvyko į Antiokiją ir, surinkę daugybę, atidavė laišką. Perskaitę, anie džiaugėsi del paguodos žodžių. Jūdas ir Silas ,būdami pranašai, daug kalbėjo broliams paguosti ir juos sustiprino. Psilikę tenai kokį laiką, jie buvo brolių išleisti ramybėje pas tuos, kurie buvo juos atsiuntę. Bet Silui patiko čia pasilikti; Jūdas vienas sugrįžo į Jeruzalę. Povilas ir Barnabas pasiliko Antiokijoje, mokindami ir skelbdami su daugeliu kitų Viešpaties žodį.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(4, 1-14.)

Anuo metu, kuomet Jezus patyrė, kad parisiejai girdėję, jog jis, Jezus, daugiau įgijąs mokytinių ir krikštijąs, kaip Jonas, (nors pats Jezus nekrikštijo, tik jo mokytiniai), jis paliko Jūdieją ir vėl nuėjo į Galilieją. Jam reikėjo eiti per Samariją. Tai jis atėjo į Samarijos mestą, vadinamą Sikaru, arti lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionės Jezus atsisėdo, taip kaip buvo, prie šulinio. Buvo apie šeštą valandą. Viena moteriškė samaritonė atėjo semtis vandens. Jēzus jai tarė: Duok man gerti. Nes jo mokytiniai buvo nuėję į miestą nusipirktų valgyti. Ta moteriškė samaritonė jam sakė: Kaip gi tu, būdamas žydas, prašai gerti mane, moteriškę samaritonę? Nes žydai nebendrauja su samaritonais. Atsakydamas Jezus jai tarė: Jei tu pažintumei Dievo dovaną ir kas yra tas, kurs tau sako: Duok man gerti, tu tikrai būtumei iš jo prašiusi ir jis duotų tau gyvojo vandens. Moteriškė jam sakė: Viešpatie, tu juk neturi kuo pasisemti, šulinys gilus; tai iš kur tu turi gyvojo vandens? Argi tu didesnis už mūsų tēvą Jokūbą, kurs mums davė tą šulinį, pats iš jo gērē, taippat jo vaikai ir jo gyvuliai? Atsakydamas Jezus jai tarė: Kiekvienas, kurs geria šitą vandenį, vēl trokš; kas gi gers vandens, kurį aš jam duosiu, tas nebetrokš per amžius; vanduo, kurį aš jam duosiu, bus jame šaltinis vandens trykštančio į amžinąjį gyvenimą.

(18.) *Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.*

(15, 35-41.)

BROLIAI! Povilas ir Barnabas pasiliko Antiokijoje, mokindami ir skelbdami su daugeliu kitų Viešpaties žodį. Kelioms dienoms praslinkus, Povilas sakė Barnabui: Grįžkime ir aplankykime brolius, kaip jie laikosi visuose miestuose, kuriuose skelbēme Dievo žodį. Barnabas norējo pasiimti su savim ir Joną, kurs vadinosi Morkus. Povilas gi manē, kad jo nereiktų imti (nes jis buvo atstojęs nuo jų Pampylijoje ir neējo į darbą). Pasidarē nesutartis, taip kad juodu persiskyrē: Barnabas, pasiēmęs su savim Morkų, išplaukē į Kiprą, Povilas gi, išsirinkęs Silą, leidosi kelionēn, brolių pašvęstas Dievo malonei. Jis ējo per Syriją ir Kilikiją, stiprino bažnyčias ir įsakinējo laikyti apaštalų ir vyresniųjų paliepimus.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(4, 15-29.)

Anuo metu, Moteriškē Jezui sako: Viešpatie, duok man to vandens, kad nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau čia semtis. Jezus jai tarē: Eik, pavadink savo vyrą ir ateik čionai. Moteriškē atsakē: Aš neturiu vyro. Jezus jai tarē: Gerai pasakei: aš neturiu vyro. Nes tu turējai penkis vyrus ir tas kurį dabar turi, tai ne tavo vyras; čia tu tiesą pasakei. Moteriškē jam tarē: Viešpatie, matau, kad tu pranašas. Mūsų tēvai garbindavo ant šito kalno, jūs gi sakote Jeruzalēje esanti vieta, kur reikią garbinti. Jezus jai tarē: Moteriške, tikēk manim, ateina valanda, kuomet jūs nei ant šito kalno, nei Jeruzalēje negarbinsite Tēvo. Jūs garbinate, ko nežinote, mes garbiname, ką žinome, nes išganymas ateina iš žydų. Bet ateina valanda ir dabar jau yra kuomet tikri garbintojai garbins Tēvą dvasioje ir tiesoje; nes ir Tēvas ieško tokių garbintojų. Dievas yra dvasia, ir jo garbintojams reikia garbint dvasioje ir tiesoje. Moteriškē jam tarē: Aš žinau, kad ateis Mesijas (tai yra Kristus); taigi, atējęs jis visa mums apskelbs. Jezus jai tarē: Aš esu, kurs su tavim kalbu. Tuotarpu atējo jo mokytiniai ir stebējosi, kad jis kalbasi su moteriške. Tačiau nē vienas nesakē: Ko klausiesi, arba: apie ką su ja kalbi? Moteriškē gi paliko savo ąsotį, nuējo į miestą ir sakē žmonēms: Ateikite ir išvyskite žmogų, kurs man pasakē visa, ką tik esu padariusi; ar ne jis Mesijas? . .

(19.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(6, 1-13.)

BROLIAI! Povilas atvyko į Derbę ir Listrą. Štai čia buvo vienas mokytinis vardu Timotiejus, sūnus moteriškės, tikinčios žydės ir tėvo pagonies. Apie jį gerai liudijo broliai Listroje ir Ikonijoje. Povilas norėjo, kad jis su juo eitų. Jis ėmė ir apipjaustydino jį del žydų, buvusių tose vietose; nes visi žinojo, kad jo tėvas buvo pagonis. Eidami per miestus, jie paduodavo jiems sergėti nutarimus apaštalų ir vyresniųjų padarytus Jeruzalėje. Taip bažnyčios stiprėjo tikėjimu ir kasdien augo skaičiumi. Einant per Prygiją ir Galatijos šalis, buvo jiems šventosios Dvasios uždrausta skelbti Dievo žodį Azijoje. Atėję į Myziją, jie mėgino eiti į Bityniją, bet Jėzaus Dvasia jiems neleido. Perėję per Myziją, jie nuvyko į Troadą. Naktį Povilui pasirodė regėjimas: Jo akyvaizdoje stovėjo vienas makedonietis ir maldavo jį, sakydamas: Ateik į Makedoniją ir gelbėk mus. Kaip tik jis buvo matęs tą regėjimą, tuojau mes stengėmes keliauti į Makedoniją, įsitikinę, kad Dievas mus šaukia skelbti jiems evangelijos. Išplaukę iš Troados, tiesiu keliu atvykome į Samotrakę ir sekančią dieną į Neapolį; iš čia į Pilypus ,pirmąjį tos Makedonijos dalies miestą, kurs buvo kolonija. Šitame mieste išbuvome keletą dienų ir turėjome pasikalbėjimų. Subatos dieną išėjome už miesto prie upės, kame rodėsi esanti maldos vieta. Atsisėdę mes kalbėjome susirinkusioms moteriškėms.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(4, 31-42.)

Anuo metu, mokytiniai prašė Jezų sakydami: Rabbi, valgyk! Jis jiems atsakė: Aš turiu valdyti maisto, kurio jūs nežinote. Tuomet mokytiniai kalbėjosi tarp saves: Ar neatnešė jam kas nors valgyti? Jėzus jiems tarė: Mano valgis yra daryti valią to, kurs mane siuntė, kad ištesėčiau jo darbą. Ar jūs nesakote: Yra dar keturi mėnesiai ir ateina pjūtis? Štai, sakau jums: Pakelkite savo akis ir pasižiūrėkite į laukus, kad jie jau pabalę pjučiai. Pjovėjas gauna užmokesnį ir renka vaisius amžinajam gyvenimui, kad draug džiaugtūsi ir sėjėjas ir pjovėjas. Nes čia pasirodo tikras esąs tas pasakymas: Kas kitas sėja ir kas kita pjauna. Aš siunčiau jus pjauti tai, del ko jūs nevargote; kiti vargo, ir jūs įstojote į jų darbus. Daug iš ano miesto samaritonų įtikėjo į jį del moteriškės žodžių, kuri liudijo: Jis man pasakė visa, ką tik esu padariusi. Atėję pas jį samaritonai prašė jį pasilikti pas juos, ir jis pasiliko tenai dvi dieni. Daug daugiau įtikėjo į jį del jo pamokslo. Moteriškei gi jie sakė: Tikime jau nebe del tavo šnekos; mes patys girdėjome ir žinome, kad šitas tikrai pasaulio Gelbėtojas.

(20.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(16, 14-15.)

Anose dienose klausėsi ypač viena dievobaiminga moteriškė, vardu Lydija, purpurininkė iš Tiatryros miesto. Viešpats atvėre jos širdį, kad tėmytų tai, kas buvo Povilo sakoma. Kuomet ji su savo namais buvo pakrikštyta, ji meldė mus, sakydama: jei laikote mane ištikima Viešpačiui, įeikite į mano namus ir pasilikite.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(4, 45-53.)

Anuo metu, kuomet Jezus atėjo į Galilieją, galiliejiečiai jį priėmė, nes jie buvo matę visa, ką jis buvo padaręs per šventes Jeruzalėje, nes ir jie buvo atėję į tas šventes. Tai jis vėl atėjo į Galiliejos Kaną, kame vandenį buvo pavertęs vynu. Buvo tenai vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo Kaparnaume. Tas, išgirdęs, kad Jėzus ateina iš Jūdiejos į Galilieją, nuėjo pas jį ir prašė jį ateiti ir pagyditi jo sūnų, kurs buvo marinamas. Tuomet Jezus jam tarė: Jei jūs nematote ženklų ir stebuklų, jūs netikite. Valdininkas jam atsakė: Viešpatie, ateik pirma nekaip mano sūnus numirs. Jezus jam tarė: Eik, tavo sūnus gyvas. Žmogus įtikėjo žodžiams, kuriuos jam pasakė Jezus, ir išėjo. Jį jau pareinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam, sakydami, kad jo sūnus gyvas. Jis tad pasiklausė juos apie valandą, kurioje jam pasidarė geriau. Jie atsakė: Vakar septintoje valandoje liovėsi krėtęs jį drugys. Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta valanda, kurioje Jezus jam tarė: Tavo sūnus gyvas, ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai.

(21.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(16, 16-40.)

Anuo metu, einant mums į maldos vietą, pasitaikė, kad mus sutiko viena mergina, turėjusi savyje žy-

niavimo dvasią. Žyniavimu ji duodavo didelio pelno savo valdovams. Sekdama Povilą ir mus, ji šaukė, sakydama: Šitie žmonės Aukščiausiojo Dievo tarnai; jie skelbia jums išganymo kelią. Taip ji darė daug dienų. Nebepakęsdamas Povilas atsigrįžo ir tarė dvasiai: Įsakau tau Jezaus Kristaus vardu išeiti iš jos. Ji tą pačią valandą išėjo. Jos valdovai, matydami, kad jų pelno viltis dingo, nutvėrė Povilą ir Silą ir nuvedė pas miesto viršininkus. Atiduodami juos miesto viršininkams, jie sakė: Šitie žmonės, būdami žydai, daro neramybės mūsų mieste ir skelbia įpročius, kurių mums nevalia priimti nė laikytis, nes esame romėnai. Prieš juos susibėgo minia. Miesto viršininkai, perplėšę jų jupas, liepė plakti juos rykštėmis. Padarę jiems daug žaizdų, įmetė juos į kalėjimą, įsakydami sargui rūpestingai juos sergėti. Gavęs tokį įsakymą, jis įmetė juos į vidujinį kalėjimą ir įrakino jų kojas į šiekštą. Vidūnaktį Povilas ir Silas melsdamies garbino Dievą; juos girdėjo buvusieji kalėjime. Ūmai pasidarė didelis žemės drebėjimas, taip kad pasijudino kalėjimo pamatai. Tuojau atsidarė visos durys, ir visų pančiai atsirišo. Pabudęs kalėjimo sargas ir pamatęs atviras kalėjimo duris, išsitraukė iš makšties kalaviją ir norėjo nusižudyti, nes manė, kad kaliniai pabėgę. Bet Povilas sušuko dideliu balsu, sakydamas: Nedaryk sau nieko pikta, nes mes visi čia esame. Pareikalavęs šviesos, jis įėjo, drebėdamas parpuolė prie Povilo ir Silo kojų ir, išvedęs juodu laukan, tarė: broliai, ką aš turiu daryti, kad būčiau išganytas? Juodu atsakė: Tikėk į Viešpatį Jezų ir būsi išganytas tu ir tavo namai. Ir juodu apsakinėjo Viešpaties žodį jam ir visiems buvusiems jo namuose. Tą pačią nakties valandą jis ėmė juodu, apiplovė jų randus ir tuojau apsikrikštydino pats ir visi jo namai. Atsivedęs juodu į savo namus, patiekė jiems valgyti ir džiaugėsi su visais savo namais, kad buvo įtikėjęs į Dievą. Dienai išaušus, miesto viršininkai atsiuntė sargybinių su įsakymu: Paleisk tuodu žmogu. Kalėjimo sargas apskelbė tuos žodžius Povilui: Miesto viršininkai atsiuntė, kad juodu būtumėta paleisti. Bet Povilas jam atsakė: Mus, Romos piliečius, viešai, be teismo nuplaktus, įmetė kalėjimam, o dabar slapčia išmeta? Ne taip; bet teateinie ir tegul patys mus išmeta. Sargybiniai tai pranešė miesto viršininkams. Tie, išgirdę, kad juodu buvo Romos piliečiai, nusigando, atėję atsiprašė juodu ir išvedę prašė išeiti iš miesto. Išėję iš kalėjimo juodu nuėjo pas Lydiją, pasimatę su broliais ,nuramino juos ir išėjo.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(5, 16-29.)

Anuo metu, žydai pradėjo persekioti Jėzų, kad jis tai buvo padaręs subatoje. Jezus gi jiems atsakė: Mano Tėvas veikia iki šiolei ir aš veikiu. To dėliai žydai dar labiau tykojo jo užmušti, nes jis ne tik nešventė subatos, bet ir sakė savo Tėvą esant Dievą, taip darydamas save lygų Dievui. Taigi, atsakydamas Jezus jiems tarė: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, Sūnus negali nieko padaryti iš saves, kaip tik tai, ką mato darant Tėvą; nes ką tas daro, tai taippat daro ir Sūnus. Nes Tėvas myli Sūnų ir jam parodo visa, ką pats daro; jis jam parodys didesnių už šituos darbų, taip kad jūs turėsite stebėtis. Nes kaip Tėvas prikelia numirusius ir atgaivina, taip ir Sūnus atgaivina, ką nori. Nes Tėvas nieko neteisia, bet visą teismą atidavė Sūnui, kad visi gerbtų Sūnų, kaip gerbia Tėvą. Kas negerbia Sūnaus, tas negerbia Tėvo, kurs yra jį siuntęs. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, kas klauso mano žodžo ir tiki tam, kurs yra mane siuntęs, tas turi amžinąjį gyvenimą ir neeina į teismą, bet iš mirties pereina į gyvenimą. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, ateina valanda ir dabar jau yra, kuomet mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir kurie išgirs, bus gyvi. Nes kaip Tėvas turi gyvenimą pats savyje, taip jis davė ir Sūnui turėti gyvenimą pačiam savyje. Jis davė jam taippat valdžios daryti teismą, nes jis žmogaus Sūnus. Nesistebėkite tuo, kad ateina valanda, kurioje visi esantieji kapuose išgirs Dievo Sūnaus balsą; kurie gera darė, išeis, kad atsikeltų į gyvenimą, kurie gi pikta darė, kad keltūsi į teismą.

(22.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(17, 1-9.)

Anuo metu, perėję per Amfipolį ir Apoloniją, Povilas ir Silas atėjo į Tesaloniką, kame buvo žydų sinagoga. Savo papročiu Povilas įėjo pas juos ir per tris subatas turėjo pasikalbėjimų, remdamos Raštu. Jis jį aiškino ir įrodinėjo, kad Kristus turėjo kentėti ir keltis iš numirusių ir kad Kristus yra Jėzus, kurį aš jums skelbiu. Kaikurie iš jų įtikėjo ir prisidėjo prie Povilo ir Silo; taippat didelė daugybė naujatikių ir nemaž gerbiamų moterų. Bet pavydėdami žydai ėmė iš liaudies kaikuriuos piktus žmones ir, sudarę minią, sukurstė miestą. Jie apstojo Jazono namus ir ieškojo jų išvesti tarp liaudies. Neradę jųdviejų, jie traukė Jazoną ir kaikuriuos brolius pas miesto

vyresniuosius, šaukdami: Ir čia atėjo tie, kurie daro sumišimo mieste. Juos priėmė Jazonas. Visi šitie daro prieš ciesoriaus nutarimus, sakydami kitą esant karalių, Jezų. Taip jie suerzino liaudį ir miesto vyresniuosius, kurie tai girdėjo. Paėmę laidą iš Jazono ir iš kitų, jie juos paleido.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(5, 30-38.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Aš negaliu nieko daryti pats iš saves. Kaip girdžiu, taip teisiu, ir mano teismas teisingas, nes aš neieškau savo valios, bet valios to, kurs yra mane siuntęs. Jei aš pats liudiju apie save, mano ludijimas netikras. Yra kitas, kurs liudija apie mane, ir aš žinau, kad tas liudijimas, kurį apie mane duoda, tikras. Jūs esate siuntę pas Joną, ir jis liudijo apie tiesą. Aš neimu liudijimo iš žmogaus, bet tai sakau, kad jūs būtumėte išgelbėti. Jis buvo degąs ir šviečiąs žiburys, bet jūs tik trumpą laiką norėjote džiaugtis jo šviesa. Aš turiu liudijimą didesnį už Jono; nes darbai, kuriuos aš darau, liudija apie mane, kad mane yra siuntęs Tėvas. Tėvas, kurs yra mane siuntęs, jis liudijo apie mane. Jūs niekuomet negirdėjote jo balso ir nematėte jo išvaizdos. Jūs net nepalaikėte savyje jo žodžio, nes netikite tam, kurį jis yra siuntęs.

(23.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(17, 10-15.)

BROLIAI! gi tuojau nakčia išleido Povilą ir Silą į Berėją. Atėję juodu įėjo į žydų sinagogą. Šitie buvo geresnio būdo, kaip anie Tesalonikoje. Jie priėmė žodį visu uolumu ir kasdien tyrinėjo Raštus, ar tai taip būtų. Daugelis jų įtikėjo; taippat nemaža žymių pagonių moterų ir vyrų. Žydai Tesalonikoje, patyrę, kad Dievo žodis Povilo skelbiamas ir Berėjoje, atvyko ir čia, kurstydami ir darydami sumišimo tarp žmonių. Tuomet broliai išleido Povilą, kad eitų iki jūrai. Silas gi ir Timotiejus pasiliko tenai. Lydėjusieji Povilą nuvedė jį iki Atėnų ir grįžo, gavę iš jo įsakymą Silui ir Timotiejui kuogreičiausiai ateiti pas jį.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(5, 39-47.)

Anuuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Jūs tyrinėjate Raštus, nes tariates juose turį amžinąjį gyvenimą; jie tai ir yra, kurie liudija apie mane. Bet jūs nenorite ateiti pas mane, kad turėtumėte gyvenimą. Garbės iš žmonių aš nepriimu; tačiau aš pažįstu jus, neturite savyje Dievo meilės. Aš atėjau savo Tėvo vardu, bet jūs manes nepriimate; jei kitas ateis savo vardu, tą jūs priimsite. Kaip galite tikėti jūs, kurie imate garbės vieni iš kitų ir neieškote garbės, kuri yra nuo vieno Dievo? Nemanykite, kad aš jus kaltinsiu pas Tėvą; jūsų kaltintojas yra Mozė, kuriuo jūs tikites. Nes jei jūs tikėtumėte Mozei, juk tikėtumėte ir man; nes jis rašė apie mane. Bet jei jūs netikite jo raštams, kaip gi jūs tikėsite mano žodžiams?

(24.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(17, 16-23.)

Anose dienose Povilas, jų belaukdamas Atėnuose ir čia matydamas stabmeldystei pasidavusį miestą, buvo sujudintas iki sielos gilumai. Todel jis kalbėjosi sinagogoje su žydais ir naujatikiais ,prekyvietėje gi kas dien su čia buvusiais. Kaikurie epikūrai ir stoikai filosofai ginčijosi su juo; vieni sakė: Ką tas plepys nori pasakyti? kiti gi: Jis, rodosi, esąs naujų dievų skelbėjas, nes jis skelbė jiems Jėzų ir prisikėlimą. Nutvėrę jie nuvedė jį į Areopagą, sakydmi: Ar galime žinoti, koks tas naujas mokslas, kurį tu skelbi? Nes tu dedi į mūsų ausis kažinką nauja. Tai mes norime žinoti, kas tai būtų? (Visi gi atėniečiai ir tenai viešintieji ateiviai nieku kitu neužsiimdavo, kaip tik sakyti ar išgirsti ką nauja). Povilas, atsistojęs Areopago viduryje, tarė: Atėnų vyrai, aš matau, kad jūs visais žvilgsniais esate perdaug dievobaimingi. Nes, praeidamas ir žiūrėdamas į jūsų dievų stovylas, radau taippat aukurą antrašu: NEŽINOMAM DIEVUI. Taigi, ką jūs nežinodami garbinate, tai aš jums skelbiu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(6, 16-27.)

Anuo metu, vakarui atėjus, jo mokytiniai nusileido pas jūrą. Įsėdę laivan,, jie plaukė jūra į Kaparnaumą. Buvo jau sutemę, bet Jezus dar nebuvo pas juos atėjęs. Tuotarpu jūra, dideliam vėjui pučiant, sujudo. Nusiyrę apie dvidešimt penkis ar trisdešimtis varsnų, jie pamatė Jėzų einantį jūra: Tai aš, nebijokite. Jie mielu noru paėmė jį į laivą, ir laivas tuojau buvo prie kranto, į kurį jie plaukė. Kitą dieną minia, stovėjusi anapus jūros, patyrė, kad tenai ne-

buvo kito laivo, kaip tik vienas ,ir kad Jezus nebuvo įsēdęs su savo mokytiniais į laivą, buvo gi nuplaukę vieni mokytiniai. Tuotarpu kiti laivai atplaukē iš Tiberiados prie tos vietos, kurioje jie buvo valgę duonos, Viešpačiui padēkojus. Taigi, minia, matydama, kad tenai nebebuvo nei Jezaus, nei jo mokytinių, sēdo į laivus, atvyko į Kaparnaumą ir ieškojo Jēzaus. Radę jį kitame jūros krante, jie klausē: Rabbi, kuomet čia atvykai? Atsakydamas jiems Jēzus tarē: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, jūs manes ieškote, ne kad matēte stebuklų, bet kad valgēte duonos ir buvote pasotinti. Darbuokites ne del žūnančio valgio, bet del pasiliekančiojo amžinajam gyvenimui, kurio jums duos žmogaus Sūnus; nes jį antspaudu pažymējo Dievas Tēvas.

(25.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(17, 24-31.)

BROLIAI! Dievas, kurs įkūrē pasaulį ir visa, kas jame yra, jis, būdamas dangaus ir žemēs Viešpats, negyvena rankomis padarytose šventyklose, nē žmonių rankomis aptarnaujamas, lyg kad ko nors jam reikētų, nes jis pats duoda visiems gyvybēs, kvapo ir visa. Jis padarē iš vieno visą žmonių giminę, kad apgyventų visą žemēs paviršį; jis pažymējo paskirtus laikus ir jų gyvenimo ribas, kad jie ieškotų Dievo, ar nepajus jo arba ar neras, nors jis yra netoli nuo kiekvieno mūsų. Nes jame mes gyvename, judame ir esame, kaip ir kaikurie jūsų poētų yra pasakę: Nes mes esame jo giminēs. Taigi, būdami Dievo giminēs, neturime manyti, buk Dievybē panaši esanti į auksą, ar sidabrą, ar akmenį, ar dailēs ir žmogaus minties padarą. Dievas, paniekindamas tuos nežinojimo laikus, dabar skelbia žmonēms, kad visi visur darytų atgailą. Nes jis nustatē dieną, kurioje teis žemēs skritulį teisingai per Vyrą, kurį paskyrē. Jį jis padarē patikimą visiems, prikeldamas jį iš numirusių.

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų. Jono.

(6, 28-35.)

Anuo metu, jie jį paklausē: Ką mes turime veikti, kad darytumem Dievo darbus? Atsakydamas Jezus jiems tarē: Tai yra Dievo darbas, kad tikētumēte į ta, kurį jis yra siuntęs. Tuomet jie jam sakē: Kokį gi tu darai ženklą, kad mes matytumem ir tau tikētumēm? ką tu darai? Mūsų tēvai valgē tyruose manos, kaip parašyta: Jis davē jiems duonos iš dangaus valgyti. Jezus jiems atsakē: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, ne Mozē davē jums duonos iš dangaus, bet mano Tēvas duoda jums tikrosios duonos iš dangaus. Nes Dievo duona ta, kuri nužengia iš dangaus ir duoda gyvybę pasauliui. Tuomet jie jam tarē: Viešpatie, duok mums visuomet tos duonos. Jēzus jiems atsakē: Aš gyvenimo duona; kas ateina pas mane, tas nealks, ir kas tiki į mane, niekuomet netrokš.

(26.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(17, 32-34.)

Anose dienose, išgirdę apie mirusiųjų prisikēlimą, vieni ēmē tyčiotis, kiti gi sakē: Pasiklausysime taves apie tai kitą kartą. Taip Povilas išējo iš jų tarpo. Tačiau kaikurie vyrai prisidējo prie jo ir įtikējo; tarp jų buvo ir Dionyzas iš Areopago, moteriškē vardu Damaris ir kiti su jais.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(6, 37-51.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Visa ką man Tēvas duoda, ateis pas mane, ir ateinančio pas mane aš neatstumsiu. Nes aš nužengiau iš dangaus ne savo valios vykinti, bet valios to, kurs yra mane siuntęs. Ta gi yra mane siuntusio Tēvo valia, kad nieko iš to, ką jis yra man davęs, nepamesčiau, bet kad tai prikelčiau paskutinēje dienoje. Nes ta yra mane siuntusio Tēvo valia, kad kiekvienas, kurs mato Sūnų ir į jį tiki, turētų amžinąjį gyvenimą, ir kad aš jį prikelčiau paskutinēje dienoje. Tuomet žydai murmējo prieš jį, kad jis buvo pasakęs: Aš esu gyvoji duona, kurs iš dangaus nužengiau, ir kalbējo: Argi jis ne Juozapo sūnus Jēzus, kurio mes pažįstame tēvą ir motiną? Kaip gi jis sako: Aš iš dangaus nužengiau? Atsakydamas Jezus jiems tarē: Nemurmēkite tarp saves. Niekas negali ateiti pas mane, jei Tēvas, kurs yra mane siuntęs, jo nepatrauks, ir tą aš prikelsiu paskutinēje dienoje. Parašyta pas pranašus: Visi bus Dievo mokinami. Kiekvienas, kurs girdējo iš Tēvo ir suprato, ateina pas mane. Tai nereiškia, kad kas nors būtų matęs Tēvą; nes tik kurs iš Dievo yra, tas matē Tēvą. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, kas tiki į mane, tas turi amžinąjį gyvenimą. Aš gyvenimo duona. Jūsų tēvai valgē tyruose manos ir mirē. Šita yra duona nužengianti iš dangaus, kad, kas jos valgys, nemirtų. Aš esu gyvoji duona, kurs iš dangaus nužengiau.

(27.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(18, 1-8.)

Anose dienose, palikęs Atėnus, Povilas atėjo į Korintą. Čia jis rado vieną žydą, vardų Akvilą, gimimu iš Ponto, ką tik atvykusį iš Italijos, ir jo žmoną Priskilę (nes Klaudijus buvo įsakęs visiems žydams išeiti iš Romos), ir su jiedviem susidėjo. Kadangi jų amatas buvo toks pat, jis pas juos pasiliko ir dirbo. (Jų gi amatas buvo dirbti padangtes.) Kiekvieną subatą jis kalbėjo sinagogoje, minėjo Vešpaties Jezaus vardą ir įtikinėjo žydus ir graikus. Atvykus iš Makedonijos Silui ir Timotiejui, Povilas užsiėmė vien pamokslais ir liudijo žydams, kad Jezus yra Kristus. Jiems prieštaraujant ir piktžodžiuojant, jis nudulkino savo drabužius ir jiems tarė: Jūsų kraujas ant jūsų galvos; aš nesuteptas; nuo šio meto aš elsiu pas pagonis. Išėjęs iš ten, jis įėjo į namus vieno Dievo garbintojo, vardu Tito Justo, kurio namai buvo greta sinagogos. Bet sinagogos viršininkas Krispas įtikėjo su visais savo namais į Viešpatį. Daug taippat korintiečių klausydamies įtikėjo ir krikštijosi.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(6, 52-58.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Kas valgys tos duonos, bus gyvas per amžius; duona gi, kurios aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvenimą. Tuomet žydai ginčijosi tarp saves, sakydami: Kaip jis gali mums duoti valgyti savo kūną? Jėzus gi jiems tarė: Ištikrųjų, ištikrųjų ,sakau jums, jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvenimo. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje. Nes mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame. Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas ir aš esu gyvas per Tėvą, taip ir tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane.

(28.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(18, 9-17.)

Anuo metu, nakčia Viešpats tarė regėjime Poviui: Nebijok, bet kalbėk ir netylėk, nes aš esu su tavim. Niekas nesikėsins tau kenkti, nes šitame mieste aš turiu daug žmonių. Taip jis pasiliko čionai metus ir šešis mėnesius, mokindamas pas juos Dievo žodžio. Galijonui esant Achajos prokonsulu, vienminčiai žydai sukilo prieš Povilą, atvedė jį į teismo vietą ir čia skundė: Šitas įkalbinėja žmones garbinti Dievą įstatymui priešingu būdu. Kai Povilas jau norėjo atverti burną, Galijonas tarė žydams: Jei būtų kalbama apie kokią neteisybę, ar didelį prasikaltimą, aš užsiimčiau jumis, žydai, tinkamai. Bet, kadangi keliama ginčų apie mokslą, vardus ir jūsų įstatymą, tai jūs patys žinokites; aš nenoriu būti tų dalykų teisėjas. Ir jis pavarė juos iš teismo. Tuomet visi nutvėrė sinagogos viršininką ir mušė jį teismo akyse. Galijonas gi visai tuo nesirūpino.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(6, 60-71.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Tai yra duona, kuri nužengė iš dangaus. Su ja bus ne kaip su mana, kurios jūsų tėvai valgė ir mirė. Kas šitą duoną valgo, bus gyvas per amžius. Tai jis pasakė, mokindamas Kaparnaumo sinagogoje. Daugelis jo mokytinių, tai išgirdę, sakė: Šitie žodžiai kieti, ir kas gali jų klausyti? Jezus, žinodamas pats savyje, kad jo mokytiniai del to murmėjo, jiems tarė: Tai jus piktina? O jei jūs matysite žmogaus Sūnų, užžengiantį tenai, kame jis pirma buvo? Dvasia yra, kuri gaivina, kūnas nieka nepadeda. Žodžiai, kuriuos aš jums kalbėjau, yra dvasia ir gyvybė. Bet tarp jūsų yra tokių, kurie netiki. Nes Jėzus žinojo nuo pat pradžios, kurie netikėjo ir kas jį išduosiąs. Jis dar sakė: Todel aš jums sakiau: Niekas negali ateiti pas mane, jei jam nebus mano Tėvo duota. Nuo to meto daug jo mokytinių pasitraukė šalin ir jau nebevaikščiojo su juo. Tai Jėzus tarė dvylikai: Ar ir jūs norite pasišalinti? Jam atsakė Simonas Petras: Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir žinome, kad tu Kristus, Dievo Sūnus. Jėzus jiems atsakė: Ar ne aš jus, dvyliką, išsirinkau? Tačiau ir iš jūsų vienas yra blogas.

(29.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(18, 18-23.)

Anose dienose, Povilas pasiliko čia dar daug dienų, paskui atsisveikino su broliais ir išplaukė į Syriją (su juo taippat Priskilė ir Akvilas). Kenkruose jis nusikirpo sau galvą, nes buvo padaręs apžadą. At-

vykęs į Efezą, jis paliko juodu tenai, pats gi įėjo į sinagogą ir kalbėjosi su žydais. Jiems prašant pasilikti ilgesnį laiką, nesutiko. Atsisveikinęs ir pasakęs: Su Dievo valia vėl sugrįšiu pas jus, jis išplaukė iš Efezo. Atvykęs į Kesariją, jis iškeliavo toliau, pasveikino božnyčią ir pargrįžo į Antiokiją. Išbuvęs čia kokį laiką, jis leidosi kelionėn, ėjo iš eilios per Galatijos kraštą ir Prygiją, stiprindamas visus mokytinius.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(7, 1-9.)

Anuo metu, Jėzus vaikščiojo Galiliejoje; jis nenorėjo pasilikti Jūdiejoje, nes žydai ieškojo jo užmušti. Buvo arti žydų Padangčių šventė. Tuomet jo broliai jam sakė: Eik iš čia ir keliauk į Jūdieją, kad ir tavo mokytiniai matytų tavo darbus, kuriuos darai. Nes niekas nedaro nieko slapčia, jei pats nori būti žinomas. Jei tu tai darai ,tai duokis pažinti save pasauliui. Nes net jo broliai netikėjo į jį. Jezus jiems atsakė: Mano laikas dar neatėjo, jums gi laikas visuomet patogus. Pasaulis negali laikyti jūsų neapykantoje, manes gì jis nekenčia, nes aš apie jį ludiju, kad jo darbai pikti. Jūs eikite į tą šventę; aš gi į tą šventę neeisiu, nes mano laikas dar nepilnas. Tai pasakęs, jis pasiliko Galiliejoje.

(30.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(18, 24-28.)

BROLIAI! Tuotarpu į Efezą buvo atvykęs vienas žydas, vardu Apolis, gimimu iš Aleksandrijos, iškalbingas ir gerai žinąs Raštą žmogus. Jis buvo išmokintas Viešpaties kelio, kalbėjo karšta dvasia ir rūpestingai mokino apie Jėzų, nors žinojo tiktai Jono krikštą. Taigi ,jis ėmė drąsiai kalbėti sinagogoje. Išgirdę jį, Priskilė ir Akvilas, paėmė jį pas save ir tiksliau jam išaiškino Viešpaties mokslą. Jam panorėjus vykti į Achają, broliai parašė mokytiniams, ragindami jį priimti. Atėjęs jis buvo labai naudingas tikintiesiems, nes jis smarkiai apgalėdavo žydus viešai, parodydamas iš Raštu, kad Jezus yra Kristus.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(7, 10-24.)

Anuo metu, Jezaus broliams išėjus, ir jis nuėjo į šventę, ne viešai, bet lyg slapčia. Šventės dienoje žydai ieškojo jo ir klausinėjo: Kame jis? Minioje buvo apie jį daug šnekų. Vieni tvirtino: Jis geras; kiti gi sakė: Ne, jis suvedžioja žmones. Tačiau niekas nekalbėjo apie jį atvirai, nes bijojo žydų. Jau švenčių pusėje Jėzus atėjo į bažnyčią ir mokino. Žydai stebėjosi ir sakė: Kaip jis gali žinoti raštą, kad jis nesimokino? Jiems atsakydamas Jezus tarė: Mano mokslas ne mano, bet to, kurs yra mane siuntęs. Jei kas norės vykinti jo valią, tas pažins, ar tas mokslas iš Dievo, arba ar aš pats iš saves kalbu. Kas pats iš saves kalba, tas ieško savos garbės; kas gi ieško garbės to, kurs yra jį siuntęs, tas tiesakalbis, ir jame nėra neteisybės. Argi ne Mozė davė jums įstatymą? tačiau nėvienas iš jūsų nesilaiko įstatymo. Kodel jūs ieškote manes užmušti? Minia atsakydama tarė: Tu piktosios dvasios apsėstas, kas taves ieško užmušti? Atsakydamas Jėzus jiems tarė: Aš padariau vieną darbą, ir jūs visi stebitės. Juk Mozė davė jums apipjaustymą (ne kad jis būtų iš Mozės, bet iš tėvų), ir jūs apipjaustote žmogų subatoje. Jei žmogui daromas apipjaustymas subatoje, kad neperžengus Mozės įstatymo, tai kam jūs pykstate ant manes, kad aš visą žmogų pagydžiau subatoje? Ne teiskite, kaip akims rodosi, bet darykte teisingą teismą.

(31.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(19, 1-7.)

Anose dienose, atsitiko, kad, Apoliui esant Korinte Povilas, perėjęs augštesniąsias šalis, atvyko į Efezą ir čia rado kaikuriuos mokytinius. Jis juos paklausė: Ar įtikėję gavote šventąja Dvasią? Jie jam atsakė: Mes ir negirdėjome, kad yra šventoji Dvasia. Jis tarė: Tai kieno vardu esate pakrikštyti? Jie atsakė: Jono krikštu. Povilas tarė: Jonas krikštijo žmones atgailos krikštu ir sakė, kad tikėtų į tą, kurs turėjo paskui jį ateiti, tai yra į Jėzų. Tai išgirdę, jie buvo pakrikštyti Viešpaties Jezaus vardan. Povilui padėjus ant jų rankas, atėjo ant jų šventoji Dvasia, ir jie kalbėjo kalbomis ir pranašavo. Visų tų vyrų buvo apie dvyliką.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(6, 1-6.)

Anuo metu, išėjęs iš ten, Jezus nuėjo į savo tėvynę; jo mokytiniai sekė jį. Subatai atėjus, jis pradėjo mokinti sinagogoje. Daugelis klausytojų stebėjosi jo

mokslu ir sakė: Iš kur jam visa tai? kokia ta išmintis, kuri jam duota, ir tokie stebuklai, kurie jo rankomis daromi? Argi jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, ne Jokūbo, Juozapo, Jūdo ir Simono brolis? ar jo seserys ne čia pas mus yra? Ir jie juo piktinosi. Jezus gi jiems tarė: Pranašas niekur negerbiamas mažiau, kaip savo tėvynėje, savo namuose ir savo giminėje. Todel jis negalėjo padaryti tenai jokio stebuklo, tik pagydė nedaug ligonių, padėdamas ant jų rankas. Jis stebėjosi jų netikėjimu, ėjo per sodžius apylinkėje ir mokino.

(32.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(19, 8-12.)

Anose dienose, vaikščiodamas į sinagogą, Povilas su pasitikėjimu kalbėjo tris mėnesius apie Dievo karalystę, mokindamas ir įtikinėdamas. Kadangi kaikurie buvo sukietėję ir netikėjo, net piktžodžiavo Viešpaties mokslui daugybės akyvaizdoje, jis pasitraukė nuo jų, atskyrė mokytinius ir turėjo pasikalbėjimų vieno žmogaus, vardu Tyrano, mokykloje. Tai buvo daroma per dvejus metus, taip kad visi Azijos gyventojai, žydai ir pagonys, išgirdo Viešpaties žodį. Ir Dievas darė nepaprastų stebuklų Povilo rankomis; net skepetos ir juostos nuo jo kūno buvo nešamos ligonims, ir nuo jų atstodavo ligos, ir piktosios dvasios išeidavo.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(6, 7-13.)

Anuo metu, Jezus pasišaukė dvyliką ir pradėjo juos siuntinėti po du. Jis davė jiems valdžios ant nešvariųjų dvasių ir jiems įsakė nieko neimti su savim į kelią, tiktai lazdą, nei delmono, nei duonos, nei pinigų juostoje, bet apsiauti kurpėmis ir nesivilkti dviem jupom. Jis jiems kalbėjo: Kur tik jūs įeisite į namus ,pasilikite tenai, kolei eisite iš ten toliau. Jei kas nors jūsų nepriims ir jūsų neklausys, eikite išten toliau ir nukratykite nuo savo kojų dulkes jiems paliudyti. Jie išėjo ir skelbė, kad žmonės darytų atgailą, išvarė daug piktųjų dvasių, tepė aliejumi daug ligonių ir juos gydė.

(33.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(19, 13-18.)

Anose dienose, mėgino ir kaikurie besibastantys žydai egzorcistai šaukti ant turėjusųjų piktas dvasias Viešpaties Jėzaus vardą, sakydami: Prisiektinai įsakau jums per Jėzų, kurį skelbia Povilas. Taip darė septyni vieno vyresniojo žydų kunigo Skėvo sūnūs. Bet piktoji dvasia, atsakydama jiems, tarė: Pažįstu Jėzų ir žinau Povilą, bet kas jūs esate? Tas žmogus, kuriame buvo piktoji dvasia, šoko ant jų ir ,apgalėjęs du iš jų, tokį parodė prieš juos smarkumą, kad jie pliki ir sužeisti pabėgo iš tų namų. Tai pasidarė žinoma visiems žydams ir pagonims, gyvenusiems Efeze. Juos visus apėmė baimė, Viešpaties gi Jėzaus vardas buvo garbinamas. Daug tikinčiųjų ateidavo, išpažindavo ir skelbė, ką buvo darę.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(6, 30-55.)

Anuo metu, Apaštalai susirinko pas Jėzų ir papasakojo jam visa, ką buvo darę ir ko mokinę. Jis jiems tarė: Eikite paskui mane nuošaliai į tuščią vietą ir truputį atsilsėkite. Nes tų, kurie ateidavo ir grįždavo, buvo daug, ir jiems net nebuvo kada pavalgyti. Taigi, jie sėdo į laivą ir nuvyko patys vieni į tuščią vietą. Žmonės matė juos nuplaukiant ir daugelis apie tai sužinojo; jie iš visų miestų pėsti susibėgo tenai ir pralenkė juos. Išeidamas Jezus pamatė skaitlingą minią; jam pagailo jų, nes jie buvo lyg avys, kurios neturi piemens, ir jis pradėjo mokinti juos daugelio dalykų. Kuomet buvo jau vėlu, jo mokytiniai priėjo ir tarė: Šita vieta tuščia ir valanda jau praėjo. Paleisk juos, kad jie nueitų į artimus sodžius ir miestelius ir nusipirktų sau valgyti. Atsakydamas jiems jis tarė: Jūs duokite jiems valgyti. Jie jam sakė: Ar mums eiti nupirkti už du šimtu denarų duonos ir duoti jiems valgyti? Jis juos paklausė: Kiek turite duonos? Eikite ir pasižiūrėkite. Sužinoję, jie tarė: Penkis kepalus ir dvi žuvi. Tuomet jis jiems liepė pasodinti visus eiliomis kaip prie stalo, ant žalios žolės. Jie atsisėdo eiliomis po šimtą ir po penkias dešimtis. Jis paėmė penkis duonos kepalus ir dvi žuvi, pažvelgė į dangų, palaimino, laužė duoną ir davė savo mokytiniams, kad jie padėtų ties jais; ir dvi žuvi jis visiems išdalino. Visi valgė ir privalgė lig sočiai. Jie dar pririnko dvyliką pilnų pintinių duonos trupinių, kurie buvo likę, ir žuvų. Valgiusiųjų buvo penki tūkstančiai žmonių. Tuojau jis privertė savo mokytinius sėsti į laivą, kad pirm jo nuvyktų jūra į Betsaidą, kolei jis paleis žmones. Paleidęs juos, jis užėjo ant kalno melstūsi. Vėlai vakare laivas buvo jūros viduryje, ir jis pats vienas ant kranto. Ma-

tydamas, kaip jie vargsta besiirdami (nes vējas buvo jiems priešingas), apie ketvirtą nakties sargybą jis atėjo pas juos, eidamas jūros paviršiu, ir norėjo pro juos praeiti. Jie, kaip tik pamatė jį einantį jūros paviršiu, manė, kad tai šmėkla, ir sušuko. Nes visi jį matė ir nusigando. Jis tuojau kalbėjosi su jais ir jiems tarė: Pasitikėkite, tai aš, nebijokite. Jis įsėdo pas juos į laivą; vėjas liovėsi. Jie dar labiau stebėjosi tarp saves; jie nesuprato stebuklo su duona, nes jų širdis buvo apakusi. Perplaukęs į aną pusę, jis atvyko į Genezarėto šalį ir prisiirė prie kranto. Jiems išėjus iš laivo, žmonės tuojau jį pažino, bėgiojo po visą aną šalį ir ėmė nešti guoliuose ligonis tenai, kame girdėjo jį esant.

(34.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(19, 21-40.)

BROLIAI! Tai atlikęs, Povilas nutarė Dvasioje keliaut per Makedoniją ir Achają į Jeruzalę, sakydamas: Kuomet būsiu ten buvęs, turiu pamatyt ir Romą. Išsiuntęs į Makedoniją du iš jam tarnavusiųjų, Timotiejų ir Erastą, pats laikinai pasiliko Azijoje. Anuo metu įvyko nemažas sumišimas del Viešpaties mokslo. Būtent, vienas auksakalis vardu Demetrijus, kurs dirbindavo sidabrines Dianos šventyklėles, duodavo amatninkams nemaža pelno. Sušaukęs juos ir tuos, kurie buvo tokie pat darbininkai, jis kalbėjo: Vyrai, jūs žinote, kad iš to amato yra mums pelno. Jūs matote ir girdite, kad tas Povilas ne tik Efeze, bet ir kone visoje Azijoje atkalbinėjimais atitraukė didelę minią, sakydamas: Tie nėsą dievai, kurie rankomis daromi. Ne tiktai yra pavojaus, kad ta mūsų amato šaka nenueitų į paniekinimą, bet ir didžiosios Dianos šventykla bus nieku laikoma, taippat didenybė tos, kurią garbina visa Azija ir pasaulis, pradės eiti mažyn. Tai išgirdę, jie labai supyko ir ėmė šukti, sakydami: Didi Efeziečių Diana! Miestas pasidarė pilnas sumišimo. Jie vienminčiai įpuolė į teatrą, nutvėrę Povilo draugkeleivius, makedoniečius Gajį ir Aristarką. Kuomet Povilas norėjo eiti tarp žmonių, mokytiniai neleido. Taippat kaikurie Aziarkai, kurie buvo jo prieteliai, siuntė pas jį, prašydami neeiti į teatrą. Tenai vieni šaukė tą, kiti ką kitą. Nes susirinkimas buvo sumišęs, ir daugelis nežinojo, ko jie buvo susiėję. Iš minios ištraukta Aleksandrą, kurį žydai stūmė priešakin. Aleksandras, ranka pamojęs nutilti, norėjo žmonėms aiškintis. Bet, pažinus jį esant žydą, kilo visų vienas balsas, ir apie dvi valandi jie šaukė: Didi efeziečių Diana! Pagaliau, miesto raštininkas, nutildęs minias, tarė: Efezo piliečiai, ir kur yra toks žmogus, kurs nežinotų, kad Efezo miestas yra garbintojas Dianos ir jos iš dangaus nupuolusios stovylos? Kadangi tam negalima prieštarauti, tai reikia jums nurimti ir nieko ūmai nedaryti. Nes jūs atvedėte tuos žmones, kurie nėra šventavagiai ir nepiktžodžiuoja jūsų deivei. Jeigu Demetrijus ir su juo esantieji turi prieš ką norint skundą, tai juk daromi teismo posėdžiai ir yra prokonsulių; tegul vieni kitus skundžia. Jei jūs ieškote kokio kito dalyko, tai gali būti nutarta teisėtame susirinkime. Yra dar gi pavojaus kad nebūtumem apskųsti del šios dienos sumišimo, nes nėra jokios priežasties, kuria galėtumėm pateisinti tą susirinkimą. Tai pasakęs, jis paleido susirinkimą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(8, 22-29.)

Anuo metu, kuomet Jezus atvyko į Betsaidą, tenai atvedė pas jį aklą ir prašė prisiliesti jo. Jis, paėmęs akląjį už rankos, išsivedė jį už miestelio, patepė seilėmis jo akis, padėjo ant jo savo rankas ir klausė jį, ar jis ką matąs. Tasai pažvelgęs tarė: Matau žmones vaiksšiojančius, kaip medžius. Po to jis vėl padėjo rankas jam ant akių; tasai ėmė žiūrėti ir taip pasitaisė, kad visai aiškiai matė. Jis parsiuntė jį į jo namus, sakydamas: Eik į savo namus ir, jei įeisi į miestelį, niekam nesakyk. Jėzus išėjo su savo mokytiniais į Pilypo Kesarijos pilis. Kelyje jis klausė savo mokytinius, jiems sakydamas: Ką žmonės sako mane esant? Jie jam atsakė, tardami: Kad tu Jonas Krikštytolas, kiti gi, kad tu kaip vienas iš pranašų. Tuomet jis jiems tarė: Jūs gi ką sakote mane esant? Atsakydamas, Petras jam tarė: Tu Kristus.

(35.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(20, 1-6.)

BROLIAI! Pasiliovus sumišimui, Povilas suvadino mokytinius, juos paragino, atsisveikino ir iškeliavo į Makedoniją. Perėjęs tas šalis ir paraginęs juos daugeliu žodžių, atvyko į Graikiją. Čia jis išbuvo tris mėnesius. Žydai ėmė jo tykoti, kuomet jis norėjo plaukti į Syriją; todel jis nutarė grįžti per Makedoniją. Jį lydėjo berėjiečio Pyro sūnus Sopateris, iš tesalonikiečių aristarkas ir Sekundas, derbietis Gajis ir Timotiejus, iš azijiečų Tikikas ir Tropimas. Šitie pirma nuvyko ir laukė mūsų Troadoje. Mes gi iš-

plaukēme po Neraugintų duonų šventēs iš Pilypų ir į penkias dienas atvykome pas juos į Troadą. Čia išbuvome septinias dienas.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(8, 31-38.)

Anuo metu, Jezus pradējo apaštalus mokinti, kad žmogaus Sūnui reikia daug kentēti, būti vyresniųjų kunigų ir Rašto žinovų užmuštam, po trijų gi dienų vēl atsikelti. Jis kalbējo apie tą dalyką atvirai. Tuomet Petras, ēmęs jį į šalį, pradējo jį drausti. Jis, apsigręžęs ir žiūrēdamas į savo mokytinius, sudraudē Petrą, sakydamas: Eik atgal už manes, šētone, nes tu nemēgsti to, kas Dievo, bet, kas žmonių. Po to, pasišaukęs pas save minią su savo mokytiniais, jis jiems tarē: Jei kas nori mane sekti, tas tegul pats saves išsižada, tegul ima savo kryžių ir teseka mane. Nes kas norēs išgelbēti savo gyvybę, tas ją praras; kas gi prarastų savo gyvybę del manes ir del Evangelijos, tas ją išgelbēs. Juk ką padētų žmgui, jei jis laimētų visą pasaulį, bet nustotų savo gyvybēs? Arba ką žmogus gali duoti savo gyvybei atvaduoti? Nes kas gēdytųsi manes ir mano žodžių šitoje svetimoteringoje ir nuodēmingoje giminēje, to ir žmogaus Sūnus gēdysis, kuomet ateis savo Tēvo garbēje su šventaisiais angelais.

(36.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(20, 7-14.)

BROLIAI! Mums susirinkus pirmą savaitēs dieną duonos laužti, Povilas ,norēdamas kitą dieną iškeliauti, kalbējosi su jais ir nutesē šneką iki vidūnakčiui. Aukštutiniame kambaryje, kame buvome susirinkę, buvo daug žiburių. Vienas jaunikaitis vardu Eutikas, sēdējo lange. Povilui ilgai besikalbant, jis giliai įmigo, miego apgalētas, nukrito nuo trečiojo aukšto žemyn ir buvo pakeltas nebegyvas. Nuējęs pas jį Povilas, užsigulē ant jo ir, apkabinęs jį, tarē: Nenusigąskite, nes jo siela yra jame. Užējęs vēl aukštyn, jis laužē duoną ir valgē. Po to kalbējo dar gana ilgai iki auštant ir taip iškeliavo. Jaunikaitį gi atvesta gyvą ir nemaža džiaugtas. Mes, sēdę į laivą, išplaukēme į Asą. Iš čia turējome paimti Povilą, nes taip jis buvo įsakęs, pats norēdamas eiti pēsčias. Kuomet jis susitiko su mumis Ase, paēmēme jį ir atvykome į Mitilēną.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(9, 35-50.)

Anuo metu, paēmęs vaiką, Jezus jį pastatē jų viduryje; apkabinęs jį, jis jiems tarē: Kas nors priima vieną tokį vaiką mano vardu, tas mane priima; kas gi mane priima, tas ne mane priima, bet tą kurs yra mane siuntęs. Tuomet Jonas atsiliepē ir jam tarē: Mokytojau, mes matēme vieną, kurs tavo vardu išvaro piktasias dvasias; jis mūsų neseka, tai mes jam draudēme. Bet Jezus tarē: Neginkite jam, nes nēra nēvieno, kurs darytų mano vardu stebuklą ir tuojau galētų apie mane piktai kalbēti. Nes kas ne prieš jus, tas už jus. Nes kas nors duoda jums gerti taurę vandens mano vardu, kad jūs Kristaus, ištikrųjų, sakau jums, tas nepraras savo užmokesnio. Kas nors gi papiktintų vieną iš šitų mažutēlių, kurie tiki į mane, tam geriau būtų, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo, ir kad jis būtų įmestas į jūrą. Jei tavo ranka tave piktina, nukirsk ją, nes tau geriau įeiti į gyvenimą luošam, kaip turint abi ranki eiti į pragarą ir neužgesomą ugnį, kame jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta. Jei tavo koja tave piktina ,nukirsk ją, nes tau geriau įeiti į gyvenimą raišam, kaip turint abi koji būti įmestam į neužgesomos ugnies pragarą, kame jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta. Jei tavo akis tave piktina, išmesk ją; geriau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, kaip turint abi aki būti įmestam į ugnies pragarą, kame jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta. Nes kiekvienas bus pasūdytas ugnimi, ir kiekviena auka bus sūdijama druska. Druska gera; bet jei druska nustotų sūrumo, kuo jūs ją sūdysite? Turēkite savyje druskos ir turēkite tarp saves taikos.

(37.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(20, 15-27.)

BROLIAI! Iš ten išplaukę, sekančią dieną ties Kijumi. Kitą diena priplaukēme prie Samo ir sekančią dieną atvykome į Milētą. Nes Povilas buvo nutaręs praplaukti pro Efezą, kad nesugaištų Azijoje. Jis skubinosi, kad, jei bus galima, švęstų Sekmines Jeruzalēje. Iš Mileto jis nusiuntē į Efezą ir pasivadino pas save bažnyčios vyresniuosius. Kuomet tie pas jį atējo ir draug buvo, jis jiems tarē: Jūs žinote, kaip aš nuo pirmosios dienos, kurioje atvykau į Aziją, buvau su jumis per visą laiką. Aš tarnavau Viešpačiui visu nuolankumu ašarose ir ištyrimuose, kurių man

atsitiko del žydų tykojimų. Aš neapleidžiau nieko naudingo, kad nebūčiau jums skelbęs ir mokinęs jūsų viešai ir namie, liudydamas žydams ir pagonims apie reikalingumą grįžtis į Dievą ir tikėti į mūsų Viešpatį Jėzu Kristų. Štai, dabar aš, surištas dvasioje, einu į Jeruzalę. Aš nežinau, kas man joje atsitiks; tiktai šventoji Dvasia man liudija visuose miestuose, sakydama, kad Jeruzalėje manes laukia pančiai ir suspaudimai. Bet aš nieko to nebijau ir nebranginu savo gyvybės labiau kaip saves, kad tik pabaigčiau savo bėgimą ir žodžio tarnystę, kurią aš gavau iš Viešpaties Jėzaus liudyti apie Dievo malonės evangeliją. Štai dabar aš žinau, kad jūs visi, tarp kurių perėjau, skelbdamas Dievo karalystę, daugiau nebematysite mano veido. Todel liudiju jums šiandieną, kad aš neesu suteptas nė vieno krauju. Nes aš nevengiau skelbti jums visos Dievo valios.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(10, 13-16.)

Anuo metu, jie atnešė pas Jezų kūdikių, kad jis jų prisiliestų. Mokytiniai gi varė atnešančius šalin. Pamatęs juos, Jėzus buvo nepatenkintas ir jiems tarė: Leiskite mažutėliams eiti pas mane ir nedrauskite jiems, nes tokių Devo karalystė. Ištikrųjų, sakau jums ,kas nepriima Dievo karalystės, kaip kūdikis, tas neįeis į ją. Ir jis juos laimino, apkabindamas juos ir dėdamas ant jų rankas.

(38.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(20, 28-38.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Žiūrėkite patys saves ir viso būrlo, kuriame šventoji Dvasia pastatė jus vyskūpais valdyti Dievo Bažnyčios, kurią jis yra įgijęs savo krauju. Aš žinau, kad, man išėjus, įeis tarp jūsų plėšrių vilkų, kurie nesigailės būrio. Ir iš jūsų pačių kils žmonių, kurie kalbės iškraipytus dalykus, kad nuvestų paskui savo mokytinių. Todel budėkite, atsimindami, kas aš per trejus metus naktį ir dieną nesilioviau su ašaromis raginęs kiekvieną iš jūsų. Dabar aš pavedu jus Dievui ir jo malonės žodžiui, kurs galingas statyti ir duoti tėvainystę tarp visų pašvestųjų. Aš negeidžiau nė kieno sidabro, aukso ar drabužio. Kaip jūs patys žinote, nes mano ir tų, kurie su manim yra, reikmenei tarnavo šitos rankos. Visame aš jums rodžiau, kad, taip dirbant, reikia šelpti silpnieji ir atsiminti Viešpaties Jėzaus žodis; nes jis pasakė: Laimingesnis dalykas duoti, kaip imti. Tai pasakęs, jis atsiklaupė ir meldėsi su jais visais. Kilo didelis visų verksmas. Puldami Povilui ant kaklo, jie bučiavo jį, labiausiai nuliūdę del žodžio, kurį buvo pasakęs, kad jie nebematysią daugiau jo veido. Po to jie palydėjo jį į laivą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(10, 23-27.)

Anuo metu, pažvelgęs aplinkui, Jėzus tarė savo mokytiniams: Kaip gi sunku įeiti į Dievo karalystę tiems, kurie turi pinigų! Mokytiniai gi labai nustebo del jo žodžių. Bet Jėzus vėl atsiliepdamas jiems tarė: Vaikučiai, kaip gi vargu įeiti į Dievo karalystę tiems, kurie pasitiki pinigais. Pigiau kupranugariui išlysti pro adatos ausį, kaip turtingam įeiti į Dievo karalystę. Jie dar labiau stebėjosi, sakydami vieni kitiems: Tai kas gi gali būti išganytas? Pažvelgęs į juos, Jėzus tarė: Pas žmones tai negalima, bet ne pas Dievą; nes pas Dievą visa galima.

(39.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(21, 1-25.)

BROLIAI! Persiskyręs su jais Povilas išplaukė, tiesiu keliu ir atvyko i Koą, sekančią dieną į Rodą ir iš ten į Patarą. Radę laivą, plauksiantį į Penikiją, įsėdome ir išplaukėme. Matėme iš tolo Kiprą, bet palikome jį kairėje ir plaukėme į Syriją. Išsėdome Tyre, nes čia turėjo iškrauti iš laivo važtą. Radę mokytinių, pasilikome tenai septynias dienas. Jie, Dvasios įkvėpti, sakė Povilui, kad neeitų į Jeruzalę. Dienoms pasibaigus, leidomės kelionėn. Jie visi su pačiomis ir vaikais lydėjo mus iki už miesto. Atsiklaupę ant kranto, mes pasimeldėme. Atsisveikinę vieni su kitais, įėjome į laivą, jie gi sugrįžo namon. Baigdami jūros kelionę, nuo Tyro mes atplaukėme į Ptolemaidą. Tenai mes pasveikinome brolius ir pasilikome pas juos vieną dieną. Sekančią dieną iškeliavome ir atvykome į Kesariją. Įėję į namus evangelisto Pilypo, kurs buvo vienas iš septynių, pasilikome pas jį. Jis turėjo keturias dukteris mergaites pranašes. Mums užtrukus keletą dienų, atvyko iš Jūdiejos vienas pranašas vardu Agabas. Atėjęs pas mus, jis ėmė Povilo juostą ir surišęs sau kojas ir rankas, tarė: Štai, ką sako šventoji Dvasia: Žmogų, kurio šita juosta, žydai taip suriš Jeruzalėje ir paduos į pagonių rankas. Tai išgirdę, mes ir vietiniai gyventojai prašėme neeiti į Jeruzalę.

Tuomet Povilas atsakydamas tarė: Ką darote, verkdami ir sunkindami mano širdį? Nes aš esu pasiryžęs ne tik būti surištas, bet ir mirti Jeruzalėje del Viešpaties Jėzaus vardo. Negalėdami jo perkalbėti, liovėmės, sakydami: Tebūnie Viešpaties valia. Po tų dienų prisirengę iškeliavome į Jeruzalę. Su mumis ėjo ir mokytinių iš Kesarijos, vesdami su savim vieną kiprietį Manzoną, seną mokytinį, pas kurį turėjome apsistoti. Kuomet atvykome į Jeruzalę, broliai priėmė mus su džiaugsmu. Sekančią dieną Povilas nuėjo su mumis pas Jokūbą. Susiėjo taippat visi vyresnieji. Juos pasveikinęs, jis papasakojo tiksliai, ką Dievas buvo per jo tarnystę padaręs tarp pagonių. Jie, tai išgirdę, garbino Dievą ir jam sakė: Matai, broli, kiek tūkstančių yra įtikėjusių žydų tarpe, ir jie visi uolūs įstatymo sekėjai. Jie girdėjo apie tave, būk tu mokinąs atstoti nuo Mozės tuos žydus, kurie yra tarp pagonių, sakydamas, kad jiems nereikią apipjaustyti savo vaikų, nė laikytis papročių. Kas tat reikia daryti? Berods turės susieiti daugybė, nes jie išgirs, kad tu atėjai. Taigi, tu padaryk, ką mes tau sakome. Yra pas mus keturi vyrai, kurie turi padarę apžadą. Juos pasiėmęs, pašventink save draug su jais ir užmokėk už juos, kad jie nusiskustų sau galvas. Tuomet visi žinos, kad tai netiesa, ką yra apie tave girdėję, ir kad tu savo pasielgime laikais įstatymo. Apie tuos gi, kurie iš pagonių įtikėjo, mes nutarę rašėme, kad jie saugotūsi stabams paaukotų dalykų, kraujo, pasmaugto ir paleistuvystės.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(10, 28-31.)

Anuo metu, Petras ėmė Jezui sakyti: Štai mes visa palikome ir sekėme tave. Atsakydamas Jėzus tarė: Ištikrųjų, sakau jums, nėra nėvieno, kurs paliktų namus, ar brolius, ar seseris ,ar tėvą, ar motiną, ar vaikus, ar laukus del manes ir del Evangelijos, ir kurs negautų dabar šiame laike tarp persekiojimų šimtą kartų tiek namų, ir brolių, ir seserų, ir motinų, ir vaikų, ir laukų, būsimame gi pasaulyje amžinojo gyvenimo. Bet daug pirmųjų bus paskutiniai ir daug paskutinių bus pirmieji.

(40.)

Lekcija iš Darbų Šventų Apaštalų.

(21, 26-40.)

Anose dienose, Povilas, ėmęs anuos vyrus, sekančią dieną pašventino draug su jais, įėjo į bažnyčią ir apskelbė, kad pasišventinimo dienos baigiasi, kaip tik už kiekvieną iš jų bus atnašauta auka. Toms septynioms dienoms baigiantis ,žydai, kurie buvo iš Azijos, pamatę jį bažnyčioje, sukurstė visus žmones ir nutvėrė jį, šaukdami: Izraelio žmonės, gelbėkite! Štai žmogus, kurs visur visiems skelbia mokslą prieš tautą, įstatymą ir šitą vietą; be to, jis ir pagonis įvedė į bažnyčią ir sutepė tą šventą vietą. Jie, mat, buvo matę draug su juo efezietį Tropimą ir manė, būk Povilas jį įsivedęs į bažnyčią. Visas miestas sujudo ir pasidarė žmonių subėgimas. Nutvėrę Povilą, jie vilko jį laukan iš bažnyčios, ir vartai buvo tuojau uždaryti. Kuomet jie norėjo jį užmušti, buvo duota žinia kareivių kuopos pulkininkui, kad visoje Jeruzalėje kilęs sumišimas. Tasai tuojau, pasiėmęs kareivių ir šimtininkų, atbėgo pas juos. Pamatę pulkininką ir kareivius, jie liovėsi mušę Povilą. Tuomet pulkininkas priėjo artyn, nutvėrė jį ir liepė jį surišti dviem grandinėm; paskui klausė, kas jis ir ką padaręs. Minioje vieni šaukė viena, kiti ką kita. Negalėdamas del ūžimo sužinoti nieko tikra, liepė vesti jį į kareivių stovyklą. Priėjus jam prie laiptų, atsitiko, kad del žmonių veržimosi kareiviai turėjo jį nešti. Nes žmonių daugybė sekė, šaukdama: Šalin jį. Povilas jau turėjo būti įvestas į stovyklą, kuomet jis tarė pulkininkui: Ar man valia tau šį tą pasakyti? Tas atsakė: Ar moki graikiškai? Tai tu ne tas aigiptietis, kurs pirm šitų dienų pakurstei kelti maištą ir išvedei į tyrus keturis tūkstančius vyrų galvažudžių? Povilas jam atsakė: Aš žydas iš Kilikijos Tarso, ne nežinomo miesto pilietis. Prašau gi tave, leisk man kalbėti žmonėms. Anam leidus, Povilas, stovėdamas ant laiptų, pamojo ranka žmonėms ir, pasidarius didelei tylai, kalbėjo jiems žydų kalba.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(10, 42-45.)

Anuo metu, Jezus pasivadinęs apaštalus jiems tarė: Jūs žinote, kad tie, kurie laikomi tautų kunigaikščiais, viešpatauja ant jųjų, ir jų kunigaikščiai vykina ant jų valdžią. Jūsų gi tarpe netaip yra, bet kas tik nori būti didesnis, tas bus jūsų tarnas. Ir kas tik nori būti jūsų tarpe pirmas, bus visų vergas. Nes ir žmogaus Sūnus neatėjo, kad jam tarnautų, bet kad jis pats tarnautų ir duotų savo gyvybę kaipo atvadavimą už daugelį.

LEKCIJOS IR EVANGELIJOS PO SEKMINIŲ.

(1.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(I; 3, 1-6.)

BROLIAI! Veizdėkite, kokią meilę Tėvas mums suteikė, kad mes vadinamės Dievo vaikais ir esame. Todel pasaulis mūsų nepažįsta, nes jis nepažįsta jo. Mylimiausieji, dabar mes esame Dievo vaikai; bet dar neapsireiškė, kas būsime. Mes žinome, jog, kuomet apsireikš, būsime į jį panašūs, nes mes matysime, kaip jis yra. Kiekvienas, kurs turi juo tos vilties, pašventina save, kaip ir jis yra šventas. Kiekvienas, kurs daro nuodėmę, daro ir pasipriešinimą įstatymui; nuodėmė yra pasipriešinimas įstatymui. Jūs žinote, kad jis pasirodė mūsų nuodėmių atimti, ir jame nėra nuodėmės. Kiekvienas, kurs pasilieka jame, nenusideda; ir kiekvienas, kurs nusideda, nematė jo ir jo nepažino.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(15, 9-13.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Kaip Tėvas mylėjo mane, taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite mano meilėje. Jei laikysite mano įsakymus, jūs pasiliksite mano meilėje ,kaip ir aš laikiau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje. Tai aš jums kalbėjau, kad mano džiaugsmas būtų jumyse ir kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas. Tai mano įsakymas, kad mylėtumėte kits kitą, kaip aš jus mylėjau. Niekas neturi didesnės meilės, kaip tą, kad kas guldo savo gyvybę už savo prietelius.

(2.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(1; 3, 7-16.)

BROLIAI! Tegul niekas jūsų nesuvedžioja. Kas daro teisybę, yra teisus, kaip ir jis yra teisus. Kas daro nuodėmę, yra iš piktosios dvasios, nes piktoji dvasia nusideda nuo pat pradžios. Tam ir pasirodė Dievo Sūnus, kad suardytų piktosios dvasios darbus. Kiekvienas, kurs yra iš Dievo gimęs, nedaro nuodėmės, nes jame pasilieka jojo sėkla; ir jis negali nusidėti, nes yra gimęs iš Dievo. Tuo pasirodo Dievo vaikai ir piktosios dvasios vaikai. Kiekvienas, kurs nėra teisus, yra ne iš Dievo, taippat kas nemyli savo brolio. Nes ta yra žinia, kurią girdėjote nuo pradžios, kad mylėtumėte kits kitą. Ne kaip Kainas, kurs buvo iš piktojo ir užmušė savo brolį. Ir kodel užmušė? Nes jo darbai buvo pikti, o jo brolio teisingi. Nesistebėkite, broliai, jei pasaulis jūsų nekenčia. Mes žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kas nemyli, pasilieka mirtyje. Kiekvienas, kurs nekenčia savo brolio, yra žmogžudys; ir jūs žinote, kad kiekvienas žmogžudys neturi amžinojo jame pasiliekančio gyvenimo. Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad jis guldė už mus savo gyvybę; ir mes turime guldyti gyvybę už brolius.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(15, 14-19.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Aš jau nebevadinu jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką jo viešpats daro. Jus aš pavadinau prieteliais, nes pasakiau jums visa, ką tik esu girdėjęs iš savo Tėvo. Ne jūs mane išsrinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau jus, kad eitumėte, neštumėte vaisiaus ir jūsų vaisius pasiliktų, kad, ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duotų. Tai aš jums įsakau, kad kits kitą mylėtumėte. Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, kad manes pirm jūsų nekentė. Jei būtumėte iš pasaulio, pasaulis mylėtų, kas jojo yra; kadangi tačiau jūs neesate iš pasaulio, bet aš jus išrinkau iš pasaulio, todel pasaulis jūsų nekenčia.

(3.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(I; 3, 17-24.)

BROLIAI! Jei kas turi šio pasaulio lobio ir, matydamas, kad jo brolis turi reikalo, uždaro jam savo širdį, kaip gi pasiliks jame Dievo meilė? Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu, nė liežuviu, bet darbu ir tiesa. Tuo mes pažįstame, kad esame iš tiesos ir jo akyvaizdoje tuo nuraminsime savo širdis, kad, jei mūsų širdis peiktų mus, Dievas yra didesnis už mūsų širdį ir vsa žino. Mylimiausieji, jei mūsų širdis nepeikia mūsų, mes turime pasitikėjimo Dievu ir, ko nors prašytumėm, gausime iš jo, nes mes sergime jo įsakymus ir tai darome, kas patinka jo akyvazdoje. Tas yra jo įsakymas; kad tikėtumėm į jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą ir mylėtumem vienas kitą, kaip jis y-

ra davęs mums įsakymą. Kas laiko jo įsakymus, tas pasilieka jame ir jis jame; ir tuo mes pažįstame, kad jis pasilieka mumyse: iš Dvasios, kurią jis mums davē.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(14, 1-15.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Tenenusigąsta jūsų šrdis: jūs tikite į Dievą, ir į mane tikēkite. Mano Tēvo namuose daug buveinių. Jei taip nebūtų, būčiau jums pasakęs, nes aš einu jums vietos prirengti. Kuomet aš būsiu nuējęs ir prirengęs jums vietos, vēl ateisiu ir pasiimsiu jus pas save, kad, kur aš esu, ten ir jūs būtumēte. Kur aš einu, jūs žinote ir kelią žinote. Tomas jį paklausē: Viešpatie, mes nežinome, kur tu eini; kaip gi galime žinoti kelią? Jezus jam tarē: Aš kelias, tiesa ir gyvenimas. Nē vienas neateina pas Tēvą, kaip tik per mane. Jei būtumēte pažinę mane, jūs juk pažintumēte taippat mano Tēvą; jau dabar jūs jį pažįstate ir jį matēte. Pilypas jam tarē: Viešpatie, parodyk mums Tēvą, ir bus mums gana. Jezus jam atsakē: Tiek daug laiko esu su jumis, ir jūs nepažįstate manes? Pilypai, kas mane mato, mato ir Tēvą. Kaip gi tu sakai: Parodyk mums Tēvą? Ar jūs netikite, kad aš Tēvuje ir Tēvas yra manyje? Žodžius, kuriuos aš kalbu ,ne iš saves kalbu; bet pasilieką̧s manyje Tēvas, jis daro darbus. Ar jūs netikite, kad aš Tēvuje ir Tēvas yra manyje? Jei ne, tai tikēkite del pačių darbų. Ištikrųjų, ištkrųjų, sakau jums, kas tiki į mane, darbus, kuriuos aš darau, ir jis darys ir didesnių už juos darys, nes aš einu pas Tēvą. Ir ko tik prašysite Tēvą mano vardu, tai aš padarysiu, kad Tēvas būtų pagarbintas Sūnuje. Jei ko prašysite mane mano vardu, tai aš padarysiu. Jei jūs mane mylite, laikykite mano įsakymus.

(4.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(I; 4, 1-6.)

Mylimiausieji, ne kiekvienai dvasiai tikēkite, bet ištirkite dvasias, ar jos iš Dievo; nes daug netikrų pranašų įējo į pasaulį. Štai kuo esti pažįstama Dievo dvasia: kiekviena dvasia ,kuri išpažįsta, kad Jēzus Kristus atējo kūne, yra iš Dievo; ir kiekviena dvasia, kuri perskiria Jēzų, yra ne iš Dievo; tai yra Antikristas, apie kurį girdējote, kad ateina ir jau dabar pasaulyje. Jūs, vaikeliai, esate iš Dievo ir nugalējote aną, nes esantysis jumyse yra didesnis, kaip kurs yra pasaulyje. Jie yra iš pasaulio, todel jų kalbos iš pasaulio, ir pasaulis jų klausosi. Mes esame iš Dievo. Kas pažįsta Dievą, mūsų klauso; kas ne iš Dievo, tas mūsų neklauso. Tuo pažįstame tiesos dvasią ir paklydimo dvasią.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(14, 16-21.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Aš melsiu Tēvą ir jis duos jums kitą Ramintoją, kad pasiliktų su jumis per amžius, tiesos Dvasią, kurios pasaulis negali priimti, nes jos nemato ir jos nepažįsta. Jūs gi pažinsite ją, nes ji pasiliks pas jus ir bus jumyse. Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais; aš ateisiu pas jus. Dar trumpą valandēlę, ir pasaulis manes jau nebematys. Jūs gi mane matote, nes aš esu gyvas, ir jūs būsite gyvi. Tą dieną jūs pažinsite, kad aš esu savo Tēvuje, jūs gi manyje ir aš jumyse. Kas turi mano įsakymų ir juos laiko, tas mane myli. Kas mane myli, bus mano Tēvo mylimas; taippat aš jį mylēsiu ir pats jam apsireikšiu .

(5.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(I; 4, 7-10.)

Mylimiausieji, mylēkimēs vieni kitus, nes meilē yra iš Dievo; ir kiekvienas, kurs myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra meilē. Tuo Dievo meilē apsireiškē mumyse, jog Dievas siuntē savo viengimį Sūnų į pasaulį, kad mes būtumēm per jį gyvi. Tame yra meilē; ne kad mes mylējome Dievą, bet kad jis pirmas mus mylējo ir siuntē savo Sūnų kaipo permaldavimą už mūsų nuodēmes.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(14, 22-26.)

Anuo metu, Jūdas, ne anas Iskarijotas, Jezų paklausē: Viešpatie ,kas atsitiko, kad tu nori apsireikšti mums, ne pasauliui? Atsakydamas Jēzus jam tarē: Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tēvas jį mylēs; mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę. Kas manes nemyli, tas mano žodžių nelaiko; žodžiai gi, kuriuos jūs girdējote, ne mano, bet to, kurs yra mane siuntęs, Tēvo. Tai aš jums kalbējau, pasilikdamas pas jus. Ramintojas gi, šventoji

Dasia, kurį Tēvas atsiųs mano vardu, jis jus viso išmokins ir primins jums visa, ką tik aš jums kalbējau.

(6.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(I; 4, 11-15.)

Mylimiausieji, jei Dievas taip mylējo mus, ir mes turime mylēti vienas kitą. Dievo niekas niekuomet nematē. Jei mylime vieni kitus, Dievas pasilieka mumyse, ir jo meilē yra mumyse tobūla. Tuo mes pažįstame, jog jame pasiliekame, ir jis mumyse, kad jis yra mums davęs savo dvasios. Mes regējome ir liudijame, kad Tēvas siuntē savo Sūnų, kaipo pasaulio Išganytoją. Kas nors išpažįsta, kad Jēzus yra Dievo Sūnus, tame Dievas pasilieka, ir jisai Dievuje.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(14, 27-31.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pasaulis duoda ,aš jums duodu. Tegul jūsų širdis nenusigąsta ir tenebijo. Girdējote, kas aš jums sakiau: Aš einu ir ateinu pas jus. Jei mylētumēte mane, jūs juk džiaugtumētes, kad aš einu pas Tēvą, nes Tēvas didesnis už mane. Ir dabar aš jums tai pasakiau pirm, nekaip įvyko, kad įvykus tikētumēte. Jau nebedaug aš kalbēsiuos su jumis. Net ateina šio pasaulio kungaikštis; manyje jis nieko neturi, bet kad pasaulis pažintų, kad aš myliu Tēvą ir taip darau, kaip Tēvas man įsakē.

(7.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(I; 4, 16-21.)

BROLIAI! Mes pažinome ir įtikējome meilei, kuria Dievas mus myli. Dievas yra meilē, ir kas pasilieka Dievuje, ir Dievs jame. Tuo Dievo meilē yra tobūla pas mus, kad mes turime pasitikējimo teismo dieną, nes kaip jis yra, taippat ir mes esame šiame pasaulyje. Baimēs nēra meilēje, bet tobūla meilē varo šalin baimę, nes baimē turi kančios; kas gi bijo, tas netobūlas meilēje. Taigi, mes mylēkime Dievą, nes Dievas pirma mus mylējo. Jei sakytų: Aš myliu Dievą, ir nekęstų savo brolio, tas melagis. Nes kas nemyli savo brolio, kurį mato, kaip jis gali mylēti Dievą, kurio nemato? Tą įsakymą mes turime iš Dievo, kad kas myli Dievą, mylētų ir savo brolį.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(15, 1-11.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Aš tikrasis vynmedis, ir mano Tēvas vyninkas. Kiekvieną vynmēdžio šakelę manyje, nenešančią vaisiaus, jis atima, ir kiekvieną, kuri neša vaisiaus, jis apvalo, kad neštų daugiau vaisiaus. Jūs jau esate nesutepti del žodžių, kuriuos aš jums kalbējau. Pasilikite manyje ir aš jumyse. Kaip vynmedžio šakelē negali nešti vaisiaus pati savaime, jei nepasilieka vynmedyje, taip ir jūs, jei nepasiliekate manyje. Aš vynmedis, jūs vynmedžio šakelēs. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas neša daug vaisiaus, nes be manes jūs nieko negalite padaryti. Jei kas nepasiliktų manyje, bus laukan išmestas, kaip šakelē, ir sudžius, ją surinks, įmes į ugnį, ir ji sudegs. Jei pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jumyse, jūs prašysite, ko tik norēsite, ir bus jums suteikta. Tuo mano Tēvas garbinamas, kad jūs nešate labai daug vaisių ir esate mano mokytiniai. Kaip Tēvas mylējo mane, taip ir aš jus mylējau. Pasilikite mano meilēje. Jei laikysite mano įsakymus, jūs pasiliksite mano meilēje, kaip ir aš laikiau savo Tēvo įsakymus ir pasilieku jo meilēje. Tai aš jums kalbējau, kad mano džiaugsmas būtų pilnas.

(8.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(I; 5, 1-9.)

BROLIAI! Kiekvienas, kurs tiki, kad Jezus yra Kristus, yra gimęs iš Dievo; ir kiekvienas, kurs myli Gimdytoją, myli taippat ir iš jo gimusįjį. Iš to pažįstame, kad mylime Dievo vaikus, jei mes mylime Dievą ir laikome jo įsakymus. Nes tai yra Dievo meilē, kad mes laikytumem jo įsakymus; ir jo įsakymai nēra sunkūs. Nes visa, kas yra gimę iš Dievo, nugali pasaulį; ir tai yra nugalējimas, kurs nugali pasaulį: mūsų tikējimas. Kas gi yra, kurs nugali pasaulį, jei ne tas, kurs tiki, kad Jezus yra Dievo Sūnus? Tasai yra, kurs atējo per vandenį ir kraują, Jezus Kristus; ne vien per vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir Dvasia yra, kuri liudija, kad Kristus yra tiesa. Nes trys yra, kurie liudija danguje: Tēvas, Žodis ir šventoji Dvasia; ir tie trys yra viena. Ir trys yra, kurie liudija žemēje: Dvasia, vanduo ir kraujas; ir tie trys yra viena. Jei mes priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra didesnis, nes tai yra Dievo liudijimas, kurs yra didesnis, kad jis yra liudijęs apie savo Sūnų.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(15, 12-17.)

Anuo metu, Jezu starē savo mokintiniams: Tai mano įsakymas, kad mylētumēte kits kitą, kaip aš jus mylējau. Niekas neturi didesnēs meilēs, kaip tą, kad kas guldo savo gyvybę už savo prietelius. Jūs mano priteliai, jei darysite, ką aš jums įsakiau. Aš jau nebevadinu jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką jo viešpats daro. Jus aš pavadinau prieteliais, nes pasakiau jums visa, ką tik esu girdējęs iš savo Tēvo. Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau jus, kad eitumēte, neštumēte vaisiaus ir jūsų vaisius pasiliktų, kad, ko tik prašysite Tēvą mano vardu, jis jums duotų. Tai aš jums įsakau, kad kits kitą mylētumēte.

(9.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(I; 5, 10-15.)

BROLIAI! Kas tiki į Dievo Sūnų, turi savyje Dievo liudijimą. Kas netiki Sūnui, daro iš ano melagį nes netiki liudijimui, kuriuo Dievas yra liudijęs apie savo Sūnų. Tai yra tas liudijimas ,kad Dievas davē mums amžinąjį gyvenimą, ir tas gyvenimas yra jo sūnuje. Kas turi Sūnų, turi gyvenimą; kas neturi Sūnaus, neturi gyvenimo. Aš tai jums rašau, kad žinotumēte, jog turite amžinąjį gyvenimą jūs, kurie tikite į Dievo Sūnaus vardą. Ir tas yra pasitikējimas, kurį mes juo turime, kad ko nors prašytumem sulig jo valia, jis mus išklauso. Mes žinome, kad jis mus išklauso, ko nors prašytumēm; žinome, nes gauname dalykų, kurių jį prašome.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(15, 18-27.)

....Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, kad manes pirm jūsų nekentē. Jei būtumēte iš pasaulio, pasaulis mylētu, kas jojo yra; kadangi tačiau jūs neesate iš pasaulio, bet aš jus išrinkau iš pasaulio, todel pasaulis jūsų nekenčia. Atsiminkite mano žodžius, kuriuos aš esu jums sakęs: Tarnas ne didesnis už savo valdovą. Jei jie mane persekiojo, persekios ir jus; jei jie laikē mano žodžius, laikys ir jūsų. Bet visa tai jie jums darys del mano vardo, nes nepažįsta to, kurs yra mane siuntęs. Jei aš nebūčiau atējęs ir nebūčiau jiems kalbējęs, jie neturētų nuodēmēs; dabar gi jie neturi pasiteisinimo iš savo nudēmēs. Kas manęs nekenčia, tas nekenčia ir mano Tēvo. Jei nebūčiau tarp jų daręs darbų, kurių niekas kitas nēra daręs, jie neturētų nuodēmēs; dabar gi jie matē ir nekenčia kaip manęs, taip ir mano Tēvo. Tačiau turējo įvykti žodžiai, parašyti jų įstatyme: Jie nekentē manes be priežasties. Kuomet gi ateis Ramintojas, kurį aš jums siųsiu nuo Tēvo, tiesos Dvasią, kuri iš Tēvo išeina, ji liudys apie mane. Ir jūs liudysite, nes nuo pat pradžios su manim esate.

(10.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Laiško.

(I; 5, 16-21.)

BROLIAI! Jei kas žino savo brolį nusidedant nuodēme ne mirčiai, tegul prašo, ir bus tam, kurs nusideda ne mirčiai, duota gyvybē. Yra nuodēmē mirčiai; aš nesakau, kad kas už tą melstų. Kiekviena neteisybē yra nuodēmē, ir yra nuodēmē mirčiai. Mes žinome, kad kiekvienas, kurs yra gimęs iš Dievo, nenusideda; gimimas iš Dievo sergi jį, ir piktasis jo neliečia. Mes žinome, kad esame iš Dievo, ir visas pasaulis guli piktenybēje. Mes taippat žinome, jog Dievo Sūnus atējo ir mums davē išmanymo, kad pažintumēm tikrąjį Dievą ir būtumem tikrajame jo Sūnuje. Jis yra tikrasis Dievas ir amžinoji gyvybē.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(13, 3-35.)

Anuo metu, žinodamas, kad Tēvas buvo visa davęs jam į rankas, kad jis nuo Dievo išējo ir pas Dievą eina, jis kieliasi nuo stalo, padeda savo drabužius ir, pasiēmęs drobulę, susijuosia. Po to piliasi vandens į praustuvę ir pradeda mazgoti mokytinių kojas ir šluostyti drobule, kuria buvo susijuosęs. Taip jis prieina Simono Petro. Petras jam sako: Viešpatie, tu man mazgosi kojas? Jezus atsiliepia ir jam sako: Ką aš darau, tu dabar nežinai, žinosi gi paskui. Petras jam sako: Ne, tu niekuomet nemazgosi man kojų. Jezus jam atsako: Jei aš taves nenumazgosiu, tu neturēsi dalies su manim. Simonas Petras jam sako: Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas ir galvą! Jezus jam sako: Kas nusiplovęs, tas neprivalo daugiau kaip tik kojas nusimazgoi; jis visas nesuteptas. Ir jūs esate nesutepti, bet ne visi. Kadangi jis žinojo savo išdavēją, todel jis pasakē: Jūs nevisi nesutepti. Numazgojęs jų kojas ir pasiēmęs savo drabužius,

vēl atsisēdęs su jais prie stalo, jis jiems kalbējo: Ar suprantate, ką aš jums padariau? Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes aš esu. Taigi, jei aš, Viešpats ir Mokytojas, mazgojau jūsų kojas, tai ir jūs turite vienas kitam mazgoti kojas; nes aš daviau jums pavyzdį kad, kaip aš jums dariau, taip ir jūs darytumēte. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, tarnas ne didesnis už savo valdovą, nē pasiuntinys ne didesnis už tą, kurs jį siuntē. Jūs palaiminti, jei tai žinote ir tai darysite. Aš kalbu ne apie jus visus. Aš žinau, ką aš išsirinkau; tačiau turi įvykti Raštas: Kas valgo mano duoną, pakēlē prieš mane savo kulnę. Sakau jums jau dabar, pirm nekaip įvyko, kas įvykus tikētumēte, jog aš esu. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, kas priima, ką aš siunčiu, tas mane priima; kas gi mane priima, priimą tą, kurs yra mane siuntęs. Tai pasakęs, Jezus susijudino dvasioje ir liudijo sakydamas: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, vienas iš jūsų išduos mane. Tuomet mokytiniai pasižiūrējo vienas į kitą, abejodami, apie ką jis kalba. Vienas iš jo mokytinių, kurį Jezus mylējo, buvo prie stalo, prisišliejęs prie pat Jēzaus krūtinēs. Jam pamojo Simonas Petras, kad paklaustų: Kas tas, apie kurį jis sakē? Prisišliejęs prie Jezaus krūtinēs, jis paklausē: Viešpatie, kas tai? Jezus atsakē: Tai tas, kuriam aš paduosiu padažytos duonos. Ir padažęs duonos jis padavē Simono sūnui Jūdui Iskarijotui. Po kasnelio šētonas įējo į jį. Jezus jam tarē: Ką manai daryti, daryk greičiau. Nē vienas iš buvusiųjų prie stalo nesuprato, kam jis jam tai pasakē. Kadangi Jūdas turējo piniginę, tai kaikurie spējo, jog Jezus jam pasakęs: Nupirk mums, ko privalome šventēms ,ar kad duotų šį tą beturčiams. Taigi jis, priēmęs kasnelį, tuojau išējo. Buvo jau naktis. Jam išējus, Jēzus kalbējo: Dabar žmogaus Sūnus pagarbintas, ir Dievas pagarbintas jame. Jei Dievas jame pagarbintas, tai ir Dievas pagarbins jį savyje, ir tuojau pagarbins jį. Vaikeliai, dar trumpą laiką aš esu su jumis. Jūs ieškosite manęs, ir kaip sakiau žydams: Kur aš einu, jūs negalite prieiti, taip ir jums sakau. Aš jums duodu naują įsakymą mylēti kits kitą; kaip aš jus mylējau, kad ir jūs kits kitą mylētumēte. Iš to visi pažins, kad jūs mano mokytiniai, jei turēsite meilę kits kito.

(11.)

Lekcija iš Laiško Švento Povilo Apaštalo į Korintiečius.

(I; 13, 1-3.)

BROLIAI! Jei aš kalbēčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturēčiau meilēs, aš būčiau kaip žvangantis varis ir skambančios kanklēs. Jei turēčiau pranašystēs dovaną žinočiau visas paslaptis ir visokį mokslą; jei turēčiau visą tikējimą, taip kad galēčiau perkelti kalnus, neturēčiau gi meilēs, aš esu niekas. Jei išdalinčiau visą mano lobį beturčiams valgydinti ir jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturēčiau meilēs, nieko man nepadeda.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(11, 37-44.)

Anuo metu, Jezui bekalbant, vienas parisiejus paprašē jį pas save pietų valgyti. Įējęs jis sēdosi prie stalo. Parisiejus gi manē pats sau vienas ir stebējosi, kad jis neapsiplovęs prieš valgant. Bet Viešpats jam tarē: Dabar jūs, parisiejai, plaunate, kas yra viršuje taurēs ir indo, jūsų gi vidus pilnas plēšimo ir neteisybēs. Paiki, ar gi ne tas pats, kurs padarē kad viršuje, yra padaręs ir vidų? Tačiau duokite išmaldą iš to, kas lieka, ir štai visa bus jums nesutepta. Bet deja jums, parisiejams, kurie duodate dešimtinę iš mētos, rūtos ir visokių daržovių ir nežiūrite teismo ir Dievo meilēs; reikējo gi tai daryti ir anų neapleisti. Deja jums, parisiejams, kurie mēgstate pirmas krases sinagogose ir pasveikinimus prekyvietēje. Deja jums, kurie esate, kaip kapai, kurių nesimato ir žmonēs vaikščiodami nežino.

(12.)

Lekcija iš Laiško Švento Povilo į Korintiečius.

(I; 13, 4-13.)

BROLIAI! Meilē yra kantri, maloninga. Meilē nepavydi, nesielgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, neieško, kas jos yra, nesusierzina, neįtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa; visa nukenčia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia. Meilē niekuomet nepaliauja, nors pranašystēs paliaus buvusios, nors kalbų nebebus, nors žinojimas nieku pavirs. Nes mes žinome dalimis ir dalimis pranašaujame. Kuomet gi ateis, kas yra tobūla, paliaus buvę, kas yra dalimis. Kuomet aš buvau kūdikis, kalbējau kaip kūdikis, išmaniau kaip kūdikis, galvojau kaip kūdikis; kuomet gi pasidariau vyras, nusikračiau, kas buvo kūdikio. Dabar mes matome atspindyje lyg mislę, tuomet gi veidu į veidą. Dabar aš pažįstu dalimi, tuomet pažinsiu, kaip ir esu pažintas. Taigi, dabar pasilieka tie trys dalykai, tikējimas, viltis, meilē; tačiau didžiausis tarp jų yra meilē.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(7, 36-50.)

Anuo metu, vienas parisiejus prašė jį pas save valgyti. Taigi, įėjęs į parisiejaus namus, jis atsisėdo prie stalo. Štai, moteriškė, kuri buvo žinoma mieste nusidėjėle, kaip tik patyrė jį esant prie stalo parisiejaus namuose, atsinešė alebastrinį indą tepalo ir, atsistojus užpakalyje prie jo kojų, ėmė laistyti jo kojas ašaromis, šluostė savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė tepalu. Matydamas tai parisiejus, kurs buvo jį pakvietęs ,kalbėjo pats sau vienas: Jei šitas būtų pranašas, juk žinotų, kas ir koki yra moteriškė, kuri prisiliečia jojo, nes ji nusidėjėlė. Atsiliepdamas Jėzus jam tarė: Simonai, turiu tau šį tą pasakyti. Jis tarė: Sakyk, mokytojau. Vienas skolintojas turėjo du skolininku: vienas buvo jam skolingas penkis šimtus denarų, kitas penkias dešimtis. Neturint jiedviem iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem. Katras tat labiau jį myli? Simonas atsakė ir tarė: Manau, kad tas, kuriam daugiau dovanojo. Jis jam sakė: Nutarei teisingai. Ir atsigręžęs i moteriškę tarė Simonui: Matai šitą moteriškę? Aš įėjau į tavo namus; tu nedavei vandens mano kojoms, šita gi laistė mano kojas ašaromis ir šluostė savo plaukais. Tu manes nepabučiavai; šita gi, kaip tik įėjo, nesiliovė bučiavusi mano kojų. Nepatepei aliejumi mano galvos, šita gi patepė tepalu mano kojas. Todeliai sakau tau; atleidžiama jai daug nuodėmių, nes ji daug mylėjo. Kam gi mažiau atleidžiama, tas mažiau myli. Jai gi jis tarė: Tau atleidžiama nuodėmės. Sėdėjusieji draug prie stalo ėmė sakyti patys sau: Kas yra tasai, kurs ir nuodėmes atleidžia? Jis gi tarė moteriškei; Tavo tikėjimas išgelbėjo tave; eik ramybėje.

(13.)

Lekcija iš Šv. Povilo Apaštalo Laiško į Rymiečius.
(8, 35-39.)

BROLIAI! Tai kas gi atskirs mus nuo Kristaus meilės? ar vargas? ar suspaudimas? ar badas? ar plikumas? ar pavojus? ar persekiojimas? ar kalavijas? (Juk yra parašyta: Del taves esame žudomi visą dieną, laikomi pjautinomis avimis.) Bet visa tai mes nugalime, del to, kurs mus mylėjo. Nes aš esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei galybės, nei dabartiniai, nei būsimieji dalykai, nei stiprybė, nei aukštumas, nei gilumas, nei joks kitas sutvėrimas negalės atskirti mūsų nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.
(25, 41-45.)

Tuomet jis sakys ir tiems, kurie bus kairėje: Eikite šalin nuo manes, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta piktajai dvasiai ir jos angelams. Nes aš buvau išalkęs, ir jūs manes nepavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs manes nepagirdėte; buvau svečias, ir jus manes nepriėmėte; plikas ir neapdengėte; ligonis ir kalėjime, ir jūs neaplankėte manes. Tuomet ir jie jam atsakys, tardami: Viešpatie, kuomet mes tave matėme alkaną, ar trokštantį, ar svečią, ar pliką, ar ligonį, ar kalėjime ir tau netarnavome? Tuomet jis jiems atsakys, tardamas: Ištikrųjų, sakau jums, kiek kartų tai nepadarėte vienam iš šitų mažiausių, nė man nepadarėte.

(14.)

Lekcija iš Laiško Šv. Povilo Apaštalo į Rymiečius.
(13, 8-10.)

BROLIAI! Niekam nieko kita nebūkite skolingi, kaip tik kad kits kitą mylėtumėte; nes kas artimą myli, tas įvykino įstatymą. Nes įsakymai: Nesvetimoteriauk, neužmušk, nevogk, neliudyk melagingai, negeisk ir kiekvienas kitas įsakymas yra apimamas šiuo pasakymu: Mylėk savo artimą kaip pats save. Meilė nedaro nieko pikta artimui. Taigi, įstatymo įvykinimas yra meilė.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(17, 3-10.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Žiūrėkite patys saves jei tavo brolis tau nusideda, pabark jį, ir jei jis gailisi, atleisk jam. Jei jis ir septynis kartus per dieną tau nusidėtų ir septynis kartus kreiptūsi į tave, sakydamas: Gailiuos, atleisk jam. Tuomet apaštalai tarė Viešpačiui: Padaugink mums tikėjimo. Viešpats gi atsakė: Jei turėtumėte tikėjimą, kaip garstyčių grūdą, jūs galėtumėte sakyti šitam morų medžiui: Išsirauk ir persisodink į jūrą, tai jis jūsų paklausytų. Kas jūsų, turėdamas tarną, kurs aria ar gano, jam sako, kaip tik jis pareina iš lauko: Eik tuo-

jau čia ir sēskis prie stalo, ir ar nesako: Prirengk man vakarienēs, susijuosk ir man tarnauk, kolei aš valgysiu ir gersiu, paskui gi tu valgysi ir gersi? Ar jis dēkoja tam tarnui, kad darē, kas jam buvo paliepta? Manau, kad ne. Taip ir jūs, atlikę visa, kas jums paliepta, sakykite: Esame nenaudingi tarnai; darēme, ką turējome daryti.

(15.)

Lekcija iš Laiško Šv. Jokūbo Apaštalo.

(1, 5-16.)

BROLIAI! Jei kam jūsų trūksta išminties, tegul prašo Dievą, kurs duoda visiems apsčiai ir neprikaišioja, ir jos bus jam duota. Tegul prašo su tikējimu, nēkiek neabejodamas. Nes kas abejoja, yra panašus į jūros bangą, kuri vējo judinama ir varinējama. Taigi, toks žmogus tenemano, kad jis gaus ką nors iš Viešpaties. Tai dvejojantis žmogus ir nepastovus visuose savo keliuose. Žemo stovio brolis tegul giriasi savo išaukštinimu; turtingass gi savo žemumu, nes jis praeis kaip žolēs žiedas. Nes saulē pakilo su karščiu ir sudžiovino žolę, jos žiedas nukrito, ir jo išvaizdos gražumas žuvo; taip ir turtingasis suvys savo keliuose. Palaimintas žmogus, kurs kantriai kenčia mēginimą, nes kuomet bus ištirtas, gaus gyvenimo vainiką, kurį Dievas pažadējo jį mylintiesiems. Nēvienas gundomas tegul nesako, kad jis Dievo gundomas, nes Dievas negali būti gundomas į piktą, ir pats nēvieno negundo. Bet kiekvienas yra gundomas savojo pageidimo patrauktas ir priviliotas. Paskui, kuomet pageidimas pradējo, jis pagimdo nuodēmę, įvykinta gi nuodēmē, gimdo mirtį. Taigi, neklyskite, mano mylimiausieji Broliai!

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(17, 14-20.)

Anuo metu, Jezus atējo pas minią, prie jo priējo vienas žmogus, atsiklaupē ties juo ir tarē: Viešpatie, pasigailēk mano sūnaus, nes jis serga mēnesienos liga ir didžiai kankinasi: jis dažnai įkrinta į ugnį ir neretai į vandenį. Aš atvedžiau jį pas tavo mokytinius, ir jie negalējo jo pagydyti. Atsakydamas Jezus tarē: O netikinti ir iškrypusi gimine, iki kolei aš su jumis būsiu? iki kolei jus kęsiu! Atveskite jį čia pas mane. Ir Jezus sudraudē jį. Piktoji dvasia iš jo išējo, ir tą pačią valandą vaikas pagijo. Tuomet mokytiniai slapčia priējo Jezų ir tarē: Kodel mes negalējome jos išvaryti? Jezus jiems tarē: Del jūsų netikējimo. Nes ištikrųjų, sakau jums, jei turēsite tikējimą kaip garstyčių grudą, jūs sakysite šitam kalnui: Persikelk iš čia į tenai, ir jis persikels; ir jums nebus nieko negalima. Šita gi veislē kitaip neišvaroma, kaip tik malda ir pasninku.

(16.)

Lekcija iš Laiško Šv. Jokūbo Apaštalo.

(1, 17-27.)

BROLIAI! Kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobūla dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tēvo, pas kurį nēra nevienodumo, nē pasikeitimo šešēlio. Nes jis savo valia tiesos žodžiu pagimdē mus, kad mes būtumēm lyg jo sutvērimų pirmonēs. Jūs, mano mylimiausieji broliai, tai žinote. Tebūnie kiekvenas žmogus greitas klausytis, neskubus gi kalbēti ir neveikus rūstintis. Nes žmogaus rūstybē nedaro Dievo teisybēs. Todel atmesdami šalin visokį susitepimą ir piktybēs apstumą, romumu priimkime įdiegtąjį žodį, kurs gali išganyti jūsų sielas. Būkite gi žodžio vykintojai ir ne tik klausytojai, klaidinantys patys save. Nes jei kas yra žodžio klausytojas ir ne vykintojas, tas panašus į žmogų, kurs žiūri į savo prigimtą veidą veidrodyje: jis pasižiūrējo į save ir nuējo, ir tuojau užmiršo, koksai buvo. Kas gi atsidējęs įsižiūri į tobūlą laisvēs įstatymą ir jo laikosi, kas pasidarē ne klausytojas užuomarša, bet darbo vykintojas, tas bus laimingas savo darbu. O jei kas tariasi esąs maldingas ir nesuvaldo savo liežuvio, bet suvedžioja savo širdį, to maldingumas tuščias. Tikras ir nesuteptas maldingumas Dievo ir Tēvo akyvaizdoje yra toks: lankyti našlaičius ir našles jų sielvarte ir sergēti save nesuteptą šiuo pasauliu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(14, 25-34.)

Anuo metu, ketvirtoje nakties sargyboje jis atējo pas juos ,eidamas viršum jūros. Pamatę jį einantį viršum jūros, jie nusigando ir sakē: Tai šmēkla. Ir iš baimēs jie ēmē šaukti. Bet Jezus tuojau juos užkalbino, sakydamas: Pasitikēkite, tai aš, nebijokite. Atsakydamas Petras tarē: Viešpatie, jei tai tu liepk man ateiti pas save viršum vandens. Jis tarē: Ateik. Ir Petras, išlipęs iš laivelio, ējo viršum vandens, kad ateitų pas Jezų. Bet pamatęs vējo smarkumą, nusigando ir pradējęs skęsti sušuko, sakydamas: Viešpatie, gelbēk mane! Jezus tolydžiaus ištiesęs ranką nutvērē jį ir tarē: Žmogau menko tikējimo, kam abejojai? Jied-

viem įsėdus į laivelį, vėjas pasiliovė. Buvusieji gi laivelyje priėjo ir jį pagarbino, sakydami: Tu tikrai Dievo Sūnus.

(17.)

Lekcija iš Laiško Šv. Jokūbo Apaštalo.

(2, 1-13.)

Mano broliai, nejungkite tikėjimo į mūsų garbės Viešpatį Jėzų Kristų su atsižvelgimu į asmenis. Nes jei į jūsų susirinkimą įeina žmogus turįs aukso žiedą, skaisčiuose rūbuose, įeina taippat ir beturtis suteptame apdare, ir jūs žiūrite į tą, kurs apsivilkęs puikiais rūbais ir jam sakote: Tu sėskis čia gražiai, beturčiui gi sakote: Tu stovėk tenai, arba sėskis prie mano pakojo! Tai argi jūs nedarote skirtumo patys savyje ir ar nepasidarėte teisėjai neteisingomis mintimis? Klausykite, mano mylimiausieji broliai, ar ne beturčius šiame pasaulyje išrinko Dievas, kad jie būtų turtingi tikėjime ir tėvainiai karalystės, kurią Dievas pažadėjo jį mylintiesiems? Jūs gi paniekinote beturtį. Ar ne turtingieji slėgia jus savo galybe, ir ar ne jie tampo jus į teismus? Ir ar ne jie piktžodžiuoja gerajam vardui, kuriuo jūs vadinami? Jei tačiau jūs vykinate karališkąjį įstatymą, einant Raštu: Mylėsi savo artimą kap pats save, jūs gerai darote. Bet jei jūs žiūrite asmens, jūs darote nuodėmę ir esate įstatymo peikiami kaipo peržengėjai. Kas nors laikytų visą įstatymą, prasikalstų gi vienu dalyku, tas yra kaltas visais, nes tas, kurs pasakė: Nesvetimoteriausi, pasakė taippat: Neužmuši. Taigi, jei tu nesvetimoteriauji, bet užmuši, tai tu esi įstatymo peržengėjas. Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip tie, kurie turite būti teisiami laisvės įstatymu. Nes teismas be pasigailėjimo tam, kurs nevykino gailestingumo; bet gailestingumas persveria teismą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(9, 14-27.)

Anuo metu, kaip tik visi žmonės pamatė Jėzų, jie nustebo ir nusigando; jie atbėgo ir sveikino jį. Jis juos paklausė: Apie ką jūs ginčijatės tarp saves? Atsakydamas viens iš minios tarė: Mokytojau, aš atvedžiau pas tave savo sūnų, kurs nebylės dvasios apsėstas. Kur tik ji sugriebia jį, ten jį trenkia į žemę; iš burnos jam pradeda eiti putos, jis griežia dantimis ir džiūsta. Aš sakiau tavo mokytiniams, kad ją išvarytų, bet jie negalėjo. Atsakydamas jiems jis tarė: O, netikinti gimine, kaip dar ilgai aš pas jus būsiu? iki kolei aš jus kęsiu? Atveskite jį pas mane. Jie jį atvėdė. Kaip tik jį pamatė, dvasia tuojau pradėjo jį tąsyti; parmestas ant žemės, jis vartėsi putodamas. Jis paklausė jo tėvą: Kiek yra laiko, kaip tai jam atsitinka? Tas atsakė: Nuo pat kūdikystės. Ji dažnai įmesdavo jį į ugnį ir į vandenį, kad jį nužudytų. Bet jei ką gali, pasigailėk mūsų ir padėk mums. Jezus gi jam tarė: Jei tu gali tikėti: tikinčiam visa galima. Vaiko tėvas tuojau sušuko ir su ašaromis tarė: Tikiu, Viešpatie, padėk mano netikėjimui. Jezus, matydamas susibėgančią minią, sudraudė nešvarią dvasią ir jai tarė: Kurčia ir nebyle dvasia, aš tau įsakau, išeik iš jo ir daugiau į jį nebeįeik. Tuomet ji, šaukdama ir labai jį tąsydama, išėjo iš jo; jis pasidarė lyg negyvas, taip kad daugelis sakė: Jis numirė. Bet Jezus paėmė jį už rankos, pastatė jį, ir jis atsikėlė. Kuomet jis įėjo į namus, jo mokytiniai klausė jį slapčia: Kodel mes negalėjome jos išvaryti?

(18.)

Lekcija iš Laiško Šv. Jokūbo Apaštalo.

(2, 14-26.)

Ką padės, mano broliai, jei kas sakytūsi turįs tikėjimą, bet neturėtų darbų? argi tikėjimas galės jį išganyti? Jei brolis ir sesuo būtų pliki ir netektų jiems kasdieninio išlaikymo, kas nors gi iš jūsų sakytų jiems: Eikite ramybėje, susišildykite ir pasisotinkite; bet neduotumėte jiems, ko kūnui reikia, ką tai padės? Taip ir tikėjimas, jei jis neturėtų darbų, yra pats savyje miręs. Bet kas nors sakys: Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus. Parodyk man savo tikėjimą be darbų, ir aš tau iš darbų parodysiu savo tikėjimą. Tu tiki, kad Dievas yra vienas; gerai darai; taippat piktoji dvasia tiki ir dreba. Ar nori, niekingasis žmogau, žinoti ,kad tikėjimas be darbų yra miręs? Mūsų tėvas Abraomas ar ne darbais buvo nuteisintas, kuomet atnašavo ant altoriaus savo sūnų Izaoką? Matai ,kad tikėjimas veikė draug su jo darbais, ir jo tikėjimas darbais pasidarė tobūlas. Taip įvyko Raštas, kurs sako: Abraomas tikėjo Dievui, ir tai buvo jam palaikyta teisumu, ir jis buvo pavadintas Dievo prieteliu. Jūs matote, kad žmogus nuteisinamas darbais ir ne vien tikėjimu? Taippat ir paleistuvė Raaba ar ne darbais buvo nuteisinta, kuomet ji priėmė pasiuntinius ir kitu keliu išleido. Nes kaip kūnas be dvasios, taip ir tikėjimas be darbų yra miręs.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(6, 28-40.)

Anuo metu, mokytiniai Jezaus paklausē: Ką mes turime veikti, kad darytumem Dievo darbus? Atsakydamas Jezus jiems tarē: Tai yra Dievo darbas, kad tikētumēte į tą, kurį jis yra siuntęs. Tuomet jie jam sakē: Kokį gi tu darai ženklą, kad mes matytumēm ir tau tikētumēm? ką tu darai? Mūsų tēvai valgē tyruose manos, kaip parašyta: Jis davē jiems duonos iš dangaus valgyti. Jezus jiems atsakē: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, ne Mozē davē jums duonos iš dangaus, bet mano Tēvas duoda jums tikrosios duonos iš dangaus. Nes Dievo duona ta, kuri nužengia iš dangaus ir duoda gyvybę pasauliui. Tuomet jie jam tarē: Viešpatie, duok mums visuomet tos duonos. Jezus jiems atsakē: Aš gyvenimo duona; kas ateina pas mane, tas nealks, ir kas tiki į mane, niekuomet netrokš. Bet aš jums sakiau, kad nors jūs ir matēte mane, tačiau netikite. Visa, ką man Tēvas duoda, ateis pas mane, ir ateinančio pas mane aš neatstumsiu. Nes aš nužengiau iš dangaus ne savo valios vykinti, bet valios to kurs yra mane siuntęs. Tagi yra mane siuntusio Tēvo valia, kad nieko iš to, ką jis yra man davęs, nepamesčiau, bet kad tai prikelčiau paskutinēje dienoje. Nes ta yra mane siuntusio Tēvo valia, kad kiekvienas, kurs mato Sūnų ir į jį tiki, turētų amžinąjį gyvenimą, ir kad aš jį prikelčiau paskutinēje dienoje.

(19.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Laiško Timotiejui.

(II; 1, 1-18.)

Anose Dienose, Povilas Jezaus Kristaus apaštalas Dievo valia, einant pažadējimu gyvenimo Kristuje Jezuje, mylimiausiam sūnui Timotiejui kalbējo: Malonē gailestingumas, ramybē nuo Dievo Tēvo ir mūsų Viešpaties Kristaus Jezaus. Aš dēkoju Dievui, kuriam tarnauju nuo prosenelių nesutepta sąžine, kaip aš nesiliauju minējęs tave savo maldose naktį ir dieną, trokšdamas matyti tave, atsimindamas tavo ašaras, kad būčiau pilnas džiaugsmo, primindamas sau tą tavyje esantį neveidmainingą tikējimą, kurs pirma gyveno tavo senelēje Loidēje ir tavo motinoje Eunikēje, esu gi tikras, kad ir tavyje. Del tos prežasties aš tau primenu vēl pažadinti Dievo malonę, esančią tavyje mano rankų uždējimu. Nes Dievas davē mums ne baimēs dvasią, bet jēgos, meilēs ir blaivumo. Taigi, nesigēdyk mūsų Viešpaties liudijimo, nē manes, jo kalinio; bet draug kentēk už evangeliją Dievo jēga, kurs išgelbējo mus ir pašaukē savo šventu pašaukimu, ne del mūsų darbų, bet savo nutarimu ir malone, kuri buvo mums suteikta Kristuje Jezuje pirm amžinųjų laikų; dabar gi ji apreikšta pasirodymu mūsų Išganytojo Jezaus Kristaus, kurs sunaikino mirtį, iškēlē švieson gyvenimą ir negedimą ta evangelija, kuriai aš esu paskirtas skelbējas, apaštalas ir pagonių mokytojas. Del tos taippat priežasties aš tai kenčiu bet nesigēdžiu, nes aš žinau, kuo pasitikējau ir esu tikras, kad jis gali išlaikyti tai, kas man pavesta iki anai dienai. Sveiki žodžiai, kuriuos girdējai iš manes, tebūna tau pavyzdys tikējime ir meilēje Kristuje Jezuje. Sergēk gražią tau pavestą gērybę šventąja Dvasia, kuri gyvena mumyse. Tu tai žinai, kad nuo manes nusigręžē visi, kurie yra Azijoje, jų tarpe Pigelas ir Ermogenas. Viešpats tesuteikia pasigailējimo Oneziforo namams, nes jis dažnai gaivino mane ir nesigēdējo mano grandinēs; bet atējęs Romon, jis rupestingai ieškojo manes ir rado. Viešpats teduodie jam rasti pasigailējimo pas Viešpatį anoje dienoje. Ir kaip daug jis man patarnavo Efeze, tu geriau žinai.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(7, 37-50.)

Anuo metu, paskutinēje, didžiojoje švenčių dienoje Jezus stovējo ir šaukē, sakydamas: Jei kas trokta, teateinie pas mane ir tegul geria. Kas tiki į mane ,kaip sako Raštas, iš to vidaus tekēs gyvojo vandens upēs. Sakē gi jis tai apie Dvasią, kurią turējo gauti tikintieji į jį; nes Dvasia dar nebuvo duota, kadangi Jezus dar nebuvo pagarbintas. Išgirdę tuos jo žodžius, kaikurie iš tos minios sakē: Šitas tikrai pranašas. Kiti sakē: Jis Kristus. Bet kaikurie kalbējo: Nejaugi Kristus ateitų iš Galiliejos? Argi Raštas nesako, kad Kristus ateis iš Dovido ainijos ir iš Betliejaus miestelio, iš kur buvo Dovidas? Taip radosi minioje del jo nesutarimo. Kaikurie iš jų norējo jį sugauti, bet nēvienas nepakēlē prieš jį rankos. Tarnai sugrįžo pas vyriausius kunigus ir parisiejus. Tie juos paklausē: Kodel jo neatvedēte? Tarnai atsakē: Niekuomet žmogus nēra taip kalbējęs, kaip tas žmogus. Tuomet parisiejai jiems tarē: Ar ir jūs davētes apgauti? Argi kas nors iš vyresniųjų ar iš parisiejų įtikējo į jį? Bet prakeikta ta minia, kuri nežino įstatymo!

(20.)

Lekcija Švento Povilo Apaštalo Laiško Timotiejui.

(II; 2, 1-5.)

Anuo metu kalbējo Povilas: taigi, tu, mano sūnau, sustiprēk malonēje, kuri yra Kristuje Jezuje, ir ką tu esi girdējęs iš manes prie daugelio liudytojų, tai pavesk ištikimiems žmonēms, kurie bus tinkami ir kitus mokinti. Kentēk, kaip geras Kristaus Jēzaus kareivis. Nēvienas, kurs kareiviauja Dievui, nesipainioja į žemiškus reikalus, kad patiktų tam, kuriam apsiēmē. Nes ir tas kurs kovoja imtynēse, nevainikuojamas, jei nekovoja taisyklingai.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(12, 37-43.)

Anuo metu ,nors Jezus buvo padaręs jų akyvaizdoje taip didžių stebuklų, jie į jį netikējo, kad įvyktų pranašo Izaijo žodžiai, kuriuos jis yra pasakęs: Viešpatie, kas tikējo tam, ką iš mūsų girdi? Ir kam apreikšta Viešpaties petys? To dēliai jie negalējo tikēti ,nes Izaijas dar yra pasakęs: Jis apakino jų akis ir sukietino jų širdis, kad nematytų akimis ir nesuprastų širdimi, kad nesigrįžtų ir aš jų nepagydyčiau. Taip pasakē Izaijas, nes matē jo garbę ir kalbējo apie jį. Tačiau ir iš vyriausiųjų daugelis įtikējo į jį, bet del parisiejų neprisipažindavo, kad nebūtų išmesti iš sinagogos. Nes jie labiau mēgo žmonių garbę, nekaip Dievo garbę.

(21.)

Lekcija iš Švento Povilo Apaštalo Laiško į Rymiečius.

(8, 13-31.)

BROLIAI! Nes jei jūs gyvensite kūniškai, numirsite; o jei dvasia marinsite kūno darbus, būsite gyvi. Nes kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie Devo vaikai. Jūs juk gavote ne vergystēs dvasią, kad jums vēl reiktų bijoti, bet gavote įsunystēs dvasią, kurioje šaukiame: Abba, Tēve! Pati Dvasia duoda liudijimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. O jei mes esame vaikai, tai ir tēvainiai: tēvainiai Dievo ir bendratēvainiai Kristaus, jei tik drauge kenčiame, kad būtumem drauge ir pagarbinti. Nes aš laikaus tos nuomonēs, kad šio laiko kentējimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri bus mumyse apreikšta. Nes sutvērimas su išsiilgimu laukia Dievo vaikų garbēs apreiškimo. Sutvērimas juk buvo pavergtas tuštybei ne savo valia, bet to, kurs jį pavergē su viltimi, kad ir pats sutvērimas bus išliuosuotas iš sugedimo vergijos į Dievo vaikų garbēs laisvę. Mes juk žinome, kad visas sutvērimas vaitoja ir kenčia skausmus iki šiolei. Ir ne tiktai jis, bet ir mes, kurie turime Dvasios pirmones, dūsaujame patys savyje, laukdami Dievo įsūnystēs, mūsų kūno atpirkimo. Nes viltimi mes esame išgelbēti. Bet viltis ,kuri matoma įvykusi, nēra viltis; nes kaip gi kas gali tikētis to, ką mato įvykusį. O jei mes tikimes ,ko nematome, tuomet mes kantriai laukiame. Taippat ir Dvasia padeda mūsų silpnybei; nes mes nežinome, ko turime melsti, kaip pridera; bet pati Dvasia prašo už mus neišpasakojamais dūsavimais. Tas gi, kurs tyrinēja širdis ,žino, ko Dvasia trokšta, kad ji ,kaip Dievui tinka, užtaria šventuosius. Mes taippat žinome, kad Dievą mylintiesiems, tiems, kurie, kaip jo nutarta, pašaukti būti šventaisiais, visi dalykai išeina į gera. Nes kuriuos jis išanksto pažino, tuos išanksto ir paskyrē, kad jie būtų tos pačios išvaizdos, kaip jo Sūnaus paveikslas, kad jis būtų pirmgimis daugelio brolių tarpe. Kuriuos gi jis išanksto paskyrē, tuos ir pašaukē: kuriuos pašaukē, tuos ir nuteisino; kuriuos nuteisino, tuos ir pagarbino. Tai ką gi prie to pasakysime? Jei Dievas yra už mus, kas prieš mus?

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(22, 31-39.)

Anuo metu, Viešpats dar kalbējo: Simonai, Simonai! Štai, šētonas reikalavo jūsų, kad persijotų jus, kaip kviečius; bet aš prašiau už tave, kad tu nenustotumei tikējimo; todel tu kada nors grįžęs stiprink savo brolius. Tas jam atsakē: Viešpatie, aš esu pasiryžęs eiti su tavim į kalējimą ir mirti. Bet jis tarē: Sakau tau, Petrai: Pirma nekaip gaidys šiandien sugiedos, tu tris kartus išsiginsi pažįstąs mane. Paskui jis jiems kalbējo: Kuomet aš siunčiau jus be maišelio, be delmono ir autuvo ,ar jums ko nors trūko? Jie atsakē: Nieko. Tuomet jis jiems tarē: Bet dabar kas turi maišelį, tepasiima; taippat ir delmoną; o kas neturi, teparduoda savo jupą ir tenusiperka kalaviją. Nes, sakau jums, turi įvykti manyje dar ir tai, kas parašyta: Jis paskaitytas tarp piktadarių. Nes tai, kas mane paliečia ,baigiasi. Jie tarē: Viešpatie, štai šia du kalaviju. Jis jiems tarē: Gana. Išējęs jis ējo savo pratčiu į Alyvų kalną. Paskui jį ējo ir mokytiniai.

(22.)

Lekcija iš Švento Povilo Apaštalo Laiško į Kolosiečius.

(1, 19-29.)

BROLIAI! Nes visai Dievo pilnybei patiko apsigyventi jame ir per jį suderinti visa su savim, ar kas yra žemėje, ar danguje, darant jo kryžiaus krauju taiką. Taippat jūs, kurie buvote kitados svetimi ir neprietelingai nusistatę piktais darbais, jis dabar suderino jo žmogiškojo kūno mirtimi ,kad pastatytų jus savo akyvaizdon šventus, nesuteptus ir nepeiktinus; jei tačiau jūs tebesilaikote tikėjimo, tvirtai stovėdami ir ištvermingai nepakrutinami viltyje tos evangelijos, kurią girdėjote. Ji yra apskelbta visam sutvērimui po dangumi, ir jos tarnas pasidariau taippat aš, Povilas. Dabar aš džiaugiuos kentējimais už jus ir, ko Kristaus kančioms netenka, tai aš papildau savo kūne jo kūnui, tai yra Bažnyčia. Jos tarnas aš pasidariau Dievo man duotuoju del jūsų paskyrimu, kad pilnai apskelbčiau Dievo žodį, tą paslaptį, kuri buvo uždengta amžiais ir kartų kartoms, dabar gi apreikšta jo šventiesiems. Jiems Dievas norėjo padaryti žinoma, kokie yra tos paslapties garbės turtai pagonių tarpe, tai yra Kristus ,jumyse garbės viltis. Jį mes skelbiame, įspėdami kiekvieną žmogų ir mokindami kiekvieną žmogų visokios išminties, kad padarytumem kiekvieną žmogų tobūlą Kristuje Jēzuje. Tam aš ir darbuojuos, kovodamas jo jēga, kuri veikia manyje galingai.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(14, 8-11.)

Anuo metu, Pilypas Jezui tarē: Viešpatie, parodyk mums Tēvą, ir bus mums gana. Jezus jam atsakē: Tiek daug laiko esu su jumis, ir jūs nepažįstate manes? Pilypai, kas mane mato ,mato ir Tēvą. Kaip gi tu sakai: Parodyk mums Tēvą? Ar jūs netikite, kad aš Tēvuje ir Tēvas yra manyje? Žodžius, kuriuos aš kalbu, ne iš saves kalbu; bet pasilieką̨s manyje Tēvas, jis daro darbus. Ar jūs netikite, kad aš Tēvuje ir Tēvas yra manyje? Jei ne, tai tikēkite del pačių darbų.

(23.)

Lekcija iš Švento Povilo Apaštalo Laiško į Kolosiečius.

(1, 12-18.)

BROLIAI! Dēkodami Dievui Tēvui, kurs padarē mus vertus dalyvauti šventųjų tēvainystēje šviesoje, kurs išgelbējo mus iš tamsybēs valdžios ir perkēlē į savo meilēs Sūnaus karalystę. Jame turime atpirkimą jojo krauju ,nuodēmių atleidimą. Jis yra neregimojo Dievo paveikslas, pirmgimis pirm viso sutvērimo; nes per jį sutverta visa danguje ir žemēje, matomi ir nematomi dalykai, ar tai sostai, ar viešpatystēs, ar kunigaikštystēs, ar valdžios; visa sutverta per jį ir jam; jis yra pirm visų, ir visa juo laikosi. Jis yra bažnyčios kūno galva, jis kurs yra pradžia pirmgimis numirusiųjų tarpe, kad visame jis turētų pirmininkystę.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(10, 1-10.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, kas ne pro duris įeina į avidę, bet kitur įkopia ,tas vagis ir galvažudis. Kas gi pro duris įeina, tas avių ganytojas. Tam durininkas atidaro, ir avys klauso jo balso; jis įvardžiai šaukia savo avis ir jas išveda. Išvedęs savo avis, jis eina pirm jų, ir avys jį seka, nes pažįsta jo balsą. Svetimo gi jos neseks ir bēgs nuo jo, nes nepažįsta svetimųjų balso. Tą prilyginimą Jezus pasakē jiems, bet jie nesuprato, ką jis jiems norējo pasakyti. Taigi, Jezus vēl jiems tarē: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, aš avių durys. Visi, kurie pirm manes atējo, vagys ir galvažudžiai, tai ir avys jų neklausē. Aš durys. Kas per mane įeina, bus išgelbētas. Jis įeis ir išeis, ir ras ganyklos. Vagis ateina tiktai vogti ir žudyti ir naikinti. Aš atējau, kad turētų gyvenimo ir apščiau turētų.

(24.)

Lekcija iš Išminties Knygos.

(2, 12-22.)

Patykokime tat teisiojo, nes jis mums nenaudingas ir priešingas mūsų darbams; jis mums išmētinēja nuodēmes prieš įstatymą ir skelbia mus dēlei nuodēmių prieš mūsų drausmę. Jis sakosi turįs pažinimą Dievo ir vadina save Dievo sūnumi. Jis mums pasidarē viešas mūsų minčių kaltintojas. Mums sunku net žiūrēti į jį, nes jo gyvenimas nepanašus į kitų, ir jo keliai visai skiriasi. Jis laiko mus atmestinais, vengia mūsų kelių kaip nešvarumo; velija teisiųjų galą ir giriasi tēvą turįs Dievą. Taigi, pasižiurēkime, ar jo žodžiai tikri, išmēginkime, kas jam atsitiks, ir žinosime, koks bus jo galas. Nes jei jis tikras Dievo sūnus,

tasai jį apgins ir išliuosuos jį iš priešininkų rankų. Tardykime jį sugėdinimu ir kankinimu ,kad pažintumem jo pasidavimą ir išmėgintumem jo kantrumą. Pasmerkime jį bjauriausiai mirti, nes jam bus suteiktas apsilankymas, kaip jis yra sakęs. Jie tai mano ir klysta, nes juos apakina jų piktumas. Jie nežino Dievo paslapčių, nesitiki teisybēs užmokesnio ir nebrangina šventųjų sielų garbēs.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(4, 12-17.)

Anuo metu, Jezus išgirdęs, kad Jonas buvo išduotas, pasitraukē į Galilieją ir, palikęs Nazareto miestą, atējo ir gyveno Kaparnaume pajuryje Zabulono ir Neftalio ribose, kad įvyktų kas pasakyta pranašo Izaijo: Zabulono žemē ir Neftalio žemē, jūros pakelē, Užujordanē, pagonių Galilieja, tauta, sēdinti tamsybēje, matē didžią šviesą ir sēdintiems mirties šešēlio šalyje užtekējo šviesa. Nuo to laiko Jezus pradējo mokinti ir sakyti: Darykite atgailą, nes dangaus karalystē arti.

(25.)

Lekcija iš Švento Povilo Apaštalo Laiško į Rymiečius.

(8, 1-10.)

BROLIAI! Taigi, dabar nebēra jokio pasmerkimo tiems, kurie yra Jēzuje Kristuje, kurie nesielgia kūniškai. Nes Dvasios įstatymas gyvenimo Jēzuje Kristuje išliuosavo mane nuo nuodēmēs ir mirties įstatymo. Nes kas buvo negalima įstatymui, nes jis buvo kūno nusilpnintas, tai padarē Dievas, siųsdamas savo Sūnų nuodēmingo kūno panašume ir del nuodēmēs pasmerkē nuodēmę kūne, kad įstatymo teisumas būtų įvykintas mumyse, kurie elgiamēs ne kūniškai, bet kaip reikalauja dvasia. Nes kurie yra kūniški, tie rūpinasi tuo, kas yra kūno; kurie yra dvasiški, tie jaučia, kas yra dvasios. Nes kūno pastanga yra mirtis, dvasios gi pastanga gyvenimas ir ramybē. Nes kūno pastanga yra neprietelinga Dievui, nes ji nepasiduoda Dievo įstatymui; ji juk ir negali. Taigi tie, kurie kūniškai gyvena, negali įtkti Devui. Jūs tačiau neesate kūniški, bet dvasiški, jei tik Dievo Dvasia jumyse gyvena. Bet jei kas neturi Kristaus Dvasios, tas ne jo. Jeigu Kristus yra jumyse, kūnas, tiesa, yra miręs del nuodēmēs, bet dvasia yra gyva del nuteisinimo.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(18, 1-8.)

Anuo metu, Jezus pasakē mokintiniams prilyginimą apie tai ,kad visuomet reikia melstis ir nepailsti, tardamas: Viename mieste buvo teisējas, kurs Dievo nebijojo ir žmogaus nesidrovējo. Tame mieste buvo viena našlē; ji ateidavo pas jį sakydavo: Apgink mane nuo mano priešininko. Ilgai jis nenorējo, paskui gi pats sau vienas tarē: Nors aš nebijau Dievo ir žmogaus nesidroviu, tačiau kadangi ta našlē man įkyri, tai aš apginsiu jos teises, kad pagaliau atējus neapdaužytų man veido. Viešpats pridurē: Klausykite, ką sako tas neteisingas teisējas. Argi Dievas negintų teisių savo išrinktųjų, šaukiančių į jį dieną ir naktį, ir ar vēlintūsi jiems padēti? Aš sakau jums: Jis greitai apgins jų teises. O žmogaus Sūnus, kuomet ateis, ar jis ras tikējimo ant žemēs?

(26.)

Lekcija iš Izaijo Pranašo Knygos.

(8, 11-17.)

BROLIAI! Nes štai ką Viešpats man kalbējo, kuomet stipria ranka mane perspējo neeiti šitos tautos keliu, tardamas: Nesakykite: Suokalbis! nes visa, ką šita tauta kalba, yra suokalbis; nebijokite, ko ji bijo, ir neissigąskite! Kareivijų Viešpatį, jį laikykite šventu; jis teesie jusų baimē, ir jis tebūna jusų išgąstis! Tuomet jis bus jums pašventinimas, užsigavimo gi akmuo ir pasipiktinimo uola abejiems Izraelio namams, kilpa ir žuvimas Jeruzalēs gyventojams. Labai daug iš jų užsigaus, puls, bus sutrinti, įsipainios ir bus sugauti. Surišk liudijimą, užženklink įstatymą mano mokytinių tarpe. Bet aš pasitikēsiu Viešpačiu, kurs paslēpē savo veidą nuo Jokūbo namų, ir jo lauksiu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(18, 10-27.)

Anuo metu, du žmogu atējo į bažnyčią melstis; vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus stovēdamas taip pats sau vienas meldēsi: Dēkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonēs plēšikai, neteisūs, svetimoteriai, taippat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkoju du kartu savaitēje, duodu dešimtines viso, ką turiu. Muitininkas, atstu stovēdamas, nedrįso nē akių pakelti į dangų, tik mušēsi į krūtinę ir sakē: Dieve, būk gailestingas man nusidējēliui. Sakau

jums: šitas nuējo į savo namus nuteisintas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina, bus paaukštintas. Pas jį atnešdavo taippat kūdikių, kad jų prisiliestų. Tai matydami, mokytiniai barē juos. Jezus gi pasivadino juos ir tarē: Leiskite kūdikius eiti pas mane ir neginkite, nes tokių yra Dievo karalystē. Ištikrųjų sakau jums, kas nepriima Dievo karalystēs, kaip kūdikis, neįeis į ją. Vienas vyresnysis paklausē jį sakydamas: Gerasis mokytojau, ką turiu daryti, kad paveldēčiau amžinąjį gyvenimą? Jezus jam tarē: Kam vadini mane geru? Niekas nēra geras, tik vienas Dievas, Žinai įsakymus: Neužmuši, nesvetimoteriausi, nevogsi ,neliudysi neteisingai, gerbk savo tēvą ir motiną. Jis atsakē: Visa tai laikiau nuo pat savo jaunystēs. Tai išgirdęs, Jezus jam tarē: Dar vieno dalyko tau trūksta: parduok visa, ką turi, ir duok beturčiams; tai turēsi turtą danguje, paskui ateik, sek mane. Jis, tai išgirdęs, nuliūdo, nes buvo labai turtingas. Matydamas jį nuliūdusį, Jezus tarē: Kaip gi vargiai tie, kurie turi pinigų, įeis į Dievo karalystę! Nes pigiau kupranugariui išlysti pro adatos ausį, kaip turtingam įeiti į Dievo karalystę. Tie, kurie girdējo, jam sakē: Ir kas gi gali būti išgelbētas? Jis jiems atsakē: Kas negalima žmonēms, galima Dievui.

(27.)

Lekcija iš Švento Povilo Apaštalo Laiško į Žydus.

(2, 11-18.)

BBROLIAI! Nes kurs pašventina ir pašventinamieji visi yra iš vieno. Del tos priežasties jis nesigēdi vadinti juos broliais, sakydamas: Aš skelbsiu tavo vardą savo broliams; susirinkimo viduryje aš girsiu tave. Ir vēl: Štai aš ir mano vaikai, kuriuos Dievas yra man davęs. O kadangi vaikai turi bendrą kūną ir kraują, ir jis taippat pasidarē jų dalininkas, kad mirtimi sugriautų tą, kurs turējo mirties valdžią, tai yra velnią, ir išliuosuotų tuos, kurie mirties baime buvo laikomi visą gyvenimą vergystēje. Nes jis niekur neima sau angelų, bet ima sau Abraomo ainiją. Todel jis turējo pasidaryti visuokuo panašus į brolius, kad būtų gailestingas ir ištikimas vyriausis kunigas Dievui, kad permauldautų už tautos nuodēmes. Nes todel, kad pats kentējo ir buvo gundytas, jis gali padēti ir tiems, kurie yra gundomi.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(21, 1-24.)

Anuo metu, pakēlęs akis, Jezus matē, kaip turtingieji dējo savo dovanas į iždo skrynią. Pamatē taippat, kaip viena visai neturtinga našlē įmetē du smulkiu pinigēliu, ir tarē: Tikrai, sakau jums, šita neturtinga našlē įmetē daugiau už visus. Nes visi tie dējo dovanų Dievui iš to, kas jiems atlieka; šita gi iš savo neturto; ji įdējo visą savo išlaikymą, kokį turējo. Kaikuriems kalbant apie bažnyčią, kad ji papuošta gražiais akmenimis ir dovanomis ,jis tarē: Ateis dienų, kuriose iš to, ką matote ,akmuo ant akmens nebus paliktas neišgriautas. Jie paklausē jį sakydami: Mokytojau, kuomet tai bus? ir koks ženklas, kuomet tai pradēs įvykti? Jis atsakē: Žiurēkite, kad nesiduotumēte suklaidinti, nes daug ateis mano vardu ir sakys, kad tai aš, ir kad laikas prisiartino; taigi, jūs neeikite paskui juos. Išgirdę apie karus ir maištus, nenusigąskite, nes reikia, kad tai pirma įvyktų, bet dar ne tuojau galas. Tuomet jis jiems sakē: Sukils tauta prieš tautą ir karalystē prieš karalystę; bus vietomis didelių žemēs drebējimų, maro ir bado, bus baisenybių iš dangaus ir didelių ženklų. Bet pirm viso to jie pakels prieš jus savo rankas ir persekios, paduos jus į sinagogas ir į kalējimus, vedžios pas karalius ir valdovus del mano vardo; bus gi tai jums proga liudyti. Todel įsidēkite sau į širdis nemąstyti iš anksto, kaip jus atsakinēsite, nes aš jums duosiu iškalbos ir išminties, kuriai negalēs atsistengti ir prieštarauti jūsų priešininkas. Jūs būsite išduoti gimdytojų, brolių, giminių ir prietelių, ir kaikuriuos jūsų nužudys. Jūs būsite visų nekenčiami del mano vardo. Bet ir plaukas nuo galvos jums nepražus. Savo kantrumu jūs laimēsite savo sielas. Kuomet matysite Jeruzalę, apsupamą kariuomenēs, žinokite, kad jos sunaikinimas arti. Tuomet kas yra Judiejoje, tas tebēga į kalnus, kas viduje miesto, tie teišeina, ir kas apylinkēse, teneįeina į jį. Nes šitos yra keršto dienos, kad įvyktų visa, kas parašyta. Dēja neščioms ir žindžiančioms tose dienose! nes bus didelio vargo šalyje ir rūstybēs šitai tautai. Jie kris po kalavijo ašmenimis, bus vedami nelaisvēn į visas tautas, ir Jeruzalē bus mindoma pagonių, iki pasibaigs tautų laikai.

(28.)

Lekcija iš Laiško Šv. Jokūbo Apaštalo.

(1, 21-24.)

BROLIAI! Todel atmesdami šalin visokį susiteplmą ir piktybēs apstumą, romumu priimkime įdiegtąjį žodį, kurs gali išganyti jūsų sielas. Būkite gi žodžio vykintojai ir ne tik klausytojai, klaidinantys patys save. Nes jei kas yra žodžio klausytojas ir ne vykintojas, tas panašus į žmogų, kurs žiūri į savo prigimtą

veidą veidrodyje: jis pasižiūrējo į save ir nuējo, ir tuojau užmiršo, koksai buvo.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(13, 19-23.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Jei kas girdi karalystēs žodį ir nesupranta, tai piktasis ateina ir išplēšia, kas pasēta jo širdyje; tai tas, kurs pasētas šaly kelio. Pasētasis gi uolingoje vietoje yra tas, kurs girdi žodį ir tuojau su džiaugsmu jį priima; bet jis neturi šaknies savyje ir yra laikinis; kilus gi suspaudimui ir persekiojimui dēlei žodžio, jis tuojau piktinasi. Kas gi pasēta tarp erškečių, tai tas, kurs girdi žodį,ir šio pasaulio rūpesnis ir turtų apgaulē nusmelkia žodį, ir jis pasidaro nevaisingas. Kas gi pasēta į gerą žemę, tai tas, girdi žodį ir supranta ir neša vaisiaus, vienas duoda šimteriopą, kitas šešiasdešimteriopą, kitas gi trisdešimteriopą.

(29.)

Lekcija iš Jeremijo Pranašo Knygos.

(29, 11-19.)

BROLIAI! Nes aš gerai žinau, kokias mintis ant jūsų turi, sako Dievas, būtent mintis ant ramybēs, ir ne ant pikto, kad paskučiausiai jums duočiau ko jūs laukiate. Ir jūs manes šauksite, ir nueidami manes prašysite; ir aš jus išklausysiu. Jūs manes ješkosite ir rasite. Nes jei manes iš visos širdies ieškosite ,tai aš jums pasirodysiu, taria Dievas, sugrąžįsiu jūsų išvedmą į nelaisvę ir surankiosiu jus iš visų pasaulio žmonių ir iš visų šalių, kur aš jus pavariau, taria Dievas, ir jus vēl parvesiu į šią vietą, iš kurios aš jus išvedžiau. Rodos jūs pametate Dievą jums Babilonijoje pranašų prikeltą. Bet taip kalba Dievas apie karalių, ant Dovido karalkrēslio sēdintį, ir apie visus žmones, šiame mieste gyvenančius, būtent, apie jūsų brolius, kurie su jumis neišējo į nelaisvę. Dar taip sako Dievas Sabaot: štai, aš kardą, badą ir marą į juos siųsiu ir persekiosiu juos kardu, badu ir maru, ir nepaliksiu juos nei jokioje karalystēje ant žemēs, kad jie turētų pastoti prakeikimu, apjuoka ir išgēdinimu visuose žmonēse pasaulio, į kuriuos juos pavarysiu; todel kad jie mano žodžių neklauso, sako Dievas, siunčiau savo tarnus, pranašus, pas juos nepaliaudamas, bet jūs ne norējote jų klausyti.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(6, 47-49.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Kiekvienas, kurs pas mane ateina, klauso mano žodžių ir juos vykina, aš jums parodysiu, į ką jis panašus. Jis panašus į žmogų, kurs pastatē namus, giliai iškasęs ir padējęs pamatą ant uolos. Potviniui užējus, srovē ištiko tuos namus, bet negalējo jų pajudinti, nes turējo pamatus ant uolos. Kas gi klauso ir nedaro, tas panašus į žmogų, pasistačiusį savo namus ant žemēs be pamato. Kaip tik juos ištiko srovē, jie tuojau sugriuvo, ir tų namų griuvimas buvo didelis.

(30.)

Lekcija iš Jeremijo Pranašo Knygos.

(7, 20-28.)

BROLIAI! Todel sako Viešpats Dievas: štai, mano kerštas ir mano rūstybē yra išlieta ant šios vietos, tiek ant žmonių, tiek ant gyvulių, ant lauko medžių ir ant žemēs veisių, ir užsidegs, ir nei vienas tą negalēs užgesyti. Taip sako Dievas Sabaot, Dievas Izraelio: sudēkite savo deginimo aukas su kitomis aukomis į vietą ir valgykite mēsos. Nes aš jūsų tēvams tą dieną, kaip juos iš Egypto žemēs išvedžiau, nei sakęs, nei paliepęs esu apie deginimo aukas, nei apie kitas aukas; bet tai jiems paliepiau ir sakiau: klausykite mano žodžių, tai aš būsiu jūsų Dievu, ir jūs būsite mano žmonēmis; ir vaikščiokite ant visų kelių, kuriuos įsakiau, kad jums gera klotūs. Bet jie ne norējo klausyti, nei savo ausis prilenkti; bet savo valia ējo ir nelabosios savo širdies užsimanymu, ējo atžagariai, bet neteisingai. Ir mielai, iš tos dienos, kaip aš jūsų tēvus iš Egypto žemēs esu išvedęs iki šiai dienai, aš vis siunčiau pas juos visus savo tarnus, pranašus. Bet jie ne norējo manes klausyti, nei savo ausis prilenkti, bet kietsprandžiai yra, ir pikčiaus daro už savo tēvus. Ir noris tu jiems ir sakai, tai, tačiau jie taves ne klausys: tau juos šaukiant, jie ne atsilieps. Todel tark jiems: tai tie žmonēs, kurie ne nor Dievo, savo, Dievo, klausyti.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(7, 23-29.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Tuomet aš jiems išpažinsiu: Aš niekuomet jūsų nepažinau; atstokite nuo manes, jūs, piktadariai! Taigi

kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius ir juos daro, bus panašus į išmintingą žmogų, pastačiusį savo namus ant uolos. Lijo lietus, upės patvino, pūtė vėjai, bet jie nesugriuvo, nes buvo pastatyti ant uolos. Ir kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius, bet jų nedaro ,bus panašus į paiką žmogų, kurs pastatė savo namus ant smilčių. Lijo lietus, upės patvino, putė vėjai ir puolė ant tų namų, ir jie sugriuvo, o jų griuvimas buvo didelis. Ir atsitiko, kad, Jėzui pabaigus šituos žodžius, minios stebėjosi jo mokslu, nes jis juos mokė, kaip tas, kurs turi valdžios, ir ne kaip rašto žinovai ir parisiejai.

(31.)

Lekcija iš Amoso Pranašo Knygos.

(8, 9-12.)

Anuo metu, kalbėjo Viešpats Dievas per pranašą: Aš saulei per pietus duosiu nusileisti, ir žemei šviesioje dienoje leisiu aptemti. Aš jūsų šventes į liudnumą, ir visas jūsų giesmes į dejavimą perversiu; aš visų strėnas švarku apsiaudinsiu, ir visų galvas padarysiu plikas, ir leisiu jiems gėdėjimą, kaip kad kas del vienintėlio sūnaus liudi, ir jie turės nelaimingai prapulti. Štai, ateina laikas, sako Viešpats Dievas, kad aš badą siųsiu į žemę, ne badą duonos arba troškulį vandens, bet žodžio Dievo girdėjimą; Kad šen ir ten aplink bėginės, nuo vienų jūrių iki kitų, nuo šiaurės iki rytų, Dievo žodžio ieškodami, tačau to negalės rasti.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.

(8, 18-30.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Aš esu, kurs pats apie save liudiju, ir liudija apie mane Tėvas, kurs yra mane siuntęs. Tuomet jie jį paklausė: Kame tavo Tėvas? Jezus atsakė: Jūs nepažįstate nei manes, nei mano Tėvo; jei pažintumėte mane, pažintumėte juk ir mano Tėvą. Tuos žodžius Jezus pasakė prie iždyno, mokindamas bažnyčioje; ir niekas jo nesuėmė ,nes jo valanda dar nebuvo atėjusi. Tai Jezus vėl jiems kalbėjo: Aš einu sau, jūs gi ieškosite manes ir mirsite savo nuodėmėje. Kur aš einu, jūs negalite prieiti. Tuomet žydai tarė: Juk jis neužmuš pats saves, nes pasakė: Kur aš einu, jūs negalite prieiti? Jis jiems atsakė: Jūs esate iš žemybės, aš esu iš aukštybės. Jūs esate iš šio pasaulio, aš neesu iš šio pasaulio. Todel aš jums pasakiau, kad jūs mirsite savo nuodėmėse, nes, jei netikėsite, kad tai aš esu, jus mirsite savo nuodėmėje. Tuomet jie jį paklausė: Kas gi tu esi? Jezus jiems tarė: kam čia aš jums ir bekalbu? Daug aš turėčiau apie jus sakyti ir teisti. Bet tas, kurs yra mane siuntęs, tiesakalbis; ir aš kalbu pasauliui tai, ką esu iš jo girdėjęs. Jie nesuprato, kad jis jiems kalbėjo apie savo Tėvą, Dievą. Tai Jezus jiems tarė: Kuomet jūs aukštyn pakelsite žmogaus Sūnų, tuomet pažinsite, kad tai aš esu ir kad pats iš saves aš nieko nedarau, bet taip kalbu, kaip pamokino mane Tėvas, kursai mane siuntė, yra su manim; jis nepaliko manes vieno ,nes aš visuomet tai darau, kas jam patinka. Tai jam kalbant, daugelis įtikėjo į jį.

(32.)

Lekcija iš Ezekielio Pranašo Knygos.

(33, 1-11.)

Anose dienose kalbėjo Pranašas Ezekielis: Dievo žodis atėjęs man tarė: Tu žmogaus vaike, kalbėk prieš savo žmones ir tark jiems: jei aš kokį kardą ant žemės užvesčiau, ir iš tos žemės žmonių, ėmęs iš jų kokį vyrą, jį sau sargų pastatyčiau; Ir jis matydamas kardą užeinantį ant žemės ir trimituodamas pabartų žmones; Kursai tada trimito balsą girdėdamas ne norėtų pabarimo priimti, ir kardas užeitų ir jį atimtų, šito kraujas teesie ant jo galvos. Nes jis trimito balsą išgirdęs, ir barimo nepriėmęs, todel jo kraujas teesie ant jo. Bet jei kas graudenimą priima, tas savo sielą išlaikys. Bet jei sargas matydamas kardą ateinant, į trimitą ne trimituotų, nei savo žmones ne bartų, ir kardas užeidamas kaikuriuos atimtų: šitie tiesa del savo nuodėmių būtų atimami, bet jų kraują aš iš sargo rankos ieškosiu. Taigi, tu žmogaus vaike, aš tave sargu stačiau ant namų Izraelio, kad tu, girdėdamas ką iš mano burnos, juos del manes perspėtumei. Taigi jei aš sakau Dievo nesibijančiamjam: „tu Dievo nesibijantis mirtinai turi prapulti"; ir tu jam to ne sakai, kad Dievo nesibijantis pabarimą priimtų, nuo savo nuodėmių liautūs, tai tiesa Dievo nesibijantis del savo nelabo pasielgimo prapuls, bet jo kraują aš iš tavo rankos ieškosiu. Bet jei tu bari Dievo nesibijantįjį del jo, kad jis nuo to atsiverstų, ir jis ne nor nuo savo pasielgimo liautis, tai jis prapuls savo kalčia, ir tu savo sielą paliuosuosi. Todel, tu žmogaus vaike, sakyk namams Izraelio: jūs šitaip kalbate: „Mūsų kaltės ir nusidėjimai guli ant mūsų, kad po jais prapuolame, kaipgi mes galime išlikti?" Tai tark jiems: kaip tikrai aš gyvas esu, sako Viešpats, Dievas aš nemyliu prapuolimų Dievo nesibijančiojo, bet kad Dievo nesibijantis atsiverstų

nuo savo nelabumo ir išliktų. Taigi atsiverskite nuo nelabo savo pasielgimo! Kam jūs norite prapulti, jūs iš namų Izraelio?

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(7, 37-46.)

Anuo metu, Moterišē, kuri buvo žinoma mieste nusidējēlē, kaip tik patyrē jį esant prie stalo parisiejaus namuose ,atsinešē alebastrinį indą tepalo ir, atsistojus užpakalyje prie jo kojų, ēmē laistyti jo kojas ašaromis, šluostē savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tēpe tepalu. Matydamas tai parisiejus, kurs buvo jį pakvietęs, kalbējo pats sau vienas: Jei šitas būtų pranašas, juk žinotų, kas ir koki yra moteriškē, kuri prisiliečia jojo, nes ji nusidējēlē. Atsiliepdamas Jezus jam tarē: Simonai, turiu tau šį tą pasakyti, Jis tarē: Sakyk, mokytojau. Vienas skolintojas turējo du skolinink: vienas buvo jam skolingas penkis šimtus denarų, kitas penkias dešimtis. Neturint jiedviem iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem. Katras tat labiau jį myli? Simonas atsakē ir tarē: Manau, kad tas, kuriam daugiau dovanojo, Jis jam sakē: Nutarei teisingai. Ir atsigręžęs į moteriškę tarē Simonui: Matai šitą moteriškę? Aš įējau į tavo namus; tu nedavei vandens mano kojoms, šita gi laistē mano kojas ašaromis ir šluostē savo plaukais. Tu manes nepabučiavai; šita gi, kaip tik įējo, nesiliovē bučiavusi mano kojų. Nepatepei aliejumi mano galvos ,šita gi patepē tepalu mano kojas.

(33.)

Lekcija iš Ezekielio Pranašo Knygos.

(34, 1-30.)

Anose dienose kalbējo Pranašas Ezekielis: Ir Dievo žodis atējęs man tarē: Tu žmogaus vaike, pranašauk prieš ganytojus Izraelyje, pranašauk ir tark jiems; taip sako Viešpats, Dievas; nelaimē Izraelio ganytojams, kurie save pačius gano! Argi neturētu ganytojai kaimenę ganyti? Bet jūs suēdate taukus ir apsirēdote vilnomis ir papiaujate penētą; bet avių ganyti ne norite apsiimti. Silpnasias jūs ne pridabojate ir sergančias jūs neišgydote, kas įžeista, jūs ne aprišate, ir kas prapuolē, jūs nesuieškote; bet jūs aštriai ir smarkiai jas valdote. Ir mano avys yra išklydusios, lyg nei jokio ganytojo ne turinčios, ir visiems žvērims ēdēsiu pavirto, ir abelnai išsisklaidē, ir klaidinēja šen ir ten ant kalnų, ant pakilųjų vietų, ir išvaikytos yra po visą žemę, ir nei vieno nēra, jų klausinējančio arba jų pridabojančio. Todel klausykite, jūs ganytojai, Dievo žodžio! Kaip tikrai aš gyvas esu, sako Viešpats, Dievas, kadangi jūs mano avis duodate plēšimui ir mano kaimenę ēdesiu visiems žvērims, kadangi jos jokio ganančio neturi ir mano ganytojai mano kaimenēs ne pridabojo, bet tokie ganytojai yra, kurie save pačius gano. Todel, jūs ganytojai, klausykite Dievo žodžio! Taip kalba Viešpats, Dievas: štai, aš prieš ganytojus eisiu, ir savo kaimenę iš jų rankų atimsiu ir galą jiems padarysiu, kad jie ne bus toliaus ganytojais ir save pačius daugiau ne ganys. Aš savo avis ištrauksiu iš jų nasrų. Nes taip kalba Viešpats Dievas; štai, aš pats pridabosiu savo kaimenę ir ją suieškosiu. Kaip antai, avininkas savo avis suieško, nuo jo kaimenēs išklydusias, šitaip, aš savo avis suieškosiu ir išgelbēsiu jas iš visų kampų, kur jos išsklaidytos buvo tame laike, kada ūkana ir tamsa buvo. Aš jas iš visų žmonių išvesiu ir iš visų žemių surankiosiu, ir jas į jų žemę įvedęs jas ganysiu ant kalnų Izraelio ir visose lankose ir visuose žemēs tarpupiuose. Aš jas išvesiu ant geriausiųjų ganyklų ir jų daržai ant aukštųjų kalnų Izraelyje stovēs: tenai jos minkštame darže gulēs ir riebią ganyklą turēs ant kalnų Izraelio. Aš pats savo aveles ganysiu, ir aš joms guolį įtaisysiu sako Viešpats Dievas. Aš prapuolusiąją suieškosiu, ir paklydusiąją parvesiu ir įžeistąją apraišiosiu, ir negalinčiąją pridabosiu; ir kuri riebi ir drūta yra, aš apsergēsiu ir jos priveizdēsiu, kaip pareitis. Bet jums, mano kamenei, šitaip kalba Viešpats Dievas: štai, aš padarysiu teismą tarp avies ir avies, ir tarp avinų ir ožių. Ar tai ne gana ,kad jūs taip gera ganyklą turite ir taip apsčiai, kojomis ją sumindžiojate ir taip gražias upeles gerti, taip apsčiai, į jas įēję jas sudrumsčiate. Argi mano akys turi valgyti, ką jūs savo kojomis sudrumsčiate? Todel, taip sako jiems Viešpats Dievas: štai, aš teismą padarysiu tarp riebųjų ir liesųjų avių, todel, kad jūs kojomis spiriate ir silpnasias šalin stumiate savo ragais, iki jas visas nuo saves šalin išvaikysiu. Ir aš savo kaimenę išgelbēsiu, kad ji jau daugiaus ne pastos plēšimu; ir teismą padarysiu tarp avies ir avies. Ir aš jiems įstatysiu vieną vienintēlį ganytojį, jas ganysiantį, būtent savo tarną Dovidą; tas jas ganys ir joms bus ganytoju, ir aš, Dievas, būsiu jų Dievu, bet mano tarnas Dovidas bus kunigaikštis tarp jų; tai aš sakau Dievas. Ir aš su jais taikos derējimą padarysiu ir visas iškadingas žvēris nuo žemēs atimsiu, kad jie be baimēs gyventų pusčioje, ir giriose miegotų. Aš juos ir visus savo kalnelius aplink peržegnosiu, ir ant jų duosiu užlyti tikru laiku; tai bus malonēs lie-

tus, kad medžiai ant lauko savo vaisius neš, ir žemė savo ūgį duos, ir jie be baimės ant tos žemės gyvens ir ištirs, mane esantį Dievą. Man sulaužius jų jungą ir juos išgelbėjus iš tų rankos, kuriems jie tarnauti turėjo; Ir jie bus daugiaus pagonims plėšimu, ir nei jokia žvėris ant žemės jų daugiaus ne ės; bet drąsiai gyvens be jokios baimės. Ir aš jiems prikelsiu pagarbinamą čiepą, kad jau ne reiks jiems bado kęsti toje žemėje, ir jau daugiaus ne nešios savo išdarkymą tarp pagonių. Ir ištirs, mane Dievą, jų Dievą, pas juos esantį.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(21, 28-32.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Kaipgi jums regisi? Vienas žmogus turėjo du sūnu; priėjęs pirmąjį, jis tarė: Sūnau, eik šiandien, dirbk mano vynuogyne. Bet jis atsakydamas tarė: Nenoriu. Paskui gi atgailos sujudintas nuėjo. Priėjęs ir antrąji jis taippat pasakė. Tasai atsakydamas tarė: Einu, viešpatie, ir neėjo. Katras tų dviejų padarė tėvo valią? Jie jam tarė: Pirmasis. Jezus jiems tarė: Ištikrųjų, sakau jums, muitininkai ir paleistuvės eis pirm jūsų Dievo karalystėn. Nes atėjo pas jus Jonas teisybės keliu, bet jūs jam netikėjote; muitininkai ir paleistuvės jam tikėjo; jūs tai matydami nė paskui neturėjote atgailos, kad jam tikėtumėte.

(34.)

Lekcija iš Joelio Pranašo Knygos.

(1, 1-20.)

BROLIAI! Tas yra Dievo žodis, kurs sakytas buvo Joeliui, sūnui Petuelio: Klausykite to, jūs vyresnieji, ir žiūrėkite ant jo, visi gyventojai žemėje, nes tas tiktai atsitiko jūsų laikuose ,arba jūsų tėvų laikuose. Sakykite savo vaikams apie tai, ir jūsų vaikai te sako tai savo vaikų vaikams! Būtent, ką kirmėlės palieka ,tai suėda žiogai; ir ką žiogai palieka, tai suėda vabalai; ir ką vabalai palieka, tą suėda gniusai. Pabuskite, jūs girtieji, ir verkite ir kaukite, visi vyno girtuokliai del šviežiojo vyno! nes jis jums pagimtas iš po jūsų burnos. Nes atitraukia į mano žemę didis žmonių, pulkas ir jų be skaitliaus; tie tur dantis it liutai, ir kruminius dantis it liutienės. Tie ištuštija mano vynkalnį ir nubraukia mano pygmedį, nulupa jį ir meta šalin ir jo šakos baltos čia stovi. Šauk, kaip kokia mergina švarku apsisiaučianti del savo jaunikio! Nes valgymo auka ir gėrimo auka yra paimta iš namų Dievo, ir kunigai Dievo tarnai, yra liudni. Laukas yra sugadytas ir dirva stovi vargingai; javai sugedę, vynas išdžiūvo, ir aliejus prapuolė. Artojai atrodo vargingi, ir vyninkai šaukia del kviečių ir del miežių, kad prapuolė piūties pelnas. Taipjau ir vynmedis stovi vargingai, ir pygmedis blogai; prieto granotmedžiai, palmų medžiai, obelys ir visi medžiai ant lauko padžiūvę; nes žmonių džiaugsmas į laimę pavirto. Apsijuoskite ir dejuokite, jūs kunigai, šaukite jūs tarnai altoriaus; gulėkite švarkuose, jūs tarnai mano Dievo! nes tiek valgymo auka, tiek gėrimo auka yra atimta iš namų jūsų Dievo. Švęskite pasninka, sušaukite susirinkimą, surinkite vyresniuosius ir visus gyventojus tos žemės į namus Viešpaties Dievo, savo Dievo, ir šaukite linkui Dievo! Ak nelaimė tai dienai! nes Dievo rustybė arti yra, ir ateina kaip sunaikinimas nuo Visagalinčiojo. Čia valgis po mūsų akių bus šalin imtas, iš namų mūsų Dievo džiaugsmas bei linksmumas. Sėkla po žeme supuvo, rugių būtai stovi tušti, klėtys suirusios; nes javai sugedę. Banda galvijų rėkia! jaučiai išrodo suvargę, nes ne turi ganyklos ir avys nutrokšta. Viešpatie Dieve, tave aš prašau; nes ugnis sudegino lankas tyrumoje ir liepsna visus medžius ant dirvos uždegė. Ir žvėrys šaukia tavęsp; nes vandens versmės išdžiūvusios, ir ugnis sudegino lankas tyrumoje.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(11, 20-24.)

Anuo metu, Jezus ėmė daryti priekaištų miestams ,kuriuose buvo padaryta daug jo stebuklų, kad jie nedarė atgailos: Deja tau, Korozaine, deja tau, Betsaida: nes, jei Tyre ir Sidone būtų įvykę stebuklai, kurie padaryta jumyse, jie seniai būtų darę atgailą ašutinėje ir pelenuose. Todel tai, sakau jums, Tyrui ir Sidonui bus lengviau teismo dieną, nekaip jums. Ir tu, Kaparnaume, argi iki dangui būsi išaukštintas? Tu nužengsi iki pragarui; nes, jei Sodomoje būtų buvę padaryta stebuklų, kokių padaryta tavyje, ji rasi būtų pasilikusi iki šiai dienai. Todel tai, aš sakau jums, Sodomiečų žemei bus lengviau teismo dieną kaip tau.

(35.)

Lekcija iš Joelio Pranašo Knygos.

(2, 1-17.)

Anose dienose kalbėjo Pranašas Joelis: Trūbykite su trūba Sione, šaukite ant šventojo mano kalno;

drebėkite, visi gyventojai žemėje, nes diena Dievo ateina ir yra arti. Tamsi diena, aptemusi diena, debesiuota diena, mygluota diena, lyg kaip aušra išsiplatina per kalnus, būtent didis ir galingas žmonių pulkas, kuriam lygaus pirm to ne buve ir paskui ne bus per amžinus laikus. Pirm jo eina sudeginanti ugnis, ir paskui jį deganti liepsna. Žemė po jo akių yra ne daržas, yra tusčia tyruma ,ir nei viens jam ne išsprus. Jie išrodo nei žirgai, ir bėga nei raiteliai; Jie šokinėja viršuje kalnų, kaip vežimai bilda, ir kaip liepsna ūžia šiauduose, kaip didis žmonių pulkas, karui išrėdytas. Žmonių pulkai baidysis jo, visų gymai taip išblyškę, jie bėgs kaip milžinai, ir mūrus įveiks kaip kareiviai; kožnas tuojaus tiesiog trauksis ir ne eis iš kelio. Nei vienas antram kliūčiu, ne darys, bet kiekvienas keliaus pagal savo tvarką; ir persilauš per ginklus ir ne bus įžeisti. Jie jodinės aplinkui per miestą, ant mūrų beginės, ir kops į būtus ir įeis pro langus lyg vagis. Del jo dreba žemė, ir virpa dangus ;saulė bei mėnuo aptemsta, ir žvaigždės užlaiko savo šviesą. Nes Dievas savo perkūną duos pirma eiti, pirma savo kariuomenės; nes jo kariuomenė yra labai didi ir galinga, kuri darys, ką jis liepia; nes diena Dievo yra didi ir labai baisinga; kas gal ją iškęsti? Taigi dabar sako Dievas: atsiverskite prie manes iš visos širdies pasninkavime, verksme ir dejavime! Draskykite savo širdis, ir ne savo rūbus, ir atsiverskite prie Viešpaties savo Dievo, nes jis yra malonus, mielaširdingas, kantrus ir didžios gērybės, ir labai gailisi bausmės. Kas žin, gal jis vēl gailētūs ir palaiminimą paskui save paliktų aukoti valgymo auką ir gērimo auką Viešpačiui jūsų Dievui. Trūbykite su trūbomis Sione švęskite pasninka, suvadinkite susirinkimą. Surinkite žmonių pulką, šventinkite susirinkimą, sušaukite vyresniuosius, drauge šaukite mažus vaikučius; jaunikis te išeina iš savo kambario ir marti iš savo seklyčios! Te verkia kunigai, Dievo tarnai prie bažnyčios bei altoriaus, ir te sako: „Viešpatie Dieve, laikyk savo žmones ir ne duok sugēdintai būti savo tēviškei, kad pagonys ant jų ne viešpatautu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(12, 38-42.)

Anuo metu, kaikurie Rašto žinovai ir parisiejai atsiliepē ir jam sakē: Mokytojau, mes norime matyti iš taves ženklo. Jis jiems atsakydamas tarē: Pikta ir svetimoteriaujanti karta reikalauja ženklo, ir jai nebus duota kito ženklo, kaip tik pranašo Jonos ženklas. Nes kaip Jona buvo tris dienas ir tris naktis bangžuvio pilve, taip žmogaus Sūnus bus tris dienas ir tris naktis žemēs širdyje. Ninivos žmonēs kelsis teisme su šita karta ir ją pasmerks, nes jie darē atgailą, sakant pamokslus Jonai, ir štai čia daugiau, nekaip Jona. Pietų karalienē kelsis teisme su šita karta ir ją pasmerks, nes ji ējo nuo žemēs pakraščių klausytis Saliamono išminties, ir štai čia daugiau, kaip Saliamonas.

(36.)

Lekcija iš Joelio Pranašo Knygos.

(2, 18-32.)

Anose dienose Pranašas Joelis kalbējo: Tada Viešpats Dievas susimylēs ant savo žemēs ir laikys savo žmones. Ir Dievas atsakydamas tars savo žmonēms: štai, aš jums javų, šviežio vyno ir aliejaus gausiai siųsiu, kad jo pilnai turēsite, ir ne duosiu jums daugiaus tarp pagonių gēdoje būti. Ir tą iš šiaurēs aš toli nuo jūsų šalin varysiu, ir jį stumsiu į išdžiūvusią ir sausą žemę, būtent jo veidą aš kreipsiu jūrių linkui į rytus, ir jo galą į kraštiniasias jūres. Jis turēs supūti ir dvokti, nes jis stebētinus daiktus ištaisęs. Nesibijok, mieloji žeme, bet būk linksma ir be baimēs! nes Dievas taipjau gal didžius daiktus daryti. Nesibijokite, jūs žvērys ant lauko! Nes augmens pusčioje turēs žaliuoti, ir medžiai savo vaisių nešti ir pygmedžiai bei vynmēdžiai gana vaisių turēs. Ir jūs, vaikai Siono, džiaugkitēs ir būkite linksmi iš Dievo, savo Dievo, jums duodančiojo mokytojus del teisybēs; ir jums nusiunčia ankstybą lietų ir vēlybą lietų, kaip pirma, kad klojimai pilni būtų rugių, ir spaustuvēs sklystų šviežiu vynu bei aliejumi. Ir aš jums atpildysiu tuos metus, kuriuos žiogai, vabalai, gnusai bei kirmelēs suēdē, — mano didysis pulkas kuriuos tarp jūsų siunčiau. Tada gana turēsite valgyti ir vardą Dievo, savo Dievo, garbinti, stebūklus tarp jūsų dariusio; ir mano žmonēs ne turēs daugiaus išgēdinti būti. Ir jūs tai ištirsite, kad aš esu viduje tarp Izraelio, ir kad aš esu Dievas, jūsų Dievas, ir mano žmonēs ne turēs dagiaus išgēdinti būti.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(15, 11-32.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Vienas žmogus turējo du sūnų. Jaunesnysis iš judviejų tarē tevui: Tēve, duok man lobio dalį ,kuri man tenka. Jis padalijo jiedviem lobį. Ne po daug dienų

jaunesnysis sūnus visa surinkęs iškeliavo į tolimą šalį ir išaikvojo tenai savo lobį, gyvendamas išdykusiai. Jam visa išaikvojus, kilo anoje šalyje smarkus badas, ir jis pradėjo stokoti. Taigi, jis nuėjo ir pristojo prie vieno anos šalies gyventojo; tas jį nusiuntė į savo ūkį bandą ganyti. Jis geidė pripildyti savo pilvą kiaulių ėdamomis žliauktėmis, bet niekas jam jų nedavė. Apsimąstęs pats sau vienas, jis tarė: Kiek tai samdininkų, mano tėvo namuose turi apsčiai duonos, aš gi čia badu stimpu! Kelsiuos, eisiu pas sa vo tėvą ir jam sakysiu: Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau; jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi; laikyk mane kaip vieną savo samdininkų. Taigi, jis kėlėsi ir grižo pas savo tėvą. Bet jam dar toli tebesant, jo tėvas pamatė jį ir buvo gailestingumo sujudintas; pribėgęs jis puolė jam ant kaklo ir jį pabučiavo. Sūnus jam tarė: Tėve, nusidėjau dangui ir tau; jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi. Tačiau tėvas tarė savo tarnams: Greitai išneškite gražiausį drabužį ir apvilkite jį; duokite jam žiedą ant rankos ir kurpes ant jo kojų; atveskite taippat penėtą veršį ir papjaukite; valgykime ir pokyliaukime, nes šitas mano sūnus buvo miręs ir atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado. Taigi, jie pradėjo pokyliauti. Vyresnysis jo sūnus buvo tuotarpu lauke ;pareidamas ir artindamos į namus, jis išgirdo muziką ir šokius. Jis pasišaukė vieną tarną ir pasiklausė, kas tai yra. Tas jam pasakė: Tavo brolis parėjo, tai tavo tėvas papjovė penėtą veršį, kad jį sveiką sulaukęs. Tuomet jis papyko ir nenorėjo eiti į vidų. Taigi, jo tėvas išėjęs pradėjo jį prašyti. Bet jis atsakydamas tarė savo tėvui: Štai, tiek metų aš tau tarnauju ir niekuomet neperžengiau tavo įsakymo, tačiau tu niekuomet man nedavei nė ožiuko, kad pasilinksminčiau su savo prieteliais; bet kaip tik parėjo šitas tavo sūnus, prarijęs savo lobį su kekšėmis, tu jam penėtą veršį papjovei. Tuomet jis jam tarė: Sūnau, tu visuomet esi su manim, ir visa kas mano, tai ir tavo. Reikėjo gi pokyliauti ir džiaugtis, nes šitas tavo brolis buvo mręs ir vėl atgijo, buvo prapuolęs ir vėl atsirado.

(37.)

Lekcija iš Mikėjo Pranašo Knygos.

(7, 1-20.)

Anose dienose kalbėjo Pranašas Mikejas: Ak man nelaimė, kaip kokiam vynyčioje, paskui renkančiam, kur vynuogių ne randa valgyti, ir tačiau norėtumei geriausiųjų vaisių turėti. Gerieji žmonės prapuolė šioje žemėje, ir teisingų jau daugiaus nėra tarp žmonių. Jie visi tyko kraujo, kits kitą puola, kad jį pražudytų; Ir mano būk gerai darą, kad ką pikta daro. Ką vyresnysis nori, tai per teismą sako teisėjas, kad jam vėl kuomi patarnautų. Galintieji pamokinimą duoda, pagal savo išdykumą skriaudą daryti, ir skriaudžia kaip jie nori. Geriausiasis tarp jų yra kaip arškėtis, ir vierniausiasis kaip erškėtynas. Bet kad diena tavo kunigu prieis, kad tu paieškotas turėsi būti, tai jie tuo laiku ne žinos, kur dingsią. Nei viens te ne tiki savo artimui ,nei viens te ne pasitiki ant kunigaikščių; saugok savo burnos angą nuo tos, kuri tavo glėbyje miegti! Nes sūnus paniekina tėvą, duktė priešinasi prieš motiną, marti keliasi prieš uošvę, ir žmogaus neprieteliai yra jo paties šeimyna. Bet aš ant Dievo žiūrėsu, ir Dievo, savo išganymo, lauksiu; mano Dievas mane išklausys. Nesidžiaugk mano neprietelka, kad aš ant žemės guliu, aš vėl atsikelsiu. Ir norint aš tamsybėje sėdžiu, tačiau Dievas yra mano šviesybė. Aš Dievo kerštą nešiosiu, nes aš prieš jį nusidėjau, iki kol jis ištaisys mano skundą, ir man teismą darys; jis mane į šviesą statys, kad aš savo prapuolimą matysiu iš jo malonės. Mano neprietelka turės tai regėti, ir bus labai apgėdinta, man dabar sakančioji: „kame dabar Viešpas, tavo Dievas?" Mano akys tai matys, kad ji tada kaip purvai ant gatvės bus sumindžiota. Tuolaiku tavo mūrai bus budavoti ir Dievo žodis toli išsiplatins. Ir tuolaiku jie ateis pas tave iš Asuro ir iš apmūrytų miestų, nuo apmūrytų miestų iki vandenų, nuo vienų jūrių iki antrųjų ,nuo vieno kalno iki antrojo. Nes žemė bus tuščia del savo gyventojų, del vaisiaus jų elgimosi. Bet tu ganyk savo žmones savo lazda, kaimenę savo tėviškosios dalies, kuri viena gyvena tiek girioje, tiek ant lauko; duok jai ganytis Bazane ir Gileade, kaip po senovei! duosiu jiems stebūklų matyti kaip anuomet, kada jie iš Egypto žemės išsitraukė: Kad pagonai tai matytų, ir visi jų galingieji gėdintūs ir savo ranką ant savo burnos dėtų bei savo ausis užkimštų. Jie dulkes laižys, kaip žalčiai, ir kaip gnusai ant žemės drebės savo skylėse; jie bijosis Dievo, mūsų Dievo, ir taves nusigąs. Kame toksai Dievas, koks tu esi? kurs nuodėmes atleidžia, ir ne priskaito nusidėjimus likusiemsiems savo tėviškės, kurs savo kerštą ne amžinai laiko; nes jis mielaširdingas. Jis ant mūsų vėl susimils, mūsų nusidėjimus jis užmirš, ir visus mūsų prasikaltimus mes į jūrių gilumą. Tu Jokūbui teisybę ir Abraomui malonę laikysi, kaip tu mūsų tėvams jau seniai prisiekdamas pažadėjai.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.
(2, 15-17.)

Anuo metu, atsitiko kad Jezui už stalo sėdint jo namuose, daug muitininkų ir nusidėjėlių sėdėjo prie stalo draug su Jėzumi ir jo mokytiniais, nes buvo daug tų kurie jį ir sekė. Rašto žinovai ir parisiejai, matydami kad jis valgo su muitininkais ir nusidėjėliais, sakė jo mokytiniams: kam jūsų Mokytojas valgo ir geria su muitininkais ir nusidėjėliais? Tai išgirdęs, Jezus jiems tarė: Gydytojo nereika sveikiems bet tiems, kurie serga; nes aš neatėjau teisiųjų šauktų bet nusidėjėlių.

(38.)
Lekcija iš Malakijo Pranašo Knygos.
(2, 1-9.)

Anuo laiku Malakijas Pranašas kalbėjo: ir dabar jūs kunigai klausykite nes šis prisakymas jums pritinka. Jei jūs Jo ne klausysite ir tą į savo širdį ne dėsite, kad mano vardui garbę duotumėte, sako Dievas Sabaot, tai aš prakeikimą ant jūsų siūsiu ir jūsų palaiminimą prakeiksiu nes aš noriu jį prakeikti, kadangi tai ne norite į savo širdį dėti. Štai aš barsiu jus ir jūsų vaikus, ir purvą jūsų švenčių jums į akis mesiu ir tas prie jūsų prilips. Tai jūs tada ištirsite kad aš tokį įsakymą jums esu siuntęs, kad tai mano derėjimas būtų su Levy, sako Dievas Sabaot. Nes mano derėjimas buvo sujuomi ant gyvasčio bei ramybės ir aš jam daviau baimės kad manes bijojos ir mano vardą garbėje laikė. Įstatymas tiesos buvo jo burnoje ,ir ne buvo ko pikto randama ant jo lūpų. Jis elgėsi po mano akių ramiai ir be klastos ir daug nukreipė nuo nuodėmių. Nes kunigo lūpos tur pamokslą saugoti kad iš jo burnos įstatymas būtų ieškomas; nes jis angelas yra Dievo Sabaot. Bet jūs nusikreipėte nuo jo kelio ir daug papiktinote įstatyme ir peržengėte derėjimą su Levy, sako Dievas Sabaot. Todel aš ir jus dariau kad jus papeikti ir neverti esate po akių visų žmonių; kadangi mano kelius ne laikote ir neteisiai teisiate per įstatymą .

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(3, 3-7.)

Anuo metu, Jezus atėjo ir skelbė visoje Pajordanėje atgailos krikštą nuodėmėms atleisti kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių knygoje: Tyruose šaukiančiojo balsas! Taisykite Viešpaties kelią, darykite jo takus tiesius. Kiekvienas slėnys bus užpiltas, o kiekvienas kalnas ir kalnelis bus padarytas žemas; kas kreiva, bus tiesu; kur nelygu, bus lygūs keliai. Ir kekvienas kūnas išvys Dievo išganymą.

(39.)
Lekcija iš Jobo Knygos.
(23, 3-17.)

BROLIAI! Kas man suteiks, kad pažinčiau ir rasčiau jį ir ateičiau iki jo sostui? Aš išdėstyčiau jo akyvaizdoje savo bylą ir pripildyčiau savo burna išrodymų, kad patirčiau žodžius ,kuriuos man atsakytų, ir kad suprasčiau, ką man kalbėtų. Tečiau nenorėčiau, kad jis su didžia stiprybe ginčytūsi su manim ir prislėgtų mane savo didenybės sunkumu. Testato prieš mane teisybę, ir telaimėja mano teises. Jei eisiu į rytus, jis nesirodo; jei į vakarus, aš nepatėmyju jo; jei į kairę, ką turiu daryti? aš nepasiekiu jo. Jei kreipiuos į dešinę, nematau jo. Bet jis žino mano kelią ir ištyrė mane kaip auksą, kurs pereina per ugnį. Mano koja sekė jo pėdsakomis, aš laikiaus jo kelio ir neiškrypau iš jo; neatsitraukiau nuo jo lūpų paliepimų ir paslėpiau savo prieglobstyje jo burnos žodžius. Nes jis yra vienas, ir niekas negali sutrukdyti jų užmanymo, ir ko tik norėjo jo siela, tai jis padarė. Kuomet jis bus išpildęs ant manes savo valią daug kitų panašių dalykų yra jam čiapat. Ir todelei aš nusigandau jo veido ir žiūrėdamas į jį esu apimtas baimės. Dievas suminkštino mano širdį, ir Visagalis nugąsdino mane. Nes ne dėlei užeinančios tamsybės aš žuvau, ir ne rūkas apdengė mano veidą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.
(14, 3-14.)

Anuo metu, Jezus tarė savo mokintiniams: Kuomet aš būsiu nuėjęs ir prirengęs jums vietos, vėl ateisiu ir pasiimsiu jus pas save, kad, kur aš esu, ten ir jūs būtumėte. Kur aš einu, jūs žinote ir kelią žinote. Tomas jį paklausė: Viešpatie, mes nežinome, kur tu eini; kaip gi galime žinoti kelią? Jezus jam tarė: Aš kelias, tiesa ir gyvenimas. Nė vienas neateina pas Tėvą, kaip tik per mane. Jei būtumėte pažinę mane, jūs juk pažintumėte taippat mano Tėvą ;jau dabar jūs jį pažįstate ir jį matėte. Pilypas jam tarė: Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir bus mums gana. Jezus jam atsakė: Tiek daug laiko esu

su jumis, ir jūs nepažįstate manes? Pilypai, kas mane mato, mato ir Tėvą? Ar jūs netikite, kad aš Tėvuje ir Tėvas yra manyje? Žodžius, kuriuos aš kalbu, ne iš saves kalbu; bet pasiliekąs manyje Tėvas, jis daro darbus. Ar jūs netikite, kad aš Tėvuje ir Tėvas yra manyje? Jei ne, tai tikėkite del pačių darbų. Išštikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, kas tiki į mane, darbus, kuriuos aš darau, ir jis darys ir didesnių už juos darys, nes aš einu pas Tėvą. Ir ko tik prašysite Tėvą mano vardu, tai aš padarysiu, kad Tėvas būtų Pagarbintas Sūnuje.

(40.)

Lekcija iš Jobo Knygos.

(27, 2-22.)

BROLIAI! Kaip gyvas Dievas, kurs nedaro man teisybės, ir Visagalis, kurs atvedė į kartumą mano sielą, kolei dar tebėra manyje dūsavimas ir Dievo kvapas mano nosyse, mano lūpos nekalbės neteisumo, ir mano liežuvis nesakys melo. Aš anaiptol nelaikysiu jūsų teisiais; kolei gyvas būsiu, aš neatstosiu nuo savo nekaltumo. Aš nepamesiu savo pasiteisinimo, kurio pradėjau laikyties, nes mano širdis neprikiša man nieko mano gyvenime. Tebūna mano neprietelis kaip bedievis ir mano priešininkas kaip neteisusis. Nes koki yra veidmainio viltis, jei jis godžiai plėšia, o Dievas neišgelbės jo sielos? Argi Dievas klausys jo šauksmo, kuomet ateis ant jo suspaudimas? arba ar jis galės linksminties Visagalyje ir šaukties į Dievą kiekviename laike? Mokysiu jus per Dievo ranką, kas yra Visagalio, ir nepaslėpsiu. Štai, jūs visi tai žinote ir kam kalbate veltui tuščius dalykus? Ta yra žmogaus bedevio dalis pas Dievą ir smarkiųjų tevainystė, kurią jie gaus iš Visagalio. Jei jo sūnų bus daug, jie teks kalavijui, ir jo anūkai nepasisotins duona, kurie iš jo bus likę, tie bus palaidoti prapultyje, ir jo našlės neverks. Jei susikrautų sidabro kaip žemių ir pasitaisytų drabužių kaip dumblo, jis tiesa, prirengs, bet apsivilks jais teisusis, ir sidabrą padalins nekaltasis. Jis pastatė savo namus kaip kandis ir kaip sargas pasidarė pašiurę. Turtingasis, kuomet užmigs, niek nepasilms su savim; atvers savo akis ir nieko neras. Neturtas pagaus jį kaip vanduo; naktį užpuls jį audra. Nutvers jį deginantis vėlas ir nuneš, ir kaip viesulas atims jį iš jo vietos. Jis paleis į jį ir nepasigailės; iš jo rankos bėgte bėgs.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(20, 1-19.)

Anuo metu, vieną dieną jam mokinant žmones bažnyčioje ir skelbiant evangeliją, atsitiko, kad susiėjo vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai su vyresniaisiais ir atsiliepdami į jį tarė: Pasakyk mums, kokia valdžia tai darai, arba kas yra tau tą valdžią davęs? Atsakydamas Jezus jiems tarė: Paklausiu ir aš jus apie vieną dalyką. Atsakykite man: Jono krikštas buvo iš dangaus ar iš žmonių, Bet jie manė patys sau vieni ir kalbėjo: Jei sakysime: iš dangaus, jis paklaus: tai kam gi jam netikėjote? Jeigu gi sakysime: iš žmonių, visa tauta užmuš mus akmenimis, nes jie įsitikinę, kad Jonas esąs pranašas. Taigi, jie atsakė nežiną, iš kur jis esąs. Jezus jiems tarė: Tai ir aš jums nesakysiu, kokia valdžia tai darau. Po to jis pasakė žmonėms tokį prilyginimą: Vienas žmogus įsiveisė vynuogyną ir atidavė jį nuomon vynininkams, pats gi iškeliavo ilgesniam laikui svetur. Savo metu jis siuntė pas vyninkus tarną, kad jie jam duotų vynuogyno vaisių. Tie primušė jį ir paleido tuščiomis rankomis. Jis vėl siuntė kitą tarną. Ir tą jie primušę išniekino ir paleido tuščią. Jis siuntė dar trečią; jie ir tą sužeidę išmetė. Tuomet vynuogyno savininkas tarė: Ką darysiu? Siųsiu mylimąjį savo sūnų; rasi, jį išvydę, jie drovėsis. Bet vyninkai, pamatę, jį, tarėsi tarp saves sakydami: Tai tėvainis; užmuškime jį, kad tėviškė mums tektų. Taigi, jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė. Ką gi tat jiems darys vynuogyno viešpats? Jis ateis, nužudys šituos vynininkus ir savo vynuogyną išduos kitiems. Tai išgirdę, jie jam sakė: Saugok Dieve! Jis pažvelgė į juos ir tarė: Ką gi tai reiškia, kas parašyta: Iš to akmens, kurį atmetė statytojai, pasidarė kampinis akmuo? Kiekvienas, kurs puls ant to akmens, suduš, ir ant ko jis puls, tą sutrins. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai norėjo dar tą pačią valandą ištiesti prieš jį rankas, bet bijojo žmonių; nes jie suprato, kad jis pasakė tą prilyginimą ant jų.

(41.)

Lekcija iš Jobo Knygos.

(28, 1-28.)

BROLIAI! Sidabras turi savo gyslų pradžias, ir auksui yra vieta, kurioje jis tirpinamas. Geležis imama iš žemės ,o akmuo karščio ištirpintas virsta variu. Jis paskyrė tamsybei laiką ir pats tyrinėja visų dalykų galą, taipogi tamsybėje pasleptą akmenį ir

mirties uksme. Upelis atskiria nuo keliaujančios tautos tuos, kuriuos stokojančio žmogaus užmiršo koja ir kurie vaikščioja be kelio. Žemė, iš kurios augo duona savo vietoje ,išgriauta ugnimi. Sapyro vieta tarp jos akmenų, ir jos grumtai auksas. Paukštis nežino tako ir nemato jo vanago akis. Nemindžiojo jo pirklių sūnus ir liutienė neperėjo per jį. Jis ištiesia savo rankas į uolas, išgriauna kalnus iš šaknų. Uolose jis iškala upelius ir jo akis pamato visa, kas brangu. Jis tyrinėja taipogi upių gilumą ir iškelia į šviesą, kas paslėpta. Bet kame randama išmintis? ir kuri yra išmonės vieta? Žmogus nežino jos kainos, ir jos nerandama patogiai gyvenančiųjų žemėje. Gelmė sako :Jos nėra manyje: ir jūra kalba: Jos nėra pas mane. Negalima duoti už ją tikrojo aukso ir nepasveriama sidabro mainais už ją. Negalima jos lyginti su įvairiomis Indijos varsomis, nei su brangiausiu sardonykso akmenimi ar sapyru. Neprilygsta jai auksas ar stiklas ir neduodama mainais už ją aukso rykų. Aukšti ir prakilnūs dalykai, palyginti su ja, neverti paminėti: ištraukiama gi išmintis iš slėpynės. Nesusilygins su ja topazas iš Aitiopijos, ir neprilygs jai skaisčiausi audiniai. Taigi, iškur ateina išmintis? ir kuri yra išmonės vieta? Ji paslėpta nuo akių visų gyvųjų; ji nežinoma taipogi dangaus paukščiams. Prapultis ir mirtis tarė: Savo ausimis girdėjome jos gandą. Dievas pažįsta jos kelią ir žino jos vietą. Nes jis žiūri į pasaulio pakraščius ir mato visa, kas yra po dangumi, jis kursai davė vėjams sunkumą ir pasvėrė vandenį pagal saiką. Kuomet jis davė įstatymą lietui ir užiančioms audroms kelią, tuomet matė ją, ir apskelbė, ir prirengė, ir ištyrė. Ir jis tarė žmogui: Štai, Viešpaties baimė tai yra išmintis, ir atsitraukti nuo pikto yra išmonė.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(6, 12-26.)

Anose dienose, atsitiko, kad Jezus išėjo į kalną melstis ir praleido naktį maldoje Dievui. Išaušus, jis pasivadino savo mokytinius ir išsirinko iš jų tarpo dvyliką (kuriuos jis ir apaštalais praminė): Simoną, kurį jis praminė Petru, ir jo brolį Andriejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų, Matą ir Tomą, Alpiejaus sūnų Jokubą ir Simoną, vadinamą Uoliuoju, Jokūbo brolį Jūdą ir Jūdą Iskarijotą, kurs buvo išdavėjas. Jis nužengė su jais ir sustojo lygioje vietoje, kame buvo išdavėjas. Jis nužengė su jais ir sustojo lygioje vietoje, kame buvo jo mokytinių minia ir didi daugybė tautos iš visos Jūdejos, iš Jeruzalės, iš Pajūrės, Tyro ir Sidono, kurie buvo atėję jo klausytis ir išsigydyti nuo savo ligų. Taippat nešvariųjų dvasių varginamieji buvo pagydomi. Ir visa minia stengėsi prisiliest jojo, nes iš jo ėjo galia ir visus gydė. O jis, pakėlęs akis ant savo mokytinių, sakė: Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pasotinti. Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pasotinti. Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksites. Palaiminti būsite, kuomet žmonės neapkęs jūsų, atstums jus, darkys ir atmes jūsų vardą kaipo piktą dėliai žmogaus Sūnaus. Džiaugkites toje dienoje ir linksminkites, nes štai jūsų užmokesnis didelis danguje, nes taippat jų tėvai darė pranašams. Bet dėja jums turtingieji, nes jūs jau turite savo paguodą. Dėja jums, kurie esate sotūs, nes būsite alkani. Dėja jums, kurie dabar juokiates, nes gėdėsite ir verksite. Dėja ,kuomet žmonės jus laimina, nes lygiai taip jų tėvai darė netikriems pranašams.

(42.)

Lekcija Šv. Povilo Apaštalo į Rymiečius.

(2, 1-6.)

Todel neišteisinamas esi, kiekvienas žmogau, kurs teisi; nes kitą beteisdamas, pats save smerki; juk tu darai tą pat, ką teisi. Nes mes žinome, kad Dievo teismas tiems, kurie taip daro, atatinka tiesai. Argi tu, o žmogau, kurs teisi tuos, kurie taip daro ir pats tai darai, manai, kad tu išvengsi Dievo teismo? Ar tu niekini jo gerumo, kantrumo ir neskubumo turtus? ar tu nežinai, kad Dievo gerumas veda tave į atgailą? Savo sukietėjimu ir atgailos nedarančia širdimi tu daugini sau rūstybę, rūstybės ir teisingo Dievo teismo apsireiškimo dienai. Jis atsilygins kiekvienam, žiūrėdamas jo darbų.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(9, 51-56.)

Metui atėjus, kuriame jis turėjo būti atimtas, atsitiko, kad jis atgręžė savo veidą keliauti į Jeruzalę. Jis siuntė pirm saves pasiuntinių, kurie įėjo į samaritonų miestelį, kad jam prirengtų, kur sustoti. Tie jo nepriėmė, nes jis keliavo Jeruzalės linkon. Tai pamatę, jo mokytiniai Jokūbas ir Jonas, tarė: Viešpatie, jei nori, mes sakysime, kad ugnis pultų iš dangaus ir juos sunaikintų? Jis atsigręžė ir juodu sudraudė, sakydamas: Nežinote, kokios esate dvasios. Žmogaus Sūnus ne prapuldyti sielų atėjo, bet gelbėti. Po to jis nuėjo į kitą sodžių.

(43.)
Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Apreiškimo
(2, 1-16.)

Anuo metu tarė Šv. Jonas Apaštalas: Efezo bažnyčios angelui rašyk: Taip sako tas ,kurs laiko savo dešinėje septynias žvaigždes, vaikščioja tarp septynių auksinių žibintuvų: Aš žinau tavo darbus, tavo vargą ir tavo kantrybę, ir kad tu negali pakęsti piktųjų; tu ištyrei tuos, kurie sakosi esą apaštalai ir nėra, ir radai juos esant melagius. Tu turi kantrybės, kentėjai del mano vardo ir nepailsai. Bet aš turiu prieš tave, kad tu palikai savo pirmąją meilę. Taigi, atsimink, iš kur išpuolei, daryk atgailą ir daryk pirmuosius darbus; jei ne, aš tau ateisiu ir pajudinsiu tavo žibintuvą iš jo vietos, jei nedarysi atgailos. Bet tai tu darai, kad nekenti Nikolajitų darbų ,kurių ir aš nekenčiu. Kas turi ausis, tas teklausai, ką Dvasia sako bažnyčioms; Nugalėtojui aš duosiu valgyti iš gyvybės medžio, kurs yra mano Dievo rojuje. Smirnos bažnyčios angelui rašyk: Taip sako pirmasis ir paskutinis, kurs buvo numiręs ir yra gyvas. Aš žinau tavo sielvartą ir tavo neturtą; bet tu esi turtingas; tau piktžodžiuoja tie, kurie sakosi esą žydai ir nėra, bet yra šėtono sinagoga. Nebijok nieko iš to ką tau teks kenteti. Štai piktoji dvasia įmes kaikuriuos iš jūsų į kalėjimą, kad butumėte ištirti, ir jūs turėsite sielvarto dešimtį dienų. Būk ištikimas iki mirčiai, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką. Kas turi ausis, tas teklausai, ką Dvasia sako bažnyčioms: Kas nugalės, nebus antrosios mirties pažeistas. Pergamo bažnyčios angelui rašyk: Taip sako turintis abiem ašmenim aštrų kalaviją. Aš žinau, kur tu gyveni, ten kame yra šėtono sostas; tu laikaisi mano vardo ir neišsigynei mano tikėjimo, net ir tose dienose, kuomet mano ištikimas liudytojas Antipas buvo užmuštas pas jus, jame šėtonas gyvena. Bet aš turiu prieš tave nedaug: kad tu turi tenai besilaikančių Balaamo mokslo, kursai mokino Balaką daryti papiktinimo Izraelio vaikams, stabų aukas valgyti ir paleistuvauti. Taip ir tu turi besilaikančių Nikolajitų mokslo. Daryk taippat atgailą; o jei ne, aš tau ateisiu veikiai ir kovosiu su jais mano burnos kalaviju.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(9, 57-62.)

Anuo metu, jiems einant keliu, atsitiko, kad vienas jam tarė: Seksiu tave, kur tik tu eisi. Jezus jam atsakė: Lapės turi urvų ir dangaus paukščiai lizdų, žmogaus gi Sūnus neturi kur galvos priglausti. Kitam jis tarė: Sek mane. Tas atsakė: Viešpatie, leisk man pirma eiti ir palaidoti savo tėvą. Jezus jam tarė: palik mirusiems laidoti jų numirėlius, tu gi eik ir skelbk Dievo karalystę. Kitas tarė: Seksiu tave, Viešpatie, bet leisk man pirma atsisveikinti su tuo, kas yra namie. Bet Jezus jam pasakė: Nėvienas, kurs prideda savo ranką prie arklio ir atgal dairosi, netinka Dievo karalystei.

(44.)
Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Apreiškimo
(14, 1-13.)

Anuo metu Šv. Jonas Apaštalas kalbėjo: Aš žiurėjau, ir štai Avinėlis stovėjo Siono kalne ir su juo šimtas keturios dešimtys keturi tūkstančiai, kurie turėjo jo vardą ir jo Tėvo vardą, parašytą ant savo kaktų. Aš girdėjau iš dangaus balsą, kaip daugelio vandenų balsą ir kaip didelio griaustinio balsą. Tas balsas, kurį aš girdėjau, buvo kaip balsas arpininkų, žaidžiančių savo arpomis. Jie giedojo tarsi naują giesmę ties sostu ir ties keturiais gyvūnais ir vyresniaisiais, ir niekas negalėjo giedoti tos giesmės, kaip tik tie šimtas keturios dešimtys keturi tūkstančiai, kurie yra atpirkti iš žemės. Tie yra, kurie nėra susitepę su moterimis, nes yra mergatės. Tie seka Avinėlį, kur tik jis eina. Jie yra atpirkti iš žmonių pirmonės Dievui ir Avinėliui, ir jų burnoje nerasta melagystės; nes jie yra be dėmės ties Dievo sostu. Aš mačiau kitą angelą, skrendantį dangaus viduriu, turintį amžinąją evangeliją, kad ją skelbtų žemės gyventojams, kiekvienai tautai, giminei, kalbai ir žmonių kuopai. Jis sakė dideliu balsu: Bijokite Viešpaties ir duokite jam pagarbą, nes jo teismo valanda atėjo; garbinkite tą, kurs yra padaręs dangų ir žemę, jūrą ir vandenų šaltinius. Kitas angelas sekė paskui, sakydamas: Sugriuvo, sugriuvo anas didysis Babilonas, kurs savo paleistuvystės rustybės vynu girdė visas tautas. Trečias angelas sekė anuodu, sakydamas dideliu balsu: Jei kas garbina žvėrį ir jo paveikslą ir ima žymę ant savo kaktos ar ant savo rankos, ir tas gers Dievo rūstybės vyno, kurs neatskiestas įpiltas jo rūstybės taurėn, ir bus kankinamas ugnimi ir siena šventųjų angelų akyvaizdoje ir Avinėlio akyvaizdoje; jų kančių dūmai kils amžių amžiais; nėra atilsio dieną ir naktį tiems, kurie garbino žvėrį ir jo paveikslą ir kas ima jo vardo žymę. Čia yra kantrybė šventųjų, kurie laiko Dievo įsakymus ir Jezaus tikėjimą. Aš girdėjau balsą iš dangaus, kurs man sakė: Rašyk: palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje! Jau

nuo dabar, sako Dvasia, jie turi ilsētis nuo savo vargų; nes jų darbai juos seka.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(10, 1-20.)

Anuo metu ,Viešpats paskyrē dar kitus septynias dešimtis du ir išsiuntē juos po du pirm saves į visus miestus ir vietas, kur jis pats turējo ateiti. Jis jiems sakē: Pjutis, tiesa, didelē darbininkų gi maža. Taigi, prašykite pjūties Viešpatį atsiųsti darbininkų į savo pjutį. Eikite, štai aš siunčiu jus, kaip avinēlius tarp vilkų. Nesineškite nei maišelio, nei delmono, nei autuvo ir nieko kelyje nesveikinkite. Į kuriuos tik namus įeisite, pirma sakykite: Ramybē teesie šitiems namams. Jei tenai bus ramybēs sunūs ,jūsų ramybē ilsēsis ant jo; jeigu ne, ji sugrįš prie jūsų. Pasilikite tuose pačiuose namuose valgydami ir gerdami, ko pas juos yra, nes darbininkas vertas savo užmokesnio. Nevaikščiokite iš namų į namus. Į kurį nors miestą įeisite, ir priims jus, valgykite, kas jums padedama. Gydykite jame esančius ligonis ir sakykite jiems: Jums prisiartino Dievo karalystē. Į kurį gi nors miesta įeisite, ir jie nepriims jūsų, išēję į jų gatves sakykite: Net ir dulkes, kurios prie mūsų prilipo iš jūsų miesto, mes nukratome ant jūsų ;tačiau tai žinokite, kad Dievo karalystē arti. Sakau jums: Tą dieną Sodomai bus lengviau, kaip anam miestui. Deja tau, Korozaine! Deja tau, Betsaida! nes, jei Tyre ir Sidone butų buvę padaryta stebuklų, kokių padaryta jumyse, senai jie, ašutinēje ir pelenuose sēdēdami, būtų darę atgailą. Tačiau Tyrui ir Sidonui bus lengviau teisme, kaip jums. Ir tu, Kaparnaume, iki dangui išaukštintas, tu būsi nustumtas į pragarą. Kas jūsų klauso, tas manes klauso; kas jus niekina, mane niekina. Kas gi mane niekina, niekina tą, kurs yra mane siuntęs. Septynios dešimtys du sugrįžo su džiaugsmu ir sakē: Viešpatie, net ir piktoji dvasia pasiduoda mums tavo vardu. Jis jiems tarē: Mačiau šētoną krintantį, kaip žaibą, iš dangaus. Štai aš daviau jums valdžios mindžioti žalčius, kurklius ir kiekvieną neprietelio galybę; niekas jums nekenks. Tačiau ne tuo džiaugkites, kad dvasios jums pasiduoda, bet velyk džiaugkites tuo, kad jūsų vardai įrašyti danguje.

(45.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Apreiškimo

(17, 1-18.)

Anuo metu kalbējo Šv. Jonas Apaštalas: Vienas septynių angelų, turējusių septynias taures, atējo ir kalbējosi su manim, sakydamas: Ateik, aš tau parodysiu pasmerkimą didžios paleistuvēs, kuri sēdi ant daugelio vandenų, su kuria paleistuvavo žemēs karaliai, ir gyvenusieji žemēje apsigērē jos paleistuvavimo vynu. Jis nunešē mane dvasioje į tyrus. Ten aš mačiau moteriškę, sēdinčią ant skaisčiai raudono žvēries, pilno piktžodžiavimo vardų ir turējusio septynias galvas ir dešimtį ragų. Moteriškē buvo apvilkta purpura ir skarlatu ir papuošta auksu, brangiais akmenimis ir perlomis; savo rankoje ji turējo auksinį puodelį, pilną savo paleistuvavimo bjaurumo ir nešvarumo; ant jos kaktos buvo parašyta: Paslaptis ;didysis Babilonas, žemēs paleistuvyščių ir bjaurumų motina. Aš mačiau tą moteriškę girtą nuo šventųjų kraujo ir nuo Jezaus kankintinių kraujo; ją išvydęs, aš stebēte stebējaus. Tuomet angelas man tarē: Kodel stebies? aš tau pasakysiu paslaptį moteriškēs ir žvēries, kurs ją nešioja ir turi septynias galvas ir dešimtį ragų. Žvēris, kurį matei, buvo ir nebēra; jis turi pasikelti iš gelmēs ir eis į prapultį: žemēs gyventojai, (kurių vardai neįrašyti į gyvenimo knygą nuo pasaulio įkūrimo), stebēsis, matydami žvērį, kurs buvo ir nebēra. Čia pasirodo protas, kurs turi išminties. Septynios galvos yra septyni kalnai, ant kurių sēdi moteriškē, ir yra septyni karaliai. Penki puolē, vienas, yra ir kitas dar neatējo; ir kuomet ateis, jis turi pasilikti trumpą laiką. Žvēris, kurs buvo ir nebēra, jis pats yra ašmas, ir yra iš septynių, ir eina į pražuvimą. Dešimts ragų, kuriuos matei, yra dešimts karalių, kurie dar nēra gavę viešpatavimo; bet jie gaus valdžios kaipo karaliai vienai valandai po žvēries. Jie turi vieną sumanymą ir atiduos savo galybę ir valdžią žvēriui. Jie kovos prieš Avinēlį, bet Avinēlis nugalēs juos ,nes jis viešpačių Viešpats ir karalių Karalius, ir tie, kurie su juo, yra pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji. Jis man tarē: Vandenys, kuriuos matei, kame paleistuvē sēdi, yra žmonių kuopos, tautos ir kalbs. Dešimts ragų, kuriuos matei ant žvēries, tie nekęs paleistuvēs, padarys, kad ji būtų apleista ir plika, ēs jos kuną ir ją pačią sudegins ugnimi. Nes Dievas davē į jų širdis ,kad darytų, kas jam patinka, kad jie duotų savo karalystę žvēriui, iki Dievo žodžiai bus įvykę. Moteriškē, kurią matei, yra didis miestas, turįs viešpatavimą ant žemēs karalių.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.

(10, 21-24.)

Anuo metu, tą pačią valandą jis pradžiugo šventojoje Dvasioje ir tarē: Aš dēkoju tau Tēve, dangaus ir žemēs Viešpatie, kad tai paslēpei nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir tai apreiškei mažutēliams. Beje, Tēve! nes tau taip pamēgo. Visa man atiduota mano Tēvo, ir nēvienas nežino, kas esąs Sūnus, kaip tik Tēvas, ir kas esąs Tēvas, kaip tik Sūnus ir kam Sūnus nori apreikšti. Apsigręžęs gi į savo mokytinius jis tarē: Palaimintos akys, kurios mato, ką jūs matote. Nes aš sakau jums: daug pranašų ir kalių norējo matyti, ką jūs matote, bet namatē, ir girdēti, ką jūs girdite, bet negirdējo.

(46.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Apreiškimo

(21, 1-27.)

Anuo metu kalbējo Šv. Jonas Apaštalas: Tuomet aš mačiau naują dangų ir naują žemę; nes pirmasis dangus ir pirmoji žemē nuējo, ir jūros jau nebebuvo. Aš mačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nužegiančią iš dangaus nuo Dievo, prisirengusią kaip sužieduotinē, papuoštą savo sužieduotiniui. Aš girdējau didelį balsą iš sosto tariant: Štai Dievo padangtē su žmonēmis, ir jis gyvens su jais; jie bus jo tauta, ir pats Dievas bus su jais jų Dievas. Dievas nušluostys nuo jų akių kiekvieną ašarą; mirties daugiau nebebus, nei dejavimo, nei šauksmo, nei skausmo nebebus daugiau; nes kas buvo pirma, išnyko. Tuomet sēdintis soste tarē: Štai aš darau visa nauja. Jis man tarē: Rašyk, nes tie žodžiai yra ištikimiausi ir tikri. Jis man kalbējo: Įvyko. Aš esu Alfa ir Omega, pradžia ir galas. Aš duosiu trokštančiam iš gyvenimo vandens šaltinio dovanai. Kas nugalēs, tai paveldēs, ir aš busiu jam Dievas, o jis bus man sūnus. Bailiems gi, netikintiems, pasibiaurētiniems, žmogžudžiams, paleistuviams, žavētojams, stabų garbintojams ir visiems melagiams, jiems dalis bus tvenkinyje, degančiame ugnimi ir siera; ta yra antroji mirtis. Tuomet vienas septynių angelų, turējusių taures, pilnas paskučiausiųjų septynių slogų, atējo ir kalbējosi su manim, tardamas: Ateik, ir aš tau parodysiu sužieduotinę, Avinēlio žmoną. Jis perkēlē mane dvasioje ant didelio ir aukšto kalno ir parodē man šventąjį miestą, Jeruzalę, nužegiančią nuo Dievo iš dangaus. Ji turējo Dievo skaistumą; jos šviesa buvo panaši į brangų akmenēlį, tarsi jaspio akmenēlį, kaip krištolas. Ji turējo didelį ir aukštą mūrą su dvylika vartų, ant vartų dvyliką angelų ir parašytus vardus; tie yra dvylikos Izraelio vaikų giminių vardai. Į rytus buvo treji vartai, į šiaurę treji vartai, į pietus treji vartai ir į vakarus treji vartai. Miesto mūras turējo dvyliką pamatų ir ant jų dvyliką, dvylikos Avinēlio apaštalų vardų. Tas, kurs su manim kalbējosi ,turējo auksinę nendrę, išmatuoti miestui, jo vartams ir mūrui. Miestas buvo pastatytas keturkampiai ir koks jo ilgumas, toks ir platumas. Jis išmatavo miestą auksine nendre ir rado dvyliką tūkstančių varsnų; jo ilgumas aukštumas ir platumas yra lygus. Išmatavo taippat jo mūro šimtą keturias dešimtis keturias uolaktis žmogaus mastų, kurs buvo taippat angelo. Jo muras buvo pastatytas iš jaspio akmens; pats gi miestas iš tyro aukso, panašus į tyrą stiklą. Miesto mūro pamatai buvo papuošti visokiais brangiais akmenimis. Pirmas pamatas iš jaspio; antras iš sapyro, trečias iš kalkedono, ketvirtas iš smaragdo, penktas iš sardonijaus, šeštas iš sardijaus, sekmas iš kryžolito, ašmas iš berylio, devintas iš topažijaus, dešimtas iš krizoprazo, vienuoliktas iš yakinto, dvyliktas iš ametisto. Dvylika vartų buvo dvylika perlų, ir kiekvieni vartai buvo iš vienos perlos; miesto gatvēs tyras auksas, kaip perregimas stiklas. Aš nemačiau jame bažnyčios, nes Viešpats Dievas Visagalis yra jo bažnyčia, taippat ir Avinēlis. Miestui nereikē saulēs, nē mēnulio, kad jame šviestų; nes Dievo skaistumas jį apšvietē, ir jo žiburys yra Avinēlis. Tautos vaikščios jo šviesoje, o jūros gilumoje. Dēja pasauliui dēliai papiktini· žemēs karaliai atneš į jį savo garbę ir garbingumą. Jo vartai nuežsidarys dieną, nes nakties tenai nebebus. Ir tautų garbē ir garbingumas bus į jį atnešta. Į jį neįeis nieko sutepta, arba kas daro nuobodą ir melagystę ,bet tiktai tie, kurie įrašyti į Avinēlio gyvenimo knygą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.

(18, 1-10.)

Aną valandą, mokytiniai priējo prie Jezaus ir sakē: Kas gi tat didžiausis dangaus karalystēje? Jēzus, pasišaukęs kūdikį, pastatē jį į jų tarpą ir tarē: Ištikrųjų, sakau jums, jei jūs nesigrįšite ir nepasidarysite kaip kūdikiai, neįeisite į dangaus karalystę. Taigi, kas tik pasižemino kaip šitas kūdikis, tas didžiausis dangaus karalystēje. Kas nors priima vieną tokį kūdikį mano vardu, tas mane priima. Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutēlių, kurie į mane tiki,

tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo, ir kad jis būtų nuskandintas mų! Nes reikia, kad ateitų papiktinimų; tačiau dėja tam žmogui, per kurį papiktinimas ateina. Jei tavo ranka, ar tavo koja tave piktina, nukirsk ją ir mesk šalin nuo saves, nes tau geriau įeiti į gyvenimą luošam ar raišam, kaip turint abi ranki, ar abi koji būti įmestam į amžinąją ugnį. Ir jei tavo akis tave piktina, išlupk ją ir mesk šalin nuo saves; tau geriau su viena akimi įeiti į gyvenimą, kaip, turint abi aki, būti įmestam į ugnies pragarą. Žiurėkite, kad nepaniekintumėte nė vieno iš šitų mažutėlių; nes sakau jums, jų angelai danguje visuomet mato mano danguje esančiojo Tėvo veidą.

(47.)

Lekcija iš Šv. Jono Apaštalo Apreiškimo

(22, 1-21.)

Anuo metu Šv. Jonas Apašatalas kalbėjo: Jezus parodė man gyvojo vandens upę, blizgančią kaip krištolas, išeinančią iš Dievo ir Avinėlio sosto. Jo gatvės viduryje ir abiejose upės pusėse buvo gyvybės medis, kurs duoda dvyliką sykių vaisius, kiekvieną mėnesį duoda savo vaisius, ir medžio lapai tarnauja tautų sveikatai. Nebebus daugiau jokio prakeikimo; bet bus jame Dievo ir Avinėlio sostas, ir jo tarnai tarnaus jam. Jie matys jo veidą, ir jo vardas bus ant jų kaktų. Nakties daugiau nebebus ir neprivalys žiburio šviesos, nė saulės šviesos, nes Viešpats Dievas apšvies juos, ir jie karaliaus per amžius. Tuomet jis man sakė: Tie žodžiai yra ištikimiausi ir tikri. Pranašų dvasių Viešpats Dievas siuntė savo angelą parodyt savo tarnams, kas turi veikiai įvykti. Štai aš ateinu greitai. Palaimintas, kas sergi šitos knygos pranašystės žodžius. Tai aš, Jonas, kurs tai girdėjau ir mačiau. Išgirdęs ir išvydęs, parpuoliau pagarbinti ties angelo kojomis ,kurs man tai rodė. Bet jis man tarė: Veizdėk, kad to nedarytumei; nes aš esu tarnas, kaip ir tu ir kaip tavo broliai pranašai, ir tie, kurie laiko šitos knygos pranašystės žodžius. Dievą garbink. Paskui jis man kalbėjo: Nedėk antspaudo ant šitos knygos pranašystės žodžių, nes laikas yra arti. Kas kenkia, tegul dar kenkia; kas yra suteptas, tesusitepa dar daugiau; kas yra teisus, dar tedaro teisybę, ir kas šventas, dar tepasišventina. Štai aš veikiai ateinu, ir su manim yra mano užmokesnis atsilyginti kekvenam sulig jo darbais. Aš esu Alfa ir Omega, pirmasis ir paskučiausis, pradžia ir galas. Palaiminti, kurie plauna savo rūbus Avinėlio kraujuje, kad gautų valdžios ant gyvybės medžio ir įeitų pro vartus į miestą. Lauke yra šunės, žavėtojai, begėdžiai ,žmgžudžiai, stabų tarnai ir kiekvienas mėgstąs ir darąs melagystę. Aš, Jezus, siunčiau jums savo angelą, jums tai paliudyti bažnyčiose. Aš esu Dovido šaknis ir giminė, blizganti aušros žvaigždė. Dvasia ir sužieduotinė sako: Ateik. Ir kas girdi, tegul sako: Ateik. Kas trokšta, teateinie; ir kas nori, tegul ima gyvybės vandens dovanai. Aš liudiju kiekvinam girdinčiam šitos knygos pranašystės žodžius: Jei kas pridėtų ką nors prie to, Dievas uždės ant jo aprašytas šitoje knygoje slogas; ir jei kas atimtų iš šitos knygos pranašystės žodžių, Dievas atims jo dalį iš gyvenimo knygos ,iš šventojo miesto ir iš to, kas parašyta šitoje knygoje. Kurs apie tai liudija, sako: Taip, aš veikiai ateinu. Amen, ateik, Viešpatie Jezau! Mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus malonė teesie su jumis visais. Amen.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Morkaus.

(11, 15-18.)

Anuo metu, jie atėjo į Jerozolimą. Įėjęs į bažnyčią, jis ėmė varyti laukan parduodančius ir perkančius bažnyčioje, apvertė pinigų maininkų stalus ir karvelių pardavėjų krases ir neleido niekam nešti per bažnyčią rakandų. Jis mokino, jiems sakydamas: Argi neparašyta: Mano namai vadinsis maldos namai visoms tautoms? Jūs gi padarėte iš jų galvažudžių lindynę. Tai išgirdę vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo, kaip galėtų jį pražudyti; jie mat jo bijojo, nes visa minia stebėjosi jo mokslu.

(48.)

Lekcija iš Psalmių Kar. Dovido.

(138, 1-8.)

Anuo metu, kalbėjo Karalius Dovidas: Viešpatie, tu tyrinėji mane ir pažįsti mane. Ar aš sėdžiu, ar keliuos, tu tai žinai. Tu ištolo supranti mano mintis, ištiri mano taką ir mano dalį ir pramatai visus mano kelius, nes nėra jokio žodžio ant mano liežuvio. Štai Viešpatie, tu žinai visus naujus ir senus dalykus, tu padarei mane ir padėjai ant manes savo ranką. Tavo žinojimas man labai stebėtinas; jis peraugštas, ir aš negaliu jo pasiekti. Kur aš eisiu nuo tavo dvasios? ir kur bėgsiu nuo tavo veido? Jei žengčiau į dangų, tu tenai; jei nusileisčiau i požemius, tu čia.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Luko.
(13, 1-9.)

Anuo metu, tuo pačiu laiku buvo ten žmonių, kurie jam pranešē apie galiliejiečius, kad jų kraują Pilotas sumaišęs su jų aukomis. Atsiliepdamas jis jiems tarē: Ar manote, tie galiliejiečiai buvę didesni už visus galiliejiečius nusidējēliai, kad jie tai kentējo? Ne, sakau jums; bet jei nedarysite atgailos, visi taippat pražusite. Taippat anie aštuoniolika, ant kurių užgriuvo Siloes bokštas ir juos užmušē, ar manote, kad jie buvo kaltesni už visus Jeruzalēs gyventojus? Ne, sakau jums, bet jei nedarysite atgailos visi taippat pražūsite. Jis pasakē jiems taippat tokį prilyginimą: Vienas žmogus turējo fygų medį, pasodintą savo vynuogyne, ir atējo ieškoti ant jo vaisių, bet nerado. Tuomet jis tarē vynuogyno užvaizdui: Štai jau treji metai kaip ateinu ir ieškau vaisių ant šito fygų medžio, ir nerandu; iškirsk tat jį, kam dar žemę užima? Bet anas atsakydamas jam tarē: Valdove, palik jį dar šiais metais, iki aš apkasiu jį ir uždēsiu trąšų, ir, rasi, jis neš vaisių; jeigu gi ne ,tai paskui jį iškirsdinsi.

(49.)
Lekcija iš Psalmių Kar. Dovido.
(144, 1-15.)

Anuo metu kalbējo Karalius Dovidas: Aš augštinsiu tave, mano Dieve, karaliau ,ir šlovinsiu tavo vardą per amžius ir per amžių amžius. Kasdien šlovinsiu tave ir girsiu tavo vardą per amžius ir per amžių amžius. Viešpats didis ir begalo girtinas, ir jo didenybei nēra galo. Karta po kartos girs tavo darbus ir skelbs tavo galybę, kalbēs apie garbingą tavo šventumo didenybę ir pasakos apie tavo stebūklus, sakys apie tavo baisių veikalų galybę ir pasakos apie tavo didumą, garsiai skelbs tavo gausios saldybēs atsiminimą ir linksmai šūkaus dēlei tavo teisybēs. Maloningas ir gailestingas Viešpats, kantrus ir pilnas malonumo, Viešpats meilingas visiems, ir jo pasigailējimai ant visų jo veikalų. Tegul išpažįsta tave, Viešpatie, visi tavo darbai, ir tegul šlovina tave tavo šventieji ,tegul skelbia tavo karalystēs garbę ir kalba apie tavo galybę, kad duotų pažinti žmonių vaikams tavo galybę ir garbingą tavo karalystēs didenybę. Tavo karalystē visų amžių karalystē, ir tavo viešpatavimas iš kartos į kartą. Viešpats ištikimas visuose savo žodžiuose ir šventas visuose savo darbuose. Viešpats palaiko visus krintančius ir pakelia visus sulaužytus. Visų akys turi vilties tavyje, Viešpatie, ir tu duodi jiems maisto tinkamu metu.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Mato.
(24, 42-51.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Būdēkite tat, nes nežinote, kurią valandą jūsų Viešpats ateis. Taigi žinokite ,jei šeimininkas žinotų, kurią valandą vagis ateis, juk jis budētų ir neleistų įsiveržti į savo namus. Todel budēkite ir jūs prisirengę, nes tą valandą, kurios jūs nežinote, žmogaus Sūnus ateis. Kas, kaip rodosi, yra ištikimas ir gudrus tarnas, kurį jo viešpats pastatē ant savo šeimynos, kad jiems duotų valgio tinkamu metu? Palaimintas tas tarnas, kurį atējęs jo viešpats randa taip darantį. Ištikrųjų sakau jums, jis pastatys jį ant visų savo gērybių. Jeigu gi anas tarnas būtų piktas ir sakytų savo širdyje: Mano viešpats užtrunka, ir imtų mušti savo draugininkus, valgytų gi ir gertų su girtuokliais, tai to tarno viešpats ateis tą dieną, kurioje nesitiki, ir tą valandą, kurios nežino, ir perkirs jį, ir duos jam dalį su veidmainiais; ten bus verksmo ir dantų griežimo.

(50.)
Lekcija iš Psalmių Kar. Dovido.
(145, 1-10.)

Anuo metu Karalius Dovidas kalbējo: Girk, mano siela, Viešpatį; aš girsiu Viešpatį savo gyvenime, žaisiu savo Dievui, kolei būsiu. Nepasitikēkite kunigaikščiais, žmonių vaikais ,kurie negali išgelbēti. Jo dvasia išeina, ir jis grįžta į savo žemę; tą dieną žūna visos jų mintys. Palaimintas, kieno padējējas Jokubo Dievas, kieno viltis Viešpatyje, jo Dievuje, kurs padarē dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas juose yra, kurs laikosi ištikimybēs per amžius, daro teisybę skriaudžiamiesiems, duoda maisto alkstantiems. Viešpats paleidžia apkaltuosius. Veišpats apšviečia akluosius, Viešpats pastato sulaužytuosius, Viešpats myl teisiuosius. Viešpats sergi ateivius, palaiko našlaitį ir našlę ir sunaikina nusidējēlių kelius. Viešpats karaliauja per amžius, tavo Dievas o Sione, iš kartos į kartą.

Eina Šventos Evangelijos žodžiai pagal Jono.
(16, 20-28.)

Anuo metu, Jezus tarē savo mokintiniams: Iš-

tikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite, pasaulis gi džiaugsis. Jūs būsite, nuliudę ,bet jūsų nuliudimas pavirs džiaugsmu. Moteriškė gimdydama turi nuliūdimo, nes jos valanda atėjo. Pagimdžius gi kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo del džiaugsmo, kad gimė pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliudimo; bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaugsis ,ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims. Tą dieną jūs nieko manes neklausite. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums: ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duos. Iki šiolei jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas. Tai aš jums kalbėjau prilyginimais. Ateina valanda, kuomet jau nebe prilyginimais jums kalbėsiu, bet aiškiai sakysiu jums apie Tėvą. Tą dieną jūs prašysite mano vardu; aš nesakau jums, kad aš prašysiu už jus Tėvą, nes pats Tėvas myli jus, delto kad jūs mane mylėjote ir tikėjote, jog aš nuo Tėvo išejau. Aš išėjau nuo Tėvo ir atėjau į pasaulį; vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą.

